

FEBRUÁR 4., SZERDA

ELNÖKÖL: PÖTTERING ÚR

elnök

1. Az ülés megnyitása

(Az ülést 9.00-kor megnyitják.)

2. – A Parlament álláspontjaival és állásfoglalásaival kapcsolatos további intézkedések lásd a jegyzőkönyvet

3. – 2050: A jövő ma kezdődik – Az éghajlatváltozással foglalkozó jövőbeni integrált uniós politikára vonatkozó ajánlások (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Florenz úr által az éghajlatváltozással foglalkozó ideiglenes bizottság nevében benyújtott, 2050: A jövő ma kezdődik – Az éghajlatváltozással foglalkozó jövőbeni integrált uniós politikára vonatkozó ajánlások (2008/2105(INI)) című jelentése (A6-0495/2008).

Karl-Heinz Florenz, előadó. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Először is szeretnék jó reggelt kívánni képviselőtársaimnak, akikkel hónapokon keresztül dolgoztunk ezen az éghajlatváltozási jelentésen. Nagyon hálás vagyok Önöknek azért az őszinte és együttműködő hozzáállásért, amelyet a munka során tanúsítottak a jelentés összeállítása érdekében.

A horizontális bizottságként alkalmazott eljárás új volt. Nem csoportosan folytattunk megbeszéléseket a szakértőkkel, hanem beszélgettünk a közlekedési szektorban dolgozó személyekkel, és – nagyon helyesen – a gazdasági szektor, és természetesen az energetikai szektor szakértőivel is. A folyamat során egyértelmű volt, hogy a vita első órái s napjai meglehetősen keménynek bizonyultak, mivel új volt a téma. Itt szeretnék újból köszönetet mondani elnökünknek és jó barátomnak, Sacconi úrnak, aki mindig kiválóan és tisztességesen elnökölt az üléseken.

A mára elért eredmények lényege – mint azt már megjegyeztük –, hogy ez a horizontális együttműködés hatalmas lehetőségeket kínál, és a következő Parlament összeállítása során gondoskodnunk kell arról, hogy az emberek többet beszélgessenek egymással, és ne csak egymással szembenálló, elkülönült csoportokat hozzunk létre.

Ez volt ennek a bizottságnak a legnagyobb előnye. Igen magas rangú szakértőket hívtunk meg, például a Nobel-békedíjas Rajendra Pachaurit, valamint a tudomány, a kutatás és –természetesen – a politika területén tevékenykedő szakértőket. Mára végre olyan eredménnyel rendelkezünk, amely bizonyítja, hogy a jelentés rendkívül pozitívnak bizonyult.

Tisztában vagyunk azzal, hogy a tilalmak, a szankciók és a cselekvések nagyon kevés eredményt érnek el. Ehelyett inkább a tudatossággal kapcsolatos változásokat, az innovációt és a motivációt kell ösztönöznünk. Azt kell célul tűznünk, hogy az európai mérnökök minden reggel úgy keljenek fel, hogy örömeiket lelik a mai világban hatékonyabban működő gépek megépítésében, hogy jobban és sokkal hatékonyabban használhassuk fel gyermekeink nyersanyagkészleteit.

A jelentés emellett őszinte is. Megállapítottuk, hogy nincs a kezünkben semmiféle csodafegyver. Nincs egy olyan kapcsoló, amit Brüsszelben, Balin, vagy pedig decemberben Lengyelországban felkapcsolhatnánk; viszont van nagyon sok intézkedés, amit megtehetünk. Pontosan ebben rejlik a lehetőség: lehetőség arra, hogy egyértelművé tegyük az emberek számára, hogy ők maguk viselik a felelősséget ennek az éghajlatváltozásnak az egyharmadáért, például házaik fűtésével. Polgárokként azonban valamennyien felelősek vagyunk harmadrészen, többek között a mobilitás és annak minden vonzata miatt, harmadrészen pedig az ipar is felelős. Ezért a jelentés mindenkinek szól. Ez ebben a dologban a csodálatos. Nem kell bűnbakot keresnünk, hanem a jelentés mindenkit arra ösztönöz, hogy vegyünk részt innovatív párbeszédekben. Ez engem különösen elégedetté tesz.

Az is egyértelmű, hogy a jelentés jól kiegyensúlyozott, és ezt szeretném újból hangsúlyozni, mert nem valamelyik párt programját képviseli. Ugyanakkor egyetlen területet sem becsmérel. Sokkal inkább arra

mutatunk rá, hogy bizonyos területeken több lehetőségünk van, míg más területeken kevesebb. Ezért a jelentés azt is leszögezi, hogy útmutató jellegű és a továbbvezető utat jelzi – különösen Európa számára, mivel Európa roppant mennyiségű környezetvédelmi technológiával rendelkezik, amelynek nagyságrendje az európai autógyártás volumenéhez hasonló. Ez a mennyiség tovább fog növekedni, és nekünk ennek az innovációnak a megvalósításáért kell fáradoznunk.

Mint említettem, be kell vonnunk a polgárokat is, hogy ők is tehessenek valamit saját otthonaikban. Ezzel kapcsolatban a helyi politikusok, a kereskedelmi kamarák és az ipari és kereskedelmi szövetségek komoly eredményeket érhetnek el a motiváció és az információnyújtás szempontjából.

Hadd fejezzem be azzal, hogy a jelentésben szemléltetett sok előnynek rá kell ébresztenie bennünket arra, hogy a lehetőségek az innovációban, nem pedig a korlátozásokban rejlenek. Ha ezt megértjük, akkor már érdemes volt elvégezni ezt a munkát.

Elnök. – Florenz úr, nagyon köszönjük az elvégzett munkát és a jelentést

Martin Bursík, a Tanács soros elnöke. – Elnök úr, nagy örömet jelent nekem, hogy itt lehetek, és megoszthatom önökkel néhány gondolatot az előttünk álló fontos évről. Először is hadd gratuláljak az éghajlatváltozással foglalkozó ideiglenes bizottságnak a 2007 áprilisában történt létrehozása óta elvégzett munkáért: meghallgatások, konferenciák, jelentések, állásfoglalások, harmadik felekkel folytatott eszmecsere. A bizottság fáradhatatlan erőfeszítései nagyban hozzájárultak az EU éghajlatváltozással kapcsolatos álláspontjának kialakításához.

A legutolsó állásfoglalás, amelynek címe „2050: A jövő ma kezdődik – Az éghajlatváltozással foglalkozó jövőbeni integrált uniós politikára vonatkozó ajánlások”, amelyet az éghajlatváltozással foglalkozó ideiglenes bizottság 2008. december 2-án fogadott el, és amelyet önök is el fognak fogadni ezen az ülésen, újból nagyon hasznos kiindulási alapot fog biztosítani a 2012 utáni éghajlatváltozási megállapodás lehetőségeinek megvitatásához, valamint az EU további éghajlatváltozási politikáinak elmélyítéséhez.

Amint Önök is tudják, az elnökség ideje alatt végzett munka a nemzetközi tárgyalások folyamatára összpontosít. Mellesleg ma Delhibe repülök Strasbourgból, hogy megbeszéléseket folytassak az indiai kormánnyal és India képviselőivel. Két hét múlva EU-Afrika ülést tartunk a kenyai Nairobin, és már felvettük a kapcsolatot az Egyesült Államok kormányzatával, erről majd később beszélek.

Az éghajlatváltozási és környezetvédelmi jogszabálysomag 2008 végén történt elfogadásával az EU nagyon erőteljes politikai jelzést küldött minden partnerének, szerte a világon. Azáltal, hogy alig néhány hónap alatt elfogadtuk ezt a csomagot, az EU azt szemlélteti, hogy az éghajlatváltozás elleni globális küzdelemmel kapcsolatos elkötelezettsége és vezető szerepe erősebb, mint valaha. Valójában az EU a világ legelső régiója, amely egyoldalúan elkötelezte magát amellett, hogy 2020-ig 20 százalékkal csökkenti az üvegházhatást okozó gázok kibocsátását.

Amint Önök is tudják, az éghajlatváltozási és energetikai csomag 2013-tól kezdve lehetővé teszi az EU kibocsátáskereskedelmi rendszerének reformját, meghatározza a kibocsátáskereskedelmi rendszeren kívüli kibocsátások korlátait, ösztönzi a széndioxid-leválasztással és -tárolással kapcsolatos technológiákat, emellett előmozdítja a megújuló energiaforrások kiépítését.

A kibocsátáskereskedelmi rendszer szempontjából egységes uniós plafont határoznak majd meg, lineárisan lefelé mutató pályával, fokozatosan bevezetik az árverési értékesítést a bevételek elosztásának és a jelentések nyomon követésének módszereként, emellett megerősítik az ellenőrzéseket. Az EU azonban természetesen ismételtelen kijelentette, hogy nem elégzik meg 20%-kal – mi 30%-ot akarunk elérni –, és ezért ambiciózus globális és átfogó megállapodásban reménykedünk Koppenhágában.

Alig tíz hónap választ el bennünket a koppenhágai konferenciától. A 2008 decemberében megrendezett poznaói éghajlatváltozási konferencián megállapodás született a 2009. évi munkaprogramról, amely egyértelműen meghatározta a Koppenhága felé vezető lépéseket. Az alkalmazkodási alap felhasználásával kapcsolatos poznaói döntés fontos lépés az építőkövek finanszírozásával kapcsolatos tárgyalások során: ez bármely átfogó globális megállapodás egyik kulcsfontosságú eleme.

A poznaói miniszteri kerekasztal a fejlett és a fejlődő országok azon közös akaratát is megerősítette, hogy hatékony, globálisan megállapított választ akarnak találni a veszélyes éghajlatváltozásra a 2012 utáni időszak tekintetében. Ez kiterjed további hatáscsökkentési erőfeszítésekre, alkalmazkodási cselekvésekre, pénzügyi és technológiai eszközökre, amelyek működőképessé teszik reakciónkat.

Poznań mellett azt is üzeni, hogy a jelenlegi pénzügyi válságot nem szabad az éghajlatváltozással kapcsolatos további cselekvés akadályának tekinteni, hanem sokkal inkább lehetőségként kell kezelni gazdasági rendszerünk alapos átalakítására és az alacsony széndioxid-kibocsátású gazdaság felé történő határozott elmozdulásra.

A cseh elnökségnek az a szándéka, hogy épít az ilyen jellegű fontos eredményekre és folytatja nemzetközi szintű erőfeszítéseit a 2009. decemberi koppenhágai, sikeres megállapodás érdekében.

2009. március 2-án a Környezetvédelmi Tanács, és később az ECOFIN Tanács és a tavaszi Európai Tanács lesz az első lehetőség az EU ezzel kapcsolatos álláspontjának továbbfejlesztésére, az éghajlatváltozással kapcsolatos, átfogó koppenhágai megállapodásra vonatkozó bizottsági közlemény alapján, amelyet egy hete kaptunk meg, valamint az Önök hozzájárulásai alapján.

A hatáscsökkentési technológiával és az alkalmazkodással kapcsolatos hosszú távú cselekvésekre vonatkozó közös jövőkép mellett a pénzügyi szempontból hatékony és hosszú távú éghajlatváltozási politikák megfelelő eszközeinek azonosítása is kulcsfontosságú az EU jövőbeni döntései szempontjából. Ezzel kapcsolatban csak megismételhetem az éghajlatváltozással foglalkozó bizottságnak a Bizottsághoz és a tagállamokhoz intézett felhívását: „a 2012 utáni megállapodás felé vezető tárgyalásokon, az üvegházhatást okozó gázok összes nagy kibocsátójának bevonásával, bilaterális szinten vállaljanak közvetítő szerepet a fejlett országok álláspontjai között, hogy az érdekek közötti egyensúly megteremtésével biztosítsák az éghajlatváltozással kapcsolatos tárgyalások sikerét”.

Az EU emellett továbbra is tevékenyen keresi a kezdeményezési lehetőségeket legfontosabb tárgyalópartnereivel és a legfontosabb feltörekvő országokkal, de az Egyesült Államok új kormányzatával is. Telefonon beszéltem Carol Brownerrel, az elnök energetikai és éghajlatváltozási asszisztensével. Előzetes javaslatot tettem az Egyesült Államok képviselői és az EU Bizottsága – Dimas biztos úr –, a cseh elnökség és a következő svéd elnökség (vagyis a trojka) között megvalósítandó, március elején – valószínűleg március 2-án vagy 6-án – sorra kerülő, magas szintű találkozóra.

Elmondtam, hogy az EU szeretne a lehető legszorosabban együttműködni az Egyesült Államokkal a széndioxid-piac alakulásával és összefüggéseivel kapcsolatban. Waxman kongresszusi képviselő szerint azért gyűlünk össze, hogy május végére megkísérljük végrehajtani az ő bizottsága által a „cap-and-trade” rendszerrel kapcsolatban megalkotott jogszabályokat. Ez meglehetősen bátorító válasz az Egyesült Államok részéről az Európai Unió tevékenységeire adott reagálásként.

Ezenkívül számítunk az Európai Parlamentre annak biztosítása érdekében, hogy az EU hangja szélesebb körben hallható legyen, és nagyra értékeljük az Önök által a múltban tett kezdeményezési erőfeszítéseket. Csak bátoríthatom Önöket ennek az útnak a folytatására, és sok sikert kívánok önöknek a következő évre.

Stavros Dimas, a Bizottság tagja. – (EL) Elnök úr, tisztelt európai parlamenti képviselők! Az éghajlatváltozással foglalkozó ideiglenes bizottság végleges jelentése, amely tekintetében Florenz úr volt az előadó, ambiciózus célokat tűz ki és a kérdések széles körével foglalkozik, és ezáltal megerősíti, hogy az Európai Parlament milyen nagy jelentőséget tulajdonít az éghajlatváltozás kérdésének. Szeretnék gratulálni az éghajlatváltozással foglalkozó ideiglenes bizottságnak és különösen az előadónak, Florenz úrnak a kiemelkedő munkáért.

Tavaly az éghajlatváltozással és az energiával kapcsolatos intézkedéscsomagra összpontosítottuk figyelmünket. Erőfeszítéseink meghozták a gyümölcsüket, és most büszkék lehetünk erre a rendkívül fontos jogszabálycsomagra. Ebben az évben a csomag végrehajtási intézkedéseinek elkészítésére kell összpontosítanunk, és elsősorban az Európai Unión belül. Nemzetközi szinten az éghajlatváltozással kapcsolatos tárgyalások képezik az elsődleges fontosságú kérdést, amely tárgyalások fokozódni fognak az Egyesült Nemzetek koppenhágai konferenciáját megelőző időszakban, és amint ezt éppen most hallották, a cseh elnökség nagy jelentőséget tulajdonít ezeknek a tárgyalásoknak, emellett bilaterális és multilaterális ülések és tárgyalások egész sorozatát tervezi. Ezért az Önök jelentése éppen a megfelelő időpontban készült el. A koppenhágai konferenciára történő felkészülés során minden erőnket össze kell szednünk és együtt kell működnünk, hogy – Európa különleges szerepének figyelembevételével – a lehető legjobb eredményeket érhesük el.

Nagy örömet jelentett a számomra, hogy az Önök jelentése a Bizottság elemzésének figyelembevételével hangsúlyozza, hogy a gazdasági és a pénzügyi válságot nem szabad ürügyként felhasználni az éghajlatváltozás kezelését szolgáló lépések elhalasztására. Abban is egyetértünk, hogy az éghajlatváltozás kezelését szolgáló lépéseket a mai gazdasági válság megoldásának részeként kell megtennünk.

Az éghajlatváltozással és az energiával kapcsolatos intézkedéscsomaggal Európa jelenleg az alacsony széndioxid-kibocsátású gazdaság felé vezető úton halad. Ugyanakkor ez hozzájárul majd Európa importált energiától való függésének korlátozásához is, ami ugyanennyire fontos előny, ezt a közelmúltban a földgázválság kapcsán jól láthattuk. Az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának 20%-os vagy 30%-os csökkentésével kapcsolatos célok végrehajtásával, és amennyiben a többi fejlett ország is elfogadja ezeket a csökkentéseket a nemzetközi megállapodás keretein belül, akkor kétség nélkül mi képviseljük a legambiciózusabb álláspontot az összes ország vagy országcsoport között. Példát mutatunk a világ többi részének, ami pozitív dinamikát képvisel a nemzetközi tárgyalásokon.

Mielőtt a nemzetközi tárgyalásokkal kapcsolatos vitára összpontosítanánk, szeretnék röviden véleményt mondani egy olyan kérdésről, amelyre a jelentés kiemelten rávilágít. A jelentés értékes javaslatokat tartalmaz arra nézve, hogy mit kell tennünk a természeti erőforrások hatékonyabb és eredményesebb felhasználása érdekében, amivel csökkenthetjük az üvegházhatást okozó gázok kibocsátását és energiát takaríthatunk meg.

Tavaly a Bizottság megtette ebbe az irányba az első lépést azáltal, hogy jóváhagyta a fenntartható termeléssel és fogyasztással kapcsolatos cselekvési tervet. A közelmúltban, az éghajlatváltozással és az energiával kapcsolatos intézkedéscsomag kiegészítéseként megerősítette az energiatakarékossággal és a hatékonyabb felhasználással kapcsolatos cselekvését. Bármilyen fontosak is ezek a lépések, még nagyon sok tennivalónk van a természeti erőforrások fenntartható felhasználásának területén, és természetesen további hatalmas lehetőségeink vannak az energia még hatékonyabb felhasználására. Jó példa erre az a javaslat, amelyet a Bizottság a közelmúltban nyújtott be az épületek energiahatékonyaságáról. Ebben a szektorban többféle célt is ki kell tűznünk magunk elé, mivel jelentős előnyökkel rendelkezik mind az energiatakarékosság, mind pedig az éghajlatvédelem szempontjából, ugyanakkor munkahelyeket teremt és hozzájárul a technológiai innováció fejlődéséhez.

Ma sokkal inkább fel kell lendítenünk és meg kell erősítenünk gazdaságunkat olyan intézkedések megtételével, amelyek felgyorsítják a tiszta technológiák átvételét és használatát, amelyek hozzájárulnak majd tiszta munkahelyek létrehozásához. Ugyanakkor fontos lehetőségeket teremt külkereskedelmünk számára is, mivel a tiszta technológiák piaca gyorsan bővül. Mindezek szem előtt tartásával a Bizottság tavaly decemberben – többek között – különös intézkedésekre tett javaslatot az európai gazdaságélénkítési terv keretein belül.

Ami az éghajlatváltozással kapcsolatos nemzetközi tárgyalásokat illeti, az éghajlatváltozással és az energiával kapcsolatos intézkedéscsomag kétség nélkül megerősítette érveinket és erőfeszítéseinket, amelyekkel arról próbáljuk meggyőzni nemzetközi partnereinket, hogy a hatékony intézkedések megtétele nemcsak szükséges, hanem lehetséges is. Természetesen nem lehet kétséges, hogy a nemzetközi tárgyalások rendkívül nehezek lesznek, részben amiatt, hogy nagyon összetettek. Ennek ellenére is hiszem, hogy Koppenhágában megállapodásra fogunk jutni. Elérhetünk és el is kell érünk valamilyen megállapodást. Nincs vesztegetnivaló időnk. Mindez csak politikai akarat kérdése, és szerintem ez megvan.

Most, amikor a nemzetközi tárgyalások kezdenek intenzívvé válni, a Bizottság a múlt héten elfogadott egy közleményt, amely tartalmazza állásfoglalását a tárgyalásokkal kapcsolatos legfontosabb kérdésekről. Először is a fejlett országokat felszólítja arra, hogy továbbra is töltsenek be vezető szerepet ezen a területen. Pozitív üzenetek érkeznek az Egyesült Államoktól, mert amint ezt korábban a cseh elnök említette, Obama elnök megígérte, hogy az Egyesült Államok tevékenyen bekapcsolódik a nemzetközi tárgyalásokba. Azt is bejelentette, hogy az Egyesült Államokban is létrehoznak egy kibocsátáskereskedelmi rendszert az üvegházhatást okozó gázokra, és hogy 2050-ig 80 százalékkal csökkentik a kibocsátást 1990-hez képest.

Mindezek nagyon pozitív fejlemények, de szeretnénk látni ezek gyors átültetését a gyakorlatba, valójában már ebben az évben, mivel az év végén Koppenhágában megállapodásra kell jutnunk, és az Egyesült Államok tartozik ezzel, és Obama elnök bejelentése alapján döntő jelentőségű hozzájárulást kell tenniük az Európai Unióval együtt, hogy megállapodásra juthassunk Koppenhágában. Természetesen üdvözljük azt a vitát, amely már folyamatban van az Egyesült Államokon belül, és amelynek eredményeként különféle egyéb döntő jelentőségű intézkedések fognak megszületni az éghajlatváltozás elleni küzdelem jegyében. Jól szemléltetik ezeket az intézkedéseket a gépjárművekkel kapcsolatban a közelmúltban bejelentett intézkedések.

Az Európai Bizottság közleménye megerősíti a kibocsátás 30 százalékos csökkentésének együttes célját a fejlett országokban, és megfogalmazza az erőfeszítések összehasonlíthatóságának elgondolását. Az összehasonlíthatóság döntő jelentőségű lesz mind a környezetvédelmi célok elérése, mind pedig a tisztességes versenyfeltételek megóvása szempontjából. A Bizottság egy egész sor feltételt javasolt az összehasonlíthatóság meghatározásához.

Ami a fejlődő országokat illeti – jóllehet nincs szükség a fejlett országokéhoz hasonló típusú és nagyságrendű erőfeszítésekre – ennek ellenére feltétlenül gondoskodni kell arról, hogy továbbfolytassák erőfeszítéseiket annak érdekében, hogy az a gazdasági fejlődés, amelyre szükségük van, kevésbé legyen széndioxid-intenzív. Annak a célkitűzésnek az elérése érdekében, hogy a hőmérséklet emelkedése 2050-ig ne haladja meg a 2 Celsius fokot, a fejlődő országoknak 15–30%-kal korlátozniuk kell a kibocsátás növekedésének mértékét ahhoz képest, amelyet egyébként elérnének, ha 2020-ig nem tennének erőfeszítéseket a hatáscsökkentés érdekében. Magától értetődik, hogy azokat az erőfeszítéseket, amelyeket az egyes fejlődő országoknak külön-külön meg kell hozniuk saját gazdasági fejlettségük és erőforrásaik határozzák meg. Ez nyilvánvalóan azt jelenti, hogy a gyorsan fejlődő gazdaságoktól többet kell elvárunk, mint másoktól.

Valamennyien tudjuk, hogy nem érhetjük el Koppenhágában a kívánt eredményeket, ha nem sikerül elérnünk a beruházások és a finanszírozás növekedését a kibocsátás csökkentése és az alkalmazkodás érdekében. Magától értetődik, hogy a szükséges beruházások egy része még a fejlődő országokban is az országok magánszektorából érkezik, míg a Bizottság becslései szerint a beruházások körülbelül egyharmada a széndioxid-piacról származik. Ezenkívül a beruházások egy részét állami finanszírozásból kell fedezni, és meg kell vizsgálnunk ezek biztosításának módját. Ma, a recesszió kellős közepén nem lesz egyszerű egy ilyen vitát lefolytatni. Ennek ellenére fel kell készülnünk és meg kell fogalmaznunk érveinket ehhez a vitához, szem előtt tartva azt, hogy a semmittevés költségei messze meghaladják bármely intézkedés költségeit.

És végül: a Bizottság közleménye hangsúlyozza a globális széndioxid-piac jelentőségét, és azt, hogy 2015-ig feltétlenül létre kell hozni az OECD országai között egy összeegyeztethető kereskedelmi rendszert, ugyanakkor a gazdaságilag előbbre tartó fejlődő országok esetében ezt későbbre, de még 2020 előtti időpontra javasolja.

Ezek a Bizottság közleményének a legfontosabb üzenetei, és nagy érdeklődéssel várom ezzel kapcsolatos véleményüket. A nemzetközi tárgyalások rohamléptekkel haladnak előre, és intenzív diplomáciai munkára lesz szükség az Önök részéről is ebben az évben. Várom hozzászólásaikat ehhez a fontos erőfeszítéshez.

Romana Jordan Cizelj, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (SL) Az éghajlatváltozás roppant nagy terület, és egyetértek az előadó azon kijelentésével, hogy az éghajlatváltozással foglalkozó ideiglenes bizottság tagjainak innovatív megoldásokat kellett találniuk annak érdekében, hogy e terület teljes szélességét és tartalmát átfoghassák. Munkánk végeztével azonban megerősíthetem, hogy valóban bőségesen volt lehetőségünk sok különféle nézet és vélemény kicserélésére, valamint a jövőbeni intézkedésekre vonatkozó különféle javaslatok megtételére. Megbeszéléseink alkalmanként meglehetősen dinamikusak voltak, pontosan a kifejezett nézetek sokfélesége miatt. Ennek eredményeként a jelentés a vélemények széles spektrumát öleli fel, és sokféle jó javaslatot tartalmaz, ugyanakkor lehetővé teszi a számunkra további munkánk koordinálását, amit a különféle szakpolitikák megfogalmazása tekintetében az állandó bizottságokban végzünk. Én, személy szerint úgy gondolom, hogy jó ötlet lenne ennek a módszernek az alkalmazása.

Bebizonyosodott, hogy a korábban említett területek – például az energetika, a közlekedés és az ipar – kiváló cselekvési lehetőségeket biztosítanak a számunkra, de más területekről is bebizonyosodott, hogy fontosak, gondolok itt a mezőgazdaságra, az állattenyésztésre, a fenntartható erdőszetre, az információs és kommunikációs technológiára, valamint az EU harmadik országokkal kapcsolatos fejlesztési politikájára.

Az alacsony széndioxid-kibocsátású társadalomba való átmenet természetesen csak akkor lehetséges, ha folytatjuk a kutatás területén végzett beruházásokat és felgyorsítjuk a fejlesztés és az innováció ütemét, és ha továbbra is követjük a lisszaboni stratégiában megfogalmazott többi célkitűzést. Ez azonban önmagában nem elegendő. Életmódunkat is meg kell változtatnunk, de ezt csak akkor tudjuk megtenni, ha az emberek valódi értéként elfogadják a környezet védelmét. E tekintetben sokkal többet el kell érünk annál, mint amit a tájékoztató kampányok és a tudatosság növelését célzó intézkedések eredményeként elérünk.

Egyetérték továbbá a pénzügyi válság és az éghajlatváltozás közötti kölcsönhatással kapcsolatos megjegyzésekkel is. De ez is megnyit előttünk egy lehetőséget, és okafogyottá teszi azokat a félelmeket, hogy az éghajlatváltozás a második helyre szorul a pénzügyi válság mögött, mivel gazdaságélénkítő intézkedéseinket olyan módon kell megterveznünk, hogy azok a fenntartható fejlődést is előmozdítsák, ne csak a vásárlók költségeit támogassák.

Mivel az a célunk, hogy korlátozzuk a globális hőmérséklet-emelkedést, magától értetődik, hogy nemzetközi szinten kell fellépünk. Itt, Európában, létre kell hoznunk és el kell mélyítenünk a fejlett országokkal folytatott párbeszédet, mivel együttesen kell csökkentenünk és kiküszöbölnünk a múltbeli kibocsátások terhet, ugyanakkor oda kell figyelünk a fejlődő országokra és a legszegényebb országokra is, és lehetővé kell tennünk a számukra a fenntartható fejlődés elsajátítását, még akkor is, ha ez meglehetősen sokba kerül nekünk.

Összefoglalva: szeretnék gratulálni az előadónak, Karl-Heinz Florenz úrnak a munkánk során tanúsított nyitottságért.

Dorette Corbey, a PSE képviselőcsoport nevében. – (NL) Először is szeretnék szívből köszönetet mondani Florenz úrnak őszinte elszántságáért és eltökéltségéért, amellyel ezt a jelentést elkészítette. Véleményem szerint a jelentés mindenre kiterjed a közel 200 ajánlásával, és valóban nagyon értékes munka. Szerepel benne sok megalapozott ajánlás, amely az inspiráció forrása lehet a következő Parlament, a nemzeti parlamentek és a helyi hatóságok számára.

Szeretnék megemlíteni öt kulcsfontosságú témát, amelyek valóban lényegesek képviselőcsoportunk számára. A jelentés először is elismeri, hogy az éghajlatváltozás átfogó probléma, amely az összes szektort érinti, nemcsak az ipart, a közlekedést és az energetikát, amelyekre nézve már jól kialakított szabályokkal rendelkezünk, hanem hatást gyakorol a mezőgazdaságra, az egészségügyre, a tudományra és a technológiára, az információs és kommunikációs technológiákra, az oktatásra, a talajra, a vízre és a földhasználatra egyaránt. Mindezek a területek megérdemlik teljes figyelmünket és egy hatékony megoldást.

Másodszor: az éghajlatváltozási politikának társadalmi vetülettel is kell rendelkeznie, és szolidaritást kell tanúsítanunk. Foglalkoznunk kell a foglalkoztatással, a bevételek szempontjaival és az energiahiánnyal. Tudnunk kell, hogyan kell fizetnünk az új technológiákért, és hogy ki viseli majd a költségeket. Tudnunk kell, hány munkahelyet kell létrehoznunk, és lesznek-e megszűnő munkahelyek. Szükségünk lesz átképzési programokra az új környezetbarát technológia munkavállalói számára. Maximális szociális elkötelezettség nélkül rendkívül nehéz lesz fenntartani az éghajlatváltozási szakpolitika politikai támogatottságát.

Harmadik kulcsfontosságú témánk a gazdasági válsághoz kapcsolódik, ahol szintén átfogó megoldásra van szükségünk. A *Zöld New Deal* mára olyan koncepcióvá vált, amelyet teljes szívünkkel támogatunk. Jelentős beruházásokra van szükség. A bankok és a vállalkozások számára nyújtott támogatásokra irányuló beavatkozásoknak legalább egy fenntarthatósági elemmel rendelkeznie kellene. A kelet-európai házakba és lakónegyedekbe történő beruházásoknak nagyobb prioritást kell biztosítani, mivel ezek hasznosak a foglalkoztatás, az energiabiztonság és az éghajlat szempontjából.

Negyedik kulcsfontosságú témánk a mezőgazdaság. Ez általában nem kerül szóba, amikor az éghajlatról beszélgetünk. Ma azt szemléltetjük, hogy valóban kell erről beszélni, és bebizonyosodott, hogy ez egy ellentmondásos téma. Sokáig vitatkoztunk arról a kérdésről, hogy a mezőgazdaságban legyenek-e kötelező célok, és arra a megállapodásra jutottunk, hogy ezt nagyon komolyan mérlegelnünk kell. Az is egyértelmű, hogy a mezőgazdaság nemcsak problémákat okoz, hanem megoldásokat is kínál. A felelősségteljes mezőgazdaság, a hatékony földhasználat és a biomassza megfelelő használata hozzájárulhat az üvegházhatást okozó gázok csökkentéséhez.

Végül az ötödik kulcsfontosságú témánk az emberek bevonásával kapcsolatos. Ez megköveteli a tájékoztatást és az átláthatóságot. Ha meg akarjuk változtatni fogyasztási szokásainkat, akkor pontosan tudnunk kell, mely termékek állítanak elő sok üvegházhatást okozó gázt és fogyasztási szokásainkat ennek megfelelően kell alakítanunk. Ez természetesen nem könnyű feladat, de az éghajlatváltozás problémája – amint erre Florenz úr alig egy perce rámutatott – nem oldható meg néhány műszaki trükkel. Kerül, amibe kerül, de minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk annak érdekében, hogy a lehető legtöbb embert bevonjuk azoknak a súlyos kihívásoknak a megoldásába, amelyekkel szembe kell néznünk. Ebből a szempontból nagyon értékesek a helyi kezdeményezések. A házak energiateljesítményének ingyenes auditálása, jobb tömegközlekedés, és jobb helyi és regionális élelmiszertermelés. Együtt hatalmas eredményeket érhetünk el.

Ha megvalósítjuk ezeket az intézkedéseket, akkor minden okunk megvan az optimizmusra. Az üvegházhatást okozó gázok kibocsátása csökkenthető, ez viszont hozzájárul az innovációhoz, a gazdasági növekedéshez, a jobb energiaellátáshoz, a jobb élelmiszer-termeléshez, a magasabb szintű foglalkoztatáshoz és a stabilabb éghajlathoz. Sokkal tartozom a Bizottság többi tagjának, akik ehhez a munkához hozzájárultak.

Chris Davies, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, egy elefánt ólálkodik ebben a szárnyaló vitában, amellyel nem vagyunk hajlandók szembenézni. A jelentés erre egyetlen szóval sem utal, és a Bizottságnak a koppenhágai éghajlatváltozási megállapodás elérését célzó átfogó stratégiája is csak futólag tesz róla említést. Ez pedig az a tény, hogy az emberi népesség példátlan és fenntarthatatlan mértékben növekszik. Sokan vannak itt közöttünk olyanok, akiknek az élete során a bolygó népessége megháromszorozódik. A népesség nap mint nap 200 000 fővel kitartóan növekszik, ez pedig évi 80 millió embert jelent.

Miért van szüksége Kínának minden héten új széntüzelésű erőműre? Azért, mert népessége ötven év alatt több mint a kétszeresére növekedett, továbbra is gyorsan növekszik, ezzel együtt az energiakereslet is növekszik, és a kínai emberek birtokolni akarják mindazt, amivel mi itt, nyugaton rendelkezünk, és ehhez minden joguk meg is van. A miniszter ma Indiába repül. India népessége még ennél is gyorsabban növekszik, és itt is szénből állítanak elő energiát.

Bolygónk erőforrásai azonban végesek. Le kell lassítanunk és vissza kell fordítanunk a népesség növekedését. Ezt természetesen minden kényszerítő eszköz alkalmazása nélkül kell megtennünk, és soha nem szabad arrogáns módon megfedkezünk arról, hogy mi, akik a fejlett országokban élünk, sokkal nagyobb mértékben járulunk hozzá az éghajlatváltozáshoz, mint a fejlődő országokban élő embertársaink.

Az ENSZ Népesedési Alapja megállapította, hogy a nap minden percében 380 nő esik teherbe szerte a világon, akiknek fele ezt nem így tervezte. Mindenki számára elérhetővé kell tennünk a fogamzásgátlást. Ellenőrzési jogot kell adnunk a nőknek a reprodukzív életfunkcióik felett: lehetőleg a nem biztonságos abortusz alternatív lehetőségeinek formájában.

Fejlesztenünk kell az egészségügyi erőforrásokat, hogy a nők biztonságosan elhalaszthassák a szülést későbbi időpontra, de az a legfontosabb, hogy ez a kérdés szerepeljen a politikai napirenden. A legnagyobb fokú ostobaság a részünkről az, hogy ezt nem vagyunk hajlandók napirendre tűzni. A családoknak mindenhol beszélniük kell erről a kérdéssről. A kormányzatoknak ki kell tűzniük népességstabilitási vagy -csökkentési célokat. A népesség növekedése kérdésének megoldásához elengedhetetlen, hogy elismerjük annak kulcsfontosságú jelentőségét, és ha ezt elmulasztjuk, akkor az éghajlatváltozás és a fenntartható fejlődés területén sem fogunk sikereket elérni.

Liam Aylward, az UEN képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, én is szeretném elismerésemet kifejezni Florenz úr felé a jelentés elkészítése során tanúsított erőfeszítéseit és elkötelezettségéért és természetesen azért, mert képes volt meghallgatni és megérteni a sok különféle véleményt.

Jogalkotóként rendkívül fontos, hogy a jelenlegi masszív gazdasági hanyatlás közepette a környezetbarát energia technológiája megvalósításán fáradozzunk. A világ vezetőivé válhatunk a megújuló energia sokféle területén, amelyeknek feszes, hatékony és koordinált stratégiát kell alkotniuk – beleértve a kormányokat, a nem kormányzati szervezeteket, a tudományos közösséget, az üzleti világot, a jövőt kutató elemzőket, és nem a beszédre, hanem a megoldásra kell összpontosítanunk. Csökkentenünk kell a bürokráciát, és támogatnunk kell a kis- és középvállalkozásokat és a technológia fejlesztőit.

A piac adott. A szabályozási keretek egyértelműek. Meg kell határozni a megújuló energiával kapcsolatos célokat. Jóllehet a finanszírozás szűkös, mégis kritikus jelentőségű a technológia fejlesztése és a szakértelem fenntartása érdekében. A bankoknak és a finanszírozóknak vállalniuk kell a környezetbarát technológia beindításával kapcsolatos kockázatokat. Hosszú távú nyereségei lesznek annak, ha odaállunk a rajtvonalra. Virágzást tapasztalunk majd a foglalkoztatás és a jólét szempontjából. Ugyanakkor, ha elpíszmogjuk a drága időt, akkor elveszíthetjük ezt a lehetőséget, és más országok fogják kitölteni ezt az űrt.

Írország például ugyanolyan jelentőségű lehet az óceáni hullámmási technológia szempontjából, mint Finnország a mobiltelefon-technológia területén. Vitathatatlan lehetőségekkel rendelkezünk az időjárás miatt és az Atlanti-óceán közelsége miatt. Szabadalmaztattuk a technológiát. Helyben van a szakértelem és a jogi szabályozási keret céljait is meghatároztuk. A piac szabad, tehát kiváló lehetőségeink vannak munkahelyek teremtésére, a villamos energia árának csökkentésére, az energiabiztonság megteremtésére és a széndioxid-kibocsátás csökkentésére, a szabadalmakból származó bevételeket nem is említve.

Most magunk elé kell engednünk azokat a társaságokat, amelyek több mint egy évtizeden keresztül dolgoztak azért, hogy ezt elérhessük. Vállalták a kockázatot, és nekünk támogatnunk kell őket a megemelt finanszírozáson keresztül. A késlekedés most rendkívül káros lehet. Jövőnk a környezetbarát technológia. Kezünkben van a lehetőség, éljünk vele.

Rebecca Harms, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, én is szeretnék köszönetet mondani Florenz úrnak, különösen a tárgyalások során tanúsított türelméért. A jelentés hosszúsága bizonyítja, hogy milyen sok kérdéssel kellett foglalkozni.

Ugyanakkor szeretném feltenni azt a kérdést, hogy mennyire lehet fenntartható az a megállapodás, amelyet most, az év elején ez a jelentés előrevetít. Jól emlékszem a poznańi Nemzetközi Éghajlatváltozási Konferenciára, és arra, hogy az európaiak pozíciója milyen gyenge volt, mert azzal voltak elfoglalva, hogy lefelé módosítsák ambiciózus ígéreteiket és kijelentéseiket, amelyeket a Balin rendezett nemzetközi kerekasztaltárgyalások

során tettek, és a kialakuló pénzügyi és gazdasági válság figyelembevételével az alacsonyabb prioritású feladatok közé sorolták az éghajlat-politikát.

Meggyőződésem, hogy a következő év döntő jelentőségű lesz annak a kérdésnek a szempontjából, hogy valóban készen állunk-e arra, hogy – amint ezt jelenleg folyamatosan ígérjük – az éghajlatváltozással kapcsolatos ismereteink alapján kiigazítsuk azt a típusú gazdaságot, amelyhez az ipari országokban annyira hozzászoktunk. Véleményem szerint még nem született meg a döntés azzal kapcsolatban, hogy végigmegyünk-e a fenntarthatóság felé vezető úton?

Poznańban Ban Ki-Moon és Achim Steiner nagyon erősen javasolta, hogy minden olyan intézkedést, amelyet a tagállamok megtesznek gazdasági ösztönző programjaik és bankmentő csomagjaik keretein belül, ötvözzék a fejlődő országokban tapasztalható nyomor felszámolására és az éghajlatváltozásnak a fejlődő országokban jelentkező rémületes következményei elleni küzdelemre irányuló programokkal, valamint az éghajlatvédelem és az új energiapolitika valóban ambiciózus szintjét megcélzó intézkedésekkel.

Úgy látom, hogy az ezzel a kérdéssel kapcsolatos minden európai szintű jogalkotást új alapokra kell helyezni. Korántsem biztos, hogy Európa megtalálja az utat az energiahatékonysággal és a megújuló energiák használatával jellemezhető új társadalom felé. Most, mint korábban is, minden a döntéstől függ: továbbra is a szén és a nukleáris energia keverékére építünk, vagy pedig ambiciózus új utakat választunk? Remélem, hogy tovább foglalkozunk ezzel a kérdéssel, ugyanolyan konstruktív módon, mint ahogyan ezt az éghajlatváltozással foglalkozó ideiglenes bizottságban tettük, bár nem vagyok biztos abban, hogy ez így fog történni.

Jens Holm, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (SV) Több mint tizennyolc hónapi munka után végül döntést kell hoznunk erről az éghajlati állásfoglalásról. Három szempontot szeretnék különösen kiemelni.

A hosszú távú hatáscsökkentési célkitűzések: a 3. bekezdésben előírjuk, hogy az EU 20–40%-kal csökkentse a kibocsátásokat 2020-ig, és legalább 80%-kal 2050-ig. Ez nagyszerű, és azt jelenti, hogy magasabb követelményeket állítunk fel, mint amelyek az EU múlt évi éghajlatváltozási csomagjában szerepelnek.

Ezenkívül intézkedések megtételét követeljük a húsipar tekintetében. Az ENSZ Élelmezési és Mezőgazdasági Szervezetének (FAO) *Livestock's long shadow* (A haszonállatok hosszú árnyéka) című jelentése szerint a húsipar a felelős a világ kibocsátásának 18%-áért. Ezt tudomásul vesszük ebben a jelentésben, és követeljük a húsfogyasztás csökkentését. Ez vakmerő és bizonyos mértékben történelmi jelentőségű döntés a Parlament részéről, amely általában támogatja az említett iparágak nyújtott pénzügyi támogatásokat, ugyanakkor szégyen, hogy különösen az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták képviselőcsoportja meg akarja szavazni e követelmények megszüntetését. A megfigyelés csökkentésének szükségességéhez hasonló módon azt is bátran ki kell jelentenünk, hogy a jelenlegi túlzott húsfogyasztás nem fenntartható.

Arra is hadd emlékeztessem Önöket, hogy a húsipar valójában az Amazonas esőerdőiben végzett pusztítás elsődleges oka, mivel az állatoknak legelőket, a takarmánytermeléshez pedig szántóföldeket kell biztosítani. Ennek a takarmánynak a nagy részét szója formájában Európába exportálják. Ez nem fenntartható.

Az autóipar a másik növekvő probléma. 1990 és 2005 között az európai közlekedésből származó kibocsátás 32%-kal növekedett. Hatalmas beruházásra van szükség a tömegközlekedés és más környezetbarát közlekedési módok területén. A fosszilis üzemanyagot felhasználó autókat le kell cserélni elektromos autókra, vagy esetleg a jövőben hidrogénnel üzemelő járművekre. Fel kell tennünk magunknak a kérdést, hogy fenntartható-e a jelenlegi helyzet a közlekedésnek ezekkel a formáival. Nem kellene-e inkább a helyi termelést és fogyasztást bátorítanunk?

És végül szeretném Önöket valamire figyelmeztetni a 12. és a 18. módosítással kapcsolatban, amelyek megkövetelik a nukleáris energia fokozott használatát. Ha ezeket a módosításokat elfogadják, akkor képviselőcsoportom nem tudja támogatni ezt az állásfoglalást. Ezért azt kérem, hogy szavazzanak a 12. és a 18. módosítás ellen. Nagyon köszönöm.

Johannes Blokland, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (NL) Annak figyelembevételével, hogy Nyugat-Európa nagy része jelenleg egy rendkívül hideg léghullám szorításában vergődik, a globális felmelegedésről folytatott vita talán kissé időszerűtlennek tűnik. Ám amint ezt a jelentés címe is sugalmazza, ebben a vitában hosszú távra tekintünk előre. Ezért nem szabad elakadnunk rövid távú események miatt. Florenz úr végleges jelentése rendkívül átgondoltnak és megalapozottnak bizonyult, és nagyon erős üzenetet közvetít.

Az éghajlatváltozás negatív hatásainak csökkentése vagy megelőzése érdekében határozott lépésekre van szükség széles területen. Szilárd célokat kell felállítanunk a 2020 és 2050 közötti időszakra. A társadalom egyetlen része sem kerülheti el az erőfeszítések megtételét. A koppenhágai éghajlati konferenciára történő felkészülés során fenn kell tartanunk törekvéseinket, amit alá kell támasztanunk az intézkedések széles körével. Ez a jelentés különösen értékes hozzájárulást kínál ehhez a célhoz.

Roger Helmer (NI). – Elnök úr, 500 évvel ezelőtt a tanult emberek körében egyetértés uralkodott abban a kérdésben, hogy a Föld lapos. Tévedtek. Az 1970-es években, a globális lehűlés három évtizede után egyetértés uralkodott a tudósok között arról, hogy újabb jégkorszak vár ránk. Tévedtek. 1999-ben mindenki azt hitte, hogy a 2000. év miatti számítógépes probléma globális katasztrófát idéz elő, mert tönkretesz a világ számítógépes rendszereit. A fegyverrendszerek használhatatlanná válnak, a kereskedelem megbénul, a repülőgépek lepotyognak az égből. Tévedtek. Semmi sem történt.

Ma azt mondják nekünk, hogy konszenzus alakult ki egy katasztrofális, az ember által előidézett globális felmelegedésről. Ez is tévedés. És konszenzus sincs. A konszenzus mítosza nem egyéb, mint a rémeket látók propagandájának diadala, de a tudományos irodalom ismételt átvizsgálása és az éghajlattal foglalkozó tudósok munkája egyaránt arra utal, hogy nagyon sokféle nézet létezik a vita mindkét oldalán, és sokan úgy vélik, hogy ez a kérdés még nincs eldöntve.

Az igaz, hogy az elmúlt 150 év során a világ kissé felmelegedett, bár csak lassan és szakaszosan, de ez teljes mértékben konzisztens a jól megalapozott hosszú távú természetes éghajlatváltozási ciklusokkal, amelyek megadják a római optimumot, a középkori meleg időszakot és a kis jégkorszakot. Egyértelmű bizonyítékok szólnak amellett, hogy miközben a világ kissé felmelegedett, a naprendszer más égitestei is felmelegedtek. A Mars jégsapkái összezsugorodtak, mégsem képzelem azt senki, hogy ezért az ipari kibocsátások vagy a négykerék-meghajtású autók a felelősek.

Most azt tervezzük, hogy felfoghatatlan összegeket költünk el olyan hatáscsökkentési intézkedésekre, amelyek egyszerűen nem fognak működni, és amelyek a gazdaságainknak okozott károkon keresztül megfosztanak bennünket azoktól a pénzeszközöktől, amelyekre szükségünk van a valós környezeti problémák megoldása érdekében. Amint Christopher Booker brit újságíró megjegyezte, a globális felmelegedéssel való riogatás a realitástól való legnagyobb elszakadás az emberiség történelmében.

Pilar del Castillo Vera (PPE-DEképviseletcsoport). – (ES) Elnök úr, először is szeretnék köszönetet mondani Florenz úrnak az elvégzett munkáért, és természetesen a bizottság elnökének, valamint a bizottság minden koordinátorának és összes tagjának.

Ez a jelentés még jobban kifejezi azt, ami az Európai Unió folyamatos aggályává vált, nevezetesen az éghajlatváltozást és annak következményeit.

A legutolsó intézkedéscsomag a közelmúltban jóváhagyott energiacsomag volt. A ma megvitatott jelentés ugyanazt a megközelítési módot és ugyanazokat az aggályokat tükrözi vissza, mint amelyeket az Európai Unió is tanúsít az éghajlatváltozás elleni küzdelemmel kapcsolatban.

Az előttünk fekvő jelentés, amint ez már korábban is elhangzott, egy ajánlások sorozata, amelyek különféle „térképeket” tartalmaznak az egyes szektorok számára, ilyen például a halászat, a mezőgazdaság, a víz, az erdészet és így tovább. Ezek a „térképek” ugyanabba az irányba vezetnek, de mindegyikre nézve ki kell dolgozni az intézkedéseket.

Nekem azonban arra kell korlátozódnom, amit az eredmény elérése érdekében szükséges alapelvnek tekintek. Az éghajlatváltozással szembenézve javítanunk kell a hatékonyságot; véleményem szerint ennek kell az összes megtett intézkedés mögött meghúzódó legfontosabb alapelvnek lennie.

Ha eredményeket akarunk elérni a hatékonyság területén, akkor elsőbbséget kell biztosítanunk a technológiai innovációnak; ez azt jelenti, hogy rá kell mutatnunk a hatékonysági célokra a segélyek és a támogatások odaítélésakor; ez azt jelenti, hogy ki kell hangsúlyoznunk a hatékonysági célokat, amikor bizonyos pénzügyi előnyöket megadunk, és így tovább. Csak akkor lehetünk valóban hatékonyak, ha javítjuk a hatékonyságot.

Guido Sacconi (PSE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az előttem felszólalók jól szemléltették, hogy milyen sokféle véleményt kellett egyesítenünk egy közös tervezetben.

A Florenz-jelentés, amely elismerést érdemel azért, mert konszenzust ért el abból a szempontból, hogy figyelmesen meghallgatunk minden nézetet, végeredményben az energiatakarékossággal, valamint a termelési rendszerekben, az életmódunkban és a fogyasztásban megvalósítandó általános változtatásokkal foglalkozik.

Több egy filozófiai kijelentésnél, és tudjuk, hogy nem számíthatunk könnyű menetre, hanem több lépésben megvalósítandó közelítést vázol fel. Például a következő Parlamentnek hátrahagyott hagyaték utalásokat tartalmaz arra nézve, hogy a mi véleményünket prioritásnak kell tekinteni a következő parlamenti ciklus tevékenységei során, a koppenhágai felkészülésben és még utána is.

Én azonban a jelentés tartalmára szeretnék összpontosítani. Első és legfontosabb kötelességemnek érzem, hogy köszönetet mondjak a legfontosabb résztvevőknek, a titkárságnak ezért a munkáért. Van néhány statisztikai adatom a munkánkról. Annak érdekében, hogy némi fogalmuk lehessen arról, hogy mennyire fontos volt ez a munka, csak annyit kell mondanom, hogy nyolc tematikus ülésszakot kellett megszervezni a világ hatvan vezető szakértőjével.

De ami a legfontosabb, szeretnék kérelemmel élni az új Parlament felé, hangot adva reményeimnek. Pöttering elnök úr, Ön is hangot adott annak a véleményének, hogy ennek a bizottságnak a „hazardírozása” kifizetődik – jöllehet az igazat megvallva nem mindenkinek az egyetértésével találkozott, amikor 18 hónappal ezelőtt létrehoztuk ebben a Parlamentben. Ön két külön alkalommal is előterjesztette a felkérést a Ház elé, szemléltetve ezzel a tárgyhoz és a feladathoz nyújtott személyes támogatását, ezért közvetlenül Önhöz fordulok, ha ezt megengedi nekem. Nagy szűgyen lenne, ha a következő Parlament nem alkotna meg egy hasonló jogi aktust, különösen abban az esetben, ha ezt azért tenné meg, mert időközben sok nemzeti parlament és kormány átszervezi az éghajlatváltozással kapcsolatos speciális területen végzett munkáját. Ezért abban reménykedem, hogy a következő Parlament nem lép vissza a témák szigorú szétválasztásához, ahol a kapcsolódó területeket szétválasztják különálló bizottságokra, hanem a mi javaslataink szerint felkészül az alacsonyabb széndioxid-kibocsátású gazdaság felé vezető hosszú útra.

Vittorio Prodi (ALDE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, szeretnék köszönetet mondani Florenz úrnak az elvégzett munkáért.

Végre szavazhatunk erről a jelentésről, amely az éghajlatváltozással foglalkozó ideiglenes bizottság 18 hónapi munkáját képviseli. Nekem, személyesen az a véleményem, hogy ez siker, még ha szerény siker is. Siker, mert a Parlament a leginkább reagálóképes intézményként lépett fel, és létrehozott egy ad hoc eszközt – az Ideiglenes Bizottságot – adatok és ötletek összegyűjtésére egy olyan kérdésben, amely valamennyiünket érint, és amelynek hatásaival közösen kell szembenéznünk, most és a jövőben egyaránt. Szerény siker, mert minden erőfeszítésünk, valamint a részvétel és a végrehajtott tanulmányok ellenére az eredmény továbbra is nélkülözi azt az éles megfogalmazást, amelyre szükség lenne az ebben a témában meghozott állásfoglalásban.

Az éghajlatváltozás, amint már sokszor mondtam, sürgős és súlyos kérdés, amely célzott és hatékony eszközöket követel meg. A bizottság létrehozásának legfontosabb oka az volt, hogy egyesíteni akartuk azokat a politikákat, amelyeket korábban mindig külön kezeltünk. Remélem, hogy ez az egyesítés folytatódni fog a következő Parlamentben, és hogy ez a Ház továbbra is részt vesz a koppenhágai tárgyalásokon.

Globális konszenzusra van szükségünk, és ezért valamit fel kell áldoznunk, elsősorban a fejlődő országok érdekében. Jelenleg továbbra is hiányoznak azok az egyenlő feltételek, amelyek rávennének a fejlődő országokban élő embereket arra, hogy fogadják el ezt a politikát. Meglehetősen Európa-centrikus, ezenkívül túlságosan részekre van tagolva. Életmódváltásra van szükségünk. Politikai szempontból olyan javaslatokat kell tennünk, amelyek elsősorban erre a politikára, emellett pedig életmódunk fokozatos anyagmentesítésére összpontosítanak, mivel ellenkező esetben nem lesz fenntartható.

Alessandro Foglietta (UEN). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, elismerésemet fejezem ki Florenz elnök úrnak. Elnöknek nevezem őt megbecsülésből és elismerésből azért az elkötelezettségért, amelyet Parlamentünkkel szemben mindig is tanúsított.

Az éghajlatváltozási és energiacsomag elfogadásával az Európai Unió felszerelkezett azokkal a jogi keretekkel, amelyek biztosítják a megfelelő mandátumokat a vezető szerep betöltésére. Az a nyíltság, amelyet mostanában az Egyesült Államok új kormányzata tanúsít, reményt ad nekünk arra nézve, hogy a jövőben az Egyesült Államokkal közösen vállalhatjuk a felelősséget az éghajlatváltozás következményeinek megállításáért.

A kezdeményezés teljes sikerét azonban az összes fejlődő ország – például Kína és India – gazdaságának részvétele határozza meg. Ugyanis a kínai környezetvédelmi miniszter egyértelművé tette, amikor találkozott az éghajlatváltozással foglalkozó ideiglenes bizottság delegációjával, hogy ez csak akkor lehetséges, ha a gazdagabb országok megfelelő pénzügyi erőforrások formájában határozottan támogatják a fenntartható fejlődést.

A poznańi konferencián sikerült eredményeket elérnünk ezen a területen, és döntés született az alkalmazkodási alap felszabadításáról, valamint az 50 millió eurós kutatási és technológiai fejlesztési alapról a fejlődő országok számára történő allokációjáról, a környezetbarát technológiák világméretű fejlesztésének támogatása érdekében.

Gondoskodnunk kell arról, hogy Koppenhága fordulópont legyen abból a szempontból, hogy az erősebb gazdaságok a gyakorlatban közös kötelezettséget vállalnak egy pénzalap létrehozására, amely garantálja a fenntartható fejlődés folyamatos finanszírozását a feltörekvő országokban. Kizárólag a nemzetközi szinten, a feltörekvő országok részvételével elfogadott kötelezettségvállalásokon keresztül óvhatjuk meg sikeresen a környezetet a visszafordíthatatlan hatásoktól, és védhetjük meg ezzel egy időben az európai vállalkozások versenyképességét a világpiaci környezetvédelmi dömping társadalmi-gazdasági költségeinek hatásaival szemben.

Caroline Lucas (Verts/ALE). – Elnök úr, én is szeretnék köszönetet mondani Florenz úrnak ezért a jelentésért, de úgy gondolom, hogy az előadó és a bizottság munkájáért elmondott sok gratuláció közepette is szembe kell néznünk a hideg tényekkel: az EU továbbra is túl keveset tesz, és azt is túl későn.

Tudom, hogy nem leszek népszerű azért, amit mondok, de az EU által elért eredményeket nem azzal kell összemérnünk, amit más országok tesznek, hanem azzal, amit meg kell tennünk. Ehhez képest továbbra is mulasztást követünk el.

Mulasztást követünk el, mert nem fektetünk kellő ambíciót ebbe a vitába. A legfrissebb tudományos eredmények szerint évente körülbelül 9%-kal kellene csökkentenünk a kibocsátásokat. A jelentésben és az EU éghajlatváltozási csomagjában felállított célok egyszerűen nem eléggé ambiciózusak.

Mulasztást követünk el, mert nem sürgetjük kellőképpen ezt a vitát. Ha nem teljesítünk jól a széndioxid-kibocsátás nélküli gazdaság felé vezető úton a következő 8–10 év során, akkor elveszítjük a lehetőséget az éghajlatváltozás legrosszabb következményeinek megakadályozására.

Mulasztást követünk el, mert nem vagyunk következetesek. Ma a megújuló energiáról és az energiahatékonyságról beszélünk. Tegnap a Ház többsége elfogadta a Laperrouze-jelentést, amely büszkén támogatta a szén szerepét Európában.

Mulasztást követünk el, mert azt a benyomást keltjük, hogy az éghajlatváltozással kapcsolatos vita csak arról szól, hogy miről kell lemondanunk anélkül, hogy bármit is tennénk. Sokkal jobban meg kell mutatnunk, milyen a valódi politikai vezetés és szemléltetnünk kell, hogy az éghajlatváltozással kapcsolatos cselekvés sokkal jobb életminőséget eredményez. Nem arról szól ez a kérdés, hogy gyertya mellett didergünk a barlangunkban, hanem egy olyan jövőről szól, amely sokkal pozitívabb és vonzóbb, mint a jelenkor.

Ezért azt javaslom, hogy tegyük magunkévá a Zöld New Deal gondolatát Európára nézve, ami egyszerre kezeli a gazdasági válságot és az éghajlatválságot, hatalmas beruházásokat hajt végre az energiahatékonyság és a megújuló energiák területén, hogy új, környezetbarát munkahelyek millióit hozza létre Európában.

De ez nem arról szól, hogy gyorsan elindítjuk a gazdasági növekedést változatlan feltételek mellett. Sürgősen átmenetre van szükség egy olyan Európa felé, amely nem a természeti erőforrások folyamatosan növekvő felhasználására épül, hanem amelynek gazdasága növekedés nélküli; nem a nagyobb összesített mennyiségi növekedésre épül, hanem a valós minőségi fejlődésre. Ezt a vitát sürgősen meg kell kezdeni, és az EU nagyon jó helyzetben van ennek megkezdésére.

Roberto Musacchio (GUE/NGL). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, szeretnék gratulálni Florenz úrnak a jól végzett munkáért; ez a jelentés főhajtás állandó jelenléte, figyelme és hozzájárulása előtt.

A jelentés visszatükrözi azt a sok mindent, amivel hozzájárult a bizottság munkájához, amelyben Sacconi úr olyan nagy jártassággal elnökölt, és mélységeiben megvizsgálta a kérdéseket, lefolytatta a vitát és mindenek felett hozzájárult ahhoz a szerepkörhöz, amelyet ez a Parlament játszott az éghajlatváltozási csomag elfogadásában. Pöttering elnök úr, én is kérem Önt annak mérlegelésére, hogy munkánk folytatódhat-e és hogyan a koppenhágai felkészülés során?

Ami a Florenz-jelentést illeti, szerintem most hiba lenne az egyensúlyt megszüntetni olyan szempontokkal, amelyek pillanatnyilag az atomenergia kérdésével kapcsolatos ideológiai módosításoknak minősülnek. Ezek a felvetések ésszerűtlenek, az előterjesztők gondolkodásának kivételével mindenhol összefüggés nélküliek, és megváltoztatják jelenlegi közös álláspontunkat. Én azonban arra kérem tagtársaimat, hogy mérlegeljék az általam benyújtott módosítás beillesztését az éghajlatváltozás és a víz közötti kapcsolatról. Véleményem

szerint ez egy értékes terület annak a növekvő figyelemnek a fényében, amelyben az olyan nemzetközi szervezetektől részesül, amilyen például az éghajlatváltozással foglalkozó kormányközi munkacsoport és az ENSZ környezetvédelmi programja, amelyek a jövő szempontjából döntő jelentőségű kérdésként mutattak rá erre a területre, és a közelgő vízzel foglalkozó isztanbuli világforum szempontjából is fontos kérdés.

Jim Allister (NI). – Elnök úr, szeretnék megszólalni az aggodalom és a figyelmeztetés hangján az éghajlatváltozásról folytatott őrjöngő vita során, különösen azért, mert az élelmiszertermelést is érintheti. Úgy tudjuk, hogy a világ népessége 2050-re eléri a kilencmilliárd főt, így az élelmiszertermelésnek is lépést kell tartania ezzel a növekedéssel. Ennek ellenére az előterjesztett éghajlatváltozási csomagban kibocsátás-csökkentési követeléseink vannak, és ezek teljesülése az élelmiszertermelést is csökkentené, pedig éppen erre lesz a legnagyobb szükségünk.

Elsősorban a metán és a dinitrogén-oxid kibocsátásával kapcsolatos célokra, valamint a hús- és tejfogyasztás elleni támadásokra hivatkozom. Ezek a csökkentési célok nem valósulhatnak meg az élelmiszertermelés súlyos csökkentése nélkül. Ha választanunk kell a világ élelmezése és az éghajlatváltozás korrigálása között, akkor attól tartok, hogy én a józan ész és a szükségesség pártján állok.

John Bowis (PPE-DE). – Elnök úr, most Koppenhága felé tekintünk, és tiszteletreméltó barátom kitűnő jelentése kiváló – ha ezt mondhatom – közúti vagy vasúti térkép az odavezető útról.

20 százalék 2020-ig: ez volt a kiindulás – de csak a kiindulás. Az éghajlattal kapcsolatban elfogadott intézkedéscsomag talán jobb is lehetett volna, de ez volt a kiindulás – egy lépés előre. Az Egyesült Államok kormányzatában bekövetkezett változások után többé már nem hivatkozhatunk arra, hogy az Egyesült Államok megtagadja az együttműködést. Obama elnökségével lehetőséget kaptunk arra, hogy abbahagyjuk az üres fecsegést és megkezdjük az eszmecsere. Azt halljuk, hogy 2008. március 6-án lesz egy értekezlet. A következő héten újból itt leszünk, és remélem, hogy megkapjuk a Tanács nyilatkozatát a washingtoni megbeszélés eredményeiről. Az Egyesült Államokkal együtt most továbbléphetünk a 30%-os cél felé és mg tovább is.

Most továbblépünk a környezetbarát tervezési követelmények felé, és mint máshol, itt is felismerjük, hogy ez hatalmas új lehetőségeket jelent az innováció és a foglalkoztatás szempontjából. Tovább kell lépniünk a közlekedési és a mezőgazdasági kibocsátások területére. A biztos hivatkozott arra, hogy sürgős párbeszédre van szükség a fejlődő világ alacsony bevétellel rendelkező országaival. A probléma letaroló hatást gyakorol majd rájuk, pedig nem is ők idézték elő. Szigetek süllyednek el a hullámok között; malária, légzőszervi betegségek, bőrrák és látászavarok: ezek a problémák már ma is léteznek. Pusztulás vár a mezőgazdaságra is. Ezeknek az országoknak lépéseket kell tenniük, de szükségük van a segítségünkre.

A tudósok természetesen tévedhetnek, és a politikusok is, amint ezt Mbeki és az AIDS esetében is láthattuk. Én is tévedhetek a lehetséges influenzajárvány tekintetében. Tévedhetek a globális felmelegedés valószínű hatásai tekintetében. De valószínű, hogy a tudósok többségének igaza van, és a politikusok többségének is igaza van. Én és valamennyien vétkesek leszünk mindkét kérdésben, ha nem teszünk lépéseket annak érdekében, hogy soha ne is történhessenek meg.

ELNÖKÖL: ROURE ASSZONY

alelnök

Riitta Myller (PSE). – (FI) Elnök asszony, a szociáldemokratáknak az éghajlatváltozással foglalkozó ideiglenes bizottság felállítására vonatkozó, 2007. tavaszán benyújtott kezdeményezése most meghozta gyümölcsét. A csoportközi tárgyalások és megbeszélések eredménye az éghajlatváltozás megfékezésére irányuló kialakuló, ambiciózus, hosszú távú cselekvési napirend. Ezért szeretnék őszinte köszönetet mondani az előadónak, Karl-Heinz Florenznek és az árnyék-előadóknak az összes csoporttól, akik olyan kiválóan együttműködtek ebben a munkában.

Sokan szkeptikusak azzal kapcsolatban, hogy vajon az éghajlatváltozási bizottság képes lesz-e valamilyen értékkel hozzájárulni a Parlament munkájához. Ma láthatjuk annak előnyeit, hogy a Parlamentnek vannak olyan tagjai, akik más szemszögből látják az egyes kérdéseket, és ők együttműködnek a világ vezető szakértőivel és közösen odafigyelnek rájuk. Amint láthatjuk, ez hiteles eredményekhez vezet.

Abban is biztos vagyok, hogy a bizottság pusztán létezése és munkája külön-külön is hozzájárult ahhoz, hogy az éghajlatváltozási csomag ennyire simán és gyorsan átment a múlt decemberben. Én is erősen támogatom a Bizottság elnökének, Guido Sacconi úrnak a kérését, hogy a választások után felálló Parlament foglalkozzon

ezzel a kéréssel és gondoskodjon arról, hogy a lehető legerőteljesebb módon közelítsék meg az éghajlatváltozással kapcsolatos kérdéseket.

Az Európai Uniónak már régóta az a gondolkodásmódja, hogy tennünk kell az éghajlatváltozás megelőzése érdekében. Nélkülözzük azonban a pénzügyi eszközöket. Az éghajlatvédelmi alap, amelyre nézve most javaslat született és amelyre pénzt kell beszédnünk a kibocsátáskereskedelmi árverések bevételeiből, fontos kezdeményezés, és sok sikert kívánok ehhez a jövőre nézve. Szükségünk van erre az alapra, hogy változásokat idézhessünk elő az ipari struktúráinkban és hogy valóban eredményeket érhessünk el ezzel a Zöld New Deal kezdeményezéssel.

Lena Ek (ALDE). – (SV) Ez a jelentés hatalmas ígéretekkel tartalmaz. Gyakorlatilag az összes olyan kérdést felöleli, amely az éghajlattal kapcsolatos vita során felmerült az elmúlt két év vagy még ennél is hosszabb idő során. Ennek ellenére is úgy gondolom, hogy ez a munka nélkülözi azt az átütő erőt, hajtóerőt és energiát, amelyre oly nagy szükség lenne annak a politikai vonalnak a továbbviteléhez, amelyet Európában az éghajlatváltozás kérdéseiben kezdeményeztünk.

A jelentés egyetlen intézkedést sem javasol a föld és a talaj védelmére. Ami a vízkészleteket illeti, egy egész javaslatcsomag szerepel a vízzel foglalkozó világfórumban, amelyet szintén be lehetett volna illeszteni a jelentésbe. Ami az energiahatékonyságot illeti, vannak olyan lehetőségek, amelyeket nem illesztettek be olyan területekbe, ahol megvan a lehetőség a döntéshozásra a Parlamentben. A jelentés az alternatív üzemanyagok kérdését is túlságosan tartózkodóan kezeli. Az egészség rendkívül fontos területén a jelentés a szűnyogsípésekkel kapcsolatos tények összegyűjtésére és a megelőzésre összpontosít, miközben fontos stratégiai döntéseket kellene meghoznunk Európában arra nézve, hogyan tudunk megbirkózni az éghajlatváltozással az emberi egészségre gyakorolt hatásaival.

Itt is vannak lehetőségek. E tekintetben több javaslattal kellene előállnunk a növekedéssel és a foglalkoztatással kapcsolatban. Természetesen létre lehet hozni munkahelyeket Európában. Ezekre itt van szükség.

Az intézkedéseket be kell ágyaznunk a gazdaságpolitikába. A Miniszterek Tanácsa néhány héten belül összeül, hogy megvitassa a Koppenhágában meghozandó – különösen fontos – döntések finanszírozásának kérdéseit, amelyekre mi itt, a Parlamentben jelentős befolyást gyakorolhatunk. Ha elmulasztjuk a gazdaságpolitikába, valamint a munkával és a növekedéssel kapcsolatos szakpolitikákba történő beágyazást, akkor fennáll annak a veszélye, hogy a jelentés olyan lesz, mint „gyertya a szélben”, egy kedves dokumentum, amely azonban nélkülözi azt a hajtóerőt és eltökéltséget, amelyre szükségünk van ezeknek a kérdéseknek a kapcsán.

Bogdan Pęk (UEN). – (PL) Elnök asszony, úgy érzem magam, mintha egy újonnan alapított vallás megnyitó konferenciáján lennék, amely egy hamis prófétákat és eszméket tömörítő hamis vallás.

Azok a politikai hatalmak, amelyek megpróbálják drasztikusan csökkenteni a széndioxid-kibocsátást – ennek a törekvésnek egyébként nincs semmiféle tudományos alapja és csak az emberiség fejlődésének korlátozása árán valósítható meg – azonosak azokkal, akik ezért a válságért felelősek. Ezért a helyzetért azok hibáztathatók, akik a társadalom fejlődésének útját követve egy globális kormányzat létrehozására törekednek, amelyben azok a testületek is szereplnének, amelyek hatalmas nyereségre tesznek szert a széndioxid-kereskedelemből, miközben az éghajlatváltozással való fenyegetéssel átmossák a kisemberek agyát.

Létre kell hoznunk a fejlesztés alapját az energiaellátás területén. Az emberiség túléléséhez és fejlődéséhez új, hatalmas energiaforrásokra van szükségünk, Európának pedig egyensúlyra és önállóságra van szüksége az energiaellátás szempontjából. Hát nem értik? Ha létrehozzák mindazt, amit ma jóváhagytak, akkor ezzel csökkentik Európa esélyeit arra, hogy versenyképes legyen a világ többi részével.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL). – (EL) Elnök asszony, a Florenz-jelentés a tudósok értékeléseire támaszkodik, és jelentős részben osztja az állampolgárok aggodalmait. Egyet előrelép a Tanács által decemberben jóváhagyott energiacsomaghoz képest, de az értékeléseken túl meg kell hoznunk konkrét intézkedéseket, rendeleteket, ütemterveket, mivel az éghajlatváltozás és annak következményei már a nyakunkon vannak, és nincs idő további késlekedésre.

Nagyon kell vigyáznunk, nehogy megengedjük, hogy a jelentés szempontjából irreleváns atomenergiát becsempésszék a jelentésbe a hátsó ajtón keresztül ravasz módosításokkal, amire bizonyos kormányok törekednek. Gondoskodnunk kell arról, hogy a jelentés az egyensúlyát felborító módosítások nélkül meggyőzze a Tanácsot és a Bizottságot a következő lépés megtételének szükségességéről és arról, hogy a gazdasági válságot nem szabad ürügyként felhasználni az eddig megtett erőfeszítések aláásására. A gazdasági

válság és a környezetvédelmi politika kéz a kézben járva pozitív eredményeket hozhat a számunkra mind a környezetvédelem, mind pedig új munkahelyek létrehozása szempontjából.

Urszula Krupa (IND/DEM). – (PL) Elnök asszony, a környezetvédelmi politikák legfontosabb célja – nagyon hasonlóan az energia- és éghajlatváltozás politikai csomaghoz, amely tartalmazza az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának drasztikus csökkentését – a nemzeti gazdaságok befolyásolása és megváltoztatása valami olyasmire, amit mi múltbeli tapasztalataink alapján központilag megtervezett gazdaságként ismerünk fel. Az éghajlatra gyakorolt emberi befolyás elvont fogalmát és a fejlődés korlátozására akarják felhasználni, beleértve a fosszilis tüzelőanyagok használatát és a veszélyes széndioxid-leválasztási és -tárolási technológia bevezetését, amely Lengyelország esetében megnehezítené természeti erőforrásaink kihasználását, beleértve gazdag geotermális energiaforrásainkat is.

Most, amikor Lengyelország iparát korlátozták az Európai Unió követelményeinek teljesítésére irányuló erőfeszítések részeként, kísérletet tesznek egyrészt arra, hogy a lengyeleket emigrálásra kényszerítsék, és emellett azt is biztosítsák, hogy akik otthon maradnak, azok nyomorogjanak, mert az összes tagállam közül nálunk a legmagasabbak az energiaárak. Egyetlen szónoki kérdésem maradt: az Európai Unió politikájának az a legfontosabb célja, hogy csődbe vigye honfitársaimat és letörölje Lengyelországot Európa térképéről?

Irena Belohorská (NI). – (SK) Hölgyeim és uraim, azzal szeretném kezdeni, hogy köszönetet mondok az előadónak, Florenz úrnak ezért a kiváló és kimerítő jelentésért. A jelentés a társadalom életének összes olyan fontos területét lefedi, amelyek az éghajlatváltozás drámai felgyorsulásával kapcsolatos vonatkozással bírnak. Legfőbb ideje, hogy előkészítsük az EU-ban szükséges intézkedéseket.

Engem orvosként különösen érdekelnek az egészséggel kapcsolatos változások, például a kifejezetten a trópusi területekhez kapcsolódó betegségek terjedése. Nem szabad szem elől tévesztenünk ezt, amikor támogatjuk a gyógyszeripart, kórházakat és fekvőbeteg-ellátási intézményeket tervezünk, egészségügyi szakembereket képezünk, és mindennek felett akkor, amikor szisztematikusan növeljük a lakossági tudatosságot. Mivel ezek a betegségek a világnak ebben a részében ritkán fordulnak elő, feltételezhetjük, hogy a helyzet sokkal rosszabbra fog fordulni.

A mezőgazdaságban és az emberi fogyasztásra szánt elegendő élelmiszer biztosításában is nagyon súlyos lesz a helyzet. Szilárd meggyőződéseim, hogy ez a jelentés sokkal fontosabb minden más saját kezdeményezésű jelentésnél és jó alapot biztosít a következő Parlamentek számára, amelyeknek foglalkozniuk kell az éghajlatváltozás tényleges hatásaival.

Avril Doyle (PPE-DE). – Elnök asszony, a beszéd ideje lejárt, és tudjuk, mit kell tennünk – legalábbis közülünk azok, akik elfogadják a szakmai értékelésen átesett tudományos megállapításokat a példátlan mértékű globális felmelegedés okairól és annak a biológiai sokféleség összes aspektusára gyakorolt kritikus hatásairól, különös tekintettel a világ legszegényebb és legsűrűbben lakott régióira. Éghajlat-szkeptikus barátainknak azt mondanám, hogy az elővigyázatosság elvét kell követnünk. Ez a javaslatom a számukra.

Szeretnék köszönetet mondani Karl-Heinz Florenz úrnak ezért a jelentésért. Ez a munka kiegészíti tudásunkat, és a Ház összes bizottsága véleményének horizontális képét képviseli, ám hiányzik belőle a Halászati Bizottság véleménye, ami súlyos hiányosság figyelemmel arra, hogy kritikus jelentőségű tengereink és óceánjaink folyamatosan savasodása, amelyet a légkörbe kibocsátott fokozott mennyiségű CO₂ idéz elő.

Szeretnék feltenni egy kérdést Dimas biztos úrnak: miután hat héttel ezelőtt első olvasatban egyetértésre jutottunk az EU átdolgozott kibocsátáskereskedelmi rendszerével kapcsolatos jelentésemről, a biztos úr ma meg tudja-e pontosan mondani, hogy milyen munkaprogramok vannak folyamatban a komitológiai döntések előkészítése érdekében, különös tekintettel a Parlament és az érdekelt felek időrendjére és részvételére?

Összefoglalva: a CO₂-kibocsátás legalább 30%-os csökkentését kell célul kitűznünk 2020-ig a 2012-utáni globális megállapodás részeként, és legalább 80%-os csökkentést 2050-ig – és ez a fontosabb célkitűzés. Az éghajlatvédelmi diplomáciai munka következő nyolc hónapjának eredményei írják meg a következő generációknak szóló történelemlönyvek szövegét, és saját közösségeink politikai vezetőiként és kollektív vezetőkként nem háríthatjuk el magunkról a felelősséget.

Biztos úr, az éghajlatvédelmi és energiacsomagunk mellé reális pénzeszközöket is kell társítanunk, és nagyon várjuk a 27 állam- és kormányfő hat hét múlva esedékes márciusi csúcstalálkozóját, és arra számítunk, hogy ráhangolódnak erre az üzenetre, és nem engedik meg, hogy az Európai Unió polgárai a világ legszegényebb és az éghajlatváltozásnak leginkább kitett közösségeivé változzanak.

Linda McAvan (PSE). – Elnök asszony, mivel az éghajlatváltozással foglalkozó ideiglenes bizottság munkája befejeződött, szeretnék köszönetet mondani először Karl-Heinz Florenz úrnak munkájáért, ugyanakkor – saját csoportomból, a szocialista csoportból – Riitta Myllernek, Dorette Corbeynek és elnökünknek, Guido Sacconinak. Valamennyien kiváló munkát végeztek és szilárd alapot biztosítottak a következő Parlament munkájához.

Az előttünk fekvő jelentés hosszú; sok szempontra kitér. Csak egy pontra szeretnék rávilágítani, amelyet néhányan már érintettek, és ez az a fontos kapcsolat, amelyet létre kell hoznunk a foglalkoztatás és az éghajlatváltozás elleni küzdelem között, valamint a gazdasági válságból való kilábalás és az éghajlatváltozás elleni küzdelem között. Ugyanis ha nem hozzuk létre ezt a kapcsolatot és nem megfelelő gazdaságélénkítő programokat állítunk össze, akkor az emberek azt fogják mondani – és már mondják is –, hogy ez az egész éghajlatváltozási ügy rendben volt, amikor volt gazdasági növekedés, de most nem engedhetünk meg magunknak ilyen beruházásokat.

Nagyon erősen amellett kell érvelnünk – és ezt néhányan már meg is tették –, hogy nem engedhetjük meg magunknak azt, hogy *ne* hajtsuk végre ezeket a beruházásokat. Szerintem azok, akik országuk csődbe kergetéséről beszélnek, súlyosan tévednek. Országaik akkor fognak csődbe jutni, ha nem hajtunk végre beruházásokat a megújuló energiák területén és ha nem csökkentjük függőségünket a fosszilis tüzelőanyagok bizonytalan forrásaitól. Ezért jól kell kidolgoznunk ezt az intézkedéscsomagot.

Obama elnök már létrehozta ezt a kapcsolatot az Egyesült Államok gazdaságélénkítő programjáról tartott beszédében, és nekünk is ezt kell tennünk. Dorette Corbey beszélt arról, hogy mit tehetünk az energiahatékonysági intézkedésekkel. Ha szétnézek saját választókerületemben, Yorkshire-ban, akkor máris jelentős beruházásokat látok a megújuló energiák és az energiahatékonysági intézkedések területén egyes társaságoknál. Ma már rendelkezünk tervekkel a széndioxid-leválasztással és -tárolással kapcsolatos technológiákról sok erőműben és fontos iparágban. Ez munkahelyeket fog létrehozni és hozzájárul a kibocsátások csökkentéséhez is, és természetesen ez az általunk végzett munka célja.

Johannes Lebech (ALDE). – (DA) Elnök asszony, amint ezt a jelentés is támogatja, az éghajlatváltozás megelőzésének át kell hatnia teljes gondolkodásmódunkat, amikor a releváns jogalkotási területeken dolgozunk, mint amilyen például a mezőgazdaság, a halászat, az építőipar, a fejlesztés és a külpolitika. Az éghajlatpolitika nem lehet különálló terület, hanem be kell építenünk jogalkotási feladatainkba.

Az EU állam- és kormányfői közel két évvel ezelőtt úgy döntöttek, hogy az EU-nak vezető szerepet kell betöltenie egy globális éghajlati megállapodás elérésében Koppenhágában. Nincs túl sok időnk. Elfogadtuk uniós éghajlatvédelmi csomagunkat itt, ebben a Parlamentben. Lehetett volna ambiciózusabb, de hatályos, és most támogatnunk kell az európai tárgyalókat, hogy képesek legyenek ambiciózus célokat elérni Koppenhágában. Ez a csomag egészen 2020-ig elvisz bennünket, de ebben a jelentésben hangsúlyozzuk, hogy el kell kezdenünk megtervezni, mi fog történni 2020 után. Ezt az EU kormányainak tudomásul kell venniük. Hosszú távon kell gondolkodnunk. A pénzügyi válság nem könnyíti meg a dolgunkat, de dinamikus kihívásként kell erre a válságra tekintenünk. Használjuk fel a válságot lehetőségként arra, hogy jelentősen felgyorsítsuk a megújuló energiák és az energiatakarékos technológiák fejlesztéseit, amelyekre oly nagyon szükségünk van. Hozzunk létre új munkahelyeket a jövő környezetbarát iparágában, és ne a múlt öreg iparágainak munkahelyeit védelmezzük!

Végül örömmel látom, hogy a jelentés hangsúlyozza a Lisszaboni Szerződés ratifikálásának szükségességét, mivel az EU-nak a Lisszaboni Szerződés értelmében nemzetközi szintű konkrét célkitűzéssé kell tennie az éghajlatváltozás elleni küzdelmet.

Inese Vaidere (UEN). – (LV) Hölgyeim és uraim, az éghajlatpolitika megfogalmazása rendkívül fontos mind a környezetvédelem, mind pedig az energetikai szektor modernizálásának szükségessége szempontjából. Üdvözlünk kell azt, ahogyan a kiotói folyamatot figyelembe vették azoknak az országoknak az esetében, amelyek 1990 óta több mint 20%-kal csökkentették kibocsátásukat, valamint a Ignalina atomerőmű bezárásának Litvánia és Lettország energiaellátására gyakorolt hatásait azáltal, hogy lehetőséget biztosítottak a kompenzációra, de minden egyes tagállamnak fel kell építenie egy egyértelmű energiahatékonysági stratégiát. Az ipar számára biztosított külön kvóták – jóllehet serkentik azok versenyképességét – nehezen finanszírozhatók. Üdvözlöm az uniós finanszírozás megszervezési eljárásának leegyszerűsítésére és az Európai Fejlesztési Bank hitelezésének kibővítésére vonatkozó terveket, különösen a kis- és közepes vállalkozások számára. A 2020. évi tervek megvalósítása érdekében létre kell hoznunk az egész EU-ra kiterjedő hatékony ösztönző rendszert azoknak a vállalkozásoknak és magánszemélyeknek a támogatására, akik használják vagy bevezetik a megújuló energiaforrásokat. Ezt meg lehet tenni a változások költségei egy részének központi

finanszírozásával. A Bizottságnak tevékenyen kell dolgoznia annak érdekében, hogy a világ többi része kövesse példánkat, és hogy technológiánkat hozzáférhetővé tegye a fejlődő országokban. Köszönöm.

Bairbre de Brún (GUE/NGL). – (GA) Elnök asszony, üdvözlöm Florenz úr és az éghajlatváltozással foglalkozó ideiglenes bizottság határozott és alapos jelentését.

Az éghajlatváltozás kihívások elé állítja a közlekedéssel, a földhasználattal, a hulladék-gazdálkodással, az építőiparral és az energiahasználattal kapcsolatos nézeteinket. Nem a fejlődő világ hozta létre azokat a feltételeket, amelyek visszafordíthatatlan károk felé sodornak bennünket, mégis ők azok, akik ezt a helyzetet a leginkább megszenvedik. Európának úttörő szerepet kell betöltenie és nemzetközi alapon felelősséget kell vállalnia a reális és szükséges intézkedések megtételéért.

A nem igazán haladó erők megkísérelték a gazdasági válságot mentségként felhasználni az éghajlattal kapcsolatban szükséges kötelezettségvállalások teljesítése alóli kibúvára. Ez rendkívül rövidlátó magatartás.

Sajnálatos módon a saját választókerületemben a környezetvédelmi miniszter, Sammy Wilson az egyik ilyen rövidlátó politikus, aki nem érti meg az éghajlatváltozás tudományos és gyakorlati realitásait. Remélem, hogy megjön a miniszter józan esze és foglalkozni kezd ezzel a kérdéssel, amely Európa többi részében magas prioritást élvez.

Kathy Sinnott (IND/DEM). – Elnök asszony, ambiciózus tervet készítettünk. Ez a terv nem kevesebbre, mint a világ megmentésére vállalkozik: ez hatalmas feladat, a legalkalmasabb időben. Amikor Florenz úr először ismertette jelentéstervezetét a bizottság előtt, annak első cselekvésre való felszólítása annak észben tartására hívta fel a figyelmet, hogy mi, emberek vagyunk a teremtet világ védelmezői. Ez az egyszerű megállapítás kapta az első támadásokat, és végül törölni kellett a jelentésből. Vajon mi volt ennyire kifogásolható a bizottság számára? A „teremtés” szó. És miért? Azért, mert a teremtet világnak teremtője is van.

Számomra nincs jelentősége annak, hogy a világegyetem hogyan és mennyi idő alatt jött létre. Számomra az a fontos, hogy létezik egy Isten, és mi az Ő sáfárai vagyunk, akiknek a 22. módosítás megfogalmazása szerint őriznünk kell a teremtet világot. Tehát azt állítom, hogy ma azért vagyunk itt, hogy odaszánjuk magunkat a világ megmentésének feladatára, odaszánjuk magunkat olyan tevékenységekre, amelyek együttműködést és áldozatot követelnek mindenkitől, bárhol is él ezen a Földön, és ez a feladat csak akkor lehet sikeres, ha még a szél, a víz és a nap is részt vesz ebben az együttműködésben. De mellett, hogy ezt tudjuk, egyértelművé tesszük – mint ahogyan más nagy múltbeli kihívások esetén is tettük –, hogy meggyőződésünk szerint fentről érkező segítség nélkül is vállalhatjuk azokat a roppant nagy és sürgős kihívásokat, amelyekkel az emberiség jelenleg farkasszemmet néz. Csak ennyit mondhatok: sok szerencsét és Isten óvjon bennünket!

Jerzy Buzek (PPE-DE). – (PL) Elnök asszony, én is szeretnék gratulálni és köszönetet mondani Florenz úrnak ezért a kitűnő jelentésért. Nem kívánom részleteiben megvitatni ezt a jelentést. Véleményem szerint egyszerűen el kell fogadni.

Viszont szeretnék visszatérni a decemberben elfogadott éghajlatváltozási csomag tárgyára, és szeretném hangsúlyozni, hogy az Európai Unió valóban egy jól kiegyensúlyozott csomaggal rendelkezik, amely semmiféle veszélyt nem jelent a gazdaságra nézve. Az ebben a témában folytatott, hónapokig tartó viták során messze ható módosításokat hajtottunk végre a csomagon. Ez a mi hatalmas vívmányunk. Szeretném most megfogalmazni, hogy véleményem szerint melyek azok a legnagyobb kihívások, amelyekkel az Európai Uniónak most szembe kell néznie. Az első ránk váró feladat az, hogy gondoskodnunk kell megfelelő finanszírozásról az általunk jóváhagyott csomaghoz, és elő kell teremtenünk a Florenz úr jelentésében szereplő finanszírozást.

Tavaly én voltam az európai stratégiai energiatechnológiai terv előadója, és elsősorban azt a tényt vitattuk meg, hogy először az Európai Unió szintjén kell finanszíroznunk azokat az új technológiákat, amelyek innovációt és új gazdasági ösztönzést biztosíthatnak az európai gazdaság számára. Ezért szeretnék őszintén gratulálni Dimas biztos úrnak a bizottság nevében azért a döntésért, hogy elkülönít 3,5 milliárd euro összeget az energiatechnológiai kutatások beruházásai fel nem használt pénzalapjaiból, amelyek egyébként is a környezet védelmét szolgálták volna. Biztos úr, ez kitűnő döntés volt. Most ezt gyorsan meg kell vizsgálnunk a Parlamentben. Most szeretnék Bursik miniszter úrhoz fordulni: a Tanácsnak is gyorsan meg kell vizsgálnia az Európai Bizottság első döntését.

További fontos kérdés az, hogy munkánkat globális megállapodásra kell alapoznunk. Florenz úr jelentése erre a feltevésre épül. Két ország – Lengyelország és Dánia, vagyis a COP 14 és a COP 15 házigazdája – közötti bilaterális tárgyalások nem elegendőek. Valamennyiünknek hozzá kell járulnunk, és ez kiterjed az európai diplomataikra és a cseh elnökség képviselőire is. Diplomatainknak az egész világon részt kell venniük a tárgyalásokon, mivel enélkül a globális megállapodás, a mi csomagunk és Florenz úr jelentése vajmi kevés értelemmel bír. Ez ma a legfontosabb feladatunk.

Catherine Guy-Quint (PSE). – (FR) Elnök asszony, biztos úr, soros tanácsi elnök úr, hölgyeim és uraim, a Florenz úr által elkészített jelentés tökéletesen összegzi a globális felmelegedés fontos problémájával kapcsolatban folytatott hosszas tanácskozásaink eredményeit.

Valamennyien tudjuk, hogy igen nagy tervek várnak megvalósításra, és mindenek felett azt, hogy oda kell szánunk magunkat eszközként a korlátlan fejlődés kultúrájának megváltoztatására oly módon, hogy előmozdítjuk a változásokat saját gazdaságunkban.

Most viszont megoldást kell találnunk arra a problémára, hogyan tudjuk megvalósítani a jelentés összes javaslatát. Sürgősen meg kell találnunk a globális felmelegedés elleni küzdelem eszközeit. Az Európai Unió jelenlegi költségvetése elégtelen a kapcsolódó célkitűzések megvalósításához; és a nemzeti költségvetések vagy a magánforrásokból származó pénzeszközök lehívásával sem tudjuk megoldani ezt a súlyos finanszírozási problémát.

Az Európai Bizottság becslései szerint évente 175 milliárd euro beruházásra lenne szükség a globális felmelegedés elleni küzdelemhez. 76 milliárd euro összegű költségvetésünkkel nagyon messze vagyunk ettől a céltól. A Bizottság ezért leltárt készít az összes meglévő eszközről, de a jövőbeni finanszírozási keretekre vonatkozó javaslatok megfogalmazása jelentős kötelezettségvállalás.

A jelenlegi éghajlatválsággal kapcsolatos összes tevékenységünk optimalizálása érdekében új erőforrásokra van szükségünk egy európai éghajlatváltozási pénzalap létrehozásához, amely finanszírozható a kibocsátási kvótakereskedelmi rendszerből, és amely felhasználható az alkalmazkodás, a hatáscsökkentés, a fenntartható fogyasztás és az energiahatékonyság támogatására, és ezért ezeknek a pénzeszközöknek a nagy részét a legszegényebb országokra kell fordítanunk.

Ehhez politikai bátorásra van szükség a Tanács, a Bizottság és a Parlament képviselői részéről, de ez szükséges, elengedhetetlen feltétele annak, hogy a bolygó szembenézhesen ezzel a kihívással.

Civilizációnknak nem lesz jövője, ha mi, európaiak nem tesszük meg a szükséges intézkedéseket és nem gyakorolunk önfegyelmet éghajlatunk megőrzése érdekében. Ez fontos politikai tett, amely elengedhetetlen ahhoz, hogy kontinensünk és mások számára stabil jövőt biztosítsunk....

Holger Krahmer (ALDE). – (DE) Elnök asszony, szeretném nagyon megköszönni Florenz úrnak ezt a jelentést, amely sajnálatos módon nem igazán vált sikeressé, részben valószínűleg azért, mert megvitatására jelentős részben az éghajlatváltozási jogalkotási csomag árnyékában került sor.

Szembe kell néznünk az éghajlatváltozás következményeivel; ez nem lehet kérdéses. Csak azokat az eszközöket nem tudom teljes mértékben támogatni, amelyeket a jelentés a cél eléréséhez kiválasztott. Először is, az igaz, hogy EU-nak kell megtennie az első lépéseket az éghajlat védelme érdekében, de nem érdemes egyedül előreszaladni a többi partner részvétele nélkül. Az Európa által betöltött vezető szerep nem elegendő a világ többi részének meggyőzéséhez. Ennél életképebb megoldás lenne az ipari országok – legalább Kína, India és Brazília – bevonása, ellenkező esetben Európa gazdaságára méltánytalan teher nehezedik majd, és nem is tudunk mérhető hatást gyakorolni a globális CO₂-kibocsátásokra. Másodszor: ismereteink jelenlegi állása szerint a megújuló energiák nem helyettesíthetik teljes mértékben a fosszilis energiaforrásokat. Politikai szinten nagyon motiváló lehet ez az igény, de nem reális. Bármilyen nagy is a politikai akarat, ez nem fogja semmissé tenni a fizikai törvényeket. Harmadszor: a bioüzemanyagot környezetbarát alternatívaként szokták magasztalni. Ma azonban még senki sem ellenőrzi a bioüzemanyagok negatív mellékhatásait, például a bioüzemanyagok következtében emelkedő élelmiszerárakat és a letarolt esőerdőket. Negyedszer: a mobilitás olyan eszközei, amelyek hosszú távon kímélik az erőforrásokat ésszerű célnak tekinthető. Ösztönzők biztosítása elősegítheti ennek a célnak az elérését. Mérlegelnünk kell azonban, hogy mi az a pont, amikor az állami beavatkozások már túl messzire mennek, és mi az az állapot, amelyről kijelenthetjük, hogy ma még biztosan nem értük el.

Jelenleg senki sem tudja, mely technológiák fogják a legjobban kiszolgálni a magánszemélyek mobilitási igényeit 50 év múlva, és a politikusoknak egészen biztosan nincsenek jobb ötleteik, mint a mérnököknek.

Jóllehet ez a jelentés jó szándékból fakadt, sajnálatos módon nem egyéb, mint írásban lefektetett álmodozás, morális érvekkel és másokra mutogatással megtűzdelve. A német liberálisok sajnálatos módon nem tudják támogatni.

Bogusław Rogalski (UEN). – (PL) Elnök asszony, még jó ideig eltart, amíg a politikusok megértik, hogy nem a szén elégetése, hanem a Nap tevékenysége idézi elő az éghajlatváltozás jelenségét. Még ennél is tovább tart majd az agresszív környezetvédelmi propaganda agymosásának kitett társadalmak meggyőzése erről az igazságról.

Annak a ténynek a figyelembevételével, hogy a Föld éghajlatát a világűrben bekövetkező események befolyásolják, egyet kell értenünk azzal, hogy az éghajlat befolyásolására irányuló emberi próbálkozások kudarcra vannak ítélve. A Föld korábban is számos alkalommal átélte már a globális felmelegedés és a légköri széndioxid-koncentráció megnövekedésének időszakait. A globális felmelegedés kezdete azonban már vagy tucatszor mindig évszázadokkal megelőzte a szén-dioxid szint megemelkedését. A drámai hőmérséklet-csökkenések időszakaiban az éghajlat lehűlését soha nem akadályozta meg az a tény, hogy akkor a légkör akár 10%-kal is több szén-dioxidot tartalmazott a mai állapothoz képest.

Ha tudomásul vesszük ezt a tényt, akkor az emberiség sok milliárd dollárt megtakaríthat, amelyet egyébként értelmetlen tevékenységekre költene. Az így megtakarított pénzt fel lehetne használni a szegénység elleni küzdelemre és új technológiák kifejlesztésére. Ha valaki esetleg nem tudná, miről is van itt szó lényegében, akkor megmondom: pénzről és kibocsátás-kereskedelemről. Brávó! Micsoda klimatikus mesterhúzás!

Derek Roland Clark (IND/DEM). – Elnök asszony, egy vallási krédó misztikus kerítései emelkedtek fel az állítólagos globális felmelegedés körül. A környezetvédelem tudósai új fesztivált alapítottak, de a természet, a fizika és a kémia törvényeinek engedelmeskedik annak alapján, amit én 39 éve tanultam.

A globális felmelegedés elmélete démonizálta a szén-dioxidot, a légkör egyik természetes alkotóelemét. Van egy olyan tulajdonsága, hogy – kissé – csapdába ejti a hőt a föld körül, de hogyan? Grafikonon kell ábrázolnunk, hogy a CO₂ hogyan idézhet elő felmelegedést.

Ez talán aritmetikai grafikon – elnézést kérek a szakmai kifejezésekért –, ahol adott mértékű CO₂-emelkedés mindig ennek megfelelő mértékű felmelegedést idéz elő? Vagy talán egy exponenciális grafikon – egy szökevény –, ahol a többlet CO₂ örökösen fokozódó globális felmelegedést idéz elő? Vagy ez egy logaritmikus grafikon, ahol a többlet CO₂ egyre kisebb többlet felmelegedést idéz elő, míg végül a vonal vízszintessé nem válik?

Feltételezéseim szerint ez utóbbi lehetőség tükrözi a valóságot, és a Hadley Centre, amely az Egyesült Királyság vezető tekintélye ebben a tárgyban, megerősítette, hogy az utolsó grafikon a helyes. Már csaknem elértük a vízszintes szakaszt, ha ugyan már ott nem vagyunk. A többlet CO₂-nek nem lesz semmiféle hatása. Nincs semmi probléma.

Anders Wijkman (PPE-DE). – Elnök asszony, szeretnék köszönetet mondani Florenz úrnak. Ez egy nagyon sokrétű jelentés, amely sok konkrét javaslatot tartalmaz. Célzottan felszólít az ösztönző csomagok alkalmazására az egész világon a tiszta energia és a környezetbarát technológiák előmozdítása céljából, és hangsúlyozza, hogy a pénzügyi válság és az éghajlatválság gyökerei azonosak: az erőforrások fenntarthatatlan használata.

Miközben támogatom a jelentést, Caroline Lucashoz hasonlóan én is örültem volna, ha több figyelmet fordítanak a legújabb jelekre, amelyek arra utalnak, hogy az éghajlatváltozás gyorsabb és súlyosabb is, mint ahogyan ezt alig néhány évvel ezelőtt gondoltuk – ellentétben azzal, amit itt néhány kolléga, különösen Helmer úr állít. Mellesleg több mint 900, a tudományos folyóiratokban megjelent cikk közelmúltban végrehajtott átvizsgálása – szakmai értékelése – azt mutatta, hogy ezek közül egyik sem kérdőjelezte meg az éghajlatváltozással foglalkozó kormányközi munkacsoport legfontosabb megállapításait.

Engem nem elsősorban maga a CO₂-kibocsátás aggaszt, hanem azok a pozitív visszacsatolási mechanizmusok, amelyek jelenleg zajlanak a bolygó nagy rendszereiben, például az óceánok savasodása, a csökkent albedo és a metán lehetséges kiszivárgása az olvadó tundráról. Mindezek a tényezők felgyorsítják a felmelegedést. A kibocsátást ellenőrizhetjük, de ezeket a tényezőket nem.

Véleményem szerint ez a fő oka annak, hogy a kibocsátások csökkentésének sokkal ambiciózusabbnak kell lenniük a közeljövőben annál, amiről az EU és az ENSZ jelenleg tárgyal.

Ez mellesleg azt jelenti, hogy a 2°C-os célt felül kell vizsgálnunk és hogy az üvegházhatást okozó gázok koncentrációját csökkentenünk kell a folyamatos növelés helyett. Ez az oka annak, hogy közülünk többen is nagyon erősen támogatjuk a 350 ppm célkitűzést. A jelentés hivatkozik a problémának erre a dimenziójára, de csak futólag. Nagyra értékeltem volna, ha ez a jelentésben központi helyet kap. Feltételezésem szerint alig néhány év múlva az általam említett visszacsatolások alkotják majd a vita lényegét.

Végül hadd támasszam alá Guido Sacconi szavait! Az ideiglenes bizottság a hiányosságok ellenére is megfelelő módon foglalkozott ezzel a horizontális kérdéssel. Remélem, hogy a következő Parlament épít majd a mi tapasztalatainkra és hozzánk hasonló módon foglalkozik majd az éghajlatváltozással és a fenntarthatósággal.

Katerina Batzeli (PSE). – (EL) Elnök asszony, biztos úr, valamennyien egyetértünk abban, hogy Koppenhágát sikerrel kell megkoronáznunk, mivel a politikai világ hitelessége és a jövő generációk túlélése egyaránt kockán forog. Javaslatainkat a fejlődésre, a foglalkoztatásra és a szolidaritásra kell irányítanunk: ez a három jelszó jelzi a következő generációk jövőjét. Mire van szükség ma a részünkről? Felelősségre és eltökéltségre van szükség e fontos éghajlatváltozási fejlesztési terv megfelelő finanszírozásának biztosításához és új dinamikus fejlesztési megállapodásokhoz a korlátozó kereskedelmi megállapodások felett és azoktól elkülönítve.

Aggódok azonban taktikáink miatt, és először is a széleskörű nyilvánosságot kell meggyőznünk, és dinamikusabban tovább kell lépünk egyes termelő ágazatok és a mezőgazdaság minőségi ugrásban történő integrációjára: ezért nem szabad elfelejtenünk, hogy a mezőgazdaságot már beépítették a kibocsátások 2020-ig történő 10%-os csökkentésekkel kapcsolatos nemzeti kötelezettségvállalásokba, hogy már léteznek fontos közös agrárpolitikai javaslatok a környezetbarát mezőgazdasági módszerekre, és hogy a nemzetközi mezőgazdasági megállapodásoknak kölcsönösen vonatkozniuk kell minden egyes nemzetközi partnerre.

Biztos úr, az élelmiszer-ellátási modell közvetlenül kapcsolódik az éghajlatváltozási modellhez, és nekünk csak annyit kell tennünk, hogy tudatosan meggyőzzük erről magát társadalmat. Az éghajlatváltozás magával hozza sok különféle kulturális érték szerint élő társadalom szélesebb körű demokratikus részvételét.

Lambert van Nistelrooij (PPE-DE). – (NL) Nagy öröm számomra, hogy együtt dolgozhattam Florenz úrral és az ideiglenes bizottság többi tagjával. Lefektettünk azokat az alapokat, amelyekre kétségbeejtő szükségünk volt egy olyan szakpolitikához, amely integráltabb és ambiciózusabb lesz a jövőben és széleskörű támogatásra számíthat még itt, a Parlamentben is a 20-20-20 célkitűzés keretein belül.

A válasz a gazdaság környezetbaráttá tételében és a vállalkozások, a háztartások és a kormányzatok fenntarthatóvá tételében rejlik. Az ilyen célú – a fenntartható kezdeményezések fejlesztése a környezetbarát technológiában – támogatásért kilincselő vállalkozók továbbra is sok akadályba ütköznek. Ha szakképesítést akarnak biztosítani munkavállalók számára, akkor egy rendkívül széttagolt politikába ütköznek bele. Ez a jelentés integrált, területileg is összefüggő megközelítési módra szólít fel. Ha nem ezt tesszük, akkor végül kudarcot vallunk.

Szerencsére elfogadták a régiók és a városok alkalmazásával kapcsolatos módosításomat. A jövő héten a Parlament épületében 150 város írja alá a polgármesterek és a Bizottság egyezségokmányát. Ennek a jelentésnek a következtetéseit fogják követni, az állampolgárokhoz és a vállalkozásokhoz közeli szinten. Véleményem szerint ez a helyes megközelítési mód. Ez a megközelítési mód számíthat a támogatásomra. Ellenzem azonban a 189. bekezdésnek a mezőgazdasággal kapcsolatos túlzottan leegyszerűsített megközelítési módját. Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták képviselőcsoportja nem ellenzi a húsfogyasztást és ezt helyesen teszi. Ilyen módon mi ellenezzük ezt a bekezdést.

Végül arra kérem a Bizottságot, hogy a jövőben fogadjon el egy integráltabb megközelítési módot és csökkentse a minimumra a széttagságot. A Parlamenttel együttműködve jelentős mérföldkövet érhetünk el a jogalkotás, az ösztönző politika és a decentralizált szintű aktiválás ötvözésével. Hatalmas lehetőségek rejlenek ebben a megoldásban.

Inés Ayala Sender (PSE). – (ES) Elnök asszony, először is szeretnék köszönetet mondani Florenz úrnak nagylelkűségéért és nyitottságáért, valamint az egész csoportnak, amely részt vett ebben a politikai gyakorlatban, valamint a háttérkérdések és a jövő megvitatásában. Mindennek volt egy olyan előnye, hogy információkkal és tisztázással szolgált, emellett megadta nekünk a szükséges bátorságot, megfontoltsággal párosítva, más fontos, párhuzamos jogalkotási lépések megtételére, ezenkívül foglalkozhattunk olyan nagy kockázatokkal mint az éghajlatváltozási csomag, a gépjárművekről szóló irányelv, a lisszaboni stratégia és olyan szektorok mint az energetika, a közlekedés, az ipar és az idegenforgalom.

Véleményem szerint ez jó gyakorlat volt, és ami még ennél is fontosabb, ezzel visszafordíthatatlanul beléptünk a XXI. századba és – amint a biztos úr mondta –, példát mutattunk arról, hogy mit akarunk meghatározni a jövőre nézve.

Ez a gyakorlat az összehasonlítás és a nagylelkűség példáját állítja elénk, a legalkalmasabb pillanatban, egy olyan válság pillanatában, amely együtt jár jelentős társadalmi kockázatokkal, valamint a protekcionizmus és a visszalépés lehetőségével. Ezenkívül masszív bizonytalanságokkal is együtt jár, ami azt jelenti, hogy a biztonság nagyon fontos. Nekünk azonban a jövő felé is kell tekintenünk.

Amint már említettem, új korszak kezdődik az Egyesült Államok számára, és reméljük, hogy az Európai Unió számára is a Lisszaboni Szerződés ratifikálásával, amire a közeljövőben számítunk.

Ezenkívül ebben az új korszakban – és ez fontos –, amelyben léteznek kockázatok, hatalmas lehetőségek is vannak roppant nagy új területeken és politikákban. Ez a helyzet Brazília, Kína és Oroszország, a hatalmas feltörekvő hatalmak esetében, ezenkívül más fontos régiókban, például Latin-Amerikában és a fejlődő országokban, elsősorban Afrikában.

Véleményem szerint ez döntő lépés a fejlődés, valamint a gazdasági és társadalmi növekedés új modellje felé vezető úton, ugyanakkor szükségünk van fenntarthatóságra és a hatások csökkentésére. Biztos úr, elnök asszony, továbbra is ott áll azonban előttünk az a kihívás, hogy mindezt el kell fogadtatnunk polgárainkkal.

Azzal szeretném befejezni, hogy hangsúlyozom: a vízkészletekkel, az aszályal, valamint a fenntartható mobilitással kapcsolatban bevezetett kiigazítások előnyeit, amelyeket szerintem...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Markus Pieper (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony, a Florenz-jelentés valójában sok jó javaslatot tartalmaz. Az egyik ezek közül az éghajlatról folytatott vita, amely katalizátorként szolgál a megújuló energiák korszakára történő átmenethez. Ezt a jelentés nagyon világosan megmutatja, az új technológiák és a gazdasági fejlődés sok lehetőségével együtt.

Ám szívesen tartom, hogy a tudomány átfogó területeit kihagytuk. A jelentés egyszerűen figyelmen kívül hagyja azokat a tanulmányokat és tudósokat, akik nem ennyire sötéten, sőt akár pozitívan látják az éghajlatváltozás tárgyát. A többség elutasította az ennek megfelelő alkalmazásokat, és ennek látjuk itt az eredményét. Csak az számít tudománynak, ami beleillik a politikai elképzelésekbe. Ez nem fog működni, mivel a tudomány nem hagyja magát manipulálni. A jelentés – sajnálatos módon – a végén nem talált zökkenőmentes fogadtatásra.

Ezen az alapon mindenki, aki a széndioxid-kibocsátás 80%-os vagy még magasabb csökkentését követeli, a gazdasági és a társadalmi eredményeket veszélyezteti. Ugyanakkor mindenki, aki az atomenergia használatának felszabadítását követeli tudatosan becsukja a szemét a realitás előtt. Mindenki, aki számviteli standardokat követel az emberi élet minden területén, hadilábon áll a szabadság alapvető eszméjével. Mindenki, aki új törvényeket követel a földhasználatról és a mezőgazdaságról, visszaél az éghajlatról folytatott vitával olyan szankciók végrehajtása céljából, amelyeket egyébként is végre akart hajtani, de amelyeknek semmi közük sincs az éghajlatváltozáshoz. És mindenki, aki védőruházatot követel az éghajlati hatásokkal szemben, tudatosan szítja a félelmeket.

Remélem, hogy ezek a radikális és téves ideológiák nem kerülnek bele a jelentésbe. Akkor tudom majd támogatni a jelentést, mivel a környezetvédelem rendkívül fontos a számomra, különösen a társadalmi vívmányokkal és a gazdasági versenyképességgel kombinálva.

Matthias Groote (PSE). – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, az éghajlatváltozással foglalkozó ideiglenes bizottság nagyon jó munkát végzett. Most itt fekszik előttünk a szavazásra előterjesztendő végleges jelentés. Ez jelzi a számunkra, hogy mi itt, az Európai Parlamentben hogyan látjuk a jövőbeni éghajlatváltozási politikát és azt, hogy milyen intézkedéseket kell megtennünk az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás szempontjából.

Remélem, hogy amikor a következő jogalkotási folyamat esedékessé válik, akkor mi itt, a Parlamentben szintén ilyen magas szintű egyetértésre jutunk, és amit ebben a jelentésben dokumentáltunk, azt át is tudjuk ültetni a gyakorlatba. A bizottság munkamódszerén keresztül ez a jelentés a horizontális nézőpont elérésében is sikert ért el. Azt kell mondanom, hogy a következő parlamenti ciklusban is fenn kell tartanunk ezt a bizottsági munkamódszert, Sacconi úr javaslata szerint.

Az éghajlatváltozás elleni küzdelem terhét nem viselheti egyedül Európa. Más földrészeket és országokat is be kell vonnunk ebbe a feladatba. A bizottság ebből a szempontból is jó munkát végzett, mivel mi, mint Parlament, az első alkalommal jelentünk meg az éghajlati diplomácia kérdéseiben, és szeretném ezt újból hangsúlyozni ebben a Házban.

Amikor az alkalmazkodási intézkedésekről beszélünk, akkor egyben a finanszírozásról is beszélünk. Ebből a szempontból szeretném még egyszer felszólítani a másik két intézményt, a Bizottságot és a Tanácsot, hogy biztosítson prioritást ennek a kérdésnek a következő pénzügyi tervben.

Elfogadhatjuk a legcsodálatosabb jelentéseket, de ha nem áll rendelkezésre pénz az intézkedések megtételére, akkor a jelentés semmit sem fog elérni. Még egyszer meg kell vizsgálnunk azt is, hogy a már megtett pénzügyi intézkedések milyen eredményeket értek el, és ezt ellenőrzés formájában kell összefoglalnunk.

Zita Plešinská (PPE-DE). – (SK) Hölgyeim és uraim, mivel az Európai Unió vezető szerepre törekszik a globális felmelegedés elleni nemzetközi küzdelemben, nemcsak éghajlatvédelmi célokat kell megfogalmaznunk, hanem végre is kell azokat hajtanunk politikai intézkedések útján. Florenz úr keresztmetszeti jelentése megerősíti, hogy az éghajlatváltozás elleni küzdelemnek horizontális megközelítési módra kel épülnie, és minden jogi szabályozásban figyelembe kell venni.

A víz központi szerepet játszik az éghajlatváltozásban. Rá kell ébrednünk arra, hogy az éghajlatváltozásnak a vízrendszerre gyakorolt következményei dominóhatást idézhetnek elő, és ez a gazdaság sok szektorát érintheti. A vízzel kapcsolatos, folyamatosan növekvő világméretű problémák koordinált vízgazdálkodási politikát igényelnek a tagállamok részéről és megkövetelik a környezetvédelmi alapelvek bevezetését a vízkészletekkel való integrált gazdálkodásban.

Programokat kell kezdeményeznünk felszíni esővíztároló létesítmények kialakítására erdővel borított, mezőgazdasági és városi területeken, jogi eszközök, valamint nem beruházási és beruházási intézkedések útján, amelyek alapvető mértékben hozzájárulnak az esővíz vidéki tárolásához. Az esővizet mindeddig szennyvíznek tekintettük, amelyet a lehető leggyorsabban le kell valahova vezetni. A vízzel kapcsolatos új megközelítési mód arra az alapelvre épül, hogy az esővíz kulcsfontosságú az élet szempontjából. Nagy örömet jelent nekem, hogy ezt egy cseh és szlovák tudósokból álló szakértői csoport fogja bevezetni. Nagyon érdekes ez a megközelítési mód, Bursík miniszter úr. Hiszem, hogy el fogja nyerni az Ön támogatását.

Nem élhetünk fenntartható életet a gazdaság, a tudomány, a média, az önkéntes szektor és a magánszemélyek hozzájárulása nélkül. Semmiképpen sem szabad kiengednünk a kezünk közül egy ilyen összetett problémát. Kihívással nézünk szembe, és most kell cselekednünk, mert a mai tetteink meghatározzák jövőnket. Azt kell legfontosabb célunkká tennünk, hogy a következő generációkat ne fosszuk meg az élet alapjaitól, amelyeket Istentől kaptunk.

Ebben a globális versenyben csak akkor győzhetünk, ha hatékony, innovatív és intelligens technológiákkal tudunk kilépni a piacra, átlátható módon, bürokratikus akadályok nélkül. Csak akkor győzhetünk, ha „zöld utat” adunk az összes progresszív megoldásnak Európában.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) Gratulálok az előadónak és minden hasonló gondolkodású embernek, akik vállalják az éghajlatváltozás által okozott fenyegetés kihívását. Litvánia és a többi balti ország lakosai szomjaznak az európai villamos energetikai hálózatra. Ha ez nem jön létre néhány éven belül, akkor az energiabiztonságról folytatott beszélgetések csak üres szavak maradnak. Nagyon fontos a strukturális alap pénzeszközeinek a lakótelepek fűtésére történő felhasználás céljából való növelésére vonatkozó felszólítás. Csodák csak ritkán történnek. Az Ignalia NPP működési idejének meghosszabbítása azonban – Litvánia még mindig reménykedik ebben a csodában – csökkentené a környezetszennyezést és lehetővé tenné, hogy a GDP növekedése évi 4–5% körül maradjon, és ez különösen szükséges egy olyan állam számára, amelyet súlyosan érintett és károsított a gazdasági válság. A válsággal szembenézve egyre több európai polgár többször gondol a túlélésre, mint az éghajlatváltozás megállítására, de ha képesek leszünk feladni pazarló életmódunkat és takarékosabbakká válnunk, akkor ezzel amellet, hogy megóvjuk a környezetet és megakadályozzuk a bolygó túlmelegedését, hanem zsebünket is megtöltjük. Ha szigorú megtakarításokat vezetünk be a mindennapi életben az erőforrások felhasználása területén és lemondunk az autó használatáról a rövid utak megtétele során, akkor évente akár 1000 eurót is megtakaríthatunk.

Françoise Grossetête (PPE-DE). – (FR) Elnök asszony, az ember azt mondhatná, hogy ez a jelentés főleg az energia- és éghajlatváltozási csomag tavaly decemberi megszavazása után. Ennek a jelentésnek azonban az az érdeme, hogy nagyon jól összegzi mindazt, amit mérlegelnünk kell az éghajlatváltozás elleni küzdelem

során, és szeretném megragadni a lehetőséget arra, hogy gratuláljak az előadónak, Karl-Heinz Florenz úrnak, aki ilyen jövőképről tett tanúságot a jelentés összeállítása során.

Lépünk túl a beszéden! Gondoskodjunk arról, hogy a tagállamok szilárd kötelezettségeket vállaljanak! Egyetértek képviselőtársaimmal, akik rámutattak egy olyan költségvetés szükségességére, amely lépést tart törekvéseinkkel. Az energia- és éghajlatváltozási csomag francia elnökség alatti sikertörténete után minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk annak érdekében, hogy kielégítő nemzetközi megállapodást érjünk el Koppenhágában.

Mégis van valami, ami miatt aggódnunk kell. 2009 az európai választások éve, amikor az Európai Bizottság kicserélődik. Nagyon kell aggódnunk, amikor a Cseh Köztársaság elnökének nyilatkozatait olvassuk, aki kitart azon álláspontja mellett, hogy a globális felmelegedés nem is létezik.

Még ha igaza is van, az éghajlatváltozás elleni küzdelemmel kapcsolatos egész tervünk válasz a jelenleg átélt súlyos gazdasági válságra. Az energiaforrások csökkenése, az energiabiztonság iránti igény, az erdőirtás, a népesség többségének otthont adó nagyvárosaink fuldoklása, és ezért a fenntartható közlekedés alkalmazásának szükségessége, a szűnni nem akaró éhezés szerte a világon és a bolygó táplálásának szükségessége; minden támogatja az éghajlatváltozás elleni küzdelem javasolt megoldásait.

Most lépünk be a fenntartható növekedés korszakába, ez a harmadik ipari forradalom, amely a kutatás, az innováció, a foglalkoztatás és a versenyképesség hatalmas eszköze vállalkozásaink számára. Ami az energiahatékonyságot illeti, ennek máris az összes élénkítési terv részének kellene lennie, mivel innovatív technológiákra támaszkodik. Ez a módja az energiaszámlák csökkentésének, ami elégedettséggel tölti el a fogyasztókat. A fosszilis energiák felhasználásának csökkentésével az Európai Unió nagyobb függetlenségre tehet szert és kevesebb szén-dioxidot bocsát ki, ezért új munkahelyek ezrei forognak kockán.

Igen, az éghajlatváltozás elleni küzdelem a gazdasági válságra adott válaszok egyike. Az alacsony széndioxid-kibocsátású gazdaság kifejlődésén keresztül válik azzá, a helyi közösségek, vállalkozások, tudósok és az összes polgár támogatásával.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) A jelentés tudományos adatokat és ajánlásokat tartalmaz az éghajlatváltozás elleni küzdelemhez, és egyaránt hivatkozik az alkalmazkodásra és a probléma okainak csökkentésére. Az éghajlatváltozás elleni küzdelem nem egyszerűen olyan kötelesség, amellyel garantálhatjuk a jövőt az eljövendő generációk számára, hanem a globális gazdaság élénkítésére is kiváló lehetőség.

Szeretném hangsúlyozni, mennyire fontos, hogy az energiahatékonyság visszatükröződjön a közösségi költségvetésben és a rendelkezésre álló pénzügyi eszközökben egyaránt. A közlekedés hatékonyabb tétele intelligens közlekedési rendszerek használatával, a vasúti és a hajóközlekedés előmozdításával, a környezetbarát gépjárművek intermodális fejlesztéseivel és beruházásaival: ezek az intézkedések hozzájárulnak a közlekedési szektor által gerjesztett kibocsátás csökkentéséhez.

Javaslatot tettem az idegenforgalom környezetbarátabb formáinak fejlesztésére, ilyen lehet például a sport- és a kulturális idegenforgalom. Szeretném továbbá hangsúlyozni, hogy az idegenforgalom legkiemelkedőbb célállomásait úgy kell megválasztani, hogy azok tiszteletben tartsák és óvják a környezetet. Úgy gondolom, hogy mérlegelnünk kell egy nemzetközi pénzalap létrehozását a használaton kívüli fölterületek erdősítésére.

Azzal szeretném befejezni, hogy kutatásokat kell folytatnunk az orvostudomány és a gyógyszeripar területén olyan gyógyszerek és oltóanyagok kifejlesztése céljából, amelyek az egyes betegségek által érintett teljes népesség számára megfizethető áron hozzáférhetőek.

Etelka Barsi-Pataky (PPE-DE). – (HU) Elnök asszony! Az éghajlatváltozás és a közlekedés ma már nem választható el egymástól, ugyanakkor a megszerzett és félve őrzött mobilitásunkat, a személyek, áruk és javak szabad mozgását csak akkor tudjuk a jövőben megtartani, ha változtatunk és határozott lépésekre szánjuk el magunkat. Mint a klímaváltozással foglalkozó ideiglenes bizottságban az ötös kulcstémának, a közlekedésnek a felelőse, átfogó csomagot és ennek egyszerre történő megvalósítását szorgalmazom.

Mire van szükség? Elsőként a gazdasági környezetet kell átalakítanunk kettős céllal: egyrészt, hogy az adókon, a közbeszerzéseken keresztül támogassuk az ökoinnovációt, másrészt, hogy valóban alkalmazzuk a „szennyező fizet” elvet. Ökoinnovációra van szükség a gépjármű-technológiában, a kapcsolódó alternatív üzemanyagokban, az intelligens közlekedési megoldásokban, a logisztikai irányítási rendszerekben. A „szennyező fizet” elvet pedig alkalmaznunk kell minden jármű vonatkozásában, továbbá a kibocsátás-kereskedelemben és a külső költségek beépítésében.

Minden elindított kezdeményezésünket fel kell gyorsítanunk. Nem elég beszélni ezekről, meg kell valósítanunk. Például mit? A közös európai légteret, az egységes európai égboltot, az irányítási rendszereinket. Nos, ezeket ténylegesen meg kell valósítani, mert akkor szabályozhatjuk sikeresen az ipart, a fogyasztást, ha a saját feladatainkat elvégeztük.

Kiemelten kell foglalkoznunk a városainkkal, a szenzitív egyéb területekkel, végül is talán ez a legnehezebb. A közlekedés új kultúráját kell elterjesztenünk és a rendelkezésre álló eszközeink sokkal optimálisabb használatára kell törekednünk. Köszönetet kell mondanunk Karl-Heinz Florenznek, mert most már van egy hiteles, sokrétű útitervünk, ez a riport, amelynek mentén elindulhat a megvalósítás és bátran ülhetünk tárgyalóasztalhoz Koppenhágában, felkérve mindenkit, hogy csatlakozzanak.

Adam Gierek (PSE). – (PL) Elnök asszony! Florenz úr jelentésének preambulumban, amelyet ma megvitatunk, hivatkozik az éghajlatváltozás mögött meghúzódó tudományos tényekkel kapcsolatos korábbi jelentésére. Sajnálatos módon ebben a jelentésben egyetlen tényt sem találtam, csak az IPCC-jelentések tévedhetetlenségébe vetett hitet. Ezért sem a jelenlegi, sem pedig a 2008. májusi állásfoglalás nem jogszerűsítheti az Európai Bizottság politikai döntéseit, mivel ezek nélkülözik az objektív, tudományos megközelítést. Kizárólag egy összefüggő éghajlatváltozási modell indokolhatná ezeket a döntéseket, amely modell figyelembe veszi az összes változót, például az üvegházhatást okozó gázok, a lebegő részecskék, és mindenekfelett a naptevékenység hatásait.

A jelentés, amely egyoldalú információkat tartalmaz, a globális felmelegedés mögött meghúzódó feltételezett mechanizmusokat emeli ki, például a CO₂-kibocsátásokat, ugyanakkor figyelmen kívül hagyja az éghajlatváltozás valós hatásai elleni nemzetközi küzdelem szükségességét. Az éghajlatváltozással foglalkozó ideiglenes bizottság elfogult módon az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentésére összpontosította figyelmét, és csak futólag tesz említést az éghajlatváltozás valós hatásai elleni küzdelemről.

Agnes Schierhuber (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, először én is szeretnék köszönetet mondani az előadónak, aki valóban megpróbált minél több eredményt elérni valamennyiünk számára.

A mezőgazdaság különösen ki van téve az éghajlatváltozás hatásainak, mivel termékeit a szabadban állítja elő. Gondoljunk az aszályokra és az elszivatagosodásra, amit például Dél-Olaszországban láthatunk, vagy egy másik szélsőséges időjárási jelenségre, például a váratlan felhőszakadásokra, jégesőkre és árvizekre, amelyek gyakran sújtják gazdálkodóink jószágait.

A mezőgazdaságot gyakran az éghajlatváltozás egyik legfontosabb okaként festik le előttünk. Az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának körülbelül 10%-a keletkezik a mezőgazdaságban, ezeknek nagy része azonban természetes eredetű, ilyen például a metán.

Véleményem szerint a mezőgazdaság ezzel ellentétben vezető szerepet tölt be az éghajlatváltozás elleni küzdelemben. A következőket egy 2008. évi, Ausztriában készült tanulmánnyal szeretném alátámasztani: az olyan növényeken keresztül mint a fű, a kukorica és a gabonafélék, valamint a talaj útján a mezőgazdaság és az erdészet jelentősen több üvegházhatást okozó gázt köt meg, mint amennyit kibocsát. Az említett 2008. évi tanulmány szerint a mezőgazdaság és az erdészet által kibocsátott körülbelül évi nyolcmillió tonna széndioxid-egyenértékkel összesen 58 millió tonna megkötött szén-dioxidot vagy széndioxid-egyenértéket lehet szembeállítani. Ez azt mutatja, hogy a mezőgazdaságot nem szabad környezetvédelmi bűnözőnek tekinteni. Pontosan az ellenkezője igaz. Van itt néhány további számadat: 1990 óta az ausztriai mezőgazdaság 1,3 millió tonnával csökkentette széndioxid-kibocsátását.

Az energia a másik fontos terület, ahol a mezőgazdaság hozzájárul az éghajlatváltozás elleni küzdelemhez. Ausztria mezőgazdasága például körülbelül a megtermelt energia 2,2%-át használja fel. A megújuló energiák részesedése 23%, amelynek nagy része szintén a mezőgazdasághoz tartozik.

Végül a következőket mondanám. Nagy fontosságot kell...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót.)

Satu Hassi (Verts/ALE). – (FI) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, szeretnék őszintén köszönetet mondani Florenz úrnak az előadóként elvégzett kiváló munkájáért. Az előttünk álló legnagyobb kihívás a következő nemzetközi éghajlat-egyezmény létrehozása. A szerződés útjában álló két leg súlyosabb kérdés az egyes országok kibocsátáscsökkentési céljai, és az, hogy az iparosodott országok hogyan fognak hozzájárulni a fejlődő országokban végrehajtott éghajlatvédelmi beruházásokhoz. Az Európai Uniónak mindkét kérdésben

távolra kell tekintenie, bár elméletileg büszkék lehetünk arra a tényre, hogy mindig mi vittük a globális éghajlatvédelem zászlaját.

A legfrissebb kutatások arra utalnak, hogy a kibocsátások 2020-ig végrehajtott 30%-os csökkentése nem elegendő – a célokat szigorúbban kell felállítanunk. Ami az éghajlatvédelmi intézkedéseknek a fejlődő országokban történő finanszírozását illeti, nagyon sajnálom, hogy új közleményében a Bizottság továbbra is csak nagyon általános megfigyeléseket tesz, és nem javasol kellően konkrét modelleket.

Más összefüggésben – például az éghajlatvédelmi csomag vitájában –, mi itt, a Parlamentben megmutattuk, hogy készen állunk arra, hogy jelentős mértékben hozzájáruljunk a kibocsátások csökkentésére irányuló erőfeszítésekhez a fejlődő országokban. Ez azoknak a területeknek az egyike, ahol az Európai Uniónak az Egyesült Államok új elnökét is új irányvonal elfogadására kell bátorítania. Az Egyesült Államok mindeddig semmit sem mondott arról, hogy készen áll-e a kibocsátáscsökkentési célok támogatására a fejlődő országokban. Az éghajlatvédelem megvalósítható, de ehhez gyors és konzisztens intézkedésekre van szükség.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – Elnök asszony, szeretnék köszönetet mondani az előadónak. Nagyon konkrét leszek a mezőgazdasággal és a jelentésben szereplő, szerintem szükségtelen két bekezdéssel kapcsolatban. Ezek nélkül a jelentés talán jobb lesz. Ezek nagyon konkrétan a húsfogyasztással kapcsolatosak, és szerintem ezeknek a bekezdéseknek nincs helyük a jelentésben.

A takarmányadagolással foglalkozó következő bekezdés figyelmen kívül hagyja a kutatások valóságát, amelyeket számos tagállamban már sok éve folytatnak, és amelyek pontosan arra irányulnak, mint ami ebben a bekezdésben szerepel, amit ezért a realitás mára túlhaladottá tesz.

Azoknak a területeknek az egyike, amelyek véleményem szerint továbbfejlesztésre szorulnak, az azzal kapcsolatos kommunikáció, hogy a gazdálkodók és a földhasználók hogyan tudnának „éghajlatbarátabb” módon gazdálkodni. Szerintem a kutatók elmulasztották a gazdálkodókkal való együttműködést, és több erőfeszítést kell tennünk annak érdekében, hogy a szolgáltatásokat kiterjesszük és az üzenet átjusson, hogy bátorítsen, de ne kényszerítsen.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Hölgyeim és uraim! Nyilvánvaló, hogy az éghajlatváltozás nagyon is az európai – és nemcsak az európai politika – középpontjában áll.

Sem egyetlen ország, sem pedig egy unió nem képes önállóan és másoktól függetlenül kezelni az éghajlatváltozás kihívásait. Ezért horizontális és vertikális síkon is integrálnunk kell politikáinkat. A politika, a jogalkotás és a finanszírozás egymástól elválaszthatatlan. A jelentés fantasztikus platformot biztosít ehhez.

Szeretném átirányítani a figyelmet két olyan tényre, amelyek nélkül nem tudjuk elvégezni munkánkat az éghajlatváltozás elleni eredményes küzdelemért. Tudomány: a jelentés kiemelt figyelmet fordít az új technológiákra, de többet kell beszélnünk a tudományról és azokról a megcélzott tudományos beruházásokról, amelyeken keresztül keresnünk kell a megoldást. Enélkül csak trivialitásokra és a tudományos-fantasztikus irodalomra támaszkodhatunk.

A tudományos kutatás a mi alapunk. A vállalkozások és a tudomány által közösen kifejlesztett új technológiák a jövőnk. Kérem, hogy végezzünk beruházásokat a tudomány és az éghajlatváltozás megoldása területén, mivel ez az EU összes tudományos programjában fontos prioritás.

Danutė Budreikaitė (ALDE). – (LT) Az éghajlatváltozás elleni küzdelem során nagy jelentőséget kell tulajdonítanunk a közlekedési szektornak, amely jelenleg az Európai Unió széndioxid-kibocsátásának csaknem egyharmadáért felelős. A közlekedési szektornak 2020-ig 20%-kal csökkentenie kell széndioxid-kibocsátását. Miközben e célok elérésére törekszünk, feltétlenül végre kell hajtunk a közlekedési intézkedések stabil csomagját, amelynek tartalmaznia kell ökológiai innovációkat, a széndioxid-kibocsátás megadóztatását, a vezetési és gépjármű-használati szokások megváltoztatását és más intézkedéseket. Szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy egyes tagállamokban megemelték az általános forgalmi adót a pénzügyi válság és a gazdasági recesszió miatt, és olyan helyzet alakult ki, amelyben az emberek olcsóbbnak találják a gépkocsi-használatot a magas tömegközlekedési díjak miatt. Ezért szeretném arra késztetni az államokat, hogy alkalmazzanak adózási ösztönzőket és bátorítsák az embereket a tömegközlekedés igénybevételére. Fontos továbbá a vonatok igénybevételének bátorítása a vasúti infrastruktúrába történő beruházásokkal. Hadd emlékeztessen Önöket arra, hogy egy kilométer vasúton történő megtelepítése során átlagosan harmadannyi szén-dioxid keletkezik, mint amennyit egy gépkocsi kibocsát, és nyolcszor kevesebb, mintha repülőgépre szállnánk.

Marie Anne Isler Béguin (Verts/ALE). – (FR) Tisztelt elnök asszony, hölgyeim és uraim! Gratulálhatunk magunknak az itt kialakult széles körű konszenzusért, de akkor is elszigeteltek maradunk: tisztelt környezetvédelmi biztos úr, tisztelt környezetvédelmi miniszterek, mennyire fontos a környezet a Bizottság, a Tanácsok és a kormányzatok számára? Tudjuk, mennyire fontos.

Jómagam egyáltalán nem támogattam ennek a bizottságnak a felállítását, mivel szerintem semmi sem alkalmasabb valaminek az elszigetelésére, mint egy új bizottság felállítása. Franciaországban mi egy „Theodule-bizottságról” szoktunk beszélni.

Érdekelne ennek a jelentésnek a jövője az európai politikákba történő integrációja szempontjából. Szeretném emlékeztetni azokat a képviselőket, akik itt voltak 1992-ben, hogy akkor készült egy kiváló jelentés a fenntartható fejlődésről. Alig fogadta el – sőt, mi több, egyhangúan – a Parlament ezt a kiváló jelentést, rögtön meg is feledkeztek róla. Talán ha bevezettük volna az európai politikákba, akkor most nem itt tartanánk.

Szeretnék szólni az előadóhoz, aki tagadja, hogy egy politikai projektet terjesztett elő. Florenz úr, Ön egy politikai projektet terjesztett elő, mivel ez az Európai politikák teljesen új irányba történő terelését jelenti a mezőgazdaság, a halászat és a közlekedés szempontjából. Ezért igen, ambíciózusaknak kell lennünk és számítanunk kell az eredményekre.

Herbert Reul (PPE-DE). – (DE) Tisztelt elnök asszony! Ha komolyan vesszük az éghajlatváltozás következményeit, ez azt jelenti, hogy oda kell figyelnünk a vita összes különféle résztvevőjére, többek között a tudományra is. Sok szakértőnk van a bizottságban, ez igaz. Sajnálatos módon azonban ők csak egyetlen nézetet képviselnek. Nem kaptunk lehetőséget arra, hogy a vita összes résztvevőjét meghallgassuk. Ezt én hibának tekintem.

Megkaptuk Florenz úr jelentésének első tervezetét, amely lényegesen jobb volt annál, mint amelyet ma a kezünkben tarthatunk, és amelyre döntésünket kívánjuk alapozni. Sok javaslat, amely a jelenlegi változatban szerepel, rendben is van, de véleményem szerint nagyon sok javaslat téves. Nincs semmi értelme folyamatosan új rendeletekhez és új intézkedésekhez folyamodni. Az egyetlen megoldás az lehet, hogy igent mondunk az innovációra és a kutatásra. A megoldást az egyéni felelősség feltételezésében, nem pedig az egyre terjedmesebb állami szabályozásban kell keresnünk. Létezik számos értelmetlen rendelet, például a számviteli kötelezettség, a hús fogyasztás megakadályozása és szankcionálása, a mezőgazdaságot ért vádák és még sok más. Véleményem szerint nem ezt az utat kell követnünk, ezért jelenlegi állapotában problematikusnak látom ezt a jelentést.

Martin Bursík, a Tanács soros elnöke. – Tisztelt elnök asszony! Tisztában vagyok azzal, hogy tisztelt parlamenti képviselőtársaim a saját anyanyelvüket használják. Nincs kétségem afelől, hogy a tolmácsok ezer százalékkal jobban beszélik az angol nyelvet, mint én, ezért ha megengedik, én csehül fogok beszélni, és megpróbálok reagálni erre a vitára, amelyet itt, az Európai Parlamentben folytatunk.

a Tanács soros elnöke. – (CS) Szeretnék hangot adni nagyrabecsülésemnek az Európai Parlamentben folytatott vita mélységeért, a szakszerű megközelítési módért, ezenkívül a parlamenti képviselők felelősségteljes magatartásáért. A vitának van mintegy hét olyan pontja, amelyet szeretnék kiemelni. Először: szeretném aláhúzni az éghajlatváltozással foglalkozó kormányközi munkacsoport szerepének jelentőségét, mivel egyes felszólalók megkérdőjelezték az IPCC megállapításait. Véleményem szerint bizonyos mértékben hátrány, hogy az IPCC negyedéves jelentései, amelyek az éghajlatváltozással kapcsolatos fontos kérdésekkel, az alkalmazkodással és a hatáscsökkentéssel foglalkoznak, körülbelül 1200-1400 oldal terjedelműek, mert ezek rendkívül részletes tudományos munkát tartalmaznak, a releváns tudományos irodalomra történő hivatkozásokkal kiegészítve. A későbbiek folyamán azonban összeállítunk egy összegzést ezekről a jelentésekről, egy körülbelül húsz oldalas „döntéshozóknak szóló összegzéseként”, amely már nem tartalmaz majd hivatkozásokat. Véleményem szerint sok félreértés abból a tényből fakad, hogy nekünk, döntéshozóknak, nincs elég időnk arra, – és bocsánatot kérek attól, akire ez nem vonatkozik – hogy elolvassuk ezt a 1200 vagy 1500 oldalt. Feltétlenül hangsúlyoznom kell, hogy az IPCC nemcsak a Nobel-díjat nyerte el, hanem a Balin megrendezett éghajlati konferencián a 192 résztvevő állam egyetértett abban, hogy ez a legátfogóbb és legmagasabb színvonalú tudományos forrás, a rendelkezésünkre álló legkonzisztensebb információ annak a döntésnek a meghozatalához, hogy reagáljunk-e, és ha igen, akkor hogyan az éghajlatváltozásra. Ez volt 192 nemzeti képviselő véleménye, és egyben ez az én válaszom a riadalomkeltők egyes javaslataira is, egy olyan érv, amelynek használatához a saját országomban hozzászóltam.

Véleményem szerint nagyon jó kiindulási ponttal rendelkezünk most, 2009-ben. Egyrészt újból közös hangon szólalunk meg mint az Európai Unió. Ennek hatalmas értéke Balin tudatosult bennem. Jelentős előrehaladást sikerült elérnünk a G77 partnerekkel és más gazdaságokkal folytatott tárgyalásaink során, és

valójában mi képviseltük az egyetlen fontos globális gazdaságot, amely amellel érvelt, hogy el kell fogadni az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának 2020-ig történő 30%-os csökkentési célját. A másik reménységünk ennek az évnak a kezdetén az Egyesült Államokban bekövetkezett változás, amint ezt már sok jelenlévő említette. Én úgy látom ezt a problémát, hogy valahol Koppenhágában van egy helyiség, amely körülbelül 200 lakattal van lezárva. Ha sikerül kinyitnunk az összes zárat, akkor megköthetünk egy új globális megállapodást az éghajlatvédelemről, amely 2013-tól léphet hatályba. Véleményem szerint most sikerült kinyitnunk az első zárat, amely az Európai Unió. A második zár a sorban az Egyesült Államok, és ezért helyezünk olyan nagy hangsúlyt arra, hogy a lehető leggyorsabban felvegyük a kapcsolatot az Egyesült Államok új kormányzatával és ezért tervezünk közös látogatást a trojkával, valamint a közelgő svéd elnökséggel és Stavros Dimas úrral, a környezetvédelmi biztossal. És ez a válaszom Jerzy Buzek megjegyzésére, más szóval: egyáltalán nem áll szándékunkban, hogy önmagunk vezessük a nemzetközi tárgyalásokat. Távolról sem. A mi célunk a tárgyalások koordinálása. Dániának nyilvánvalóan hatalmas érdekei fűződnek a koppenhágai konferencia sikeréhez. Az informális tavaszi Európai Tanács zárt miniszteri ülésein szeretnénk beszámolni a nemzetközi éghajlatváltozási megállapodásról folytatott kétoldali tárgyalásokon elért előrehaladásról. Ezenkívül megpróbálunk közösen meghatározni egy jövőbeni stratégiát a nemzetközi tárgyalások koordinálásának módjáról, természetesen diplomataik részvételével. Emellett tárgyalásokat fogunk folytatni az alkalmazkodásról, ami a prágai informális tavaszi Európai Tanács egyik fő témája lesz.

Válaszom következő pontja arra a tényre vonatkozik, hogy érdekes fordulóponthoz érkeztünk, mivel az EU ambiciózus és aktív éghajlatváltozási politika érdekében tett erőfeszítései váratlanul beleütköztek a pénzügyi és a gazdasági válság hatásaiba. Ebben az összefüggésben nagyon pozitívnak tartom, hogy csak ritkán szólnak meg a hosszú távú éghajlatváltozási célok elhalasztására felszólító hangok. Ellenkezőleg: a hangok nagy többsége – itt, az Európai Parlamentben is, amiért én nagyon hálás vagyok – arra szólítanak fel bennünket, hogy használjuk fel ezt az egybeesést és kezeljük inkább lehetőségként, mivel ez egy „hat nyertes” stratégia lehetőségét kínálja fel, más szóval egy „nyertes, nyertes, nyertes, nyertes, nyertes, nyertes” stratégiát, mivel ha az egyes gazdaságok felkészülnek arra, hogy reagáljanak a pénzügyi és gazdasági válságra beruházásokkal – és még a legkonzervatívabb közgazdászok is tudomásul veszik, hogy vannak kivételek –, akkor ez lehetőséget kínál arra, hogy jelenlegi gazdaságunkat átalakítsuk alacsony széndioxid-kibocsátású gazdasággá, és támogassuk a modern környezetvédelmi technológiákat. Miért kell a hat „nyertes” megoldás választanunk? Mivel ezzel pénzt takaríthatunk meg az energiaköltségeken, az energiatakarékossági intézkedéseken keresztül. Mivel csökkentjük az importált energiától való függőségünket, mivel csökkentjük a nem megújuló természeti erőforrások felhasználását, mivel új munkahelyeket teremtünk – és ne feledkezzenek meg arról, hogy a pénzügyi és gazdasági válságra adott válaszok különféle európai tervei új foglalkoztatási lehetőségeket teremtenek, közvetlenül a „környezetbarát munkahelyek” területén és a megújuló energiaforrásokkal és az energiatakarékossággal kapcsolatos új környezetvédelmi technológiák területén – ugyanakkor csökkentjük az üvegházhatást okozó gázok kibocsátását.

Ezért a cseh elnökség kivételes lehetőségnek tekinti ezt a helyzetet a viselkedési paradigmák megváltoztatására és gazdaságunk nagyobb fenntarthatóság felé történő irányítására. A gazdaság átalakításának legnagyobb lehetősége a globális széndioxid-piacban rejlik. Az 1970-es évek környezetvédelmi politikájával ellentétben, amikor korlátozásokra és intézkedésekre támaszkodtunk és amikor elsősorban egy úgynevezett „end of pipe” (csővégi) politikát alkalmaztunk, 2009-ben azt tapasztaljuk, hogy sokkal nagyobb mértékben felhasználjuk a pénzügyi eszközöket a környezet megsegítésére. Véleményem szerint az a tény, hogy az integrált éghajlatvédelmi és energetikai csomag új, árverésekre épülő kibocsátáskereskedelmi rendszert tartalmaz, kiváló alapokat biztosít a számunkra a globális széndioxid-piac megteremtéséhez. Mérlegeljük ezt a törekvést! 2013-ban fokozatosan bevezetjük a villamos energia árveréseit és azt szeretnénk, ha 2015-re már az OECD szintjén működne a globális széndioxid-piac. Ezért szorosan figyelemmel követjük az Egyesült Államokban zajló fejleményeket, valamint a „cap and trade” rendszer (vállalati szintre lebontott belföldi szennyezőanyag-kibocsátási jogok kereskedelmi programja) elfogadásának folyamatát az Egyesült Államok Kongresszusában.

További fontos szempont, amelyet szeretnék megemlíteni, a megújuló energiaforrások szerepe és az energiatakarékosság. A fejlődő országokkal folytatott tárgyalásaink során fel kell valamit kínálnunk, fel kell kínálnunk ezeknek az országoknak a gazdasági fejlődés lehetőségét, ugyanakkor olyan típusú fejlődést kell felkínálnunk, amely biztosítja az IPCC által meghatározott és általunk, politikusok által elfogadott célok teljesítését. És ebben a megújuló energiaforrások abszolút kulcsszerepet játszanak, mivel alapvetően két lehetőségünk van. Emberek milliárdjai nem férnek hozzá a villamos energiához, ugyanakkor kétségbeesetten vágynak rá, egyszerűen azért mert ez annyira vonzó lehetőség a fogyasztók számára és egy olyan törekvés, amiért senkit sem lehet hibáztatni. Az a helyzet, hogy ezeknek az embereknek vagy a városokba kell menniük a villamos energiaért, amelyet a hagyományos módon osztanak el – nagy, központosított források,

elosztóhálózatok, a környezetre nehezedő terhelés –, vagy pedig el kell vinni az villamos energiát hozzájuk, azokra a helyekre, ahol már generációk óta élnek, és ahol folytathatják tradicionális életmódjukat, harmóniában a természettel. A második megoldás csak decentralizált megújuló elektromosság útján lehetséges. Más szóval: mi, akik a megújuló energiaforrások technológiáját fejlesztjük Európában, nemcsak a fejlett országok érdekében tesszük ezt, hanem a létesítmények számának növelése érdekében, szerte a világon, a beruházási és az üzemeltetési költségek csökkentése érdekében, és azért, hogy ezek a technológiák hozzáférhetővé váljanak a fejlődő országokban élő emberek számára. Roppant nagy politikai feladattal kell tehát szembenéznünk a fejlődő országokkal kapcsolatban.

Azzal szeretném befejezni, hogy biztosítom Önöket afelől, hogy a cseh elnökség valóban erősen törekszik előrehaladás elérésére az éghajlatváltozási tárgyalásokon. Rendkívül intenzív vezető szerepet akarunk betölteni a nemzetközi tárgyalások során. Ezenkívül szeretném biztosítani Önöket a cseh elnökség következetességéről, és ha a Cseh Köztársaság miniszterelnöke megvédte a cseh Klaus elnököt itt, az Európai Parlamentben folytatott vita során, akkor az éghajlatváltozás és az éghajlatváltozási politika területén el kell határolnom magam ezektől a kijelentésektől és a cseh elnök álláspontjától. Szeretném leszögezni, hogy a cseh elnökség álláspontját a cseh kormány határozza meg. Kérem, tartsák szem előtt azt, hogy a cseh elnökség során itt elhangzó bármilyen nyilatkozat ellenére – mivel elnökünk is amerikai látogatásra készül – az éghajlatpolitikát a cseh kormány határozza meg, mi pedig egységes álláspontot képviselünk és együttműködünk a Bizottsággal és a következő svéd elnökséggel a trojkában. Ezzel zárom nyilatkozatomat. Még egyszer szeretnék köszönetet mondani a rendkívül produktív, szakszerű, és mindenképp felelős vitáért, amelyet a Tisztelt Ház lefolytatott.

Stavros Dimas, a Bizottság tagja. – Tisztelt elnök asszony! Mi is nagyon várjuk a munka folytatását, szoros együttműködésben a cseh elnökséggel, a cseh kormánnyal és különösen Martin Bursík miniszter úrral. Biztos vagyunk abban, hogy 2009 első felében jelentős előrehaladást érünk majd el a tárgyalásokon.

Szeretnék köszönetet mondani az összes felszólalónak, aki pozitív módon hozzájárult a mai vitához.

Amint a jelentés címe is mutatja, ami a világ éghajlatában 2015-ben és azt követően történik, attól függ, hogy a nemzetközi közösség ma milyen cselekvésekről határoz. Rendelkezésünkre áll a lehetőség, hogy a szilárd tudományos véleményekre építsünk, és továbbra is elengedhetetlen, hogy a tárgyalásokat a tudomány szempontjai határozzák meg. Tájékoztatnunk kell a szélesebb nyilvánosságot a tudomány megállapításairól, és fejlesztenünk kell a fogyasztók tudatosságát az üvegházhatást okozó gázoknak az életmódra és a fogyasztási szokásokra gyakorolt hatásairól.

Ehhez a fokozott tudatossághoz azonban a vállalkozások számára nyújtott erős gazdasági ösztönzőket kell társítanunk, hogy csökkenthessük az általuk nyújtott árukból és szolgáltatásokból származó üvegházhatást okozó gázok kibocsátását. Az alacsony széndioxid-kibocsátású gazdaságra történő átmenetet globális szintre kell emelnünk, és ezt csak úgy érhetjük el, ha átfogó és integrált cselekvésekkel kezeljük a kibocsátásokat az összes szektorban.

Most csak ambiciózus magatartással tudjuk nyitva tartani az ajtót az üvegházhatást okozó gázok koncentrációjának alacsonyabb szinten történő stabilizálása előtt, amennyiben az IPCC a jövőben jelzi ennek szükségességét. A Bizottsággal együtt nekem is meggyőződésem, hogy Önök is fontos szerepet tölthetnek be ezeknek a fontos üzeneteknek a terjesztésében.

A 2009. év döntő jelentőségű lesz a globális éghajlatváltozási tárgyalások szempontjából. A Bizottság számára 2009 a végrehajtás éve lesz: egy végrehajtási ütemterven dolgozunk. Körülbelül 15 intézkedést kell meghoznunk komitológiai eljárás útján; a felülvizsgált kibocsátáskereskedelmi rendszer a határidők egész sorát tartalmazza, amelyeket teljesítenünk kell: például 2009 decemberére el kell készülnie a szénátszivárogatási szektorok listájának. Sor kerül egy nagyobb horderejű találkozóra az érdekelt felek számára 2009. március 30-án. A munka nagyját a nyár folyamán el kell végeznünk, és 2009 végére el kell készülnünk a listával.

A harmonizált árverési szabályoknak 2010 júniusára kell elkészülniük. Sor kerül egy nagyobb horderejű találkozóra az érdekelt felek számára februárban, és az összes említett határidő és munkaprogram az Önök rendelkezésére fog állni. De amint mondtam, a 2009. év döntő jelentőségű lesz a globális éghajlatváltozási tárgyalások szempontjából.

Arra számítunk, hogy decemberben, a koppenhágai éghajlatváltozási konferencián megállapodásra jutunk az éghajlatváltozás kezelésével kapcsolatos további nemzetközi cselekvésről. A koppenhágai megegyezés azonban még semmiképpen sem tekinthető biztosnak: addig még nagyon sok a tennivalónk.

Az integrált éghajlatváltozási és energiacsomag előnyös helyzetbe hozott minket ebben az átmenetben és kiváló alapot teremtett annak bebizonyítására, hogy az ambiciózus éghajlatpolitika nemcsak lehetséges, hanem rendkívül előnyös is gazdaságaink és társadalmaink számára. A Koppenhágai Közlemény az alap az Európai Unió álláspontjának további kidolgozásához ezekben a kulcsfontosságú összetevőkben, amely lehetővé teszi a számunkra vezető szerepünk fenntartását és a tárgyalások sikerre vezetését Koppenhágában.

Egyértelmű, hogy az éghajlatváltozás kihívása nem oldható meg a környezetbarát technológiákban végrehajtott finanszírozás és beruházások jelentős fokozása nélkül, ezenkívül intézkedéseket kell hoznunk az éghajlatváltozás elkerülhetetlen hatásaihoz való alkalmazkodás céljából. A fejlődő országokban szükséges összegek a becslések szerint 2020-ban az évi 120-150 milliárd eurót is elérhetik.

2020-ig ennek a finanszírozásnak a nagy része a fejlődő országok magánszektorához tartozó háztartásokból érkezik. Például az energiaszektorban elérhető csökkentések nagy része a hatékonyság kifírtódó fejlesztéséből származik. Ezek részben támogathatók nemzetközi hitelmegállapodásokkal, a nemzetközi magántőke mozgósítása érdekében.

A finanszírozás és a beruházások másik jelentős része a széndioxid-piacon keresztül mozgósítható, egyrészt a széndioxid-kvóták jövőbeni árveréseinek bevételeiből, másrészt a tiszta fejlesztési mechanizmus projektből származó szén-dioxid kibocsátási egységeken keresztül. Az Európai Unió az integrált éghajlati és energiacsomagban jelentős keresletet hozott létre a tiszta fejlesztési mechanizmus projektből származó szén-dioxid kibocsátási egységek iránt 2020-ig. Ez valószínűleg ösztönözi fogja a tiszta technológiák elterjedését a fejlődő országokban.

Am minél szegényebbek a fejlődő országok, annál jobban igénylik a további közfinanszírozási segítséget a fejlett országoktól. Az ilyen jellegű segítség nélkül nem lesznek képesek kellően csökkenteni az üvegházhatást okozó gázok kibocsátását. Az ilyen jellegű segítség nélkül a legszegényebbek és a legsebezhetőbbek szenvedik meg leginkább az éghajlatváltozás következményeit. Az ilyen jellegű segítség nélkül nem érhetünk el megállapodást Koppenhágában.

A kérdés a következő: hogyan biztosíthatjuk azt, hogy ezek a kiegészítő közfinanszírozások áramlása előre látható legyen, átlátható módon és hatékonyan költsék el azokat, és hogy az ezen pénzeszközökhöz való hozzájárulást megoszthassuk nemzetközi szinten?

Az Egyesült Nemzetek tárgyalásaihoz való hozzájárulásunk mellett azt látjuk, hogy az Európai Unió kibocsátáskereskedelmi rendszerének sikere után a világ sok részében kezdik létrehozni a széndioxid-piacot. Ausztrália már bejelentette rendszerének központi elemeit. 2008 őszén, röviddel megválasztása után Obama, az Egyesült Államok elnöke újból megerősítette azt a célját, hogy létrehoz egy, az egész Egyesült Államokra kiterjedő széndioxid-piacot.

Ezek a kereskedelmi rendszerek együttesen alkothatják a kialakulófélben lévő jövőbeni globális széndioxid-piac magját. Amint már korábban is hangsúlyoztam, az Európai Unió most azzal a kihívással néz farkasszemet, hogy elő kell segítenie az említett széndioxid-piacok összekapcsolt rendszerének 2015-re történő kifejlesztését, különösen az OECD-országok körében.

A Koppenhágai Közleményben a Bizottság konkrét javaslatok előterjesztésén keresztül foglalkozott ezekkel a kérdésekkel – ezek a javaslatok nemcsak ambiciózusak, hanem reálisak is, és jelentékeny mértékben hozzájárulnak Koppenhága sikeréhez, amelyre bolygónknak olyan kétségbeejtő szüksége van.

Hadd fejezzem be azzal, hogy megragadom e lehetőséget arra, hogy köszönetet mondjak az éghajlatváltozással foglalkozó ideiglenes bizottságnak, Florenz úrnak és a Parlamentnek a javaslatainkhoz nyújtott erőteljes támogatásért és azért a komolyságért és gyorsaságért, amellyel a csomagot kezelték.

(Taps)

Karl-Heinz Florenz, előadó. – (DE) Tisztelt elnök asszony, tisztelt soros tanácsi elnök úr! Nagyon elégedett vagyok, amiért az ideiglenes bizottság működésének utolsó szakaszaiban ez a kérdés ilyen nagy érdeklődéssel találkozott, amit én teljes szívemből nagyra értékelek. Ezenkívül szeretnék köszönetet mondani mindazoknak, akik hozzájárultak ehhez a vitához és mindazoknak, akik együttműködtek velünk. Elkészítettük azt az ütemtervet, amely elvezet minket Koppenhágáig, ami természetesen tartalmaz útjelző táblákat, stoptáblákat és főútvonal-táblákat, ugyanakkor nehéz útviszonyokra figyelmeztető jelzéseket is. Ez az, amit ma itt megvitattunk.

Elégedett vagyok azért is, mert elhangzottak kritikus megjegyzések is, amelyeknek egy részét megszívlelhetjük. Holm úr azzal kapcsolatos javaslatai, hogy az európai polgárok hagyjanak fel a húsevással, sajnálatos módon meglehetősen nevetségesek, de mindenkinek megvan a saját véleménye. Végül sikerre visszük ezt az ügyet, és ehhez mindenki hozzájárult. Még egyszer fogadják őszinte köszönetemet.

Elnök. – A vitát berekesztem.

A szavazásra ma kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (142. cikk)

Constantin Dumitriu (PPE-DE), írásban. – (RO) Tisztelt hölgyeim és uraim! Az elmúlt néhány hónap során láthattuk, mit jelent a hitelpiac összeomlása, amikor a globális gazdaságot példa nélküli válság sújtja. Ám az éghajlat, az élelmiszerek és a társadalmi válságok is ugyanennyire kifejtik hatásukat.

Romániában az elmúlt években olyan külső okok miatt csökkent a termelés mint árvizek, aszályok és madárinfluenza, amit az elmúlt hónapokban megtetéztek egy gazdasági jellegű válság problémái. A jelenlegi pénzügyi válság során egyre nehezebb lesz az állami költségvetés felhasználásával fedeznünk az árvizek és az aszályok által okozott veszteségeket. Az egész idő alatt, amit a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottságban eltöltöttem, mindig támogattam a különálló intervenciók mechanizmusok létrehozásának gondolatát a közösség szintjén, a nemzeti plafonok értékétől függetlenül.

Ezenkívül meggyőződéseim, hogy egy ilyen nagyságrendű kihívással szembenézve elsőbbséget kell biztosítanunk a tiszta technológiákba és a megújuló energiába történő beruházásoknak. Ezek megoldást kínálnak az éghajlatválságra, ugyanakkor új munkahelyek létrehozásával felélénkítik a gazdaságot. Európai mandátumunk részeként kötelességünk arra késztetni kormányainkat, hogy több beruházást hajtsanak végre az innováció és a környezetvédelemmel kapcsolatos technológiák területén.

Gábor Harangozó (PSE), írásban. – Az éghajlatváltozás kezelése ennek a mély pénzügyi felfordulásnak és a gazdasági rendszerekbe vetett megrendült bizalomnak az időszakában sokak szemében hibának tűnhet a prioritások szempontjából. A környezetbarát technológiák költségesek, és sok szektorban óriási erőfeszítéseket kellene tennünk azoknak az alapvető átrendezéseknek az érdekében, amelyek az ambiciózus célok eléréséhez szükségesek.

Ennek ellenére meg kell ragadnunk nagyon sok lehetőséget a környezetbarát beruházások és politikák területén, a gazdaságélénkítés és a stabilitás előmozdításának elemeiként. Nem engedhetjük meg magunknak azt, hogy ne foglalkozunk az alacsony széndioxid-kibocsátású gazdaság kifejlesztésének valós kihívásával. Ambiciózus, mégis megvalósítható célokat kell magunk elé kitűznünk, és nem szabad megijednünk attól, hogy végig kell mennünk az elkerülhetetlen ipari forradalom útján. A gazdaságélénkítés és polgáraink jobb életkörülményeinek biztosítása érdekében komplex és ambiciózus megközelítési módra van szükségünk, támogatnunk kell az innovációt és új munkahelyek és vállalkozások létrehozását a környezetbarát technológiák keretein belül.

És végül: természetesen elégséges pénzügyi eszközre van szükség a környezetbarát innovációban végrehajtandó szükséges beruházásokhoz, és ezeket a költségeket nyilvánvalóan nem lehet egyszerűen más létfontosságú közösségi politikák rovására kifizetni, amely politikák nem képesek kiegészítő pénzügyi erőforrások nélkül elviselni az éghajlatváltozás terheit.

Gyula Hegyi (PSE), írásban. – (HU) A klímaváltozás hosszú távú következményei közül az egyik legsúlyosabb az édesvíz források szűkülése, az egészséges ivóvíz fokozódó hiánya. Nem túlzás azt állítani, hogy a huszonegyedik század elsőszámú stratégiai kincse a víz lesz. Az európai környezetvédelmi politikának ezért az eddiginél határozottabban kell szolgálnia a vízbázisok védelmét, a víz- és talajszennyezés megelőzését, a természetes és mesterséges vízi élőhelyek megfelelő kezelését.

Az árvizek és az aszályos időszak váltakozása, a szélsőséges időjárás megköveteli a csapadékvízzel való jobb gazdálkodást, nincs felesleges víz, csak rosszul kezelt víz! Az Európai Uniónak a következő parlamenti ciklusban és az új költségvetésben komoly összegeket kell biztosítani az árvizek megelőzésére, a vízbázisok védelmére, a városi élővizek növelésére és a víztisztasági programokra. Magyarország vízügyi adottságai kiválóak, a magyar vízépítő mérnökök közel kétszáz éve nagyszerű munkát végeznek. Ezért biztos vagyok benne, hogy hazánk aktív és konstruktív szerepet játszik majd az egységes európai vízpolitikában.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN), írásban. – (PL) Most, hogy szót kaptam a 2050-ig szóló éghajlatvédelmi politikáról folytatott vita során, szeretném felhívni a figyelmet a következő szempontokra.

Először: ha az Egyesült Államok és a délkelet-ázsiai országok nem csatlakoznak a széndioxid-kibocsátás csökkentésére irányuló programhoz és nem tanúsítanak akkora elkötelezettséget, mint az Európai Unió, akkor a kapcsolódó roppant nagy pénzügyi erőfeszítések és az Európai Unió lassabb gazdasági növekedésének elkerülhetetlen következményei miatt rendkívül magas árat kell fizetnünk a széndioxid-kibocsátás alig érzékelhető csökkentéséért. Az Európai Unió a globális kibocsátásnak alig 14%-ért felelős, miközben az Egyesült Államok és a délkelet-ázsiai országok produkálják a kibocsátás csaknem 80%-át.

Másodszor: az egyes országoknak az a kötelezettségvállalása, hogy 2020-ig 20%-kal csökkentik a széndioxid-kibocsátásukat úgy, hogy emellett még kibocsátási engedélyeket is kell vásárolniuk, a villamos energia és a fűtés árának jelentős emelkedését fogja előidézni a magánszemélyek számára, sőt, még az ipari szektorban is meg fogja emelni a költségeket, különösen az új tagállamokban, például Lengyelországban, ahol az energiaszektor a szénre épül. Ennek eredményeként sok magas energiaszektorszerű ipari szektort meg kell szüntetni ezekben az országokban, ami a negatív társadalmi hatások egész sorát vonja majd maga után.

És végül: figyelembe kell venni az új tagállamok, és különösen Lengyelország által a széndioxid-kibocsátás területén elért csökkentéseket. Lengyelországban a gazdaság 1990 és 2005 között végrehajtott messze ható következményekkel járó átszervezése a széndioxid-kibocsátás körülbelül 30%-os csökkenését eredményezte. Ez rendkívül magas társadalmi költségekkel járt, és a munkanélküliség ebben az időszakban éveken keresztül 20% felett maradt.

Adrian Manole (PPE-DE), írásban. – (RO) Véleményem szerint Florenz úr „2050: A jövő ma kezdődik – Az éghajlatváltozással foglalkozó jövőbeni integrált uniós politikára vonatkozó ajánlások” című jelentése időszerű és szükséges volt, figyelembe véve az eddig tapasztalt és az éghajlatváltozás eredményeként várható hatásokat.

Románia az első európai országok között volt, amelyek aláírták a Kiotói Jegyzőkönyvet, amelynek értelmében kötelezettséget kellett vállalnunk az éghajlatváltozás elleni küzdelem támogatására azáltal, hogy 2012-ig 8%-kal csökkentjük az üvegházhatást okozó gázok kibocsátását.

Meggyőződésem, hogy szükségünk van ezekre az intézkedésekre, bár sok más európai országgal összehasonlítva Románia nem bocsát ki túl sok üvegházhatást okozó gázt. A mezőgazdaság és a román erdészet fontos szerepet játszhat az éghajlatváltozás elleni küzdelemben, amelynek hatásait az elmúlt években erőteljesen megtapasztalhattuk, elsősorban árvizek, magas hőmérséklet és elhúzódó aszályok formájában. Ezek a természeti jelenségek nemcsak a mezőgazdaság és az erdészet termelékenységét érintik, hanem az értékes élőhelyeket és az ökoszisztémákat is.

Arra számítunk, hogy a mezőgazdaság és az erdészet továbbra is fontos szerepet fog játszani az éghajlatváltozás hatásai elleni küzdelemben erdősítések útján, amelynek célja az üvegházhatást okozó gázok elnyelése és megkötése, valamint a biomassza használatával megújuló energiaforrásként.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), írásban. – (RO) Az Európai Unió fontos szerepet vállalt az arra irányuló erőfeszítésekben, hogy kompromisszumot találjunk egy globális, Kiotó utáni megállapodás elfogadásához. Elképzelhető, hogy az Egyesült Államok új kormányzatával való együttműködés lehetővé teszi, hogy különleges módon közelítsük meg ennek a megállapodásnak a végrehajtását.

Az éghajlatváltozás hatásai elleni küzdelem speciális intézkedései emellett lehetőségeket kínálnak a fenntartható társadalmi és gazdasági fejlődéshez és új munkahelyek létrehozásához. Ezek elsősorban az új, dinamikus szektorokra irányulnak, és komoly növekedési potenciált kínálnak, de ezekben a szektorokban a beruházások szintje mindeddig elégtelen volt. Ezek az intézkedések mellett, hogy kedvező hatásúak lesznek az éghajlatváltozás elleni küzdelem szempontjából, pozitív hatásúak lesznek és enyhítik a gazdasági és pénzügyi válság hatásait, ezenkívül hosszú távon hozzájárulhatnak ahhoz, hogy csökkenjen az Európai Unió függősége az energaiimporttól.

Ebben az esetben azokról az új, intenzív beruházásokról beszélünk, amelyeket a közlekedési infrastruktúrák, a megújuló energiaforrások, a biotechnológiák, a hulladék összegyűjtése és újrahasznosítása, az atomenergia, valamint a lakossági fűtési rendszerek felújítása területén kell végrehajtanunk.

Az újraerdősítés és az elsivatagosodás megelőzésére tett intézkedések szintén látványos eredményeket érhetnek el középtávon.

David Martin (PSE), írásban. – Üdvözlöm az éghajlatváltozással foglalkozó Florenz-jelentést, amelynek célja olyan politikák kialakítása, amelyek 2° alatt tartják a globális felmelegedést, az ipari korszakok előtt

mért értékekhez képest. Különösen üdvözlöm az energiahatékonyság 20%-os javítására vonatkozó felszólítást, a kötelező mezőgazdasági célok megállapítására vonatkozó felszólítást és az Európai éghajlatvédelmi alap létrehozásának igényét.

Ezek a javaslatok, valamint az EU által az eddigiekben elfogadott intézkedések erős pozíciót biztosítanak a számunkra az éghajlatváltozás elleni globális fellépés melletti érveléshez a koppenhágai csúcstalálkozón.

Péter Olajos (PPE-DE), írásban. – (HU) Gratulálok Florenz úrnak a jelentéséhez, kiváló anyag az év végi koppenhágai tárgyalások előkészítéséhez.

Nagyon fontosnak tartom a megállapítást, hogy a gazdasági és pénzügyi válságnak azonos a gyökere, mint az éghajlatváltozási válságunknak. Így a válságokból kivezető út is azonos. A válságok következményeinek mérsékléséhez, megállításához átfogó innovációra és paradigmaváltásra van szükség az élet minden területén.

Egyetértek Dimas biztos úrral, hogy a költségek fedezése egyrészt a szén-dioxid kereskedésből, másrészt magán cégek befektetéseiből, harmadrészt pedig állami ösztönzésből kell álljon.

Mindenki a kitörési pontokat keresi, hogyan lehet a foglalkoztatást élénkíteni, mielőbb beindítani a világ gazdaság motorját, az éghajlatváltozást megállítani. A „zöld New Dealnek” nevezett koncepciót Ban Ki Mun ENSZ Főtitkár fogalmazta meg. Lényege, hogy a globális gazdasági ösztönzőknek részévé kell válnia a környezetbarát technológiákba való befektetéseknek. A környezeti technológia innovációira épülő és a nemzetközi tőkepiacok támogatását élvező új gazdaságszervező logika az új amerikai elnök Barack Obama programját is alapvetően meghatározza.

A zöld- és jövőipari technológiai innovációk növelnék az állami és a gazdasági hatékonyságot, erősítenék a gazdasági szereplők érdekeltiségét, növelnék a fogyasztók ár- és költségérzékenységet a felkínált termékekkel, szolgáltatásokkal szemben.

Rovana Plumb (PSE), írásban. – (RO) A jelentésben szereplő 12 pont egyértelmű cselekvési tervet vázol fel a jövőre nézve. Annak érdekében azonban, hogy képesek legyünk ezt végrehajtani helyi, nemzeti, regionális és globális szinten, szükségünk van a jól informált polgárok támogatására.

Az Eurobarometer 2008 tavaszán az éghajlatváltozásról végrehajtott speciális felmérése szerint az európaiak körülbelül 41%-a kijelentette, hogy nem rendelkeznek kellő információval az éghajlatváltozás okairól, következményeiről és az ellene folytatott küzdelemről. Romániában a polgárok több mint 65%-a állította azt, hogy nincsenek információik erről a kérdésről.

Nélkülözhetetlen lépést jelent ebbe az irányba e kérdés ismertségének növelése a nyilvánosság körében az oktatás és a mindennapi élet területein végrehajtott tájékoztató kampányok útján. A Bizottságnak és a tagállamoknak finanszírozniuk kell a nyilvánosság számára megszervezett tájékoztató kampányokat és meg kell teremteniük a feltételeket az emberek olyan új szakmákra történő átképzéséhez, amelyeket hozzáigazítottak a munkaerőpiacon tapasztalható, a strukturális gazdasági válság által előidézett speciális kihívásaihoz, amely válságot felgyorsított az éghajlatváltozás és annak hatásai.

A jelenlegi gazdasági válságban az EU-nak politikai és pénzügyi kötelezettséget kell vállalnia a környezetbarát technológiák fenntartásának és fejlesztésének kulcsfontosságú területein az éghajlatváltozás elleni küzdelemhez, támogatnia kell a határokon átnyúló alkalmazkodási intézkedéseket, javítania kell az energiahatékonyságot és az EU szolidaritási alapelvnek megfelelően segítséget kell nyújtania katasztrófák esetén. Mindennek végeredménye környezetbarát munkahelyek létrehozása lesz új, versenyképes vállalkozásoknál.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), írásban. – (RO) Tisztelt hölgyeim és uraim! Az éghajlatról, az ökoszisztémákról és az energiáról folytatott minden vita létfontosságú, mivel az ezeken a területeken végrehajtott minden fontosabb változtatás hatással lehet a bolygó életére. Függetlenül az okok típusától vagy a különféle kutatói csoportok által előterjesztett tudományos érvektől egy valami biztos: globális felmelegedéssel kell szembenéznünk. Ez az átfogó, jól megírt jelentés, amellyel, hogy sok hasznos és értékes információt közöl, arra bátorít minket, hogy tegyük fel a következő kérdést: mit teszünk saját magunk és a jövő generációk érdekében?

Az éghajlatváltozással a háttérben úgy gondolom, hogy háromféle projekt létezik, amelyben az EU tagállamainak prioritásként részt kell venniük és amelyeket támogatniuk kell:

1. Standard irányelveket alkalmazó projektek, amelyeknek célja az energiaforrásokkal való lehető leghatékonyabb gazdálkodás és pénzügyi megoldások keresése a szennyezés csökkentésére, különösen az ipari területeken és az ipari parkokban.
2. A környezetbarát technológiák fejlesztésére irányuló tudományos kutatásokat finanszírozó projektek.
3. Olyan projektek, amelyek támogatják az ökoszisztéma helyreállítását célzó közvetlen azonnali cselekvéseket Európában és a világ bármely más részén.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), írásban. – (RO) Az Európai Unió vezető szerepet vállalt az éghajlatváltozás elleni küzdelemben. A világ természeti erőforrásaival való hatékony gazdálkodásra irányuló hosszú távú stratégia kidolgozása hozzájárul a csökkentett széndioxid-kibocsátású globális gazdaság eléréséhez.

Ennek a stratégiának a szolidaritás alapelveire kell épülnie, egyensúly elérésének céljával a gazdag és a fejlődő országok között, amelyeknek segítségre van szükségük ahhoz, hogy csökkenthessék az éghajlatváltozás kedvezőtlen hatásaival szembeni kiszolgáltatottságukat. A globális felmelegedés jelei nyilvánvalóan látszanak a szegénységben, az élelmiszerhiányban és a korlátozott energiaforrásokban. Közismert tény, hogy az olaj már nem képes kielégíteni a világ energiaigényét, amely a becslések szerint 2030-ra legalább 60%-kal megnövekszik. Az EU-nak a jövőben szembe kell néznie az alternatív energiaforrások megtalálásának és a meglévő források ésszerű felhasználásának kihívásával. A mezőgazdaság azok közé a területek közé tartozik, amelyek a legsebezhetőbbek az éghajlatváltozással szemben, mivel ki van szolgáltatva a meteorológiai viszonyoknak.

Szem előtt tartva azt, hogy ez a szektor gondoskodik a világ népességének élelmezéséről, a talajjal és a vízkészletekkel való fenntartható gazdálkodásnak, az erdők és a biológiai sokféleség védelmével ötvözve, szerepelnie kell a globális felmelegedés hatásainak kezelésére irányuló hosszú távú stratégia napirendi pontjai között.

Richard Seeber (PPE-DE), írásban. – (DE) Európa és a világ ma hatalmas kihívásokkal néz farkasszemet. Nem a tőkepiaci válság az egyetlen szorító probléma. Emellett a lehető leggyorsabban kezdeményeznünk kell egy fenntartható programot az éghajlatváltozás elleni küzdelemhez. Egy olyan nagy gazdasági és politikai szövetség, mint az Európai Unió, képes vezető szerepet betölteni az éghajlatváltozás elleni küzdelemben.

Már megtettük az első lépést ezen a területen – az Unió megállapodott kötelező éghajlatvédelmi célok elfogadásáról, és az éghajlatváltozási csomag 2008. decemberi elfogadásával sok megfelelő éghajlatvédelmi intézkedés már folyamatban is van. Most a koppenhágai nemzetközi megállapodás megkötését kell a legfontosabb prioritásnak tekintenünk, ugyanakkor kerülnünk kell az ipar háttérbe szorítását és azt, hogy szükségtelen terheket nehezsítsünk Európa gazdaságára. Ehelyett növelnünk kell beruházásainkat és kutatásainkat a környezetbarát technológiák területén. Ilyen módon Európa nemcsak a környezetvédelem, hanem a gazdaság területén is továbbléphet.

Theodor Dumitru Stolojan (PPE-DE), írásban. – (RO) Az Európai Unió főszereplővé vált az éghajlatváltozás által előidézett globális kihívás kezelésére irányuló konkrét intézkedések meghozatalával.

Az ezen a területen folytatott európai politika hatékonyabbá válhat globális szinten és az EU-n belül, ha a) az európai erőfeszítést támogatják más, az EU-n kívüli erős iparosodott államok, például Kína, India, Brazília, Oroszország stb. erőfeszítései; b) támogatnák, nem pedig akadályoznák az atomenergia fejlődését, legalább a következő 30-40 évben a megújuló energiaforrások felhasználására képes technológia kifejlesztéséig és amíg a költségek adományok nélkül elfogadhatóvá nem válnak a piac számára; c) az Európai Bizottság erőteljesebben támogatná az energiatakarékosságra és a biomasszából történő energiakinyerésre irányuló projekteket, például a technológiai transzfert az EU kevésbé fejlett tagállamaiba, amelyek viszont magas mezőgazdasági potenciállal rendelkeznek.

Románia továbbfejleszti az áramtermelésre irányuló nukleáris programját. Ugyanakkor modernizálja szénérőműveit és lépéseket tesz a biomasszából történő energiatermelés érdekében. Ennek szem előtt tartásával szükségünk van a tagállamokkal való partnerségekre, és arra ösztönözzük az Európai Bizottságot, hogy gyorsítsa fel az európai pénzalapok odaítélési eljárásai leegyszerűsítésének folyamatát.

Csaba Sándor Tabajdi (PSE), írásban. – (HU) A gazdasági világválság negatív hatásait ellensúlyozó állami gazdaságélénkítő csomagokban hangsúlyos szerepet kell szánni a zöld beruházásoknak. Azok a beruházások, amelyek a megújuló energiaforrások hatékonyabb kihasználását, az energifogyasztás mérséklését, a széndioxid és más üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentését szolgálják a gazdasági előnyök mellett jelentős társadalmi hasznot hoznak. Magyarország érdeke, hogy ezeket az erőfeszítéseket az európai tagállamok

egymással koordinálva, egymást erősítve végezzék. A környezeti célkitűzések során figyelemmel kell lenni az uniós tagállamok gazdasági és szociális teljesítőképességére is. Csak olyan célkitűzést szabad vállanunk, amelyet teljesíteni tudunk, figyelemmel a gazdasági válság hatásaira is. A célkitűzések csak társadalmi összefogással teljesíthetőek, ehhez nem elegendő a kormányzati cselekvés, fokozatos társadalmi szemléletváltásra van szükség. A Florenz jelentésben tett konkrét cselekvési javaslatok, például a nulla energia felhasználású, ún. „passzív házak” építésének támogatása, a megújuló források kutatására létesítendő európai alap, az energiahálózatok európai szintű összekapcsolása, és az uniós polgárok, különösen a gyermekek tájékoztatása, mind ezt a társadalmi szemléletváltást segítik elő.

Emellett arra kell törekednünk, hogy a XXI. században is megőrizzük Európa technológiai előnyét környezetvédelmi fejlesztések terén és ezt gazdasági-, társadalmi előnnyé formáljuk. Magyarországnak kiváló mezőgazdasági adottságaira támaszkodva komoly lehetőségek nyílnak a biomasszából történő energia-előállításra, vagy a növényi- és állati eredetű melléktermékek –egyébként hasznosításra alkalmatlan hulladékok– biogázként való felhasználására.

ELNÖKÖL: WALLIS ASSZONY

alelnök

4. Az Alzheimer-kór elleni küzdelem prioritásai (írásbeli nyilatkozat): lásd a jegyzőkönyvet

*
* *

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL). – (SV) Remélem, hogy most az egész Parlament figyel. A januári ülés során egyhangúan elfogadtunk egy állásfoglalást Afrika szarváról. Ebben szerepelt egy külön bekezdés, amely kijelentette, hogy Dawit Isaakot szabadon kell bocsátani. Dawit Isaak súlyos beteg, és arra kérem az elnököt, hogy írjon levelet az eritreai hatóságoknak.

Betegségének hírére több forrás is megerősítette, és ma a svéd média is beszámolt róla. A helyzet rendkívül súlyos és kétségbeejtő, és szeretném emlékeztetni Önöket arra, hogy Dawit Isaak svéd-eritreai újságíró, akit bírósági tárgyalás nélkül tartanak börtönben 2001 óta. Egészségi problémái annyira súlyosak, hogy ma már egy katonai kórházban őrzik, és én az életéért aggódok.

Kérem, hogy támogassák Dawit Isaak kiszabadulását.

(Taps)

Elnök. – Svensson asszony, megerősíthetem, hogy az Elnök felveszi a kapcsolatot a nevezett hatóságokkal.

5. Szavazások órája

Elnök. – A következő napirendi pont a szavazás.

(Az eredmények és a szavazásra vonatkozó egyéb részletek tekintetében lásd a jegyzőkönyvet.)

5.1. 1 – 2050: A jövő ma kezdődik – Az éghajlatváltozással foglalkozó jövőbeni integrált uniós politikára vonatkozó ajánlások (A6-0495/2008, Karl-Heinz Florenz) (szavazás)

(Az ülést 11.55-kor felfüggesztik az ünnepélyes ülés időtartamára.)

ELNÖKÖL: PÖTTERING ÚR*elnök***6. Ünnepélyes ülés – A Palesztin Hatóság**

Elnök. – Hölgyeim és uraim! Nagy örömmel és megindultsággal köszöntöm körünkben Mahmud Abbasz urat, a Palesztin Nemzeti Hatóság elnökét. Elnök úr, kérem, fogadja az Európai Parlament szívélyes üdvözlését!

(Taps)

Izrael elnökét, Simon Peresz urat is meghívtuk. Sajnálatos módon az Izrael állam megalakulásának 60. évfordulójával kapcsolatos ünnepségek miatt a megbeszéltek alkalmat nem tudtuk megtartani. Reméljük, hogy Peresz elnök látogatására hamarosan sor kerülhet.

Elnök úr, nem ez az első alkalom, amikor Ön az Európai Parlamentbe látogat. Amikor most üdvözlöm önt Strasbourgban, és amikor a Közel-Kelet, és különösen az Ön népe, a palesztin nép rendkívül nehéz időszakot él át, eszembe jut a legutolsó találkozásunk a Közel-Keleten, amelyre csaknem két évvel ezelőtt – 2007 májusának végén – Gázában került sor. Ön a Palesztin Nemzeti Hatóság hivatalos központjában fogadott engem. Soha nem fogom elfelejteni ezt a találkozásunkat, mivel a helyzet rendkívül feszült volt. Abban az időben Ön nagyon érzékeny természetű tárgyalásokat vezetett, a nemzeti egységkormány megmentése céljából, amelyet Ön rendkívüli energiával és előrelátással létrehozott. Tíz nappal később egy dicstelen *tett* sajnálatos módon pontot tett ezeknek az erőfeszítéseknek a végére.

Ma Ön közvetlenül Kairóból jött ide, Párizsban pedig megáll és találkozott a francia elnökkel. Az elmúlt néhány nap során sor került néhány nagyon ígéretes megbeszélésre Kairóban, a nemzeti konszenzusra épülő palesztin kormány létrehozásáról.

A Gázai-övezetben bekövetkezett tragédiáról azt kívánom elmondani, hogy az Európai Parlament aggodalommal figyelte a palesztin nép szenvedését. Az Európai Parlament nem maradt néma. Azonnali tűzszünetet követeltünk. Élesen bíraltuk nemcsak a Hamasz fegyveres erői, hanem a polgári lakosság és a nemzetközi humanitárius szervezetek ellen alkalmazott aránytalan választ. Ezenkívül úgy döntöttünk, hogy elutasítjuk a Hamasz provokációit és a rakétákkal történő tüzelést, amely sajnálatos módon – és ezt is visszautasítjuk – a tűzszünet ellenére is tovább folytatódik Izrael ellen. Ennek véget kell vetni.

(Taps)

Hölgyeim és uraim! Szeretnék elismeréssel adózni az Egyesült Nemzetek Szervezete közel-keleti palesztin menekültek segélyező hivatala (UNRWA) munkatársainak azért a példás bátorságért és áldozatért, amellyel feladataikat végrehajtották, és amellyel továbbra is helytállnak. Az Európai Parlament nevében a lehető legőszintebben köszönetet mondunk ezeknek a férfiaknak és nőknek, akik az Egyesült Nemzeteknél teljesítenek szolgálatot.

(Taps)

Felszólítunk a békétárgyalások lehető leghamarabbi folytatására, mivel meggyőződésünk, hogy nem lehet pusztán katonai eszközökkel megoldani az izraeli-palesztin konfliktust. Politikai szereplőként kötelességünk és felelősségünk minden tőlünk telhetőt megtenni annak érdekében, hogy a közel-keleti népek békében élhessenek együtt. Az Izrael és Palesztina közötti béke egyik előfeltétele a palesztinok közötti belső megbékélés. Az Európai Parlament fenntartás nélkül támogatja a folyamatban lévő – elsősorban Egyiptom által vezetett – megbeszéléseket, amelyek arra irányulnak, hogy elsimítsák az utat a nemzeti konszenzusra épülő palesztin kormány megalakítása előtt. Csak egy ilyen kormány lesz abban a helyzetben, hogy biztosíthassa a palesztin nép szükséges egységét.

(Taps)

Sürgetjük és elvárjuk, hogy egy ilyen kormány tiszteletben tartsa a békefolyamat alapelveit, tartózkodjon az erőszaktól, és elkötelezetten folytasson békétárgyalásokat Izraellel. Az Európai Unió készen áll az ilyen kormánnyal való együttműködésre.

Az Egyesült Államok új elnöke, Barack Obama elkötelezettsége és George Mitchell különleges közel-keleti képviselővé történő kinevezése pozitív jel. Az Európai Unió eltökéltsége – és nagy örömmre szolgál, hogy az illetékes biztos, Ferrero-Waldner asszony itt van közöttünk munkatársával együtt – amellet, hogy teljes politikai és gazdasági súlyát latba veti, valamint számos arab partner politikai akarata arra utal, hogy lehetséges

a békefolyamat felújítása és sikeres lezárása az Egyesült Nemzetek határozatai és az arab békekezdeményezés alapján.

Abbasz elnök úr, nagyon hálásak vagyunk, amiért ma itt van közöttünk, és ezt az Európai Parlament nevében, de különösen a saját nevemben mondom. Nagy tisztelettel és elismeréssel adózunk azelőtt, amit Ön a rendkívül nehéz körülmények között tesz. Bízunk Önben, mert Ön a közvetítés, a megbékélés és ezért a béke embere. Sok sikert kívánunk Önnek!

Most pedig megkérem Önt, hogy vegye át a szót és mondja el az Európai Parlamentnek szóló üzenetét. Mahmud Abbasz elnök úr, szívből köszöntjük Önt az Európai Parlamentben.

(Taps)

Mahmoud Abbas, a Palesztin Hatóság elnöke (az eredeti arab megnevezés angol fordításának átírata). – A könyörülő és irgalmas Isten nevében! Excellenciás uram, Pöttering úr, az Európai Parlament elnöke, hölgyeim és uraim, az Európai Parlament tisztelt képviselői! Először és elsősorban szeretném köszönetemet kifejezni Pöttering úr excellenciájára, az Európai Parlament elnöke felé és Önök felé, amiért lehetőséget adtak nekem arra, hogy beszédet mondjak e tiszteletreméltó gyűlés előtt.

Palesztinából érkeztem Önökhöz, amelynek népe a modernkori történelem egyik leghosszabb katonai megszállásától szenved. Palesztinát mélyen megsebezte ez a rendkívül erőszakos, iszonyatos és rettenetes katonai agresszió, amely válogatás nélkül tüzel gyermekekre, nőkre és öregekre, valamint házaikra, megélhetésük eszközeire, gazdaságaikra, gyáraikra és iskoláikra. Tüzel az ivóvízre, a szennyvízelvezető rendszerekre és az áramszolgáltatásra, emellett kórházakra, intézményekre, utakra és hidakra.

Igen, az izraeli háború először és elsősorban népem megélhetési eszközei, infrastruktúrái és jövője, valamint a palesztin állam jövője ellen irányul, amelyért már hosszú ideje fáradozunk közösen, és amelynek létrehozásáért tovább kell dolgoznunk.

Az egész világgal együtt Önök is a saját szemükkel láthatták gyermekek megégett és szétszórt maradványait. Hallották férfiak kiáltását, gyermekek és nők könyörgését, akik elveszítették családtagjaik többségét. Igen, Önök is látták azt az anyát, akit kicsi gyermekeivel a karján gyilkoltak meg. Láthatták azt az apát, aki őt gyermekét veszítette el rakétatámadások miatt, és a Balousha nevű kislányt, aki nővérei mellett aludt, és aki azoknak a robbanásoknak a hangjára ébredt, amelyek megölték valamennyiüket, és azt a sok száz gyermeket, akiknek háza összeomlott és a fejükre zuhant.

Láthatták az Al-Fahura iskolát is, amelyet Jabalia lakosai biztonságosnak tekintettek és ott kerestek menedéket, és a bombák kioltották ezeknek az ártatlan menekülteknek az életét, így több mint negyven ember veszett oda. Ezeknek az embereknek családjuk volt, nevük volt, történetük volt, ambícióik és reményeik voltak. Ezenkívül több mint száz ember megsebesült.

Az ártatlan áldozatok mellett odavesztek az emberi lelkiismeret értékei, az Egyesült Nemzetek alapelvei, valamint a nemzetközi béke és biztonság megőrzésével kapcsolatos kötelességei is. Visszagondolhatnak arra is, hogy az Egyesült Nemzetek központját, iskoláit, kórházait, élelmiszer- és egészségügyi felszerelésraktárait sem kímélte a Gáza békés és életkedvvel teli lakosai ellen vívott örült háború.

Palesztinából érkeztem Önökhöz, hölgyeim és uraim, és magammal hoztam egy Luay nevű kisfiú kérdését, aki a bombázások következtében megvakult. Azt kérdezte tőlem, hogy ki fogja neki visszaadni a szemébe a reménység fényét, az élet fényét és ki fogja visszaadni népének a szabadság és a béke fényét?

Igen, hölgyeim és uraim, ezek szörnyű jelenetek és képek voltak. Ezek voltak ennek a háborúnak az utóhatásai, amely több mint 1 400 mártír halálához vezettek és amelynek során több mint 5 000 ember megsebesült, akiknek többsége ártatlan polgári személy volt, és nagyon magas közöttük a gyermekek, a nők és az öregek aránya. Körülbelül 500 sebesült továbbra is kritikus állapotban van és minden nap meghalnak néhányan, de emellett teljesen elpusztult több mint 4 000 lakóház, épület és körülbelül 20 000 egyéb lakóépület.

Ez azt jelenti, hogy körülbelül 90 000 ember fedél nélkül maradt és el kellett őket költöztetni. Amellett, hogy súlyos károkat szenvedett az elektromos hálózat, a vízrendszer, a szennyvízelvezető rendszer, megrongálódott sok út és létfenntartású létesítmény, közösségi és magánépület, ez a háború vért és verejtéket követelt palesztin népünkől, sok százezer palesztin embertől, akik egész életükben dolgoztak és most elveszítették munkájuk gyümölcsét. Az is elpusztult, amit a Palesztin Nemzeti Hatóság az elmúlt 15 év során létrehozott.

Ennek az infrastruktúrának a nagy része és sok említett létesítmény az Önök országaitól és más baráti országoktól kapott hozzájárulásnak köszönhető.

Ezek a háború utóhatásainak a képe. Ez párhuzamosan zajlott a földjeink, mezőgazdasági termelőink és nemzetgazdaságunk ellen folytatott másfajta agressziókkal, amelyek nap mint nap megtörténnek Ciszjordániában.

Az izraeli letelepedés korántsem ért véget. A letelepítési politika a szétválasztás fala felépítésének folytatásához, valamint útzárak, ellenőrzési pontok és akadályok elszaporodásához vezetett, amelyek ostrom alá vették nagyvárosainkat, falvainkat és kisvárosainkat és menekülttáborainkat Ciszjordániában, ezen belül Jeruzsálemben is.

Ezzel szemben a telepekkel kapcsolatos ajánlatok száma tavaly a tizenhétszeresére növekedett az Anapolist megelőző évhez képest. Az ellenőrző pontok száma 580-ról 660-ra emelkedett.

Nem szűntek meg a katonai betörések, mint ahogyan a mindennapos letartóztatások és a polgárok alkalmanként történő lemészárlása sem szűnt meg; a telepések erőszakoskodásai és fegyveres betörései és a lakóházak felégetése is folytatódik, amire Hebronban, Nabluszban és más helyeken került sor; folytatódnak a telepések terrorista támadásai farmereink ellen az olíva érésének időszakában, amit népünk a béke és az élet szimbólumának, és nem egyszerűen több tízezer palesztin család megélhetésének tekint.

A ciszjordániai, és ezen belül kelet-jeruzsálemi izraeli portyázásoknak és agresszióknak ez a tragikus képe megerősíti bennünk és az egész világban azt, hogy ami itt zajlik, az a teljes palesztin nép, annak jövője és legitim nemzeti jogai elleni agresszió. Agresszió és háború a jövőbeli béke és az ennek megteremtése érdekében bevetett, elkötelezett nemzetközi erőfeszítések ellen.

A gázai nép elleni jogtalan embargó és az az ellen vívott háború csak egyetlen epizód volt azoknak a folyamatos intézkedéseknek a sorában, amelyeknek célja Gáza elszigetelése a megszállt palesztin területek többi részétől, ezenkívül Gáza és egész népének marginalizálása, és annak megakadályozása, hogy elérjük végső célunkat: a megszállás végét, a szabadság és az önrendelkezési jog elnyerését és a független palesztin állam megalapítását az 1967-ben megszállt területeken, amelynek Kelet-Jeruzsálem lesz a fővárosa.

Ezt megerősíti az erősödő betelepítési politika, amely tovább folytatódik minden erőfeszítés és megállapodás ellenére, beleértve a 2001. évi George Mitchell jelentést is és amelyek közül az Anapolisi Megállapodás volt az utolsó, és amely 2008 végére megígérte a palesztin népnek az önálló államot. Az Anapolisi Megállapodás csúcspontja azonban egy pusztító gázai háború és a letelepedési háború volt Ciszjordániában, ezen belül Jeruzsálemben.

A világ Anapolisban kinyilvánította az egyoldalú és katonai megoldások kudarcát. Azt is kijelentettük, hogy Izraelnek kötelezettséget kell vállalnia arra nézve, hogy befejezi a telepék létrehozását, hogy ezzel kikövesse az utat egy olyan politikai folyamat előtt, amely véget vethet a megszállásnak és megvalósítja a két államból, a palesztin államból és az izraeli államból álló megoldást. A valóság azonban azt bizonyítja, hogy Izraelben továbbra is katonai és letelepedési mentalitás uralkodik annak ellenére, hogy vezetői a két államból álló megoldásról beszélnek.

Nem tekinthetünk úgy Izraelre, mintha az elszámoltathatóság és a nemzetközi jog felett állna. Véget kell vetnünk az ilyen gyakorlatoknak, és felelősségre kell vonnunk Izrael vezetőit a nemzetközi és a humanitárius jog ellen elkövetett erőszakos cselekményekért.

(Taps)

Ugyanakkor hangsúlyoznunk kell, hogy az elhárítási és segítségnyújtási műveletek sikere, valamint azoknak a családoknak a letelepítése, akiknek az otthona elpusztult, szükségessé teszi az embargók megszüntetését, az ellenőrzési pontok és az átkelőhelyek megnyitását, valamint azt, hogy Izraeltől számon kérjék a mozgásokról és blokádokról kötött 2005. évi megállapodásban vállalt kötelezettségeit, mert csak így lehet biztosítani a segélyek, a felszerelések és az újjáépítéshez szükséges anyagok szabad mozgását, valamint az áruk és a személyek rendes mozgását. Ez az összes gázai átkelőhelyre vonatkozik – nemcsak a rafahi átkelőhelyre –, és ugyanez vonatkozik a szabad mozgásra Ciszjordániában, valamint a Ciszjordánia és Gáza közötti biztonsági folyosókra, a palesztin föld és annak gazdasága egységének hangsúlyozása érdekében.

Itt szeretném elismerésemet kifejezni az Egyesült Nemzetek Szervezete közel-keleti palesztin menekültek segélyező hivatalának (UNRWA) erőfeszítéseit, amelyet az összes nehézség és akadály ellenére folyamatosan végez, hogy segítsen népünknek. Felszólítom az Önök szervezetét és más szervezeteket, hogy támogassák az említett szervezet erőfeszítéseit minden területen.

A nemzeti megbékélés és a nemzeti megbékélési kormány létrehozása alkotja egyik prioritásunkat. Mi megnyitottuk az ajtót e megbékélés előtt, amely véget vethet a megosztottságoknak és a zűrzavarnak, ezenkívül a Gáza és Ciszjordánia közötti megosztottságra történő felszólításoknak. Figyelmeztettünk erre a csapdára, amelyet Izrael a számunkra felállított.

Ezért június elején feltétel nélküli párbeszédre szólítottunk fel. Elfogadtuk az egyiptomi munkadokumentumot. Ajtóink továbbra is nyitva állnak; nem engedjük meg népünk és földrajzi egységének megosztását; folytatjuk elkötelezett erőfeszítéseinket minden megosztási kísérlet ellen.

Ismerjük a regionális erők szándékait és terveit és a megosztás támogatásával és bátorításával kapcsolatos céljait. Ezek az erők akadályozzák az egyiptomi megoldást, amely véget vetne a belső vitáknak és a megosztottságnak. Ezt a megoldást az Arab Liga és a Biztonsági Tanács 1860. számú határozata is támogatja, amelynek megfogalmazásában személyesen is részt vettem, arab és európai miniszterekkel együtt.

Szeretném hangsúlyozni, hogy erőfeszítéseink továbbra is legnemesebb célunk elérésére irányul, ami nem egyéb, mint hogy megoldást találjunk az arab-palesztin ügyre, mivel a status quo homályban hagyja a jövőt, népünk pedig továbbra is háborús politikák, agresszió és szélsőségesek áldozata marad.

Miután sikerült létrehozunk a nemzeti megbékélési kormányt az arabok és a nemzetközi felek által is támogatott program alapján, ez lehetővé teszi a számunkra az átkelők ellenőrzését és az újjáépítési erőfeszítéseket népünk javára, és felkészülhetünk az elnöki és a parlamenti választásokra.

Remélem, sikerül elnyernem az Önök támogatását, és azt is remélem, hogy Önök segítséget nyújtanak majd nekünk e választások megszervezésében és felügyeletében, amint ez 1996-ban és 2006-ban is történt. Abban is reménykedünk, hogy számíthatunk az Önök támogatására a Palesztin Törvényhozó Tanács elnökének és az összes parlamenti képviselő kiszabadításában, akiket letartóztattak és továbbra is börtönben tartanak Izraelben.

(Taps)

A régiókban uralkodó konfliktus lényege az izraeli megszállás. Ennek a konfliktusnak az egyik oldalán ott áll népünk azon reménye és törekvése, hogy lerázza magáról ezt a megszállást, a másik oldalán pedig Izrael arra irányuló kísérletei húzódnak meg, hogy megsemmisítsék ezeket a törekvéseket és akadályozzák azokat a nemzetközi erőket, amelyeknek célja a palesztin állam békés eszközökkel történő létrehozása.

Népünk Önökre és az összes béke- és igazságszerető nemzetre tekint, és kiált Önökhöz: eljött az idő, hogy a nemzetközi közösség vállalja jogi, politikai és morális felelősségét a megfelelő nemzetközi védelem biztosításáért és lehetővé tegye, hogy lerázzuk magunkról ezt a megszállást, és hogy békében és szabadságban élhessünk. Itt szeretném újból hangsúlyozni azt az igényünket és az Önök igényét, hogy nemzetközi haderőket küldhessenek népünk védelmére.

Hallottunk a Gáza újjáépítésére irányuló nemzetközi és arab erőfeszítésekről. Való igaz, hogy ezeket az erőfeszítéseket a lehető leggyorsabban meg kell valósítani annak érdekében, hogy népünk visszanyerje reményességét és bizalmát, de szeretnénk tudni, hogy Izraelnek meddig lesz szabad keze arra, hogy szétrombolja az arab nép eszközeit és infrastruktúráját.

Ezért a nemzetközi közösségnek meg kell akadályoznia a múltbeli események megismétlődését, és fel kell szólítania Izraelt arra, hogy vessen véget pusztításra irányuló politikájának. Újból szeretnék köszönetet mondani az Európai Bizottságnak a Palesztin Hatóság szervezetének és intézményeinek újjászervezésében nyújtott segítségéért. Szeretném hangsúlyozni, hogy komoly és átfogó tárgyalásokat nem lehet folytatni a telepek létrehozásának teljes leállításával – a természetes terjeszkedésként ismert folyamatot is beleértve – és az összes telep és mindenfajta embargó felszámolása nélkül.

Szeretném megerősíteni Önök felé, hogy a palesztin kormánynak a béke, a közrend és a stabilitás megerősítésében elért eredményeit egyik fél sem hagyhatja figyelmen kívül. Izraelnek kötelezettséget kell vállalnia a határidők betartására, és abba kell hagynia a palesztin kormány erőfeszítéseinek a portyázásokkal és letartóztatásokkal folytatott aláásását. Neki is tiszteletben kell tartania a palesztin hatóság jogi és biztonsági státusát, emellett lehetővé kell tennie, hogy a kormány végrehajtsa létfontosságú gazdasági projektjeit, olyan ürügekhez való folyamodás nélkül, mint a G-területek és más példák.

Nem tárgyalhatunk tovább a megszállás megszüntetéséről. Nekünk a megszállás teljes megszüntetésére van szükségünk – vagyis az 1967. június 5-én megszállt területeken, a menetrendben foglaltak szerint. Nem térhetünk vissza részletkérdések és alárendelt kérdések megtárgyalására, miközben a fő probléma megoldása

– a megszállás megszüntetése – elmarad és közben folytatódik a telepek létrehozása a megszállás megerősítése és elmélyítése céljából, és továbbra is fogságban tartanak 1 100 palesztin foglyot. Ez és csak ez teszi lehetővé, hogy a békefolyamat visszanyerje hitelességét népünk szemében és a terület teljes lakossága szemében.

Amire szükségünk van, hölgyeim és uraim, az Gáza újjáépítése, ugyanakkor a békefolyamat helyreállítása. Ez a mi közös felelősségünk. Európának, amely a múltban támogatta – és továbbra is támogatja – a biztonság és az igazságosság alapelvét régióinkban és az egész világon, ma hangsúlyoznia kell – nyomatékosabban, mint valaha – egy átfogó és egyértelmű partnerségben vállalt szerepét Obama elnök kormányzatával, a Kvartettel és a nemzetközi közösséggel. Obama elnök megválasztása és kinyilvánított állásfoglalásai, George Mitchell úr különmegbízottá történő kinevezésével kapcsolatos kezdeményezése mellett, bátorító kezdeményezések, amelyek egyenetlik az utat a tárgyalások és a teljes politikai folyamat előtt.

Szeretném őszintén elmondani, hogy az arab döntés szerint végrehajtjuk az arab békekezdeményezést – azt az arab békekezdeményezést, amely része a menetrendnek, és amely egy 57 muzulmán országot felölelő iszlám békekezdeményezéssé vált. Ezt a kezdeményezést teljes mértékben meg kell valósítani.

Amint korábban mondtam, ez a kezdeményezés része annak a menetrendnek, amelyet a Biztonsági Tanács az 1515. számú határozatában elfogadott. Nem válogathatunk tetszésünk szerint, hogy miről tárgyalunk a határozat nemzetközi jogra épülő alapjai közül. Ez az utolsó lehetőségünk térségünk valódi és igazságos békéjének megteremtésére. Mindegyik félnek, különösen Izraelnek és a Kvartettnek, hangosan és őszintén ki kell ezt mondania.

Rá kell mutatnunk arra, hogy az arab békekezdeményezés iszlám kezdeményezéssé is vált. Ez a kezdeményezés földet követel a békéért. Mihelyt Izrael kivonul az összes megszállt területről, 57 arab és muzulmán ország hajlandó lesz normalizálni viszonyát Izraellel. Ez történelmi lehetőség, amelyet nem szabad elszalasztanunk.

Hölgyeim és uraim, a halál és a pusztulás forгатókönyve megrázta sok millió ember lelkiismeretét és érzelmeit szerte a világon, így az európai baráti országokban is. Népünk nagyra értékeli ezt az eleven emberi lelkiismeretet, de e tekintetben hangsúlyoznunk kell, hogy Palesztina népe nem vesztette el a szabadság és az élet utáni vágyát. Számítanak az Önök támogatására a szabadság és a függetlenség jogának kivívására irányuló harcukban, hogy felépíthessék jövőjüket és megad hassák gyermekeiknek a biztonságos élethez való jogot, a fejlett iskolákhoz és a fényes jövőhöz fűződő jogot saját hazájukban – abban a hazában, amely megérdemli az életet és a biztonságot.

Hölgyeim és uraim, nagy palesztin költőnk, Mahmoud Darwish, újra meg újra ezt mondta: „Ez a föld megér annyit, hogy érte éljünk”. Ezzel kapcsolatban szeretném kifejezni Önök felé mély köszönetemet és hálámat ennek a nagy költőnek a népe nevében, amiért helyet biztosítottak az emlékünnepelemeknek. Ez a költő a palesztin hazafiság szimbóluma. Ő a humanitás költője.

Ezt mondom Mahmoud Darwishnak: „A te költeményedet, amely még megírásra vár Gáza gyermekeiről, szenvedéseikről és reménysegeikről, egy olyan költő fogja megírni, aki azok közül a gyermekek közül kerül ki, akik továbbvitték az általad meggyújtott fáklyát, mint ahogyan te hangot adtál ügyüknek és kis álmaiknak”. Köszönöm, hogy meghallgattak!

(Szűnni nem akaró taps)

Elnök. – Abbasz elnök úr, szeretnék hálás köszönetet mondani az Európai Parlament nevében, amiért eljött Strasbourgba és szólt hozzánk. Most közös feladatunk a béke megteremtése. Mi itt, az Európai Unióban és az Európai Parlamentben a béke őszinte szószólói akarunk lenni. Azt akarjuk, hogy Izrael népe biztonságos határok között éljen, és azt akarjuk, hogy Palesztina népe is biztonságos határok között éljen. Kiindulási pontunk az emberi méltóság. A palesztinai kislányok ugyanolyan szorgalmasan tanulnak az iskolában, mint az izraeli kislányok. Az izraeli kislányok ugyanannyira szeretnek futballozni, mint a palesztinai kislányok. El kell jönnie a békés egymás mellett élés idejének, mint ahogyan mi élünk Európában. Ez a kívánságunk a Közel-Kelettel kapcsolatban.

Abbasz elnök úr, sok sikert kívánunk Önnek a béke megteremtésére irányuló erőfeszítéseivel. A biztonságos palesztin állam és a biztonságos Izrael állam – és ez a megjegyzés Izraelnek szól – nem maradhat jövőbeni álmom. Ennek valósággá kell válnia, és már a mi életünkben meg kell történnie. Ha valóban akarjuk ennek megvalósulását, akkor el is tudjuk majd érni.

(Taps)

Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani Önnek. Ha a körülmények megengedik, február 23-án és 24-én újból találkozunk. Az Euro-mediterrán parlamenti közgyűlés irodája felkért engem egy palesztinai és izraeli látogatásra. Én vezetem majd azt a delegációt, amely elutazik Gázába, és Izrael déli területeit is felkeressük. Ha programja megengedi, és remélem, hogy ez lehetséges lesz, akkor találkozunk Ramallahban. Természetesen Jeruzsálembe is szeretnék ellátogatni.

Szeretnék segítséget nyújtani – ezt eszünkéből és szívünkéből is mondjuk – ahhoz, hogy a béke megteremthető legyen Izrael és Palesztina között, Palesztina és Izrael között, a Közel-Keleten.

Abbasz elnök úr, szeretnék köszönetet mondani az Ön által végzett kemény munkáért, és arra bátorítjuk Önt, hogy haladjon tovább a megbékélés, a kompromisszum és a béke útján! Szeretnék köszönetet mondani azért, hogy látogatást tett az Európai Parlamentben.

(Taps)

ELNÖKÖL: WALLIS ASSZONY

alelnök

Urszula Gacek (PPE-DE). – Tisztelt elnök asszony! Négy hónappal ezelőtt Pakisztánban elraboltak egy lengyel mérnököt. Tálib fogva tartói azzal fenyegetőznek, hogy ma kivégzik őt, ha követeléseiket nem teljesítik. Kérem, hogy a Ház támogassa Lengyelország és Pakisztán kormányának honfitársam kiszabadítására irányuló erőfeszítéseit!

7. Szavazások órája (folytatás)

7.1. A harmadik országok illegálisan tartózkodó állampolgárait foglalkoztató munkáltatókkal szembeni szankciók (A6-0026/2009, Claudio Fava) (szavazás)

A szavazás előtt:

Claudio Fava, előadó. – (IT) Tisztelt elnök asszony! Az Ön engedélyével szeretném felkérni a Tanácsot, a többi csoport támogatásával, hogy mellékletként fűzzék a következő hivatalos nyilatkozatot az irányelvhez, és ezért halasszák el a szavazást a jogalkotási állásfoglalásról. Felolvasom a nyilatkozatot, amelyet reményeim szerint mellékletként hozzáfűznek:

előadó. – „Az Európai Parlament és a Tanács kijelenti, hogy az irányelv 9. cikkében elfogadott alvállalkozási szabályok nem érintik a kérdéssel kapcsolatos egyéb rendelkezéseket, amelyeket a jövőbeni jogszabályokban fogadnak el.”

Martin Bursík, a Tanács soros elnöke. – Tisztelt elnök asszony! Az elnökség tudomásul veszi a javasolt nyilatkozatot. Tájékoztatnia kell azonban az Európai Parlament képviselőit arról, hogy a Tanáccsal folytatott konzultáció nélkül nem vállalhat kötelezettségeket a Tanács nevében.

Claudio Fava, előadó. – (IT) Elnök asszony! Megértem, hogy a Tanácsnak hivatalos formában találkoznia kell az Állandó Képviselők Bizottságával. Kérem, hogy az elnökség hivatalosan tegyen javaslatot ennek a nyilatkozatnak a hozzáadására, és ezért kérem a szavazás elhalasztását az állásfoglalásról a következő plenáris ülésig, hogy a Tanácsnak legyen ideje a hivatalos konzultációk lebonyolítására.

(A Parlament elfogadja a szavazás elhalasztását)

7.2. Az energiahatékonyság kihívásai az információs és kommunikációs technológiákon keresztül (szavazás)

7.3. A guantánamói foglyok áttelepítése (szavazás)

8. A szavazáshoz fűzött indokolások

*

* *

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony! Az utolsó hivatalos ülés során megkérdeztem, nem lehet-e megkönnyíteni a kamera használatát azáltal, hogy egy ülést szabadon hagyunk. Ez a probléma nem oldódott meg. A kamera nem engem fényképezett, hanem Morillon tábornokot, majd Grosch urat. Esetleg lehetséges lenne gondoskodni mind az operatőr, mind pedig a mi munkánk megkönnyítéséről.

Elnök. – Köszönöm, Rack úr, emlékeztetni fogjuk erre a szolgálatokat.

A szavazáshoz fűzött szóbeli indokolások

– Jelentés: Karl-Heinz Florenz (A6-0495/2008)

David Sumberg (PPE-DE). – Elnök asszony! Végül megszavaztam a jelentést, mivel egészében véve valamennyien támogatjuk környezetünk megővását. Ez pártom – a Brit Konzervatív Párt – nemes hagyománya, de úgy gondolom, hogy hozzá kell ehhez fűznöm két kiegészítést.

Az első kiegészítésem az, hogy csak akkor rendelkezhetünk megfelelő éghajlatváltozási politikával, ha ehhez mindenki csatlakozik. Csak időpocsékolás egy ilyen politika elfogadása az Európai Unióra vagy egy különálló országra nézve. Tehát meg kell nyernünk az ügyszőz Ázsia országait.

A második kiegészítésem pedig az, hogy a mai bizonytalan időkben az éghajlatváltozási politikát össze kell hangolnunk az energiabiztonság iránti igényünkkel. A világ ma olyan helyzetben van, hogy minden országnak szüksége van azonnal elérhető energiakészletekre. Erre különösen nagy hangsúlyt kell helyoznunk, mivel enélkül gazdaságaink, valamint az emberek szociális és általános jóléte nem tartható fenn.

Bogdan Pęk (UEN). – (PL) Elnök asszony! Én is szeretnék hozzászólni ennek az irányelvnek a tárgyköréhez. Én az irányelv ellen szavaztam, mivel teljes mértékben meg vagyok győződve arról, hogy rendkívül veszélyes, és fenyegetést jelent Európa fejlődésére nézve. A környezet ésszerű védelme szükségességének nyilvánvaló kérdését ötvözi egy végletesen képmutató eszmével, nevezetesen azzal a gondolattal, hogy az ember befolyásolhatja az éghajlat ciklikus változásait.

Pontosan ez az a rész, vagyis a széndioxid-kibocsátás csökkentésének kérdése, amely a dokumentum legfontosabb részét alkotja. Az a roppant nagy pénzösszeg, amely a becslések szerint több száz milliárdra is rúghat, amelyet erre a célra el akarunk költeni, teljes mértékben elvesztegetett pénz lesz, miközben azt ehelyett fel lehetne használni valós környezetvédelmi intézkedésekhez és az energiabiztonság megermentéséhez. Ez a megoldás rendkívül szegényes és tragikusan sajnálatos.

Avril Doyle (PPE-DE). – Elnök asszony! A Florenz-jelentés több bekezdése és szakasza, különösen a 190. bekezdés, a mezőgazdaság éghajlatváltozáshoz történő hozzájárulásával foglalkozik. Jóllehet az alacsony terhelésű vagy környezetkímélő talajművelés lehetősége az EU legtöbb államában adott, és ennek gazdasági és éghajlatváltozási előnyei egyaránt vannak – és véleményem szerint sokkal nagyobb támogatást érdemelnének – a mezőgazdaságról folytatott vita és a kutatások jelentős részben a kérődző állatok metán és dinitrogén-oxid kibocsátáshoz való hozzájárulására összpontosítanak.

Bár már folyamatban van, nem támogatom azt, hogy azok a tagállamok, amelyeknek teljesíteniük kell a nem kereskedelmi szektorok kibocsátáscsökkentési célkitűzéseit, ezt Európa szarvasmarha-állományának kötelező csökkentésével ériék el. Ne feledkezzünk meg arról, hogy amit nem állítunk elő Európában, azt importáljuk. Egy kilogramm Brazíliában előállított marhahús hatszor annyi széndioxid-kibocsátást eredményez, mint egy kilogramm Írországban előállított marhahús.

Leopold Józef Rutowicz (UEN). – (PL) Elnök asszony! Az európai gazdaság a fosszilis tüzelőanyagok legnagyobb importőre. Ezen üzemanyagok árának a magasabb kereslet és a magasabb kitermelési költségek miatt bekövetkezett emelkedése jelentős negatív hatást gyakorolhat az európai polgárok életminőségére, és csökkentheti az Európai Unió gazdaságának versenyképességét.

Azok az erőfeszítések, amelyek az energiatakarékosságra és a környezetbarát energiaforrások bevezetésére irányulnak, amelyek stabil és viszonylag alacsony áron állítanak elő energiát, közömbösíthetik ezt a tendenciát. A tudományos kutatások igénybevétele és technológiai megoldások kifejlesztésére történő

felhasználása automatikusan csökkenti a széndioxid-kibocsátást. Az ellentmondásos elméletek elterjesztése és a szén-dioxiddal való riogatás azonban semmiféle hozzáadott értékkel nem rendelkezik, és csak még jobban megnehezíti a széndioxid-kibocsátással kapcsolatos technikai és anyagi jellegű folyamatokat és a fosszilis tüzelőanyagok energiatermelésre történő használatának korlátozását.

Támogatok minden olyan technikai és tudományos tevékenységet, amelynek célja a fosszilis tüzelőanyagok használatának korlátozása. Sajnálatos módon azonban nem tudok egyetérteni a Florenz úr jelentésében megfogalmazott elméletekkel. Nem támogatom a jelentést.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Elnök asszony! Szeretnék köszönetet mondani Karl Florenz úrnak erőfeszítéseire és azért a demokratikus módért, ahogyan az éghajlatváltozással foglalkozó ideiglenes bizottságot vezette. Jóllehet az eredeti jelentés jobb volt ennél a kompromisszumnál, ennek ellenére is megszavaztam. Rendkívül sokféle vélemény hangzott el a mai tényszerű és szakszerű vitában, amelyeknek egy része kritikus hangú volt ugyan, de mindenki egyetértett azzal a nézettel, hogy az éghajlatváltozás folyamatban van, és nem lehet kétséges, hogy a civilizáció mai szintjén képesek vagyunk befolyásolni ezt a változást, és felelősséggel tartozunk a jövő nemzedékek felé azért, hogy megállapodásra jussunk hatékony intézkedésekről. Egyetlen ilyen intézkedés sem tekinthető csodaszernek, és mindegyiket az összes kontinensen alkalmazni kell. Meggyőződésem, hogy a cseh elnökség, a cseh elnök szélsőséges nézetei ellenére is képes lesz új vállalásokra rábírní az Egyesült Államokat.

Hynek Fajmon (PPE-DE). – (CS) Tisztelt elnök asszony, hölgyeim és uraim! Én a Florenz-jelentés ellen szavaztam. Ennek a jelentésnek az elfogadása rossz hír az Európai Unió polgárai számára. A Föld éghajlata megváltozott, folyamatosan változik és továbbra is változni fog, függetlenül attól, hogy ezt akarjuk-e, vagy sem. Ezt semmilyen módon nem fogják befolyásolni azok az abszurd kötelezettségvállalások, amelyeket az EU ezen a területen önmagára terhel. A Florenz-jelentés leszögezi, hogy az EU által 2007-ben elfogadott éghajlatvédelmi vállalások nem elégségesek és hogy ezeket fokozni kell. Én ezzel nem értek egyet. Mindaddig, amíg az EU alkotja a világ egyetlen olyan részét, amely csökkenti kibocsátását, addig a kibocsátások globális csökkentésének célja soha nem valósítható meg. Csak annyit fogunk elérni, hogy az európai vállalkozások jelentős részét áthelyezik és sok munkahely elvész. A jelentés szerzői mindent meg akarnak változtatni Európában, az asztalunkra kerülő ételektől kezdve egészen az idegenforgalomig, és hivatalos céllá tennék a szociális célú idegenforgalmat. Még Mao Ce Tung is büszke lehetne egy ilyen kulturális forradalomra, amelynek során mindent, ami régi, szemétre hajítanak és valami újra cserélnék. Egyetlen józan ember sem érthet egyet ezzel a megközelítési móddal, ezért ellene szavaztam.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Elnök asszony! Jóllehet a Föld felszínének 70%-át víz borítja, víztartalékaink – különösen az édesvíz – ijesztő ütemben zsugorodnak. Bolygónk felszínének egyre nagyobb területeit fenyegeti súlyos vízhiány. Minél gyorsabb ütemű a fejlődés, annál nagyobb igény mutatkozik a víz iránt. A kutatások azt mutatják, hogy amint a társadalmak gazdagodnak, annál inkább növekszik a víz iránti igény. Víz nélkül nincs haladás.

A világ sok régiója a katasztrófa szélén egyensúlyozik. A vízgazdálkodási *status quo* fenntartása elvezethet egy olyan helyzethez, amelyben a vízhez való hozzáférés nem egyszerűen vitákat okoz, hanem háborúkat is kirobbanthat. Az egyes országok sikereit anyagi helyzetük, nem pedig katonai képességeik fogják meghatározni. A vízhiány pedig nagyon rövid időn belül élelmiszerválsághoz fog vezetni.

Megfelelő, integrált politikára van szükségünk, amely elősegíti a vízkészletek megőrzését és helyreállítását. Racionalizálnunk kell a víz felhasználását.

Ivo Strejček (PPE-DE). – Elnök asszony! Engedje meg nekem, hogy kifejtsem, miért szavaztam az éghajlatváltozással foglalkozó Florenz-jelentés ellen.

Az éghajlatváltozással kapcsolatos politikák jelentős mértékben a rémhírterjesztők ideológiáira épülnek. Az éghajlatváltozással kapcsolatos bizonyítékok ellentmondásosak. Azok a hipotézisek, amelyek az embert is hibáztatják ezért a változásért, legalábbis vitathatóak. Az embert olyan lénynek tekintik, aki veszélyes a környezetre, mindenféle hasznos hozzájárulás nélkül. Én nem osztom ezt a nézetet.

A jelentés közvetlen következménye annak a ma olyannyira divatos „zöld” ideológiának, amely szerint első helyre kell állítanunk a természetet és a bolygót, de nem szabad törődnünk az emberekkel, szükségleteikkel és érdekeikkel.

A jelentésnek az a néhány módosítása, amely az atomenergia továbbfejlesztésére szólít fel és támogatja a nukleáris fúzió térnyerését, alig képes csökkenteni a jelentésnek a teljes európai gazdaságra és mezőgazdaságra gyakorolt negatív hatásait.

A jelentés ellen szavaztam, mert ez jelentős politikai problémák előidézésének pontos tervrajza. Olyan ötletek felvetése helyett, amelyekhez senkinek sem fűződnek érdekei, inkább az emberekkel és szükségleteikkel kellene törődnünk!

Mairead McGuinness (PPE-DE). – Elnök asszony! Támogattam a jelentést, elsősorban azért, mert azokat a bekezdéseket, amelyekkel kapcsolatban aggályaim voltak, vagy törölték, vagy pedig módosították olyan módon, amit megfelelőnek éreztem. Ezek a bekezdések elsősorban a mezőgazdasági állattenyésztésre vonatkoztak. Szeretném megerősíteni azt a szempontot, hogy az Európai Unió jelentős mértékben csökkentette állattenyésztését a közös agrárpolitika múltbeli reformjai miatt, amelyek miatt most nettó marhahúsimportőrök vagyunk, és a máshol előállított marhahúshoz szintén kapcsolódnak éghajlatváltozási aggályok.

Ez pontosan megmutatja, mennyire fontos, hogy legyen valós globális konszenzus erről a kérdésről, és hogy miközben Európa vezető szerepet tölt be, ragaszkodnunk kell ahhoz, hogy mások is kövessék a példánkat, mivel csak magunknak ártunk, ha azt látják, hogy mi vagyunk az egyetlenek, akik megteesszük ezt a fontos lépést.

Végül támogatom azt az elgondolást a jelentésben, hogy határozzunk meg egy adott évet információk közlésére és hogy olyan módon foglalkozzunk az éghajlatváltozás kérdésével, hogy az emberek felsorakozzanak mögöttünk. Ezen a területen már az eddigiekben is jó munkát végeztünk.

Nirj Deva (PPE-DE). – Elnök asszony! Megszavaztam ezt a jelentést, mert most az első alkalommal úgy érzem, hogy az Európai Unió összhangban van az Egyesült Államokkal. Amikor Obama elnököt megválasztották, azt mondta, hogy programjaiban az első helyre állítja a környezetet.

De azt nem tudom, hogy a választóim elfogadják-e tőlünk bármilyen különbségtételt. Még ha az Egyesült Államok és az Európai Unió összehangoltan lép is fel a széndioxid-kibocsátás csökkentése érdekében, mérlegelnünk kell, mi fog történni, ha nem teszünk elegendő erőfeszítést azért, hogy a feltörekvő Indiát és Kínát ugyanerre rávegyük – technológiai transzferrel és a kínaiaknak és az indiaiaknak a legmodernebb alacsony széndioxid-kibocsátású technológia megtalálásához nyújtott segítséggel, amit nekik exportálhatunk és segíthetünk nekik abban, hogy a partnereink legyenek. A helyzet az, hogy miközben itt beszélünk, Kína kéthetente átad egy-egy újabb széndioxid-intenzív széntüzelésű erőművet. Akkor vajon hogyan segítjük elő ennek a folyamatnak a korlátozását, ha nem segítjük elő a technológiai transzfert?

Daniel Hannan (NI). – Elnök asszony! Most újból azt látjuk, hogy az Európai Unió egy virtuális világban él – egy olyan világban, amely csak a Parlament állásfoglalásaiban, a Bizottság közleményeiben és a Tanács sajtóközleményeiben létezik.

Elítéljük a globális felmelegedést, ennek ellenére a mi Brüsszel és Strasbourg közötti havonkénti utazgatásaink sok ezer tonna üvegházhatást okozó gázt generálnak. Üres frázisokat mondunk a fenntartható földhasználatról, de a közös agrárpolitika ösztönzi az élő sövények kidöntését, a műtrágyák használatát és a harmadik világ sebezhető piacainak elárasztását feleslegeinkkel. A természetvédelemről prédikálunk, ennek ellenére a közös halászati politika ökológiai csapást idézett elő, és megsemmisítette azt, aminek egy hatalmas, megújuló forrásnak kellene lennie.

Tisztelt kollégák! Nem gondolják, hogy szavazóink ezt észrevették? Azt képzelik, hogy Descartes rosszindulatú démonjához hasonlóan Önök manipulálhatják a valóságot az emberek felfogásának ellenőrzésével? A valóság az, hogy szavazóink már régóta átlátnak rajtunk, és ez az oka annak, hogy minden egyes alkalommal nemmel szavaznak. Ha úgy gondolják, hogy tévedek, akkor bizonyítsák be! Bocsássák népszavazásra a Lisszaboni Szerződést: *Pactio Olisipiensis censenda est*.

– **Jelentés: Claudio Fava (A6-0026/2009)**

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Bár én megszavaztam a Fava-jelentést, alapvető fenntartásaim vannak az irányelv címével kapcsolatban, amely szankciókat határoz meg a harmadik országok illegálisan tartózkodó állampolgárait foglalkoztató munkáltatókkal szemben. Ez meglehetősen képmutató magatartás, miközben a feketegazdaság szintén az európai munkavállalók, kereskedők, háztartási alkalmazottak és mások millióit

érinti, és a szankciók összehangolásának a feketepiaci munkavégzésre is vonatkoznia kellene, függetlenül a munkavállaló származásától.

Emine Bozkurt (PSE). – (NL) A PvdA (Holland Munkapárt) delegációja támogatja ennek az irányelvnek a célkitűzéseit, nevezetesen az illegális bevándorlók foglalkoztatásának szankcionálását, az illegális munkavégzés visszaszorítása érdekében, mivel ez az egyik olyan tényező, amely vonzza az illegális bevándorlókat, ugyanakkor a bevándorlók kizsákmányolásának megakadályozását és ellenőrzését is célul tűzi maga elé.

Annak ellenére, hogy ez a kompromisszum nagyon sok pozitív elemet tartalmaz, több okból is kénytelenek voltunk ellene szavazni. Eredetileg volt egy felelősség, amely lefedte az egész láncolatot, egészen a fővállalkozóig. Sajnálatos módon ez a klauzula nem került bele a Tanács és a Parlament közötti kompromisszumba, amely most a tevékenységek kiszervezése és az alvállalkozásba adás első szakaszára korlátozódik. Ez nem kívánatos eredményekhez vezet, és bátorítja a tevékenységek további kiszervezését a szociális felelősség elkerülése érdekében.

Ezenkívül nincs elégséges garancia arra nézve, hogy a bevándorlók védelemben részesülnek és a munkáltatókat megbüntetik a szabályok megsértéséért. A bevándorlók nem jogosultak arra, hogy a kitoloncolás előtt megkapják ki nem fizetett bérüket, és azt sem engedik meg nekik, hogy az Európai Unióban várják meg a kifizetést. A kitoloncolás után viszont semmi esélyünk sincs arra, hogy valaha is hozzájutnak a pénzükhöz. Ez azt jelenti, hogy azoknak az illegális bevándorlóknak, akik kizsákmányolás áldozatául esnek és harcolni akarnak a jogaikért, alig van valamennyi lehetőségük erre.

David Sumberg (PPE-DE). – Elnök asszony! Én tartózkodtam ezen a fontos szavazáson a Parlamentben. Természetesen nem támogatom azt, hogy az illegális bevándorlók az országainkba jöjjenek és elvegyék a munkalehetőséget azoktól, akik korábban megfizették adóikat és járulékaikat, de úgy gondolom, hogy az ezzel kapcsolatos felelősséget alapvetően nem a munkáltatóknak, hanem az egyes országok nemzeti kormányainak kell viselnie.

A tartózkodás lehetőséget biztosított nekem arra, hogy hangot adjak annak a nézetemnek, hogy a jelenlegi brit kormány származásos módon elmulasztotta a megfelelő bevándorlási politika megteremtését országunkban – egy olyan bevándorlási politika megteremtését, amely nyomon követi az országba belépőket és az onnan kilépőket, amely gondoskodik az országba jogszerűen és a jogtalanul belépőszemélyek közötti korrekt különbségtételről, és mindenek felett egy olyan politika megteremtését, amely fenntartja a jó faji és közösségi kapcsolatokat az alapján, hogy Nagy-Britannia népe úgy érzi, hogy létezik egy helyénvaló és megfelelő egyensúly azok között, akik az országba belépnek, az országban vannak és onnan távoznak.

*

* *

Francesco Enrico Speroni (UEN). – (IT) Elnök asszony! Szeretnék felvetni egy ügyrendi javaslatot, mivel tudomásom szerint még nem szavaztunk a Fava-jelentésről. Nem értem, hogyan adhatunk indokolhatjuk a szavazást, ha a szavazásra még nem is került sor.

Elnök. – Szavaztunk a jelentésről, de a végső szavazásra még nem került sor, ezért lehetnek olyanok, akik szeretnék indokolni korábbi szavazásukat.

*

* *

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Elnök asszony! A demográfiai válság lesz az egyik legfontosabb kihívás, amellyel az Európai Uniónak a közeljövőben szembe kell néznie. Az alacsony születési arány és a születéskor várható hosszabb átlagos élettartam azt eredményezi, hogy társadalmunk öregszik. Közben a polgárok egyre kisebb csoportja fizeti a kapcsolódó költségeket.

Mivel bizonyos munkakörökre kevesen jelentkeznek, ez illegális bevándorlók foglalkoztatását eredményezi, mivel foglalkoztatási költségeik lényegesen alacsonyabbak. Az illegális foglalkoztatást büntetni kell, és annak negatív következményeit először és elsősorban a munkáltatóknak kell viselniük, és csak utánuk következhetnek a sorban maguk a munkavállalók.

Az irányelv meghatároz bizonyos adminisztrációs követelményeket, amelyeket a munkáltatóknak teljesíteniük kell. Ezek a követelmények azonban nem lehetnek túlzottak, mivel negatív hatást gyakorolnának azoknak az embereknek a helyzetére, akik legálisan léptek be az Európai Unióba és érvényes munkavállalási engedéllyel

rendelkeznek. Ha a munkáltatók kötelesek megvizsgálni a munkára jelentkezők dokumentumait, akkor ez elveheti a kedvüket külföldiek alkalmazásától, és ennek eredményeként ez a foglalkoztatási arány csökkenéséhez vezetne és aláásná a munkaerőpiacot.

Philip Claeys (NI). – (NL) Én a Fava-jelentés mellett fogok szavazni, jóllehet természetesen távolról sem tökéletes. Mindenképpen szeretnék hangot adni annak, hogy támogatom az irányelvet, amely az illegális bevándorlók foglalkoztatásának kezelésére törekszik.

Ez természetesen csak a jéghegy csúcsa, mivel emellett foglalkoznunk kellene az emberkereskedőkkel, az illegális bevándorlókat támogató hálózatokkal és természetesen azoknak a tagállamoknak a kormányaival is, amelyek nagy tömegekben legalizálják az illegálisan érkezett idegenek itt tartózkodását. Elvégre pontosan ez a büntetlenség az illegális bevándorlás egész kérdéskörében az egyik fő vonzerő. Az illegálisan itt tartózkodó idegenek tetszés szerint tiltakozásokat szervezhetnek, követelésekkel állhatnak elő, benyújthatnak petíciókat, és ezzel nem kockáztatják azt, hogy elfogják vagy visszaküldik őket származási országukba. El kell fogadni egy hatékony visszatérési politikát, amely pontosan azt teszi, mint amire szolgál.

Daniel Hannan (NI). – Elnök asszony! Annak meghatározási joga, hogy ki lépheti át az ország határait és ki telepedhet le annak területén, az államiság meghatározó attribútuma. A Parlament évek óta arra törekszik, hogy az államiságnak ezt az attribútumát az Európai Unióra ruházza át, de ezt a szavazók beleegyezése nélkül, és – amennyire ezt a francia, a holland és az ír népszavazások eredményei alapján megítélhetjük – a szavazók tevékeny ellenállása ellenében teszi. A tiltott bevándorlás kérdésének nemzeti előjognak kell lennie, és az illegális belépőket foglalkoztató munkáltatók elleni szankciók meghatározásának jogát fenn kell tartani a tagállamok számára.

Ha az Európai Unió ki akarja terjesztetni joghatóságát erre a területre, akkor először meg kell szereznie az emberek készséges támogatását azokhoz a jogi alapokhoz, amelyeknek alapján ezt megteheti. Ez azt jelenti, hogy a Lisszaboni Szerződés népszavazásra kell bocsátani. *Pactio Olisipiensis censenda est.*

Nirj Deva (PPE-DE). – Elnök asszony! Ez a jogszabály szörnyű! Szörnyű, mert kriminalizálja a munkáltatót, de nem kriminalizálja az illegális bevándorlót. Ez ostobaság. Ez rossz előérzetet kelt a munkáltatók körében, amikor valakinek az alkalmazását mérlegelik. El tudják képzelni, mi fog történni, amikor egy potenciális munkáltató ránéz egy potenciális munkavállalóra és rendkívül toladó jellegű kérdéseket tesz fel neki?

Emellett ennek semmi köze sincs az Európai Unióhoz. Ezt a kérdést a nemzeti törvényhozókra és a nemzeti kormányokra kell bízunk – az egyes tagállamok nemzeti parlamentjének kell eldönteniük, kit akarnak beengedni országukba, és kit nem. A nemzeti munkáltatók kriminalizálása a mélyülő válság időszakában abszurd gondolat. Ennek a jogszabálynak soha nem szabad megvalósulnia.

– Állásfoglalásra irányuló indítvány: B6-0062/2009 (Energiahatékonyság)

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Az Európai Unió már láthatja a közös energiapolitika első eredményeit. A kibocsátáskereskedelmi rendszer árverései 2015-ben kezdődnek, és a megújuló energiával kapcsolatos programok már elindultak. Kizárólag a Lisszaboni Szerződés elfogadása teszi lehetővé az európai prioritások hatékonyabb kezelését az energetika területén, és ezek most változóban vannak. A legfontosabb ezek közül a politikai függetlenség. Az energiaellátás nem válhat politikai zsarolás forrásává. A második prioritás a környezetbarát energia és a megújuló energia részarányának növelése. Ez az oka annak, amiért ezekkel a technológiákkal, valamint az atomenergiával és annak működési biztonságával és a hulladék kérdéssel is foglalkoznunk kell a kutatások finanszírozásán belül. A vita által leleplezett legalapvetőbb szempont az, hogy a fogyasztás korlátozásának lehetőségeit is meg kell vizsgálnunk, és tiszteletet kell tanúsítanunk a természeti erőforrásokkal szemben. Ezt azonban gyermekeink oktatásával kell kezdenünk.

Syed Kamall (PPE-DE). – Elnök asszony! Emlékszem, hogy egy előadó a mesterképzésem elején egyszer azt mondta nekem, hogy a technológia sok megoldást kínál, de ha valamit el akarunk érni, akkor a célok eléréséhez gyakran politikai és irányítási szintű akaratra van szükség.

Itt most az Európai Parlamentben ugyanez a helyzet. Beszélünk az éghajlatváltozásról. Beszélünk az energiahatékonyságról. Mégis emlékezzünk arra, hogy évente tizenkétszer költözünk ebből a brüsszeli épületből Strasbourgba, nem is említve a többi épületet, amelyek Luxemburgban a rendelkezésünkre állnak. Amellett, hogy ez évente plusz 200 millió euróba kerül az európai adófizetőknek, 192 000 tonna CO₂-kibocsátással jár – ami 49 000 hőléggallon térfogatával egyenértékű. Ezért eljött az ideje, hogy az ülésteremben lévő politikusok megszüntessék ezt az értelmetlen gyakorlatot, amit az energiahatékonyság

és az éghajlatváltozás rovására folytatnak, felhagyjanak ezzel a képmutató magatartással és bezárják a strasbourg-i Parlamentet.

Francesco Enrico Speroni (UEN). – (IT) Elnök asszony! Én szoktam autót vezetni, és sofőrként elegendem van abból, amikor állandóan letolnak. A jelentésben szereplő néhány javaslat ennek tipikus példája, ezért szavaztam ellene.

Nirj Deva (PPE-DE). – Elnök asszony! Vonakodva támogattam a jelentést, bár szívesebben szavaztam volna ellene. Ennek az az oka, hogy verseny nélkül nem tudunk hatékonyságot elérni. A verseny minden piacon a hatékonyság legfontosabb hajtóereje – legyen szó az energiáról, vagy bármiről –, mi viszont egy eszközt – a technológiát – akarjuk felhasználni az egész Európai Unióban az energiahatékonysági piac hajtóerejeként.

Nyilvánvaló, hogy a versenyen keresztül kell mozgatnunk az energiahatékonyságot az Európai Unióban. Ha ezt tesszük és ha megvizsgáljuk, hogyan versenyezhetünk egymással energiahatékonyságunk növelése érdekében, akkor most a mienk lenne a világ leghatékonyabb energiapiaca. Ezért mondtam, hogy vonakodva szavaztam.

– Állásfoglalásra irányuló indítvány: RC-B6-0066/2009 (A guantánamói foglyok)

David Sumberg (PPE-DE). – Elnök asszony! Mielőtt búcsút mondanánk Guantánamónak egy parlamenti állásfoglalás és az Egyesült Államok elnöke végrehajtási utasításának kombinációjával – a nyers erő gonosz kombinációjával –, hadd hívjam fel a figyelmet két tényre!

Először is Guantánamót összes polgárunk védelme érdekében állították fel. Ami az Egyesült Államokat illeti, ez működött is. 2001. szeptember 11. óta egyetlen terrorista cselekményt sem követtek el az Egyesült Államok szárazföldi területén. Nyugállományba vonulása alkalmából tisztelegjünk George W. Bush elnök ezen a területen elért eredményei előtt. Tisztában vagyok azzal, hogy amit most mondtam, az ebben a Házban végletes eretnekségnek számít, de akkor is igaz.

Másodszor: gondoljunk arra is, hogy jóllehet szabadon adhatunk bármilyen tanácsot az amerikaiaknak, látnunk kell, mit tesz Európa azzal, hogy részt vállal az e foglyok egy részével kapcsolatos terhek viselésében és embereink megóvásában a jövőbeni terrorista támadásoktól. Nem fogok mindaddig fél lábom állni.

Jim Allister (NI). – Elnök asszony! Az Európai Parlament – amely mindig készen áll arra, hogy ügyesen helyezkedjen és meglovagolja a konjunktúrát – ma azt követelte, hogy a tagállamok nyissák meg kapuikat a guantánamói fogva tartottak előtt, és tette ezt ugyanazon a napon, amikor a biztonsági szolgálatok nyilvánosságra hozták, hogy Mullah Sakir, akit tavaly szabadon engedtek, ma az Al-Kaida egyik magas rangú vezetője és támadásokat vezet a brit és a NATO-csapatok ellen Afganisztánban. Ugyanezen a napon mi kijelentjük, hogy az EU nyitva áll az ilyen terrorista aktivisták számára. Talán megőrültünk? Gondoljanak arra, hogy ezek az emberek, miután bebocsátást nyernek és rendezzük a helyzetüket polgárokként, szabadon mozoghatnak az EU összes tagállamában. Bízom abban, hogy azok, akik ezt az örültséget megszavazták, akkor is a helyzet urai lesznek, ha a dolgok rosszra fordulnak.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Elnök asszony! Engedje meg nekem, hogy kifejtsem, miért tartózkodtam, amikor szavaztunk a guantánamói börtön bezárásával kapcsolatos állásfoglalásról. A tegnapi vita leleplezte, hogy mindenki üdvözli az Egyesült Államok elnökének ezt a népszerű vagy népszerűsége törekvő tervét, de ez minden, amit tehetünk. Az állásfoglalás tartalmaz olyan becsléseket, amelyekről nem rendelkezünk kellően ellenőrzött értékelésekkel vagy ellenőrzött adatokkal. Tegnap három órát áldoztunk egy heves vitára arról a kérdésről, hogy hova tegyük a foglyokat és az el nem ítélt bűnözőket. A megoldás természetesen az Egyesült Államok Kongresszusának és az egyes európai országok kormányának kezében van, de az Európai Parlament ebben a kérdésben nem dönthet. Ezért nem szavaztam meg az állásfoglalást.

Philip Claeys (NI). – (NL) Jóllehet a Guantánamóval kapcsolatos állásfoglalás számos olyan elemet tartalmaz, amelyek megerősítik a jogállamiság alapjait, természetesen nem örülök a szöveg alaphangjának, nevezetesen annak, hogy a guantánamói foglyokat valamiféle áldozatnak kell tekintenünk, akik kiérdemelték együttérzésünket. Ezek az emberek azért korántsem ennyire ártatlanok. Ezeket az embereket terrorista cselekmények elkövetésével gyanúsítják, csak éppen esetükben hiányoznak a döntő bizonyítékok.

A tagállamoknak meg kell tenniük a szükséges intézkedéseket Guantánamo lakóinak fogadására, legalábbis ezt követeli az állásfoglalás. Ez legalábbis problematikus. A radikális iszlám fundamentalizmus problémája véleményem szerint éppen elég súlyos Európában, és bizonyos mértékű rövidlátásra utal, ha valaki a

terrorizmus ellen akar küzdeni, ugyanakkor megnyitja a zsilipeket olyan emberek előtt, akiket az Al-Kaidával, a tálibokkal és más hasonló csoportokkal fenntartott kapcsolatokkal gyanúsítanak.

Daniel Hannan (NI). – Elnök asszony! Ez a Ház éveken keresztül kritizálta az Egyesült Államokat a polgári szabadságjogok felfüggesztése miatt, ami szétválaszthatatlanul együtt járt a guantánamói biztonsági létesítmény fenntartásával. Én azok között voltam, akik hangot adtak az ezzel kapcsolatos aggodalmaiknak.

Egyes képviselőtársaimtól eltérően én elfogadtam, hogy ezek bonyolult és érzékeny természetű kérdések. Sok foglyot szabadon bocsátásuk után újból elfogtak Afganisztán harcterein. Egyikük felrobbantotta magát egy iraki piacon, és több tucat embert megölt. Ennek ellenére létezik néhány abszolút alapelv, amelyet nem szabad feláldozni a célszerűség oltárán. Az egyik ilyen alapelv az, hogy senkit sem szabad fogva tartani, ha nem vádolják bűncselekmény elkövetésével.

Képviselőtársaim! A Guantánamóval kapcsolatos minden egyes állásfoglalásunk előszavát jóindulatú tiltakozással fogalmaztuk meg. Mindig kijelentettük, hogy az Egyesült Államok barátai vagyunk. Most itt a nagy lehetőség, hogy ezt az állításunkat bebizonyítsuk. Az Egyesült Államok kormánya, amikor megteszi azt, amit mi régóta sürgetünk, számít a segítségünkre. Ha ezt megtagadjuk, akkor következetlenek és képmutatók vagyunk, és a saját szavainkkal ellentétesen cselekszünk.

Syed Kamall (PPE-DE). – Elnök asszony! Közülünk azok, akik hiszünk a szabadságban, az egyéni szabadságjogokban és a jogállamiság elvében, éveken keresztül arra próbáltuk meg rávenni amerikai barátainkat, hogy zárják be a Guantánamói-öbölben lévő börtönt. Tehát az az ország, amely a szabad világ vezetőjének tekinti magát, nem hagyhatja figyelmen kívül ezeket az értékeket a saját kényelme érdekében, jóllehet érhető biztonsági aggályok miatt teszi ezt.

Most, amikor Obama elnök bejelentette a Guantánamói-öbölben lévő börtön bezárását, minden rendelkezésünkre álló eszközzel segítenünk kell őt ebben. Ám nem az Európai Unió dönti el, ki léphet be az Európai Unió országainak területére. Ezt a tagállamoknak kell eldönteniük, és most szólítsuk fel az Európai Unió tagállamait arra, hogy tegyenek valamit annak érdekében, hogy segítséget nyújthassunk amerikai barátainknak ebben az időben. Tanúsították akaratukat. Hallgattak ránk. Most eljött az ideje annak, hogy mi is odafigyeljünk rájuk, mint ahogyan az európai politikai elitnek hallgatnia kellett volna szavazóira, amikor az egymást követő népszavazásokon újra meg újra elutasították a Lisszaboni Szerződést. Eljött az ideje, hogy odafigyeljünk azokra a hangokra, amelyek számítanak.

Nirj Deva (PPE-DE). – Elnök asszony! A Magna Carta és a Habeas Corpus az a szikla, amelynek alapján az amerikai alkotmány megíródott. Ez a két törvény emellett az én országom törvényeinek is az alapját alkotja. Senkit sem lehet eljárás alá vonni és bezárni, ha semmivel sem vádolják és nem állítják bíróság elé. Ebben a Parlamentben azonban éveken keresztül vádoltuk Bush elnököt azért, amit a Guantánamói-öbölben lévő börtönben tett. Most előállt az a helyzet, hogy Obama elnök – meglehetősen korrekt módon – úgy döntött, hogy felszámolja ezt a börtönt.

Amikor az amerikai elnök odafigyelt a mondanivalónkra, akkor most rajtunk a sor, hogy arra bátorítsuk a tagállamokat, hogy vállalják fel amerikai szövetségeseink terheit! Ezt azonban ez a Parlament nem írhatja elő más parlamenteknek. A nemzeti parlamenteknek kell úgy dönteniük, hogy érdekükben áll, hogy a szükség idején segítségük az amerikaiakat.

A szavazáshoz fűzött írásbeli indokolások

– Jelentés: Karl-Heinz Florenz (A6-0495/2008)

Šarūnas Birutis (ALDE), írásban. – (LT) Európának egységes stratégiai energiapolitikára van szüksége, amely biztosítja az erőforrások hatékony felhasználását és a környezetre gyakorolt hatás minimalizálását.

Az EU-nak és a tagállamoknak gondoskodniuk kell Európa energetikai infrastruktúrájának fejlesztéséről, ami elengedhetetlen, miközben az EU energiaforrásainak diverzifikálására és a fosszilis tüzelőanyagoktól való függőség csökkentésére törekszünk.

Ma az EU-ban az épületek fűtése teszi ki a felhasznált energia legnagyobb részét és ez felelős a kibocsátott szén-dioxid legnagyobb részéért – körülbelül az összes kibocsátott szén-dioxid 40%-áért. Ezen a területen különösen sok lehetőség adódik az energiamegtakarításra.

Egyetértek az előadónak azzal a javaslatával, hogy országos szintű tájékoztató kampányt kell szervezni a polgárok számára, a hatékony energiafelhasználás javítása céljából, amelynek során a ház- és lakástulajdonosok

megkapnák tulajdonuk termális képét, és tájékoztatást kapnának azok energiahatékonyságáról és javaslatokat tennének nekik a lehetséges modernizációs munkák mikrohitel igénylésével történő finanszírozására. A rossz energiahatékonyság a posztsovjét korszak épületeinek fájó pontja, és sok tulajdonos nem tudja, hogyan és milyen eszközökkel takaríthatna meg energiát. Véleményem szerint 15%-ra kell emelni (a jelenlegi 3%-ról) a strukturális alapokból a lakások felújítására fordított segélyeket.

John Bowis (PPE-DE), írásban. – A brit konzervatívok üdvözik az éghajlatváltozással foglalkozó ideiglenes bizottság jelentésének átfogó kiterjedését. Meggyőződésünk, hogy a jelentés komoly hozzájárulás a vitához, amely 2009-ben egy hatékony nemzetközi éghajlatváltozási megállapodáshoz vezetne Koppenhágában. Különösen támogatjuk az ambiciózus közép- és hosszú távú kibocsátáscsökkentési célokat, a megújuló energia előmozdítását és a fokozott energiahatékonyságot, valamint az erdészet, az esőerdők és az erdőirtás fenntartható megközelítési módjára vonatkozó felszólítást. Meggyőződésünk továbbá, hogy az alacsony széndioxid-kibocsátású gazdaság nagyobb innovációt váltana ki, ami új és versenyképes vállalkozásokat és új munkahelyeket hozna létre a környezetbarát energia, a megújuló energiák és a környezetbarát vállalkozások területén.

Nem tudjuk támogatni azonban azt az elgondolást, hogy az európai biztonsági stratégia és az európai biztonság- és védelempolitika szerepet játsszon az éghajlatváltozás hatásainak kezelésében.

Ezenkívül erősen ellenezzük a Lisszaboni Szerződésre utaló hivatkozásokat, különösen azokat, amelyek azt indítványozzák, hogy az Európai Unió hatáskörei az éghajlatváltozás területén már nem elégségesek. Meggyőződésünk, hogy az EU minden olyan hatáskörrel fel van ruházva, amelyre szüksége van ahhoz, hogy segítséget nyújtson az európai embereknek ahhoz, hogy sikeresen együttműködhesse és vezető szerepet tölthessenek be azáltal, hogy példát mutatnak az éghajlatváltozás területén.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), írásban. – (RO) Én a Florenz-jelentés mellett szavaztam, mert egyetértek az éghajlatváltozással kapcsolatos jövőbeni integrált politika tekintetében tett javaslataival.

Ez a jelentés felszólítja a Bizottságot a legfrissebb tudományos kutatások eredményeinek szoros figyelemmel kísérésére és elemzésére, elsősorban annak felmérése érdekében, hogy az EU 2°C-os célkitűzése valóban elérje-e az éghajlatváltozás veszélyes hatásai megelőzésének célját.

A jelentés ugyanakkor hangsúlyozza, mennyire fontos, hogy az EU és más iparosodott országok csoportosan felállítsanak egy középtávú célt az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának 2020-ig történő 25–40%-os csökkentésére, valamint egy hosszú távú célt a kibocsátások legalább 80%-os csökkentésére 2050-ig, 1990-hez képest, miközben továbbra is az iparosodás előtti szinthez viszonyított 2°C-os átlagos globális hőmérsékletemelkedési korlátra összpontosítanak, és ezáltal 50%-os valószínűséget biztosítanak a célkitűzés eléréséhez.

David Casa (PPE-DE), írásban. – Ez a jelentés megmutatja a továbbvezető utat és egyértelmű üzenetet küld mindenkihez, amelyben azonnali cselekvésre szólít fel, mielőtt túl késő lenne. Nem vállalhatunk kockázatokat ott, ahol a természet és az emberiség léte forog kockán. Integrált politikára van szükségünk, hogy elkerülhessük az átfedéseket a munkában, és össze kell hangolnunk céljainkat és stratégiáinkat. Az Európai Uniónak vezető szerepet kell vállalnia az éghajlatváltozás elleni küzdelemben, és ez a jelentés hatalmas lépést tesz ebbe az irányba. Az élethez, a biztonsághoz, az egészséghez, az oktatáshoz és a környezetvédelemhez való jog alapvető, és mi kötelesség vagyunk ezeket megóvni a jövő generációk számára. Már tisztában vagyunk az éghajlatváltozás által előidézett hatalmas károkkal, és kötelesség vagyunk a lehető legnagyobb mértékben minimalizálni ezeket a károkat.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark és Anna Ibrisagic (PPE-DE), írásban. – (SV) Ma az éghajlatváltozással kapcsolatos jövőbeni integrált politikájáról szóló jelentés mellett szavaztunk. Ezzel összefüggésben szeretnénk azonban hangsúlyozni, hogy a kibocsátáskereskedelmi egységek kereskedelméből származó bevételeknek a tagállamoknál kell felhalmozódnuk.

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE), írásban. – (RO) Én a „2050: A jövő ma kezdődik – Az éghajlatváltozással foglalkozó jövőbeni integrált uniós politikára vonatkozó ajánlások” című jelentés mellett szavaztam, mivel az éghajlatváltozás visszafordíthatatlan katasztrófákat idézhet elő, és az olcsó fosszilis tüzelőanyagok korszaka hamarosan véget ér.

Ezért kell az EU-nak egyesítenie erőit stratégiai partnereivel, hogy minden erőfeszítést megtehesse a fosszilis tüzelőanyagoktól való jelenlegi függőségünk csökkentése érdekében és hogy jelentősen növelhessük a felhasznált megújuló energia arányát.

A megfelelő beruházásokkal az európai gazdaság energiahatékonyságának növekednie kell, ugyanakkor az üvegházhatást okozó gázokkal folytatott szennyezést több mint 25%-kal csökkenteni kell a következő 12 évben.

Az EU-nak meg kell tennie a szükséges határozott lépéseket annak érdekében, hogy 2050-re elérhesse a következő célkitűzéseket: az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentése, a megújuló energia használatának és az energiahatékonyságnak a 60%-os növelése.

A kreativitás és innováció európai éve ebből a szempontból fontos teljesítménymérő referenciaérték lehet, amely rávilágít a beruházások alapvető jelentőségére a tudományos kutatásban és az új technológiákban.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), írásban. – (EL) Az éghajlatváltozás annak a következménye, hogy a tőke a nyereség kedvéért felelőtlenül használja ki a természeti erőforrásokat.

Az EU a munkavállalókat, életmódjukat és fogyasztási szokásaikat hibáztatja. A farkasra akarja bízni a nyáj őrzését azáltal, hogy éghajlatváltozás mérséklésének felelősségét pontosan azokra akarja helyezni, akik azt előidézték: a monopóliumokra és a multinacionális vállalatokra. Az energiát, a vizet, az erdőket, a hulladékgazdálkodást és a mezőgazdasági termelést is privatizálták és mindez alig néhány multinacionális társaság kezében koncentrálódott, most éppen a környezetvédelem nevében. A „szabad piac” akadálytalan működése, a piacok liberalizálása és a tőkés átszervezése alkotja az Európai Parlament jelentésében javasolt intézkedések velejét.

Az EU harmadik országokkal kötött megállapodásai mindezekben a szektorokban megkövetelik a piacok és a közszolgáltatások liberalizálását. A célok között említhetők például a bioüzemanyagok, amelyek az erdők hatalmas pusztulásával járnak együtt. Elősegítik a mutációkat és támogatják a monokultúrákat, és ezáltal a biológiai sokféleség elpusztítását.

A környezetvédelmet még imperialista intervenciók ürügyeként is felhasználják a „Solana-doktrína” szerint.

Az EU és az USA által támogatott környezetbarát gazdaság kiutat kínál a túlzott tőkefelhalmozás céljaihoz, a monopóliumok profitjának megvédelmezéséhez, valamint a dolgozók és a természeti erőforrások egyre fokozódó kihasználásához. Ez nem egyszerűen nem old meg semmit, hanem ellenkezőleg: súlyosbítja az éghajlatváltozás problémáját.

Edite Estrela (PSE), írásban. – (PT) Én megszavaztam a „2050: A jövő ma kezdődik – Az éghajlatváltozással foglalkozó jövőbeni integrált uniós politikára vonatkozó ajánlások” című Florenz-jelentést, mivel számos javaslatot ismertet az Európai Unióval, a tagállamokkal és azok polgáraival az üvegházhatást okozó gázok kibocsátása ambiciózus csökkentési céljainak teljesítéséről az Európai Unióban.

Szeretném hangsúlyozni, hogy az éghajlatváltozás kérdése mindenre kiterjedő megközelítési módot tesz szükségessé a közpolitikai folyamatok minden szintjén, és hogy a jelenlegi gazdasági válság is igényli a környezetbarát technológiákban végrehajtott beruházásokat, mert ez további munkahelyeket teremtené.

Meggyőződésem, hogy az éghajlatváltozással foglalkozó ideiglenes bizottság végleges jelentése – amely bizottságnak én is tagja voltam – rendkívül pozitív hozzájárulás az éghajlatváltozás elleni küzdelemhez, és egyértelműen szemlélteti, hogy az év végén nemzetközi megállapodásra kell jutnunk a koppenhágai konferencián.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) A jelentés nem foglalkozik a környezet tönkretételének okaival kapcsolatos központi kérdéssel, ami a kapitalizmus ragadozó természetéből fakad. A jelentés megkísérli elosztani a felelősséget az összes fél között, hogy igazolja azokat a javaslatokat, amelyek lényegében a piacok liberalizálására épülnek, és a felhasználókra és a munkavállalókra akarják hárítani a költségeket.

Jóllehet a plenáris ülésen elfogadott végleges szöveg jóval visszafogottabb, mint az eredeti javaslat és vannak bizonyos pozitív aspektusai is, más pontokkal viszont nem értünk egyet, nevezetesen azzal, hogy a környezetvédelmet mentségként akarják felhasználni arra, hogy újabb lehetőséget találjanak az ideológiai offenzíva magasabb szintre emeléséhez, hogy a felelősséget a hétköznapi emberekre és a dolgozókra hárítsák, és hogy üzletet csináljanak az összes környezetvédelmi tevékenységből és nyereségessé tegyék azokat.

Ezért a javaslatok egy részét megszavaztuk, többek között a mi csoportunk által benyújtott javaslatokat is, amelyek a jelentés tartalmának javítására törekednek, de kifejeztük, hogy nem értünk egyet azokkal a törekvésekkel, amelyek el akarnak üzletiesíteni mindent, ami az emberi élethez nélkülözhetetlen, még a belélegzett levegőt is.

Glyn Ford (PSE), írásban. – Az éghajlatváltozás az egyik legnagyobb kihívás, amellyel a világnak ma szembe kell néznie. Én támogatom az energiahatékony izzókat, de őszintén szólva ez édeskevés. Valamennyiünknek bele kell törődnünk abba, hogy meg kell változtatnunk életmódunkat, és ezek a változások rendkívül drasztikusak és drámaiak lesznek.

A közelmúltban a választókerületemhez tartozó Cheltenhamban rendezett gyűlésen feltették nekem azt a kérdést, hogy szerintem mi a legfontosabb tennivaló, amit a globális felmelegedés és az éghajlatváltozás elleni küzdelem során megtehetünk. Válaszom egyértelmű volt: ratifikálni kell a Lisszaboni Szerződést. A közös kül- és biztonságpolitika területén hatáskörrel rendelkező erős EU nélkül szerintem nem tudjuk rávenni az Egyesült Államokat, Japánt, Kínát és Indiát a szükséges intézkedések meghozatalára.

Az egységes hangon megszólaló erőteljes EU támogatása és bátorítása sokkal eredményesebb lesz az éghajlatváltozás elleni küzdelemben, mint sok millió energiahatékony izzó.

Duarte Freitas (PPE-DE), írásban. – (PT) Ez a jelentés egyesíti több politikai csoport álláspontját és különféle szektorok érdekeit a legfrissebb és legmegbízhatóbb tudományos adatok alapján. Ezért a dokumentum tagadhatatlanul alapos, messze ható, naprakész és releváns.

Általánosságban egyetértek a javaslattal, de nem szavaztam meg az állattenyésztésnek az éghajlatváltozásra gyakorolt hatásaira vonatkozó közvetlenebb utalásokat, mivel véleményem szerint ezek eltűntek. Nem szabad tönkretennünk a mezőgazdaságot. Inkább a helyi termékek előállítását és fogyasztását kell hangsúlyoznunk, mivel ezeknek szállítása az üvegházhatást okozó gázok alacsonyabb szintű kibocsátását fogja eredményezni.

Ugyanakkor megszavaztam az azon problémákra utaló hivatkozásokat, amelyekkel a mezőgazdaságnak az éghajlatváltozás következtében szembe kell néznie, mivel meggyőződésem, hogy a legsúlyosabban érintett régiókat megfelelő módon kompenzálni kell. Hogy továbbra is az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás tárgyánál maradjak: egyetértek azzal, hogy sürgősen végre kell hajtunk a talajvédelemről szóló új keretirányelvet, és hogy a kohéziós politikát, a vízvédelmi politikát és a Natura 2000 hálózatot ki kell igazítani, hogy képesek legyenek megbirkózni a várható hatásokkal.

És végül: megszavaztam az arra vonatkozó hivatkozásokat, hogy kerülnünk kell a Kiotói Jegyzőkönyv rugalmassági mechanizmusainak túlzott használatát, mivel Európának valóban csökkentenie kell kibocsátásait, ha meg akarja őrizni vezető szerepét a nemzetközi tárgyalásokon és globális megállapodást akar elérni Koppenhágában.

Jaromír Kohlíček (GUE/NGL), írásban. – (CS) Az éghajlatváltozás ténykérdés. A tudósok egy része mégis hangot ad az ezzel kapcsolatos indokolt kételyeinek. Hasonló módon néhány tudós az emberi tevékenységek hatásait is megkérdőjelezi, amelyeket még ez a jelentés is az éghajlatváltozás fő okának tekint. A jelentés 22 fejezete mindenképpen jól összegzi a problémát a világ szakértőinek többségi véleményének szempontjából. Ami az egyes fejezeteket illeti, az energiával foglalkozó fejezet meglehetősen hiányos. Viszonylag korrekt módon megállapítja, hogy a fosszilis tüzelőanyagok készletei végesek, ugyanakkor egyáltalán nem foglalkozik azzal a kulcsfontosságú kérdéssel, hogy abban az esetben is biztosítani kell az elégséges mennyiségű energiát, ha a globális fogyasztás 2030-ra valóban megnövekszik 60%-kal.

Ezért egyértelmű, hogy a nagyon közeli jövőben szükség lesz az atomerőművek építésére irányuló intenzív erőfeszítésekre. Jelenleg ez a nagy mennyiségben előállítható tiszta energia egyetlen ismert forrása, de még az Európai Parlamentben is vannak ideológiai ellenzői. A termonukleáris fúzió technológiájának elterjedéséig az atomenergiának nincs alternatívája, ha tiszta energiaforrásokat keresünk. E fenntartás mellett értek egyet a jelentéssel.

Marie-Noëlle Lienemann (PSE), írásban. – (FR) A Florenz-jelentés meghatározza azoknak a cselekvéseknek a nagyon részletes felsorolását, amelyeket meg kell tennünk az éghajlatváltozás elleni küzdelem jegyében, és kidolgozza a támogatási politikákat. Ám strukturális gyengeségektől szenved az Európai Unió létfontosságú és kívánatos irányváltása szempontjából.

A legfontosabb hiányosságok pénzügyi természetűek.

Jóllehet előirányozza a „szénadó” bevezetését, ennek elemzése és végrehajtása, valamint a termékekre lebontott szisztematikus szén-ellentételezés nem szerepel a 2009–2014. évi cselekvési tervben. Ennek ellenére ez nélkülözhetetlen elem.

A jelentés egyetlen költségvetési számadatról sem tesz említést a pontosan körülírt megcélzott tevékenységek és projektek, az állami infrastruktúrák vagy az innovatív ipari politikák, a regionális fejlesztések, az önkormányzatoknak nyújtott segélyek, vagy a kutatás-fejlesztés kapcsán.

Az ipar tekintetében a „jogalkotási aktusra” történő hivatkozás nem elegendő.

Hasonló módon az Európai Éghajlatvédelmi Alap létrehozása attól a követelménytől függ, miszerint „a piacra kell bízni annak meghatározását, hogy mely technológiákat kell használni...”.

Ezért ez nem támogat sem egy hosszú távú jövőképet, sem pedig az általános érdekeket. Ez abszurd.

Ezért elengedhetetlen, hogy az EU nagyon gyorsan megvizsgálja a „szénadó”, az új zöld *New Deal* támogatására szolgáló állami segítség és az éghajlatváltozás megelőzésére szolgáló közösségi költségvetés kérdését.

Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) Nem kétséges, hogy az éghajlat változik. Az azonban nem egyértelmű, hogy ezt elsősorban vagy nagy részben az emberi tevékenység idézi-e elő, vagy pedig elsősorban vagy nagy részben ez természetes folyamat. Jelentős bizonytalanság uralkodik a tekintetben, hogy mi is történik éppen és hogy mit kellene tennünk ezzel kapcsolatban. Mégis pontosan ez a bizonytalanság jelzi például azt, hogy meg kell tennünk az első lépéseket a szén-dioxid légkörbe történő kibocsátásának lelassítása érdekében. Ez megmagyarázza azt, hogy az előző alkalommal miért szavaztam meg azt a javaslatot, hogy 2020-ra 20%-kal csökkentsük ezeket az értékeket.

Az Európai Parlament éghajlatváltozással foglalkozó ideiglenes bizottsága most benyújtott egy jelentést arról, hogy az EU-nak mit kellene tennie az éghajlatváltozás kapcsán. A jelentés meglehetősen terjedelmes. Úgy tűnik, mintha a bizottság tagjai konkrét érdekeket akartak volna kiszolgálni, például a mezőgazdaság és az idegenforgalom érdekeit. Ugyanakkor a jelentés több pénzt és új mechanizmusokat követel, és fontos gyakorlati lépéseket javasol egy központosított tervgazdaság felé, Brüsszelből irányított propagandakampányokkal az iskolákban és az iskolán kívüli rekreációs központokban.

Ugyanakkor a jelentésből eltávolítottak kulcsfontosságú kérdéseket, ami miatt kénytelen voltam nemmel szavazni. Nem mondhatunk igent minden benyújtott anyagra csak azért, hogy szemléltessük indokolt aggályainkat, bizonytalanságunkat és cselekvési hajlandóságunkat az éghajlatváltozás tekintetében.

David Martin (PSE), írásban. – Támogatom ezt a jelentést, amely helyreállítja az EU rövid távú elkötelezettségét a kibocsátások 2020-ig történő 30%-os csökkentése mellett, egy nemzetközi megállapodás megkötése esetén. Helyreállítja továbbá a bali menetrendben szereplő azon célkitűzést, hogy az iparosodott országoknak 2050-ig 80%-kal kell csökkenteniük a kibocsátásaikat. Üdvözlöm ezt a jelentést, amely arra biztatja a Bizottságot és a Tanácsot, hogy vállaljon vezető szerepet a közelgő, Kiotó utáni időszakra vonatkozó tárgyalásokon Koppenhágában, és minimális uniós energiahatékonysági standardok felállítására szólít fel az új és a felújított épületek tekintetében. A jelentés felszólítja az ECONFIN-t csökkentett ÁFA-kulcsok bevezetésére a megújuló energiával kapcsolatos és az energiatakarékos termékek után.

Támogatom az olyan gazdasági ösztönzőkre vonatkozó felszólítást, mint az egyes országokra vonatkozó széndioxid-kereskedelmi rendszer, a trópusi esőerdő védelméért, és az energiahatékonysági intézkedések elfogadására vonatkozó felszólítást helyi és regionális szinten, az energiahíány leküzdéséért.

Iosif Matula (PPE-DE), írásban. – (RO) Az, hogy az Európai Unió elfogadta ezt a jelentést, azt bizonyítja, hogy tevékeny részt vállal az éghajlatváltozás által kiváltott káros hatások elleni küzdelemben. A globális felmelegedés a legbonyolultabb kérdések egyike, amellyel a teljes bolygónak szembe kell néznie. Ezért közös erőfeszítésekre van szükség, az összes ország részvételével. A jelentésben szereplő több mint 150 ajánlás a legtöbb olyan területet lefedi, ahol végrehajthatók fejlesztések a hőmérsékletemelkedés 2°C-ra történő korlátozása európai céljának elérése érdekében.

Ahhoz, hogy ezt a célkitűzést elérhessük, minden egyes személynek tevékeny részt kell vennie ebben a folyamatban és tájékozottnak kell lennie a környezet megóvásának lehetőségeiről és felelősséget kell vállalnia a jövő nemzedékek felé.

Az európai gazdaságélénkítési terv nemcsak azáltal támogatja a globális felmelegedés elleni küzdelmet, hogy pénzeszközöket juttat innovatív technológiák kifejlesztésére, hanem energiahatékonyság javítási lehetőségeinek kihasználásával is. A kutatás-fejlesztés beruházásai lehetővé teszik a tiszta technológiák kifejlesztését, válaszul az éghajlatváltozás által támasztott kihívásokra.

Úgy érzem, hogy a javasolt intézkedések megvalósíthatók és végrehajthatók közép- és hosszú távon. Bár a legtöbb országnak számos gazdasági és pénzügyi problémával kell szembenéznie, különös figyelmet kell fordítani az éghajlatváltozás káros hatásainak megállítására.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), írásban. – Boldogan támogattam az éghajlatváltozással foglalkozó ideiglenes bizottság végleges jelentését.

Florenz úr mai jelentése tudományos alapelvekre épül, és kidolgozza azokat a kihívásokat, amelyekkel társadalmunknak szembe kell néznie az olyan különféle területeken mint a közlekedés, földhasználat, energiaellátás és hulladék-gazdálkodás. A jelenlegi gazdasági válságot nem szabad ürügyként felhasználni arra, hogy kihátráljunk az éghajlattal kapcsolatos kötelezettségvállalásaink alól. Néhány kevésbé haladó erő megkísérelte ürügyként felhasználni a gazdasági hanyatlást az éghajlattal kapcsolatban szükséges kötelezettségvállalások visszavonására. Ezt nem egyszerűen olyan erők cinikus játszadozásának kell tekintenünk, amelyek egyáltalán nem törődnek azzal, hogy szembenézzenek az éghajlatváltozás realitásaival, hanem szélsőséges rövidlátásnak kell minősítenünk.

Különösen elutasítom azt a gondolatot, hogy az atomenergia bármiféle szerepet is betölthet a holnap és a távolabbi jövő környezetbarát energiájában. Írországnak atomenergiától mentes szigetnek kell maradnia. A tiszta és a megújuló energiaforrásokra kell építenünk energiaellátásunkat, nem pedig a veszélyes atomenergia rövid távú könnyelmű megoldására.

Miroslav Mikolášik (PPE-DE), írásban. – (SK) Mindenkinek jó napot kívánok! Teljes mellszélességgel támogatom a jelentést, és szeretnék köszönetet mondani Önnek, Florenz úr, az Európai Unió jövőbeni éghajlatváltozási politikájáról szóló részletes jelentéséért. Szörnyű, hogy a globális éghajlatváltozás befolyásolja környezetünket, és ezáltal egészségünket és társadalmunkat is. Ezért kötelességünk továbbhaladni egy olyan politikáról szóló megállapodás felé, amely elősegíti a jövőbeni katasztrófához hozzájáruló tényezők csökkentését.

Amióta a Parlament áprilisban döntést hozott az éghajlatváltozással foglalkozó ideiglenes bizottság felállításáról, sikeres tárgyalások zajlanak arról, hogyan lehet integrálni az európai válaszokat egy globális összefüggésbe. Ám újra meg újra fel kell mérnünk a csökkentési célkitűzésekkel, az energiafogyasztással és a mezőgazdaság szerepével kapcsolatos aggályainkat. Együttműködés útján talán képesek leszünk csökkenteni a széndioxid-kibocsátást és lassítani a globális felmelegedés folyamatát Európában és az egész világon.

Amint Florenz úr említette, az éghajlatváltozás kezelésének több módja is van, de tudjuk, hogy a hatékonyság és a források kezelésének javításával kell kezdenünk. A globális éghajlatváltozás károsítja környezetünket, jelenlegi életmódunkat és a jövő generációk lehetőségeit. Minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk ennek a folyamatnak a lelassítására, vagy jobb esetben megállítására. Köszönöm mindenkinek!

Jan Mulder (ALDE), írásban. – (NL) Jóllehet a jelentés elnyerte támogatásomat a végső szavazásnál ez nem akadályoz meg engem abban, hogy hangot adjak súlyos kifogásaimnak egyes szakaszaival szemben. Nem gondolom, hogy az intenzív állattenyésztéshez folytatott takarmánytermelés káros hatást gyakorolna az éghajlatra. Azt sem hiszem, hogy be kell vezetni egy, a talajról szóló európai irányelvet az éghajlatváltozás problémájának kezelésére.

Alexandru Nazare (PPE-DE), írásban. – (RO) A jelenlegi gazdasági viszonyok között egyre nehezebb finanszírozni a beruházásokat a tiszta technológia és a környezetbarát energia területén, amelyek olyannyira szükségesek a globális felmelegedés elleni küzdelemben. Ezért szeretnék csatlakozni azokhoz a képviselőtársaimhoz, akik támogatják ezt a jelentést és intézkedéseket javasolnak az „intelligens” beruházások fokozására, mert ez nemcsak az éghajlatváltásra kínál megoldást, hanem a hitelválságra is, mivel lehetőséget biztosít új munkahelyek létrehozására.

Az egyik ilyen intézkedés a Bizottság rendeltervezete, amelyről a Parlament már tárgyal, és amely előírja, hogy a tagállamok a strukturális és a kohéziós alapokból finanszírozhatják a lakóépületek felújítására irányuló nagy léptékű közösségi programjaikat. Ennek számos előnye lehet. Például az alacsony bevételelű családok pénzügyi segítséget kaphatnak fűtési rendszereik korszerűsítéséhez és jelentős megtakarításokat érhetnek el a fenntartási költségek területén. Emellett ez az intézkedés Európa energiafüggettségének csökkentéséhez is hozzájárul, ami prioritásnak számít annak az energiaválságnak a fényében, amelyet Európa a közelmúltban elszenvedett.

James Nicholson (PPE-DE), írásban. – Ez a jelentés az éghajlatváltozással kapcsolatos legfontosabb kérdésekkel foglalkozik, például felszólít az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának jelentős csökkentésére, támogatja a megújuló energiaforrásokat és az energiahatékonyság fejlesztését.

Jelenleg olyan helyzettel kell szembenéznünk, amelyben az éghajlatváltozás és a globális felmelegedés hatásai sokkal gyorsabban érnek minket utol, mint ahogyan azt korábban képzeltük. Ezért elkerülhetetlen, hogy a környezetvédelmi politika elsődleges prioritás maradjon az EU és az egyes tagállamok számára.

A decemberben elfogadott integrált éghajlatváltozási és energiacsomaggal az EU most egyértelműen vezető szerepet tölt be a környezetvédelmi jogalkotásban, és olyan helyzetben van, hogy az Európán kívüli országokat példájának követésére és az éghajlatváltozás kezelésére szolgáló politikák előmozdítására bátoríthatja.

Egyszerűen nem engedhetjük meg magunknak ennek a kérdésnek a figyelmen kívül hagyását és nem várhatunk ötven évet arra, hogy meglássuk a lehetséges következményeket.

Rovana Plumb (PSE), írásban. – (RO) Én a jelentés mellett szavaztam, mivel tartalmazza a jövőbeli integrált éghajlatváltozási politika „12 cselekvési pontból álló úttervét”.

A jelentés hangsúlyozza annak fontosságát, hogy az EU és a többi iparosodott ország csoportosan állítson fel egy középtávú célt az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának 25-40%-os csökkentésére 2020-ig, valamint egy 80%-os hosszú távú csökkentési célt 2050-ig, 1990-hez képest.

E célkitűzések elérése és az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás érdekében évente körülbelül 175 millió euro összeget kell biztosítani az EU szintjén. Ez felöleli egy éghajlatvédelmi alap létrehozását, amelyet a kibocsátáskereskedelmi rendszer bevételeiből és/vagy ezzel egyenértékű magánalapokból kell finanszírozni a tagállamokban, a jövőbeni éghajlatpolitika finanszírozásához szükséges beruházások és szolidaritás biztosítása érdekében.

Kiemelt figyelmet kell fordítani a kutatásokra annak érdekében, hogy a „tisztá” technológiák fejlesztése és végrehajtása megkapja a szükséges tudományos támogatást. A környezetvédelmi politikát lehetőségként kell felhasználni az éghajlatváltozás hatásaihoz való alkalmazkodási stratégiához. Megfelelő módon kell alkalmazni az összes olyan szektorban, amely a válság hatásainak kezelésével foglalkozik, új „környezetbarát” munkahelyek létrehozásán keresztül, versenyképes vállalkozásoknál.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), írásban. – (PL) A különféle jogalkotási időszakok során eddig tizenhárom európai parlamenti állásfoglalást nyújtottak be az éghajlatváltozás tárgyában. A Bizottság és a Parlament erőfeszítései ellenére ez a kérdés továbbra is heves vitákat vált ki. Florenz úr jelentése semmit sem változtat azoknak az álláspontján, akik nincsenek meggyőződve az emberi tevékenységnek az éghajlatváltozásra gyakorolt döntő befolyásáról, amely sok millió éven keresztül csak a természeti törvényeknek volt alávetve.

További problémát jelent az összes európai országra kiterjedő integrált politika gondolata. Annak figyelembevételével, hogy a jelentés egyáltalán nem hivatkozik az új tagállamok különleges körülményeire, vagy – ami még fontosabb – azokra az erőfeszítésekre, amelyeket 1989 óta tettek a szennyezés és az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentése érdekében, nem beszélhetünk integrált megközelítési módokról. Minden országnak jogában áll, hogy saját célkitűzéseket határozzon meg. Az országok számára biztosítani kell a jogot annak megválasztására, hogy milyen technológiát vesznek igénybe energiatermeléshez. Ami a Bizottság 20%-os kötelező cél meghatározására vonatkozó, az energiahatékonyság növelésére irányuló ajánlásait illeti, úgy tűnik, hogy a kiterjedt, külföldi energetikai technológia alattomos előmozdításának gyanúja nem megalapozatlan.

Lydie Polfer (ALDE), írásban. – (FR) Én megszavaztam a Florenz-jelentést. Ez a dokumentum kiváló munka, mivel részletesen kifejti azokat az átfogó intézkedéseket, amelyeket meg kell tenni olyan különféle területeken mint az energetika, bioüzemanyagok, energiahatékonyság, mobilitás, idegenforgalom, mezőgazdaság és állattenyésztés, talajvédelem és vízgazdálkodás, valamint hulladék- és erőforrás-gazdálkodás, jövőkutatás, oktatás és képzés.

A 2007. április 25-én létrehozott, az éghajlatváltozással foglalkozó ideiglenes bizottság által végzett kiváló munka jövőképet vetít elénk, és az éghajlatváltozás elleni javaslatai megérdemlik mindazok támogatását, akik részt vesznek a politikai, gazdasági és társadalmi életben.

Luís Queiró (PPE-DE), írásban. – (PT) A témák széles körével foglalkoztunk Európa éghajlatváltozással foglalkozó jövőbeni integrált politikájáról folytatott vita során, amelynek vezetnie kell minket az ésszerű,

kivitelezhető, tudományos alapokon nyugvó megoldások kutatásában. A fanatikus vita, amely a hivatalos verzió kivül minden tudományt elutasít, figyelmen kívül hagyja a kutatások szükségességét és a tudományos kutatások bizonytalanságait, dogmává változtatja a tudományt, a dogmák pedig nem sok segítséget nyújtanak a politikai döntéshozóknak.

Ezért legfontosabb prioritásunkként a sokféle forrásból nyert és hatékony energiatermelésre és az olyan fogyasztásra kell összpontosítanunk, amellyel csökkenthetjük függőségünket és garantálhatjuk azt az életminőséget, amelyet mindenkinek kívánunk, európaiaknak és Európán kívülieknek egyaránt.

Ezért roppant nagy tudományos kihívással nézünk szembe, amelyben az állami hatóságoknak kötelességük fontossági sorrendbe állítani a kutatási-fejlesztési beruházásokat, emellett, amennyiben ők maguk is piaci szereplők, különösen elő kell segíteniük további energiahatékony termékek nyereséges piacainak létrejöttét. Az éghajlatváltozás arra szólít fel bennünket, hogy tegyünk meg egy lépést a fejlődés felé előre, ne pedig hátra. Tegyük meg ezt az erőfeszítést!

Peter Skinner (PSE), írásban. – Az EU által a koordinált csökkentéssel kapcsolatban felállított célok létfontosságúak környezetünk ennek megfelelő megjobbításának elérése érdekében.

Én ennek a koordinációs struktúrának a különféle források felhasználásával történő továbbfejlesztésére szavaztam – beleértve a biztonságos atomenergia-termelés előnyeit is –, amelyek mindegyikét felül kell vizsgálni a nemzeti felügyelektől kapott tanácsok és a technológia változásainak fényében.

Annak figyelembevételével, hogy szükség van finanszírozásra, én is arra szavaztam, hogy a kibocsátáskereskedelmi rendszer árverési bevételeit használják fel a szükséges változtatások költségeinek fedezésére. Ez az új technológiákba történő beruházást is magába foglalja.

A repülésben alkalmazott kibocsátáskereskedelmi rendszer – bár hatásai csak marginálisak lennének – megfelelő előrelépésnek tűnik.

Catherine Stihler (PSE), írásban. – Az integrált éghajlatváltozási politikáról folytatott vita létfontosságú, ha 2050-re 50%-kal csökkenteni akarjuk a széndioxid-kibocsátást.

Andrzej Jan Szejna (PSE), írásban. – (PL) Én Florenz úr „2050: A jövő ma kezdődik – Az éghajlatváltozással foglalkozó jövőbeni integrált uniós politikára vonatkozó ajánlások” című jelentésének elfogadása mellett szavaztam. Ezt a jelentést a 2007 júniusában kinevezett, az éghajlatváltozással foglalkozó ideiglenes bizottság állította össze.

A jelentés a széndioxid-kibocsátás csökkentésére vonatkozó ajánlások speciális felsorolása, amelyeket a közösségi szerveknek (elsősorban az Európai Bizottságnak) és a tagállamoknak kell végrehajtaniuk. E célkitűzések elérése érdekében helyi szinten is végre kell hajtani bizonyos cselekvéseket.

Az éghajlatunkban bekövetkezett változások váratlanok és súlyos negatív következményekkel járnak. Az EU-nak és az iparosodott országoknak el kell fogadniuk az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának 2020-ig történő 25% és 40% közötti csökkentését, hosszú távon pedig, 2050-ig, a kibocsátások 80%-os csökkentését, az 1990-es szintekhez viszonyítva.

A jelentésben szereplő többi ajánlás között megtalálhatók a partnerségre és az együttműködésre vonatkozó ajánlások a napenergia-termelés területén, a Földközi-tenger medencéjében elhelyezkedő harmadik országokkal való együttműködésben, a nulla nettó energiafogyasztás elérése új lakóépületekben 2015-ig és az összes új épületben 2020-ig, e cél hosszú távú kiterjesztésének lehetőségével a felújított épületekre is. A tervek között szerepel továbbá egy európai megújuló energiaközösség létrehozása, a kutatási és fejlesztési tevékenységek támogatásának céljával, úttörő jellegű új technológiák kifejlesztése érdekében.

Thomas Ulmer (PPE-DE), írásban. – (DE) Tartózkodtam, amikor az éghajlatváltozási jelentésről szavaztunk. Ez nem azt jelenti, hogy véleményem szerint a teljes jelentés rossz. A jelentés ötvözi azonban a korrekt tudományos adatokat és a hamis polémiaikat. A bizottság által elvégzett teljes munka egyoldalú és nem tükrözi a sokféle tudományos véleményt. Ezen az alapon nem lehet kiegyensúlyozott jelentést készíteni. Ez a megközelítés sajnálatos módon egyre általánosabbá válik az európai választások közeledtével.

– **Jelentés: Claudio Fava (A6-0026/2009)**

Guy Bono (PSE), írásban. – (FR) Megszavaztam a Fava-jelentést az illegális bevándorlókat foglalkoztató munkáltatókkal szembeni szankciókról szóló irányelvre irányuló tervezetről.

A Bizottság adatai szerint 4,5 és 8 millió között van az Európai Unióban illegálisan élő külföldiek száma, ezért ők kedvelt célpontjai a gátlástalan munkáltatóknak, akik előnyökhöz akarnak jutni a jogellenes foglalkoztatásból.

Feltétlenül rá kell világítanunk ezekre a gyakorlatokra, amelyek méltatlanok ahhoz az Európához, ahol az alapvető emberi jogok tiszteletének mindenre kell vonatkoznia. Végre eljött annak az ideje, hogy hangsúlyozzuk azok felelősségét, akik nyereségre akarnak szert tenni e különösen kiszolgáltatott emberek kihasználásával. Véget kell vetnünk annak, hogy kriminalizáljuk az áldozatokat az illegális bevándorlók stigmatizálásával. Ami az itt támogatott intézkedéseket illeti, ez nemcsak a tisztességtelen főnökök megbüntetéséről szól, hanem a szakszervezetek által is képviselt sok szociális jog megvédelmezéséről is.

Nem szabad azonban túl hamar győzelmet kiáltanunk, mert a szankciókkal való fenyegetés nem elegendő, hanem fel kell állítanunk a szükséges jogi ellenőrzési lehetőséget. Csak akkor leszünk képesek végrehajtani egy hatékony közös bevándorlási politikát.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark és Anna Ibrisagic (PPE-DE), írásban. – (SV) Az Európai Parlament ma megszavazta Fava úr (az Európai Szocialisták Pártjának képviselőcsoportja, Olaszország) jelentését (A6-0026/2009) a harmadik országok illegálisan tartózkodó állampolgárait foglalkoztató munkáltatókkal szembeni szankciókról.

Mivel a jelentés a büntető törvénykönyvben szereplő szankciók alkalmazására akarja kötelezni a tagállamokat, mi, a svéd konzervatívok úgy döntöttünk, hogy nem adjuk hozzá a támogatásunkat.

Gérard Deprez (ALDE), írásban. – (FR) Támogatom a Fava-jelentést, amelyet az illegális munkaerőt igénybe vevő munkáltatók szigorúbb megbüntetésére fogunk felhasználni.

A pénzbírságoknak mostantól kezdve tartalmazniuk kell a munkások hazaküldésének költségeit és a hátralékok megfizetését (bérek, adók és társadalombiztosítási hozzájárulások). A többi javasolt szankció az állami támogatásokból való ideiglenes vagy végleges kizárás lehet.

Hangsúlyozzuk a rendszer három kulcsfontosságú pontját: először is jelzést küld a gátlástalan vagy tisztességtelen munkáltatóknak azáltal, hogy büntetőjogi szankciókat vet ki az illegális munkaerő kizsákmányolásának leg súlyosabb eseteiben, például kiskorúak foglalkoztatása különösen alkalmatlan munkafeltételek között, vagy ha a munkavállaló emberkereskedelem áldozatává vált. Másodszor: a kevésbé szigorú rendelkezések lehetősége magánszemélyek esetén, ha a magánszférában történő alkalmazás feltételei rendben vannak. És végül: az alvállalkozási láncolatban érintett társaságok felelőssége, ha bizonyítható, hogy tudtak az illegális bevándorlóknak az alvállalkozó által történő foglalkoztatásáról.

És végül ne feledkezzünk meg arról, hogy ez a kérdés a minimális standardok közé tartozik (minden állam szabadon szigoríthatja a munkáltatók elleni szankciókat és növelheti az illegális bevándorlók védelmét), és hogy egy létező záradék szerint három évenként felülvizsgálatot kell tartani, ami lehetővé teszi számunkra céljaink kiigazítását a tapasztalatok alapján.

Constantin Dumitriu (PPE-DE), írásban. – (RO) A képviselőtársaim által megfogalmazott jelentés az első lépés az illegális foglalkoztatás elleni küzdelem és a határokon átnyúló bűnözés egyik leg súlyosabb aspektusának csökkentése felé. Míg mostanáig az egyes országok politikája sokkal inkább annak megakadályozására irányult, hogy az illegális bevándorlók bejuthassanak a munkaerőpiacra, mostantól kezdve a gyökereinél kezeljük ezt a problémát azoknak a munkáltatóknak a megbüntetésével, akik az illegális bevándorlók kiszolgáltatott helyzetét kihasználva akarnak nyereségre szert tenni.

E munkavállalók többsége a mezőgazdasági szektorban dolgozik, és számtalan olyan eset előfordul, amikor ezeknek az embereknek embertelen körülményeket kell elviselniük, és gyakran fizetést sem kapnak. Az általunk javasolt rendeletek nemcsak a munkáltatókat büntetik, hanem arról is gondoskodnak, hogy a dolgozók megkapják az őket megillető bért. Szükségünk van ilyen rendelkezésekre közösségi szintű standard rendeletek megállapításához a munkáltatók megbüntetésére, mivel az esetek többségében a transznacionális emberkereskedelmi hálózatok gondoskodnak az emberek folyamatos áramlásáról.

Ezt a jelentést nem az EU határainak lezárásaként, hanem a Közösség preferencia-alapelve megerősítéseként kell értelmeznünk. A tagállamok többségében tapasztalt demográfiai profil figyelembevételével nyitva kell tartanunk munkaerőpiacunk határait, de azzal a kikötéssel, hogy a dolgozók áramlásának legálisnak kell lennie és alkalmazkodnia kell a Közösség szükségleteihez.

Patrick Gaubert (PPE-DE), írásban. – (FR) Nagy örömet jelent a számomra az, hogy nagy többséggel elfogadtuk ezt az irányelvet, amelyik alapvető jelentőségű az illegális bevándorlás elleni küzdelemben és nélkülözhetetlen a közös globális bevándorlási politika végrehajtásához.

Az illegális foglalkoztatás a vonzerő egyik legfontosabb forrása annak a sok ezer férfinak és nőnek a számára, akik nap mint nap átkelnek határainkon, azt képzelve, hogy megfelelő munkahelyet találnak, amelyből eltartathatják családjukat. A valóságban viszont bizonyos munkáltatók rabszolgáivá válnak, akik kihasználják őket, visszaélnak kiszolgáltatott helyzetükkel és figyelmen kívül hagyják jogaikat, hogy kizsákmányolhassák és olcsó munkaerőként használhassák őket.

Ez az irányelv kettős jelzést ad: egyrészt a jogsértő munkáltatóknak, akik a továbbiakban nem tudnak büntetlenül visszaélni ezzel a helyzettel, másrészt a potenciális illegális bevándorlóknak, akiket elbátortalanítanak a legális foglalkoztatási lehetőségek szigorúbb feltételei.

A Tanáccsal a tárgyalások során elért kompromisszum kielégítő, és csak abban reménykedhetünk, hogy a tagállamok gyorsan végrehajtják ezt az irányelvet, hogy véget vethessünk annak a kiszolgáltatott helyzetnek, amelynek Európában sok ezer ember a szenvedő anyja.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) Mindenképpen jóvá kell hagynunk az illegális munkavállalók foglalkoztatásának általános tilalmát az illegális bevándorlás akadályozása érdekében. Ugyanakkor mindenképpen jóvá kell hagynunk az azon munkáltatók elleni szankciókat, akik ilyen típusú munkaerőt vesznek igénybe, gyakran azért, hogy kihasználják őket, és akik legfeljebb modernkori rabszolgakereskedőknek tekinthetők.

Vannak azonban bizonyos fenntartásaim. Az Európai Unió újból kihasznál egy esetet a közösségi jog alapján (első pillér) annak érdekében, hogy kiterjessze hatáskörét a tagállamok büntetőjogának harmonizálása tekintetében, ám Írország és az Egyesült Királyság figyelemreméltó kivételével, amely országok éltek a Szerződések által elismert jogukkal és kimaradtak ebből a kérdésből.

Visszagondolok arra, ami Franciaországban történt egy sztrájk után, egy divatos étteremben, a Sarkozy elnök által kedvelt Neuilly-ben: a főnökök azt állították, hogy ők a túl szigorú munkaerőpiac áldozatai, vagyis annak a munkaerőnek a védelmezői, akiknek a törvényes minimálbért fizették, és az illegális bevándorlók számára túlságosan megkönnyítették a legális státus megszerzését, ha dolgoztak – az ilyen helyzeteket ez az irányelv csak még jobban megerősíti a legalizálás ígéretével azok felé, akik bejelentik munkáltatójukat.

Attól tartok, hogy a valóságban azokban az országokban, ahol a franciaországihoz hasonló hanyagsággal fogalmaznak, ez az irányelv nem fogja korlátozni az illegális bevándorlók beáramlását.

Carl Lang (NI), írásban. – (FR) A jelentésnek több érdeme is van.

Az első az, hogy van egy oktatási célkitűzése. Megfogalmazza az Európába irányuló illegális bevándorlás riasztó tényét, a Bizottság saját adatai szerint a bevándorlók becsült száma 4,5 és 8 millió között van, és meghatározza azokat a gazdasági szektorokat, ahol az illegális munkaerő elsősorban koncentrálódik: építőipar, mezőgazdaság, takarítás, szállodák és éttermek.

A második az, hogy felerősíti az illegális munka elleni küzdelmet, elsősorban az illegális bevándorlók foglalkoztatói ellen alkalmazott pénzügyi és büntetőjogi szankciók bevezetésével.

A jelentésnek sajnálatos módon számos gyengéje is van. Nem foglalkozik az illegális bevándorlás szakaszosan jelentkező hullámai elleni intézkedésekkel. A belső határellenőrzések visszaállításának lehetőségét sem mérlegeli.

Ezenkívül a szociális és gazdasági válság és a kiugróan emelkedő munkanélküliség idején az Európai Unió országainak elsődleges szüksége saját munkahelyeinek védelme, ezért feltétlenül végre kell hajtani nemzeti és európai szociális protekcionista politikákat. Meg kell őriznünk a munkahelyeket Franciaországban a franciák és Európában az európaiak számára. Alkalmaznunk kell a nemzeti és az európai preferenciák és védelem alapelveit az Európai Unió gazdasági és szociális helyreállításának nélkülözhetetlen feltételeiként.

Jörg Leichtfried (PSE), írásban. – (DE) Én megszavazom Claudio Favának a harmadik országok illegálisan tartózkodó állampolgárait foglalkoztató munkáltatókkal szembeni szankciókról szóló jelentését.

Véget kell vetnünk az illegális bevándorlók foglalkoztatásának, egyrészt azért, hogy megvédjük őket a kizsákmányolástól, másrészt azért, hogy megelőzzük a kérdéses ország gazdaságának okozott károkat.

Nem a harmadik országokból érkező illegális dolgozók megbüntetése a legfontosabb kérdés, hanem azon munkáltatóké, akik helyzete sokkal erősebb.

David Martin (PSE), írásban. – Támogatom az illegálisan tartózkodó bevándorlók foglalkoztatói elleni szankciók bevezetését és végrehajtását. Ez a jelentés a munkáltatók elleni büntetőjogi szankciókra vonatkozó minimális szabályokat, valamint a visszaéléseknek leginkább kitett tevékenységi szektorokban végrehajtandó ellenőrzéseket tartalmazza, jóllehet Skóciában már hatályos a 2006. évi bevándorlási, menekültügyi és állampolgársági jogi aktus.

Lydie Polfer (ALDE), írásban. – (FR) Megszavaztam az illegális bevándorlás fenyegetésének kezelésével foglalkozó irányelvtervezetet, amely gyakran teret enged a kizsákmányolásnak. Valójában 4,5 és 8 millió között van az illegális bevándorlók száma az Európai Unióban, akik az építőiparban, a mezőgazdaságban, szállodákban és más szektorokban dolgoznak. Meg kell erősítenünk az illegális bevándorlás elleni küzdelmet azáltal, hogy európai szinten bevezetünk különféle szankciókat az illegális bevándorlókat foglalkoztató munkáltatók ellen.

Az irányelv valójában felelősségtudatra ébreszti a társaságokat, és ezáltal hozzájárul az illegális bevándorlás elleni küzdelem megerősítéséhez.

Frédérique Ries (ALDE), írásban. – (FR) Nagyon elégedett vagyok, amiért az Európai Parlament ma nagy többséggel elfogadta azt az irányelvtervezetet, amely szankciókat határoz meg az illegális bevándorlókat foglalkoztató munkáltatók ellen.

Ez a „szankcionáló” irányelv beleillik az EU illegális bevándorlás elleni küzdelemének stratégiájába, amely tartalmaz egy „kék kártyát” a szelektív bevándorlás elősegítésére és egy „visszatérési” irányelvet.

A be nem jelentett foglalkoztatás fenyegetést jelent az európai gazdaságra nézve, különösen a jelenlegi gazdasági válságon belül.

Az EU továbbra is paradicsomnak tűnik sok illegális bevándorló szemében; itt gyakran olyan munkát és életminőséget találnak, amelyekkel a saját országukban nem találkozhatnak.

A becslések szerint körülbelül 4,5 és 8 millió közötti külföldi él illegálisan az EU-ban, akik általában az építőiparban, a mezőgazdaságban, a háztartásokban és a szállodai szektorban találnak munkát. Rosszul fizetett munkákat végeznek, és gyakran azért lépik át a határokat, hogy itt kizsákmányolják őket.

A gátlástalan munkáltatók hatalmas nyereségre tesznek szert ezeknek az illegális munkásoknak a kihasználásából, akik nagyon alacsony bérért és veszélyes körülmények között is hajlandók dolgozni.

A mai szavazásnak köszönhetően az illegális munkások alkalmazása mostantól nagyon sokba kerül majd a munkáltatóknak, akik akár börtönbüntetésre is ítéltethetők.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Én megszavaztam Fava úr jelentését, amely szankciókat határoz meg a harmadik országok illegálisan tartózkodó állampolgárait foglalkoztató munkáltatókkal szemben. Osztom az előadó aggályait, amelyeket megfogalmazott a jelenség társadalmi következményeivel és az azon kizsákmányoló feltételekkel kapcsolatban, amelyek között ezek a bevándorlók dolgoznak.

A gátlástalan munkáltatók ezeket az illegális bevándorlókat rosszul fizetett, képzettséget nem igénylő munkák elvégzésére használják fel, amelyeket senki más nem vállal. Ezenkívül az illegális munkát egyszerűen társadalmi gonoszságnak kell tekintenünk, mivel csökkentheti a béreket és ronthatja a munkakörülményeket, ezenkívül a vállalkozások közötti versenyt is torzíja. Ezért helyeslem Fava úr kezdeményezését, amely e kiszolgáltatott emberek jogainak védelmét célozza meg.

Georgios Toussas (GUE/NGL), írásban. – (EL) A Bizottság irányelvre irányuló javaslata és az Európai Parlament kapcsolódó jelentése a harmadik országok illegálisan tartózkodó állampolgárait foglalkoztató munkáltatókkal szembeni szankciókról a képmutatás és a megtévesztés remekműve. A valós célkitűzés nem az, hogy szankciókkal sújtsuk azokat a munkáltatókat, akik barbár módon kizsákmányolják a bevándorló munkásokat, hanem ellenkezőleg: az a célja, hogy megbüntessék, letartóztassák és erőszakosan kitoloncolják a bevándorlókat származási országukba. Ez az intézkedéscsomag az EU bevándorlás-ellenes politikájához tartozik, amelyet a „Bevándorlási paktum” megfogalmaz, ez következik a notórius „szégyen-irányelvéből”, amely elrendeli az „illegális” bevándorlók 18 hónapos elzárását, kitoloncolását és az EU területéről történő 5 éves kitiltását.

Ez az irányelvre irányuló javaslat és az Európai Parlament jelentése, amely pontosan ebbe az irányba halad, tovább erősíti a bevándorlók elleni elnyomó intézkedéseket, módszereket vezet be társadalmi kirekesztésekre és lényegében megkönnyíti a tőke által történő még durvább kizsákmányolásukat.

A Görög Kommunista Párt nem szavazza meg sem a jelentést, sem pedig a Bizottság irányelvre irányuló javaslatát.

Támogatja viszont a bevándorlók jogos követeléseit, a rájuk vonatkozó jogalkotást, a feketemunka és a be nem jelentett foglalkoztatás megszüntetését, a bérek és fizetések emelését, az azonos munkáért azonos bér elvét, valamint szociális és polgári jogaik teljes megvédelmezését.

– Állásfoglalásra irányuló indítvány: (B6-0062/2009)

Edite Estrela (PSE), írásban. – (PT) Én megszavaztam az Európai Parlamentnek az energiahatékonyság jelentette kihívás információs és kommunikációs technológiákkal történő megválaszolásáról szóló, 2009. február 4-i jogalkotási állásfoglalását, mivel meggyőződésem, hogy az IKT döntő szerepet játszik az energiahatékonyság fejlesztésében és a becslések szerint évente több mint 50 millió tonna szén-dioxid takarítható meg a használatával.

A tagállamoknak teljes mértékben ki kell használniuk az IKT által kínált lehetőségeket az integrált éghajlatvédelmi és energiacsomagban felállított következő célok teljesítése érdekében: az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának legalább 20%-os csökkentése, a megújuló forrásokból származó energia részarányának 20%-ra történő növelése és az energiahatékonyság 20%-os növelése az Európai Unióban 2020-ig.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Mi megszavaztuk a Ház egyik, a mi politikai csoportunkhoz tartozó cseh képviselőjének ezt a javaslatát, mivel meggyőződésünk szerint a legnagyobb fontosságú tárggyal foglalkozik: az energiahatékonyság kihívásának kezelése információs és kommunikációs technológiák (IKT) útján. Ezek a technológiák lehetnek a nagyobb termelékenység, a növekedés és a költségcsökkentés ösztönzői, amelyek hozzájárulnak a versenyképességhez, a fenntartható fejlődéshez és az EU polgárai életminőségének javításához. Ezért egyetértünk azzal a javaslattal, hogy a Tanács következő elnökségei alatt az első számú prioritások közé tartozzon az IKT témája és azoknak jelentősége az éghajlatváltozás elleni küzdelemben és az alkalmazkodásban.

Fontosnak tartjuk továbbá, hogy további erőfeszítéseket tegyünk a döntéshozás minden szintjén az összes rendelkezésre álló pénzeszköz felhasználása érdekében az energiahatékonyságot javító IKT-alapú technológiai megoldások telepítésére és alkalmazásba vételére.

Hasonló módon, az intelligens IKT-megoldások szisztematikus megközelítési módja elfogadásának késlekedése miatt feltétlenül növelni kell az ezekkel kapcsolatos tudatosságot, és kiemelt hangsúlyt kell helyezni az alacsonyabb kibocsátásra a kis- és nagyvárosok fejlődése kapcsán, elsősorban intelligens épületek, közvilágítás, valamint átviteli és elosztóhálózatok kifejlesztésével, ezenkívül a tömegközlekedés megszervezésével.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN), írásban. – (PL) Támogattam az Európai Parlamentnek az energiahatékonyság jelentette kihívás információs és kommunikációs technológiákkal történő megválaszolásáról szóló, 2009. február 4-i jogalkotási állásfoglalását.

Az IKT-nek kell a jövőbeni megoldásnak lennie gyakorlatilag minden energiafogyasztó berendezés esetén, amellyel jelentős megtakarításokat lehet elérni az energiafogyasztás szempontjából. Az ilyen jellegű lépések elmulasztása az energiakereslet jelentős megnövekedéséhez vezethet, akár már a következő évek során (körülbelül 25% négy éven belül).

A legnagyobb megtakarítások az áramtermeléssel és -továbbítással foglalkozó szektorban érhetők el. A hatékonyságot körülbelül 40%-kal kell növelni az energiatermelés, és körülbelül 10%-kal az energiaelosztás területén. Az IKT ezenkívül hozzájárul az energiahálózat jobb kezeléséhez is, emellett megkönnyíti a megújuló energia forrásainak integrációját. Az IKT alkalmazásának köszönhetően jelentős megtakarítások érhetők el az épületek fűtése, légkondicionálása és világítása szempontjából. Ez mind hozzájárul a széndioxid-kibocsátás valódi csökkentéséhez, mind az energiaegységek szempontjából, mind pedig globális léptékben.

Ezek a technológiák, beleértve magukat az alkatrészeket, valamint a mikro- és nanoelektronikai rendszereket és sok modern technológiai megközelítést (például a fotonikát), javítják a versenyképességet és új lehetőségeket teremtenek a vállalkozások számára és a munkaerőpiacon.

Az energiahatékonyság javítása maga után vonja az energiafogyasztás csökkentését a termelés, a továbbítás és az elosztás szakaszaiban, valamint a végfelhasználóknál. Annak figyelembevételével, hogy ezt a technológia és magatartásunk megváltoztatásával, valamint arra irányuló gazdasági változtatásokkal érhetjük el, hogy megőrizzük az elért kényelmi és szolgáltatási szintet, a modern IKT-technológiát a lehető legszélesebb körben végre kell hajtani.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Megszavaztam az Európai Parlamentnek az energiahatékonyság jelentette kihívás információs és kommunikációs technológiákkal történő megválaszolásáról szóló, 2009. február 4-i jogalkotási állásfoglalását.

Valójában úgy érvelnék, hogy az üvegházhatást okozó gázok kibocsátása 2020-ig történő 20%-os csökkentésének célja mellett az energiahatékonyság 20%-os javítását is vállalnunk kell ugyanezen időszak alatt. Ezért támogatom az előterjesztett indítványt, amelynek célja a tudatosság növelése, például kísérleti projekteken keresztül, azzal kapcsolatban, hogy az információs és kommunikációs technológiák mennyire fontosak az energiahatékonyság javítása szempontjából az EU gazdaságában. Ezek a technológiák alkotják a hajtóerőt a jobb termelékenység és növekedés, valamint a költségcsökkentések mögött, amelyek javítják a versenyképességet, a fenntartható fejlődést és javítják az EU polgárainak életminőségét.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE), írásban. – (RO) Megszavaztam az Európai Parlamentnek az energiahatékonyság jelentette kihívás információs és kommunikációs technológiákkal történő megválaszolásáról szóló, 2009. február 4-i jogalkotási állásfoglalását, mivel szilárd meggyőződésem, hogy ezek a technológiák életképes megoldásokat kínálhatnak erre a problémára.

Az energiahatékonyság rendkívül fontos téma, mivel valamennyien tisztában vagyunk azzal, hogy azok a természeti készletek, amelyekből az energiát nyerjük, folyamatosan csökkennek és egyszer majd elfogynak. Ezért úgy vélem, hogy minden olyan technológia, amely felhasználható az energiahatékonyság növelésére, olyan előny, amelyet az egész társadalom élvezhet.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE), írásban. – (PL) Az Európai Unió energiabiztonságának kérdését már számos alkalommal felvetették ebben a Parlamentben, különösen az új tagállamok képviselői.

Az a válság, amely az elmúlt hetekben sok tagállamot érintett, egyértelműen megmutatta, mennyire valóságos az a veszély, hogy gázkészleteinket elzárják, és hogy mennyire felkészületlenek vagyunk a következmények kezelésére.

Európának végre el kell kezdenie szolidaritást tanúsítania gondolkodásmódjában és cselekvésében. Fel kell építenünk egy megfelelő szállítási infrastruktúrát, létre kell hoznunk támogatási mechanizmusokat azoknak az országoknak a számára, amelyek nélkülözik a nyersanyag-készleteket, és sokféle forrásból kell ezeket beszerezniük. Törekednünk kell alternatív gázforrások megtalálására, és létre kell hoznunk egy rendszert az energiával való takarékoskodásra és a gázfogyasztás hatékonyabbá tételére.

Tisztában vagyok azzal, hogy ezeket a szempontokat a múltban már sokszor felvetették, de mi haszna annak, ha leragadunk a tervezőasztal mellett?

Catherine Stihler (PSE), írásban. – Nem szabad alábecsülni az energiahatékonyság és az éghajlatváltozási célok teljesítéséhez való hozzájárulásának jelentőségét. Az energiahatékonysági programok munkahelyek teremtésére is alkalmasak.

– Állásfoglalásra irányuló indítvány: (RC-B6-0066/2009)

Guy Bono (PSE), írásban. – (FR) Megszavaztam a guantánamói foglyok visszatéréséről és újbóli letelepedéséről szóló állásfoglalást.

Számomra úgy tűnik, hogy Európa csak gratulálhat Obama elnöknek a börtön bezárására vonatkozó döntéséért, amelyet már sok éve olya sokan követelünk. Ezért ezt az alkalmat én jó lehetőségnek tekintem arra, hogy olyan módon válaszoljunk az Egyesült Államok igényére, hogy előterjesztünk egy közös álláspontot, amely összhangban áll az Európai Unió értékeivel.

Az is elengedhetetlen, hogy rendet tegyünk a saját házunk táján, a saját határainkon belül, és hogy azok az európai országok, amelyek megengedték, hogy a CIA titokban foglyokat szállítson a területükön keresztül, most tudatára ébredjenek felelősségüknek.

Niels Busk, Anne E. Jensen és Karin Riis-Jørgensen (ALDE), írásban. – (DA) A Dán Liberális Párt európai parlamenti képviselői nem szavazták meg a guantánamói foglyok visszatéréséről és újbóli letelepedéséről szóló állásfoglalásra irányuló indítvány 4. bekezdését, mivel meggyőződésünk, hogy az egyes tagállamok szuverén joga annak eldöntése, hogy befogadnak-e guantánamói foglyokat, ha az Egyesült Államok kormánya ezt kéri.

Természetesen támogatjuk azt, hogy a tagállamok konzultáljanak egymással az egész Európai Unió közbiztonságára gyakorolt lehetséges hatásokkal, amennyiben a tagállamok a foglyok befogadása mellett döntenek.

Martin Callanan (PPE-DE), írásban. – Sok európai parlamenti képviselő számára a Guantánamói-öbölben lévő börtön létezése furkósbottá vált, amely Amerika verésére szolgál. Én, személy szerint, nagyon hálás vagyok, amiért az Egyesült Államok aránytalan felelősséget vállalt Európának a terrorizmustól való megvédelmezésében.

Ennek ellenére elfogadom, hogy a Guantánamói-öbölben lévő börtönt be kell zárni. Nem azért, mintha azt gondolnám, hogy az erőszakos terroristákat nem kell bezárni, valójában pont az ellenkezője a véleményem. De egyértelmű, hogy az ellenséges harcoló felek fogva tartásával kapcsolatos jogi kérdéseket meg kell oldani, és ennek legjobb módja a guantánamói börtöntábor bezárása.

Bármennyire is tisztellem és támogatom is Amerikát, akkor is azt kell mondanom, hogy a guantánamói foglyok lényegében Amerikára tartoznak, nem ránk. Amerikai parancsra fogták el vagy tartóztatták le őket, ezért az Amerika ellen elkövetett feltételezett bűncselekmények miatt kell vádat emelni ellenük és fogva tartani őket, az amerikai törvények alapján és amerikai területen.

Nem támogatom azt az elgondolást, hogy az EU tagállamai felelősséget vállaljanak ezekért a rendkívül veszélyes terroristákért. Azt sem gondolom azonban, hogy az EU előírhatná a tagállamoknak, mit tegyenek ebben a kérdésben.

Ezért a tartózkodás mellett döntöttem az állásfoglalásról való szavazáskor.

David Casa (PPE-DE), írásban. – Nagyon gondosan kell eljárunk, amikor döntést hozunk a javasolthoz hasonló állásfoglalás kérdésében. Nem fogadhatunk tárt karokkal bárkit, akit kiengednek Guantánamóról. A volt foglyok méltóságának biztosítása mellett minden kétséget kizáróan meg kell győződnünk ártatlanságukról is, mielőtt bármilyen döntést meghoznánk. Az öletszerűen meghozott döntések végzetesek lehetnek, ha nem a legnagyobb gondossággal járunk el.

Chris Davies (ALDE), írásban. – Miközben üdvözlöm a Guantánamo bezárásával kapcsolatos döntést, nagyon aggaszt engem az, hogy az európai országok hajlandók befogadni a volt foglyokat, akik tovább ápolhatják terrorista kapcsolataikat. Az emberek EU-n belüli szabad mozgásával kapcsolatos politika miatt bármely európai ország lépései a többi országra is káros hatást gyakorolhatnak olyan időkben, amikor már amúgy is szembe kell néznünk a terrorizmus összetett problémáival. Ezenkívül a terroristagyanús személyek deportálásával kapcsolatos képességeinket nemzetközi megállapodások korlátozzák (például az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény (ECHR), amelyeknek felülvizsgálata esedékessé vált.

Proinsias De Rossa (PSE), írásban. – Támogatom ezt az állásfoglalást, amely üdvözli Barack Obama amerikai elnöknek a Guantánamói-öbölben található fogolytábor bezárására vonatkozó döntését, valamint a kapcsolódó végrehajtási rendeleteket; emlékeztet arra, hogy az Egyesült Államoknak kell az elsődleges felelősséget vállalnia ezeknek a táboroknak a bezárásáért és a foglyok jövőjéért; annak jegyében, hogy mindenkit megillet a méltányos és humánus bánásmód, felszólítja azonban az EU tagállamait arra, hogy adjanak pozitív választ az Egyesült Államok azon esetleges kérésére, hogy nyújtsunk segítséget a volt guantánamói foglyok letelepítéséhez az Európai Unión belül.

Engem azonban nagyon aggasztanak azok a jelentések, amelyek szerint az Obama-kormányzat fenn akarja tartani a kiadatás gyakorlatát.

Edite Estrela és Armando França (PSE), írásban. – (PT) Mi megszavaztuk az Európai Parlament közös állásfoglalásra irányuló indítványát azon guantánamói foglyok befogadásának lehetőségéről, akiket nem vádoltak meg bűncselekmény elkövetésével, mivel meggyőződésünk, hogy az EU együttműködése elengedhetetlen a nemzetközi jog és az emberi jogok tiszteletben tartásának megerősítéséhez és annak biztosításához, hogy a guantánamói foglyok méltányos és pártatlan bánásmódban részesüljenek.

Ezért üdvözljük a portugál kormány kezdeményezését és az Egyesült Államok kormányával való együttműködési hajlandóságát a guantánamói fogolytábor bezárásának folyamatában, amellyel követendő példát állít a tagállamok elé, és amellyel támogatja az Egyesült Államokat ennek az összetett problémának a felszámolásában, az emberi jogok és a nemzetközi jog szabályai tiszteletben tartásának keretein belül.

Vasco Graça Moura (PPE-DE), írásban. – (PT) Én a közös állásfoglalásra irányuló indítvány ellen szavaztam. Figyelembe véve az indítvány D. (harmadik pont) és F. preambulumbekzdését, elfogadhatatlannak tartom azt, hogy az EU-nak arra kellene ösztönöznie a tagállamokat, hogy készüljenek fel a Guantánamóból kiengedett foglyok befogadására, válaszul a portugál külügyminiszter meggondolatlan, demagóg javaslatára.

Valójában semmilyen körülmények között sem szabad beleegyeznünk abba, hogy az EU tagállamai befogadjanak foglyokat a „potenciális fenyegetés” lehetősége miatt (D. preambulumbekzdés); és a 61 volt fogoly precedenséről sem szabad megfélekezünk, akik kiszabadulásuk óta terrorista cselekményekben vettek részt (F. preambulumbekzdés).

Mivel nem lehet biztonságosan különbséget tenni a potenciális fenyegetést jelentő és nem jelentő személyek között, egyértelmű, hogy az elővigyázatosság elvét nemcsak a vegyi anyagok regisztrálása, értékelése, engedélyezése és korlátozása (REACH) kapcsán kell alkalmaznunk.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), írásban. – (PT) Bár a közös állásfoglalásra irányuló indítvány néhány olyan pontot, amelyet mi pozitívnak tekintünk, különösen azt, amely azt mondja, hogy „a Guantánamói-öbölben található fogva tartási intézmény bezárása teljes folyamatáért és a fogvatartottak jövőjéért viselt fő felelősség az Egyesült Államokra hárul”, nem tisztázza azokat a feltételeket, amelyeket figyelembe kell vennünk a kérdéses rendkívül súlyos humanitárius helyzet kapcsán.

Amint ezt már korábban is hangsúlyoztuk, ellenzünk minden megállapodást az egyes országok, vagy pedig az Egyesült Államok és az Európai Unió között a guantánamói fogvatartottak átadásáról. Ez nem azt jelenti, hogy az egyének döntéseit és szabadon kifejezett kéréseit – nevezetesen a portugáliai menedékjog tekintetében – nem kell mérlegelni a nemzeti szuverenitás, a Portugál Köztársaság Alkotmánya és a nemzetközi jog tiszteletben tartásának keretein belül.

Az állásfoglalás azonban:

- nem leplezi le azt a tényt, hogy az Egyesült Államok új kormányzata nem kérdőjelezte meg a polgárok fogva tartását és illegális szállítását; és

- teljes mértékben figyelmen kívül hagyja azt a szempontot, hogy fel kell tárnai a nemzetközi jog és az emberi jogok megsértésének az úgynevezett „terrorizmus elleni küzdelem” részeként elkövetett eseteit, beleértve több uniós ország kormányának felelősségét is, amelyek engedélyezték országuk légterének és területének használatát az illegálisan fogvatartott személyek kiadatásához és szállításához.

Ona Juknevičienė (ALDE), írásban. – (LT) Szívből gratulálok és támogatom az Egyesült Államok elnökének, Barack Obamának azt a döntését, hogy megkezdje a Guantánamói-öbölben lévő fogolytábor bezárását. Ez fontos lépés az Egyesült Államok új politikájának kezdete felé. Biztos vagyok abban, hogy az EU összes tagállama támogatja majd az Egyesült Államok ilyen jellegű politikáit és ennek megfelelően reagál Obama elnök együttműködésre irányuló igényére, vagy pedig segítséget nyújt a kiengedett foglyok kérdésének megoldásában, ha az elnök ezt kéri. Mégsem szavaztam meg az állásfoglalásban azt a bekezdést, amely arra ösztönzi a tagállamokat, hogy „álljanak készen guantánamói foglyok befogadására”, mivel véleményem szerint erről a kérdéstről a Közösség minden egyes országának önállóan kell döntenie. Nincs kétségem afelől, hogy konkrét esetekben mindegyik ország pozitív választ fog adni és felkínálja támogatását az Egyesült Államok kormányzatának. Ebben azonban saját döntésüknek és jóindulatuknak, valamint a humanitárius és nemzetközi jogi normák iránti tiszteletüknek kell megnyilvánulnia.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), írásban. – (EL) A Görög Kommunista Párt európai parlamenti képviselői nem szavazták meg az Európai Parlament politikai pártjainak közös állásfoglalásra irányuló indítványát, amely felszólít az önkényesen letartóztatott és az Amerikai Egyesült Államok által a guantánamói támaszponton őrzött összes fogvatartott azonnali szabadon bocsátására, valamint a támaszpont azonnali és végleges bezárására, amelyet szintén illegálisan tartanak fenn kubai területen, a kubai nép és kormányának akarata ellenére.

Az állásfoglalás ezen túlmenően „tisztességes tárgyalásra” szólít fel mindenki esetében, akiről az Amerikai Egyesült Államok úgy véli, hogy rendelkezik ellenük szóló bizonyítékokkal, felszólítja az EU tagállamait, hogy az EU és a USA terrorizmus elleni közös küzdelmének keretein belül fogadjanak be börtöneikbe fogva

tartottakat. A jog teljes megcsúfolásának és bűnrészesség vállalásának tekintjük a tárgyalás elfogadását és a fogva tartottak megbüntetését, miközben tudjuk, hogy micsoda középkori kínzásokat kellett elviselniük és hogy az ilyen jellegű bizonyítékok az embertelen bebörtönzés éveit követően nem hitelesek.

Az Obama elnököt körülvevő ünneplések és üdvözlések eltakarják az emberek szeme elől az imperializmus politikáját. Ami ezt a konkrét kérdést illeti, a Guantánamóra vonatkozó rend fenntartja a létesítményt a CIA számára „terroristagyanús személyek erőszakos elrablására” és titkos börtönökben történő őrzésére.

Tobias Pflüger (GUE/NGL), írásban. – (DE) Megszavaztam az Európai Parlament közös állásfoglalásra irányuló indítványát a guantánamói foglyok visszatéréséről és újbóli letelepedéséről, mivel üdvözlöm a guantánamói foglyoknak az uniós országok általi befogadását. Az EU sok tagállama közösen felelős Guantánamóért, például azért, mert megadták az átrepülési engedélyt a foglyok illegális szállításához.

A jelentés azonban tartalmaz néhány olyan pontot, amely nagyon megnehezíti annak megszavazását.

A Guantánamóban alkalmazott kínzásokat, és különösen a „waterboarding” gyakorlatát nem kifejezetten kínzásnak nevezik, hanem „durva kihallgatási technikának, amely kínzó, kegyetlen, embertelen és megalázó bánásmódnak számít”.

Emellett egytől egyik elutasították az Egységes Európai Baloldal/Északi Zöld Baloldal képviselőcsoport és a Zöldek/Európai Szabad Szövetség képviselőcsoport által benyújtott módosításokat, amelyekben kéri az összes titkos börtön bezárását, az áldozatok kártalanítási jogát és az emberi jogok Guantánamóval kapcsolatos megsértéseinek kivizsgálását.

Luís Queiró (PPE-DE), írásban. – (PT) Európa nehézségei, amelyekkel meg kell küzdenünk a Guantánamo bezárásával kapcsolatos döntés meghozatala során, jól szemléltetik az érvényes alapelvekre épülő szándékok és a valóság között tátongó szakadékot, amely telve van nehézségekkel.

Guantánamo bezárása jó hír, egyrészt önmagában, másrészt szimbolikusan is. A bezárás azonban nem oldja meg azt a problémát, amely miatt a létesítményt létrehozták – és amely szintén nem oldotta meg a problémát –, tehát nem adott választ arra a kérdésre, hogy hogyan kezeljük a nemzeti és a nemzetközi biztonság ellen irányuló fenyegetéseket, amelyek teljesen más jellegzetességekkel írhatók le, mint a hagyományos ellenséges harcoló felek magatartása, akikre nézve a nemzetközi jogot megtervezték és elkészítették.

A volt guantánamói foglyok lehetséges befogadásában való együttműködés helyett – ez az intézkedés szükséges lehet, de számos korlátozást figyelembe kell vennünk –, Európának, az Egyesült Államoknak és a nemzetközi közösségnek egy stabil és tartós jogi megoldás megtalálásában kell együttműködni a nemzetközi terroristák által okozott kihívás kezelésére. Enélkül Guantánamo után további rossz megoldások következnek.

Ami a volt foglyok befogadását illeti, ezt nemcsak egyeztetni kell európai szinten, hanem tanácsos lenne megtagadni azoknak befogadását, akik más körülmények között biztonsági okok miatt nem kapnának vízumot. Fontos, hogy hajlandósággal és óvatossággal járjunk el.

Luca Romagnoli (NI), írásban. – (IT) Nem szavaztam meg a guantánamói foglyok visszatéréséről és újbóli letelepedéséről szóló közös állásfoglalásra irányuló indítványt. Különösen azért, mert szilárd meggyőződésemm, hogy a guantánamói fogolytábor bezárásának teljes folyamatáért és a foglyok jövőjéért egyedül és kizárólag az Amerikai Egyesült Államoknak kell vállalnia a felelősséget.

Továbbá nem értek egyet az állásfoglalásban szereplő azon állítással sem, hogy a nemzetközi jog és az alapvető jogok tiszteletben tartásáért minden demokratikus állam – és különösen az Európai Unió – felelősséggel tartozik. Nem avatkozhatunk bele egy olyan kérdésbe, amelyben az Egyesült Államok kormánya kizárólagos hatáskörrel rendelkezik. Röviden: a fentiekben említett okok miatt ellenzem a guantánamói foglyok lehetséges bebocsátását az EU-ba.

Catherine Stihler (PSE), írásban. – Az EU összes tagállamának ki kell vennie a részét a Guantánamói-öbölben lévő börtön bezárásának lehetővé tételében. Nem helyes felszólítani az amerikaiakat a börtön bezárására, amit az új elnök meg is tesz, ha nem tudunk ebben valamekkora felelősséget vállalni.

Andrzej Jan Szejna (PSE), írásban. – (PL) Üdvözöltem azt a hírt, hogy Barack Obama döntést hozott a Guantánamói-öbölben lévő börtön bezárásáról. Obama úr már a választási kampány során hangsúlyozta, hogy a hírhedt börtön bezárásának kérdése elsőbbséget fog élvezni.

A guantánamói foglyok visszatérésének és átadásának kérdése az Egyesült Államok politikájában bekövetkezett helyes irányú, nevezetesen az alapvető jogok, valamint a humanitárius és a nemzetközi jog tiszteletben tartása felé haladó fontos változásnak a jele lehet. Most mindegyik foglynak bíróság elé kell állnia. Ha bűnösnek találják őket, akkor az Egyesült Államok egyik börtönében kell letölteniük büntetésüket. Aki ellen nem indítanak eljárást, és aki önkéntesen a visszatérés mellett dönt, a lehető leggyorsabban vissza kell küldeni hazájába. Azoknak a foglyoknak, akiket nem lehet hazaküldeni származási országába a kínzások vagy az üldöztetés veszélye miatt, meg kell engedni, hogy az Egyesült Államokban maradjanak, ahol humanitárius védelemben és jogorvoslatban kell őket részesíteni. Jelenleg körülbelül 242 foglyot őriznek Guantánamóban. Egy részük csak azért van ott, mert nincs egy biztonságos ország, ahová visszatérhetnének. Ezeket az embereket semmiféle büntény elkövetésével nem vádolták meg.

A terrorizmus elleni küzdelem az Európai Unió és az Egyesült Államok számára egyaránt külpolitikai prioritás és az is marad. Erősen hangsúlyozni kell azonban, hogy az alapvető jogok tiszteletben tartásának és a jogállamiság elvének mindig együtt kell járnia.

9. Szavazathelyesbítések és szavazási szándékok

(A 13.20 órákor felfüggesztett ülést 15.00 órákor folytatják.)

ELNÖKÖL: ROTHE ASSZONY

alelnök

10. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása

(Az előző ülés jegyzőkönyvét elfogadták)

Nils Lundgren (IND/DEM). – Elnök asszony! Ügyrendi javaslatban hivatkozom a felszólalások idejének megszabásáról szóló 142. cikk (2) bekezdésének a) és b) pontjára. Tegnap, amikor a Guantánamói börtönről szóló vitát folytattuk itt, az üléssteremben, engem és néhány más felszólalót könyörtelenül félbeszakítottak, amikor néhány másodperccel túlléptük felszólalási időnket. Ezt a durva bánásmódot Pöttering úr és a délután folyamán az őt helyettesítő alelnök, Siwiec úr részéről tapasztaltuk.

Schulz úr, a Szocialista Csoport vezetője számára ugyanakkor Pöttering úr engedélyezte, hogy több mint egy perccel túllépje ezt az időkorlátot. Álmomban sem gondolok arra, hogy ennek az volt az oka, hogy Pöttering úr és Schulz úr nagy haverok – *alte Kameraden* (rég jó elvtársak), ahogyan németül mondanánk –, mégis szeretnék rámutatni erre az újra meg újra visszatérő szokásra. Azokkal a munkatársakkal, akik a nagy képviselőcsoportok által kidolgozott azon politikai üzeneteket mondják el, amelyeket az Elnök hallani akar, igen nagylelkűen bánnak. Azokkal a munkatársakkal, akik a kisebb képviselőcsoportok által kidolgozott azon politikai üzeneteket mondják el, amelyeket az Elnök nem akar hallani, sokkal fukarabb módon bánnak. Ez ellentét az eljárási szabályokkal, amelyek egyértelműen előírják a felszólalások idejének megszabását.

Szeretném emlékeztetni Pöttering urat és összes alelnökét –

(Az Elnök tájékoztatja a felszólalót arról, hogy túllépte felszólalási idejét)

Engem azért küldtek ide, hogy védelmezzem a szubszidiaritás elvét és a tagállamok szuverenitását, és a Parlament elnökének és alelnökeinek semmiféle joga nincs arra, hogy megkísérelje elhallgattatni a svéd választók 15%-ának hangját.

Elnök. – Lundgren úr, most félbeszakítom Önt. Több mint fél perccel túllépte felszólalási idejét. Tudomásul veszem mindazt, amit elmondott. Meggyőződésem, hogy ez mindenkinek a számára egyértelmű.

Nils Lundgren (IND/DEM). – Elnök asszony! Hadd emlékeztessem Önt arra, hogy ez Schulz úrral nem történhetett volna meg. Őt Ön biztosan nem szakította volna félbe. Itt van a nagy különbség. De Ön bebizonyította, hogy igazam van, és ezért nagyon hálás vagyok.

Elnök. – Lundgren úr, biztos vagyok abban, hogy téved. Feljegyzem, amit elmondott, és ez szerepelni fog a jegyzőkönyvben. Az is egyértelműen helyénvaló lenne, ha az elnökség megvitatná a különféle magatartások kérdését, amely részben a rendelkezésre álló időtől is függ.

11. Koszovó (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Tanács és a Bizottság Koszovóval kapcsolatos nyilatkozata.

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Elnök asszony! Ma Koszovóról vitatkozunk az előadó, Lagendijk úr által benyújtott rendkívül részletes jelentés alapján, amely természetesen kapcsolódik a Bizottság és a Tanács nyilatkozataihoz.

Ebben az esetben az előadónak nincs hivatalos felszólalási ideje, és ez a helyzet véleményem szerint megdöbbentő. Ha az előadó csak hétfő este volt jelen a kezdeti jelentés bemutatására, akkor összesen négy perc áll a rendelkezésére. Véleményem szerint ez nem tisztességes. Ezért felkérem az elnökséget annak mérlegelésére, hogy miután valaki hónapokon keresztül dolgozott a Külügyi Bizottság előadójaként, annak nem kellene-e hivatalos felszólalási időt biztosítani?

Kallenbach asszony most szolidaritásból átengedett neki egy percet a Zöldek/Európai Szabad Szövetség képviselőcsoport egyik munkatársával. Lehetséges lenne-e, elnök asszony, hogy saját jogkörén belül biztosít egy percet Kallenbach asszony számára a „catch-the-eye” eljárás szerint? Arra kérem azonban, hogy ezt alaposan gondolja át. Az ilyen esetekre másfajta megoldást kell találnunk.

Elnök. – Egyértelműen helyes, ha megoldunk egy ilyen alapvető problémát. Ami ezt a konkrét helyzetet illeti, javasolom, hogy Kallenbach asszony kérjen egy percet a „catch-the-eye” eljárás szerint, mivel ez jelentősen leegyszerűsíti az eljárást.

Alexandr Vondra, a Tanács soros elnöke. – Elnök asszony! Nagyon hálás vagyok ezért a lehetőségért, hogy összefoglalhatom a legfrissebb koszovói fejleményeket. Koszovó két hét múlva – 2009. február 17-én – ünnepli a függetlenség kikiáltásának első évfordulóját, és ez a vita minden bizonnyal időszerű. Koszovó azóta elfogadta alkotmányát, valamint egy teljesen új jogi és intézményi keretrendszert. A függetlenség kikiáltása új helyzetet és új kihívásokat teremtett a nemzetközi közösség, és elsősorban az EU számára.

A tagállamok eltérő nézetei, amelyekkel a függetlenség kikiáltására reagáltak, semmiképpen sem ássák alá az Unió általános politikai célkitűzéseit. Továbbra is elkötelezetten támogatjuk Koszovó gazdasági és politikai fejlődését azon az általános célkitűzésen belül, hogy biztosítani akarjuk a hosszú távú stabilitást az egész Balkán számára.

Koszovó esetében ez különösen azt jelenti, hogy hozzájárulunk a jogállamiság elvének, az emberi jogok tiszteletének és a kisebbségek védelmének megerősítéséhez, valamint a gazdasági fejlődés ösztönzéséhez, és együttműködünk Koszovó gazdag kulturális és vallási örökségének megővésében.

Azt is jelenti, hogy Koszovót továbbra is a Nyugat-Balkán számára a 2003. évi thesszalóniki csúcstalálkozón felállított keretek között kell szemlélünk. Az összes nyugat-balkáni ország európai perspektívájának támogatási politikáját, amelyről ezen a rendezvényen megállapodtunk, azóta megerősítettük, legutoljára a Tanács 2008. december 8-i ülésén.

Folyamatos elkötelezettségünk bizonyítékeként megemlíthetem Pieter Feith múlt év elején az EU különleges képviselővé történt gyors kinevezését, akinek székhelye Priştinában van, és Önöknek rövidesen lehetőségük nyílik a vele való találkozásra a Külügyi Bizottságban. Neki és csapatának az a feladata, hogy értékes támogatásról gondoskodjanak a helyszínen, és ezáltal segítséget nyújtsanak nekünk ahhoz, hogy együttesen teljesíthessük összes politikai célkitűzésünket.

Egészen a közelmúltban, 2008. december elején megkezdte működését az EULEX, az EBVP mindeddig legambiciózusabb missziója. Az a fő feladata, hogy segítséget és támogatást nyújtson a koszovói hatóságoknak a jogállamiság elvének területén, különösen a rendőrség, a bírói kar és a vámigazgatás fejlesztésében.

Legnagyobb kihívásunk a következő hónapok során a koszovói kötelezettségvállalás intenzívebbé tétele lesz, ezek közül a legfontosabb feladat az EULEX teljes kiépítése. Eléggé reálisak vagyunk ahhoz, hogy tudjuk: 2009-ben bőven lesz részünk nehézségekben és akadályokban.

A koszovói intézményeknek is sok kihívással kell szembenézniük a stabil többnemzetiségű és demokratikus Koszovó létrehozásával kapcsolatos kötelezettségvállalásaik végrehajtása során. A nemzetközi közösség segítése elengedhetetlen ahhoz, hogy Koszovó teljes mértékben sikeresen integrálódhasson a régió egészébe.

A Bizottság bejelentette, hogy az év folyamán előterjeszt egy tanulmányt, amelyben megvizsgálja Koszovó politikai és társadalmi-gazdasági fejlődése előmozdításának lehetőségeit. A Tanács üdvözölte ezt a

kezdemenyezést. A tanulmánynak új lehetőségeket kell felkínálnia, és építenie kell az eddigiekben elért eredményekre, a következő néhány hónap eseményeinek fényében kiigazítva.

Az észak-koszovói helyzet minden bizonnyal továbbra is bonyolult lesz a következő hónapok során, és kiemelt figyelmet követel. A közelmúltban, ez év január elején Mitrovicában kirobbant etnikai erőszak különösen súlyos volt potenciálisan, de sikerült korlátok közé szorítani. Különösen biztató, hogy a priština hatóságok ésszerű józansággal cselekedtek. Ezek az események azonban folyamatosan emlékeztetnek bennünket a térség destabilizálódásának folyamatos veszélyére. Továbbra is szorosan figyelemmel követjük a helyzetet, elsősorban az ország északi részében.

Az elnökség nagyon hálás a parlamenti képviselők folyamatos érdeklődéséért és azért, hogy Önök támogatják az Uniónak a régióban betöltött szerepét. Különösen üdvözlöm a javasolt állásfoglalást, amelyet erre az ülésre benyújtottak. Nagyon bátorító az a tény, hogy a Parlament képes átfogó támogatást nyújtani a régióban végzett erőfeszítéseinkhez, és az Uniónak a Koszovó szélesebb régió belüli stabilitása melletti elkötelezettségéhez.

Az elnökség elkötelezte magát az Önök folyamatos tájékoztatása mellett, egyrészt a plenáris ülésen folytatott rendszeres vitákon, valamint a bizottságokban folytatott részletesebb eligazításokon keresztül. Többféle tevékenységet is tervezünk ez év tavaszára, többek között azt, hogy a március végén megrendezésre kerülő Gymnich-találkozót a Nyugat-Balkán kérdéskörének szenteljük. Azt is tudom, hogy Pieter Feith a jövő héten találkozik a Külügyi Bizottsággal, és átfogóan ismerteti a legfrissebb helyszíni fejleményeket.

Meglana Kuneva, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! Alig egy évvel a függetlenség kikiáltása után a helyzet Koszovóban és az egész nyugat-balkáni térségben általánosságban stabil és bizonyos incidensek ellenére is ellenőrzés alatt áll.

Az Európai Unió koszovói jelenléte fokozatosan megvalósul, amint átvesszük a feladatot az Egyesült Nemzetektől. Az EU különleges képviselője Priştinában állomásozik, és az Európai Unió koszovói jogállamiság-missziója (EULEX) egész Koszovóban megtalálható és március végére éri el teljes működőképességét.

A stabil többnemzetiségű Koszovó kulcsfontosságú prioritás az Európai Unió számára. Koszovó számára az európai integráció felé való haladás legjobb módja egy demokratikus többnemzetiségű társadalom létrehozása, amelyben teljes mértékben tiszteletben tartják a jogállamiság elvét, békésen együttműködnek a szomszéd országokkal és hozzájárulnak a regionális és az európai stabilitáshoz. Ez magába foglal átfogó intézkedéseket is, amelyek az összes koszovói közösség jövőjének megóvására irányulnak, és ezáltal alapot teremtenek a fenntartható gazdasági és politikai fejlődéshez.

A Bizottságnak az elért eredményekről szóló 2008. novemberi jelentését a hatóságok objektív és tisztességes felmérésnek tekintik az elért eredményekről és a ránk váró kihívásokról. A koszovói hatóságok elkötelezték magukat a Bizottsággal való közös munka és együttműködés mellett az e kihívásoknak való megfelelés érdekében. Jelentős pénzeszközöket különítünk el Koszovó számára az előcsatlakozási támogatási eszköz (EPA) alapján, a 2008. júliusában megrendezett adományozói konferencián elért összesen 1,2 milliárd euro összegű felajánlásból.

2008-ban az előcsatlakozási támogatási eszköz összesen 185 millió euro összegben támogatott koszovói projekteket, ami háromszoros növekedés az előző évhez viszonyítva. 2009-ben további 106 millió eurót különítünk el. Ennek az összegnek a kezelése a Bizottság Priština-i Összekötő Hivatalának kizárólagos hatáskörébe tartozik, amely ma már teljes mértékben működőképes, az összes releváns ellenőrző rendszere fel van állítva, és átveszi az Európai Újjáépítési Ügynökség feladatait.

A Bizottság üdvözli azt az állásfoglalás-tervezetet, amelyet az Európai Parlament ma megvitat. Ez a dokumentum érint sok olyan kérdést, amelyekről egyetértünk abban, hogy kritikus jelentőségűek, ilyen például Koszovó kulturális örökségének megőrzése, a közigazgatás képességeinek fejlesztése, a közösségek közötti jobb integráció, a többnemzetiségű oktatás fontossága, valamint a roma családok helyzete az ólommal szennyezett északi menekülttáborokban.

A Bizottság mindezeket a kérdéseket nagyon komolyan veszi. Talán mondhatok néhány szót mindegyik ilyen kérdésről.

2004 óta a Bizottság finanszírozza a vallási és kulturális örökség helyszíneinek újjáépítését – a program költségvetése 10 millió euro –, az Európa Tanács szoros részvételével. 2008-ban és 2009-ben folytatódik ez a finanszírozás, a további projektekhez biztosított további 2,5 millió euróval. Ezt a megbékélés nagyon

fontos aspektusának tekintjük, és támogatjuk Koszovó kulturális örökségi adatbázisának létrehozását. Ebben a vitában a temetők is bevonhatók a megfelelő helyreállítás és megőrzés biztosítása érdekében.

Szeretném kifejezni az Európai Parlament iránt érzett hálámat a 2008. évi EU költségvetésbe beillesztett további 3 millió euróért, amely a kulturális örökség újjáépítésére használható fel Nyugat-Balkán háború sújtotta területein. A Bizottság ennek az összegnek a felét – 1,5 millió eurót – Koszovó számára különítette el, a Művelődésügyi Minisztériummal megvalósítandó közös projekt számára Prizen többnemzetiségű városában.

Nagyon hálásak vagyunk az ez évi költségvetés e címe alatt elkülönített további összegért is. A 2007. évi előcsatlakozási támogatási eszköz alapján a Bizottság projekteket hajt végre az országon belül áttelepített személyek és a koszovói menekültek visszatérésének és újbóli integrációjának megkönnyítésére, összesen 3,3 millió euro összegért. Előirányoztunk további finanszírozást: 4 millió eurót a 2008. évi előcsatlakozási támogatási eszköz alapján és 2 millió eurót a 2009. évi előcsatlakozási támogatási eszköz alapján. Ez az összeg is hozzájárul majd a visszatérők helyi társadalmi és gazdasági környezetbe történő újbóli integrációja helyi képességének javításához.

A nemek közötti egyenlőség is előkelő helyen szerepel a napirendi pontjaink között. A Bizottság gondoskodott technikai segítségről a Nemek Közötti Egyenlőség Koszovói Ügynöksége számára. A demokrácia és az emberi jogok európai eszközén keresztül támogatja továbbá több helyi nem kormányzati szervezet tevékenységét is, amelyek a nemek közötti egyenlőség és a nők jogainak területén tevékenykednek.

Ami a közigazgatási képességeket illeti, a Bizottság figyelemmel kíséri a koszovói közigazgatási reformstratégia és cselekvési terv végrehajtását. Hangsúlyoztuk a hatóságok felé a közszolgálati törvény elfogadásának sürgősségét. A regionális közigazgatási iskola felállításában való részvételünkön keresztül együttműködünk a Koszovói Közigazgatási Intézettel. Kiemelt figyelmet fordítunk az Önkormányzati és Közigazgatási Minisztériumra, egy csaknem egymillió euro értékű támogatási projekttel.

A Bizottság jelentős erőfeszítéseket tesz a koszovói oktatási rendszer reformjának elősegítéséért. Pénzügyi segítségünk átfogó jellegű. Célja egyrészt az anyagi feltételek javítása és az oktatás színvonalának javítása az alap-, közép- és felsőfokú oktatásban és a szakképzési szektorban, valamint a multikulturális aspektusok erősítése a megbékélés alapvető feltételeként.

A júliusi adományozó konferenciát követően a Világbank felállított egy több adományozót felölelő vagyonkezelői alapot a szélesebb társadalmi szektor számára, beleértve az oktatást is. Az 5 millió euróval a Bizottság az alap legfontosabb támogatói között van. Az EU által a koszovói oktatás számára nyújtott segítség a 2006-tól 2010-ig terjedő időszak során összesen 30,5 millió euróra rúg. A többnemzetiségű európai egyetemi kollégiumok megnyitása el fogja nyerni támogatásunkat, mihelyt a helyi érdekelt felek megállapodásra jutnak arról, hogy ezt az erőfeszítést fenntartható projektté teszik.

A roma családok helyzete az ólommal szennyezett északi menekülttáborokban súlyos aggodalomra ad okot. A Bizottság tevékenyen segíti a mindenki számára elfogadható gyors és fenntartható megoldás megtalálását. Ismételten felszólítottuk az összes pártot, hogy tartózkodjanak a kérdés átpolitizálásától, és kizárólag a roma családok érdekeinek szem előtt tartásával cselekedjenek.

És végül: Koszovó a Nyugat-Balkánt és Törökországot lefedő, több kedvezményezettet meghatározó programjaink előnyeit is élvezheti, amelyek a roma népesség polgári nyilvántartásba vételének folyamatát finanszírozzák. A koszovói romáknak nyújtott támogatásunk az oktatásra is kiterjed. Az Európai Tanáccsal együtt támogatjuk a roma gyermekek minőségi oktatását, anyanyelvüket is beleértve.

Véleményem szerint mindez összhangban áll az Önök javaslataival. Köszönetet mondok a tisztelt parlamenti képviselőknek figyelmükért, és várom kérdéseiket.

Doris Pack, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony! Szeretnék gratulálni az előadónak és az árnyék-előadónak, mert meggyőződésem, hogy együttesen kiváló állásfoglalást fogalmaztak meg.

Ez az állásfoglalás felszólítja a Tanácsot és a Bizottságot arra, hogy gondoskodjanak egy közös koszovói fellépés megvalósításáról, hogy az EULEX együttműködjön az EU főképviseletével és hogy együttműködések hozzanak létre Koszovó gazdasági és társadalmi életének érdekében, amelynek fejlesztésre van szüksége.

Az EULEX-misszióknak arról is gondoskodnia kell, hogy a már évek óta húzódó bírósági ügyeket végre napirendre tűzzék és lezárják. Még mindig nem tártak fel és nem vittek bíróság elé sok atrocitást. Koszovóban

a korrupció elleni küzdelem is nagyon fontos, mivel továbbra is sok bűnöző szabadlábon van és büntetlen marad.

Az eddig hallottakon kívül az Európai Uniónak mérlegelnie kell azt, hogy ne csak nagyméretű tevékenységeket folytasson, hanem jobban összpontosítson az ott élő emberek mindennapi életére és a helyi projektek lehetőségeire is, a helyi emberek bevonásával. Ez a munka rendkívül fontos.

Fel kell szólítanunk Koszovó kormányát arra, hogy végre kezdje meg alkotmányának gyakorlati végrehajtását, amely tartalmazza a Martti Ahtisaari-tervet. A koszovói embereknek rá kell ébredniük a mindennapi életükben arra, hogy valamennyien együtt élnek. Ezenkívül a szerbeket, az albánokat és az összes koszovói kisebbséget azonos jogokkal rendelkező polgároknak kell tekinteni.

A koszovói kormánynak ezenkívül a decentralizációs programmal is előrehaladást kell elérnie. Én természetesen erősen pártolom egy többnemzetiségű európai kollégium megalapítását, amely egy újabb, a közös jövőre összpontosító közös intézmény lenne a Priština-i Egyetem és a Mitrovica-i Egyetem mellett.

Emellett szeretném, ha Szerbia végre ráeszmélne, hogy a koszovói szerbek nem akarják, hogy arra bátorítsák őket, hogy ne vegyenek részt a kormány munkájában. Meg kell nekik engedni, hogy részt vegyenek a kormányban, a Parlament munkájában és a polgári életben. Ez a Koszovó virágzásához vezető egyetlen út.

Csaba Sándor Tabajdi, a PSE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök asszony! Az Európai Parlament szocialista csoportja nevében beszélek. Megerősíthetjük, hogy a koszovói helyzet javul. Hálásak vagyunk a cseh elnökségnek és a Bizottságnak a nagyszerű együttműködésért. Teljes mértékben egyetértek Pack asszonnyal annak megerősítésében, hogy az EULEX-misszió hatalmas kihívás elé állítja az európai biztonság- és védelmi politikát, és ez az egyik legnagyobb kihívás az Európai Unió mint a jogállamiság elvére épülő Közösség egész történetében.

Nagyon jó, hogy a Biztonsági Tanács elnökének nyilatkozata után már van egy olyan jogi alap, amelyet a szerb kormány is üdvözölt. Volt egy hallgatóságos megállapodás Kína és Oroszország részéről, amelyek korábban a konfliktus minden rendezését visszautasították.

Elengedhetetlen, hogy az EULEX jó együttműködést alakítson ki az érintett felekkel Koszovóban. Nem szabad megismételniünk a MINUK által elkövetett hibákat, amely rengeteg pénzt elpocsékol és elidegenítette Koszovó népét. Pack asszony már érintette ezt a témát. Feltétlenül tisztázni kell a hatáskörök megosztását egyik oldalon a koszovói kormány és a Parlament, a másik oldalon az EULEX között.

Nem vállalhatjuk a felelősséget Koszovó fejlődéséért. Az EULEX jelenléte Koszovó északi részén rendkívül fontos a terület megosztásának elkerülése érdekében. És végül: az alkotmány rendelkezéseinek az Ahtisaari tervvel összhangban történő teljes végrehajtása feltétlenül fontos a kisebbségek számára.

Johannes Lebech, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (DA) Elnök asszony! Először is szeretnék hangot adni mély elégedettségemnek ezért az állásfoglalásra irányuló indítványért, és szeretnék köszönetet mondani Lagendijk úrnak kiváló munkájáért. Az eredmény egy jól kiegyensúlyozott és lényegre törő, ugyanakkor az összes fontos problémával foglalkozó dokumentum. Ezzel az állásfoglalással mi, az Európai Parlament képviselői először és elsősorban jelzést küldünk Koszovó népének és a többi nyugat-balkáni ország népének és ezt mondjuk: „nem feledkeztünk meg rólatok, ti is Európához tartoztok”. Ezek nem pusztán üres szavak. Az EULEX-misszió, az eddigi legnagyobb közös európai biztonság- és védelmi politikai küldetés már folyamatban van. Nagy elégtételt jelent, hogy a missziót támogatja az ENSZ és az, hogy az egész országot lefedi.

Állásfoglalásunkkal mi, az Európai Parlament képviselői támogatjuk Koszovót ebben a misszióban. Ezenkívül rámutatunk azokra a területekre, amelyeken az EU tagállamai segítséget nyújthatnak Koszovónak. Ez a közigazgatás létrehozására, a civil társadalom megerősítésére és az oktatásra irányuló projektekkel kapcsolatos speciális segítségekre vonatkozik. Amikor rámutatunk azokra a területekre, amelyeken Koszovó vezetőinek fejlődniük kell, például a kisebbségek védelme tekintetében, ennek az az oka, hogy nagyon komolyan vesszük azt, amikor azt mondjuk, hogy Koszovó mellett állunk a demokratikus társadalom létrehozására irányuló erőfeszítéseiben. A kisebbségek szempontjából demokratikus társadalom békésen együtt él a szomszédos országokkal. Itt nem csak Koszovó jövőjéről van szó, hanem a teljes balkáni régió és Európa egészének jövőjéről. Hosszú és rögzös út áll előttünk. Ez az egyetlen út, amely az EU felé, valamint Koszovónak és a teljes nyugat-balkáni régióknak az európai együttműködés keretein belül zajló teljes és hiánytalan integrációja felé vezet.

Ryszard Czarnecki, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök asszony! Az eredendő bűn, amelyet akkor követtek el, amikor ez az új ország, nevezetesen Koszovó megszületett, azt az érzést is magába foglalja, amely a koszovói és metochiai szerb kisebbség körében, sőt magában Szerbiában is eluralkodott, hogy az új államot és a teljes muzulmán többséget a szerbek ellen hozták létre. Ez egészen biztosan ráveti majd az árnyékát Belgrád és Priština kapcsolataira, és még ennél is biztosabban befolyásolja majd a koszovói nép és az etnikai szerb enklávékban élő szerbek közötti kapcsolatokat.

Ha nem tartják tiszteletben a szerb kisebbség kulturális, oktatási és vallási jogait, akkor ez nemcsak a Koszovó és Szerbia közötti és a többi balkáni országgal ápoltt kétoldalú kapcsolatokat fogja megnehezíteni, hanem Priştinának az uniós tagsághoz vezető útja is hosszabb lesz.

Egyetérték azzal, amit az előttem felszólaló tiszteletreméltó Lebecz úr elmondott. A koszovói kormánynak meg kell értenie, hogy a kisebbségek jogainak tiszteletben tartása európai norma. Szigorúan ragaszkodnunk kell ezekhez az alapelvekhez, és gondosan szemmel kell tartanunk koszovói partnereinket e tekintetben.

Joost Lagendijk, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (NL) Csaknem egy évbe telt, mire odáig eljutottunk, hogy az EULEX képes teljesíteni eredeti mandátumát. Hasznos röviden emlékeztetnünk önmagunkat, mi is volt az eredeti mandátum lényege.

Az EULEX, az eddigi legnagyobb európai misszió – amint erre valaki már rámutatott – feladata az volt, hogy kifejlődjön és aktív legyen egész Koszovóban, az Ibar-folyótól északra és délre egyaránt. Az EULEX-nek ezenkívül három területért kellett felelősséget vállalnia: vámügyek, rendőrség és joghatóság, és ami döntő jelentőségű, nem az volt a dolga – hangsúlyozom, nem az volt a dolga –, hogy homályos kapcsolatokat építsen ki egyik oldalon az EULEX, a másik oldalon pedig az UNMIK, az ENSZ szervezete között. És akkor még nem is beszéltünk arról, hogy az EULEX tevékenységeinek eredményeként az ország kettészakadt az északi és a déli részre. Ez nyilvánvalóan nem szerepelt a tervek között.

Nagyon hosszú ideig úgy látszott, hogy nem lehet végrehajtani az eredeti mandátumot a Biztonsági Tanács hírhedt blokádja miatt. Valójában csak a múlt év novembere óta néz úgy ki a helyzet, hogy végre a helyükre kerülnek a dolgok. Helyénvaló – két-három hónappal a tevékenységek tényleges megkezdését követően – számot vetni és megnézni, minden rendben van-e, vagy engedjék meg nekem, hogy óvatosabban fogalmazzak, a jelek szerint minden rendben van-e?

A koszovói rendőrség nagyon örül az EULEX-szel létrehozott kiváló együttműködésnek. A vámhivatalok is végre újból felálltak és működnek, és különösen Észak-Koszovóban, miután ezeket a koszovói szerbek tavaly felégették. Végre hozzákezdtek a perek hatalmas hátralékának felszámolásához, amelyek az etnikumok közötti erőszak és a korrupció területén felhalmozódtak, ami újból azt szemlélteti, hogy az EULEX tevékenységei az összes közösségnek, nemcsak az albánoknak vagy a szerbeknek az érdekeit szolgálják.

Valójában abban reménykedem, hogy az EULEX-nek az utolsó néhány hónap során elért előrehaladása pozitív módon tartós lesz. Abban is őszintén reménykedem, hogy Belgrád ráébred arra, hogy az Európai Unióval folytatott jelenlegi konstruktív együttműködés megközelítési módja sokkal hatékonyabb, mint a történelem átírására irányuló ismételt kísérletek. Mindenek felett pedig abban reménykedem, hogy a koszovói hatóságok képesek lesznek kezelni azt a roppant nagy problémahalmazt, amellyel továbbra is szembe kell nézniük. Hosszú idő után végre hozzákezdtek a korrupció és a szervezett bűnözés felszámolásához, amely továbbra is igen elterjedt Koszovóban. Koszovónak végre van tartós energiaellátása az EU jogszabályai alapján, és hosszú idő után végre erősödik a koszovói gazdaság.

Koszovó független állam, és akár tetszik ez ennek a Parlamentnek, akár nem, nincs visszaút. Mi, az Európai Unió, kiálltunk amellett, hogy Koszovó életképes állammá fejlődjön. Ezért vagyunk ott, és ezért kell ott maradnunk.

Tobias Pflüger, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony! Csoportom, az Egységes Európai Baloldal/Északi Zöld Baloldal képviselőcsoport elutasítja a Koszovóval kapcsolatban benyújtott állásfoglalást. A tagállamok többsége, de nem mindegyik, elismerte Koszovót – a nemzetközi jogot megsértve. Képviselőcsoportom ragaszkodik ahhoz, hogy a Koszovóra vonatkozó összes rendeletnek összhangban kell állnia a nemzetközi joggal, és az összes érintett féllel, köztük Szerbiával is meg kell állapodni. Koszovó elismerése katasztrofális precedenst teremtett, amelyet most más régiók is követhetnek, például Dél-Oszétia és Abházia.

Az EU elindította az EULEX-missziót Koszovóban. Az Egységes Európai Baloldal/Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoport elutasítja ezt a missziót, mert az Koszovónak a nemzetközi joggal ellentétes elismerésére

épül, és ezért valami olyasmit hoz létre, ami egy EU-protektorátusra emlékeztet. Az EULEX rendelkezik, idézem „bizonyos végrehajtási felelősségekkel”. Ez azt jelenti, hogy az EULEX tisztviselői megsemmisíthetik a koszovói hatóságok határozatait. Az EULEX-misszióhoz tartozik továbbá 500 rendőr is, akik a zendülések ellen harcolnak. Január 26-án az EULEX és a KFOR közös gyakorlatot tartott a zendülések elleni küzdelemről. Ez sajnálatos módon azt jelzi, hogy szoros együttműködés áll fenn az EU és a NATO között Koszovóban.

Ugyanakkor az EU és más szervezetek támogatják a neoliberális gazdasági újjáépítést Koszovóban, de a helyi emberek nem ezt akarják. Ezért olyan megoldásokra szólnak fel, amelyek összhangban állnak a nemzetközi joggal és egyértelműen az EU EULEX-missziója ellen szavazunk. Ha valóban támogatni akarjuk a helyi embereket, akkor az EULEX-misszió ezt nem engedi meg nekünk.

Bastiaan Belder, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (NL) Amikor két hónappal ezelőtt munkalátogatást tettem Koszovóban, láthattam, miért olyan nehéz sokak számára a nemzetközi jelenlét megértése az országban. Ezenkívül az volt a benyomásom, hogy a különféle szintek közötti együttműködés nem mindig igazán jó.

Az európai intézmények nem tehetik meg, hogy egyszerűen megvonják a vállukat. Belekeveredtünk ebbe a helyzetbe. Az EULEX-misszió keresztül Európa felelősséggel tartozik az ott kialakult helyzetért. Az EULEX-nek határozottabban kell fellépnie, és segítséget kell nyújtania a koszovói hatóságoknak, akár felkérjük erre, akár nem.

Két szempontot szeretnék hangsúlyozni. Először is sürgetem azokat a tagállamokat, amelyek még nem ismerték el Koszovót, hogy újból gondolják át álláspontjukat. Koszovó számára nincs visszaút Szerbia határai közé. Másodszor: létre kell hozni egy nyugat-balkáni főtervet, amelynek kézzelfogható szinten kell működnie az összes érintett ország részvételével, hogy elősegítsük a felkészülést az Európai Unióhoz való csatlakozásra. Ez Európa Nyugat-Balkánnal kapcsolatos kötelezettségvállalása.

Bernd Posselt (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony! Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták képviselőcsoportjának árnyékelőadójaként szeretnék gratulálni Lagendijk úrnak ezért a kiváló szövegért. Támogatjuk a szerbiai reformprogramot, és természetesen tiszteletben tartjuk az EU tagállamoknak azt a törpe kisebbségét, amely még nem ismerte el Koszovót a nemzetközi jog alapján.

Szeretném azonban lehűteni azoknak a kedélyeit, akik úgy gondolják, hogy ezek a fejlemények visszafordíthatók. A parlamenti képviselők háromnegyede Koszovó elismerése mellett szavazott. A Bizottság szintén kinyilvánította támogatását, a 27 tagállam közül 23, az összes G7-ország, a volt jugoszláv köztársaságok közül négy és a Koszovóval határos négy ország közül három ugyanígy nyilatkozott.

Ez jól szemlélteti, hogy a fejlődés visszafordíthatatlan. Ezért nagyon fontos a jövő felé fordulni, amely számos kockázatot is rejt. Az első komoly kockázat Koszovó megosztása. Mostanáig a volt Jugoszlávia oszlott fel vagy a régi köztársaságok, vagy pedig az autonóm területek régi belső határai mentén. Ha át kell rajzolnunk a térképet, például Mitrovicában, akkor az eredmény az lenne, hogy például a szerbiai Preševo-völgyben élő albánok, a Novi Pazar-i Sandžakban élő emberek és mások elkezdének megkérdőjelezni, hol is kell húzódnuk a határoknak. Ez rendkívül veszélyes helyzethez vezetne.

Ezért érdemes követni az Ahtisaari-tervet, amely tiszteletben tartja Jugoszlávia régi belső határait, ugyanakkor kölcsönös és kiterjedt védelmet kínál a kisebbségeknek. A korábbi Ahtisaari-terv által a kisebbségeknek felkínált védelem, amely most a koszovói alkotmány részét alkotja, a világ legátfogóbb védelmi programja. A koszovói szerbeknek meg kellene ragadniuk ezt a lehetőséget, és ki kellene használniuk ezt a kisebbségvédelmet.

Elnök asszony, soros tanácsi elnök úr! Önök tudják, hogy jómagam is egy kisebbséghez tartozom, amelyet régen bántalmaztak azért, hogy alkalmazkodjon mások céljaihoz. A koszovói szerbeknek gondoskodniuk kell ennek a helyzetnek az elkerüléséről. A Koszovót fenyegető többi veszély a káosz és a korrupció. Ebben az esetben csak annyit mondhatok, hogy meg kell erősítenünk az EULEX-missziót, mert az UNMIK nem a megoldást jelentette, hanem magának a problémának a része volt.

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Elnök asszony! Képviselőtársam, Joost Lagendijk, hasonló helyzetben van, mint Koszovó. Létezik, de nem mindenki ismeri el előadóként, jóllehet valójában az. Ebben az összefüggésben szeretnék neki és Tabajdi úrnak nagy köszönetet mondani ezért a jelentésért.

Természetesen nem sikerült akkora előrehaladást elérnünk Koszovó elismerése tekintetében, mint ahogyan azt sokan, például a Koszovóban élők szerették volna. El kell ismernünk, hogy ez fájdalmas helyzet Szerbia számára. Nem szabad olajat öntenünk a tűzre. Inkább mindent meg kellene tennünk annak érdekében, hogy

a folyamat békés legyen. Nagyon elégedett vagyok, amiért Szerbia vezetői, annak ellenére, hogy eleinte sok durva szót mondtak, megkísérlik legalizálni és közömbösíteni ezt a helyzetet azért, hogy esélyt adjanak az EULEX-missziónak. Szeretném megkérdezni mindenkitől, aki ellenezte az EULEX-missziót, hogy milyen helyzetben lennének a szerbek és más kisebbségek az országban, ha az EULEX-misszió nem létezne?

A szerb kisebbség vagy Szerbia szempontjából értelmetlen az EULEX-misszió helytelenítése. Meggyőződésem, hogy az a helyzet, ha valaki itt a Parlamentben támogatja Szerbiát, ugyanakkor helyteleníti az EULEX-missziót, az egyszerűen abszurd. Ám az is igaz, hogy maradtak megválaszolatlan kérdések. A koszovói politikai vezetőknek erőfeszítéseket kell tenniük a helyzet megoldása érdekében. Az egyik legfontosabb feladatunk és követelésünk az Ahtisaari-terv összes aspektusának végrehajtása, amelyről holnap szavazunk jelen állásfoglalás részeként.

És végül: támogatnunk kell a teljes régió integrációját. Magától értetődik, hogy mindegyik országnak el kell végeznie a saját feladatait. Ám minél nagyobb eredményeket ér el Szerbia és Macedónia az integráció folyamatában, annál gyorsabban képesekké válunk a koszovói helyzet és a többi nyitott kérdés megoldására. Kizárólag a régió összes országának integrációja teremtheti meg a Koszovó békés fejlődéséhez szükséges feltételeket.

Annemie Neyts-Uyttebroeck (ALDE). – (NL) Mivel minden felszólaló ismeri, jól ismeri vagy kitűnően ismeri a koszovói helyzetet, nem kell ezt tovább fejtegetnünk, ha meg akarjuk győzni magunkat arról, mennyire jól ismerjük ezt a helyzetet.

Először is örülnünk kellene annak a ténynek, hogy Koszovó függetlenségének első éve végül viszonylag jól sikerült, és sokkal jobban, mint ahogyan ettől sokan félték. Szeretnék továbbá hangot adni örömömnek és elégedettségemnek azért, hogy az EULEX-misszió végül beindult, hála az ENSZ Biztonsági Tanácsán belül sokak jóindulatának és jártasságának. Nagyon sok múlik az EULEX-misszió sikerén, mivel Koszovó a függetlenségét megelőző tíz éven keresztül protektorátus volt. Most valamennyiünk számára az a legfontosabb, hogy Koszovó érettségre jusson.

Sylwester Chruszcz (UEN). – (PL) Elnök asszony! Az albán közösség egyoldalú döntése alapján a Szerbiához tartozó koszovói tartomány elszakadt Szerbiától. Ezt a lépést én, személyesen, a nemzetközi jog példátlan megsértésének tekintem. Ezenkívül ennek a döntésnek lesznek még további utóhatásai is, hasonlóak azokhoz az eseményekhez, amelyeket a múlt évben a Kaukázusban láttunk.

Szeretném Önöket emlékeztetni arra, hogy az Egyesült Nemzetek nem ismerte el a koszovói albánok döntését. Az ENSZ Biztonsági Tanácsának 1244. számú határozata továbbra is hatályos. Ezért szeretnék óvni mindenkit bármilyen döntés meghozatalától, mielőtt a Hágai Nemzetközi Büntetőbíróság döntést hoz ebben az ügyben. Csak akkor fogjuk ismerni a tartomány valódi jogi helyzetét, amely a nemzetközi jog alapján továbbra is a Szerb Köztársaság szerves része.

Szeretném felhívni a figyelmüket arra a drámai helyzetre, amellyel a saját függetlenségét kikiáltó Koszovói Köztársaságban a szerb közösségnek továbbra is szembe kell néznie. Ismerjük be nyíltan, hogy az Európai Unió azon tagállamainak döntése, amelyek elismerték ezt az országot, végzetes hiba volt. Egyszerűn fogalmazva: Koszovó Szerbiához tartozik.

Erik Meijer (GUE/NGL). – (NL) Amióta Koszovó közel egy éve kikiáltotta függetlenségét, az Európai Unió reménytelenül megosztott ebben a kérdésben. Görögország még nem döntött, míg Spanyolország, Románia, Szlovákia és Ciprus belpolitikai okokból elutasítja ezt a függetlenséget. A közös EULEX-projekt, amellyel az Európai Unió befolyásra kíván szert tenni Koszovóban, sokkal inkább olyan eszköznek tűnik, amely ennek a belső megosztottságnak az elrejtésére szolgál.

Az EULEX előnyös lehet az Európai Unió számára, de vajon ugyanez elmondható-e Koszovóról is? Koszovó népe alig várja, hogy hamarosan csatlakozhasson az Európai Unióhoz és egyenlő jogú taggá válhasson. A csaknem egy évszázadig tartó szerb iga után egyértelműen nem akarnak újabb külső beavatkozást. Egy olyan projekt mint az EULEX talán hasznos lehetett egy rövid ideig, 2008 első néhány hónapjában, az esetleges káosz elkerülése érdekében. Ez a szakasz azonban már elmúlt. Az EULEX késői megérkezése most sokkal inkább azt a benyomást kelti, hogy az Európai Unió protektorátussá akarja változtatni Koszovót, katonai jelenléttel és közigazgatási befolyással, amint ezt korábban tette Bosznia-Hercegovina esetében, ahol ez a politika vajmi kevés eredményre vezetett.

Koszovó békés és harmonikus jövőjének biztosításához nemcsak a jelenlegi kormány és a kormányzó pártok részvételére van szükség. Fontos erő még délen az önrendelkezési jogért küzdő Vetëvendosje, amely az EU

kezdemenyezését céltalan gyarmatosításnak tekinti, valamint a szerbek képviselői az Ibar-folyótól északra található helyhatóságokban, akik minden tőlük telhetőt megtesznek a Szerbiával ápolat állandó kapcsolatok fenntartása érdekében. Az EULEX ilyen bírálói nélkül nem tudunk hosszú távú megoldásról gondoskodni. Koszovó jövőjét jobban szolgálják a széles körben elfogadott belső kompromisszumok, mint az Európai Unió erődemonstrációja.

Patrick Louis (IND/DEM). – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Tíz évvel ezelőtt a NATO bombázta Belgrádot, kétségtelenül ötven éves fennállásának megünneplése és hatáskörének ismételt meghatározása érdekében, amelyet a Washingtoni Egyezmény korlátozott. Ezeket a bombázásokat a nemzetközi jog megsértésével, vagyis az ENSZ előzetes beleegyezése nélkül hajtották végre.

Egy évvel ezelőtt Priština egyoldalúan kinyilvánította Koszovó függetlenségét, kihívóan semmibe véve a Jugoszláv Szövetségi Köztársaság szuverenitását, amelynek szuverenitását és területi integritását azonban az ENSZ Biztonsági Tanácsának 1244. számú határozata megerősítette.

Ma az európai EULEX-misszió, az Egyesült Államok szakértőivel együtt abban reménykedik, hogy Koszovó a jogállamiság elvére épülő állammá válhat. Ha a helyzet nem lenne annyira rémületes, mulatságos lenne eltűnődni azon, hogyan lehet ilyen körülmények között ilyen gyümölcsre számítani.

Közben azt kérjük ettől a missziótól, hogy gondoskodjon a szerb nemzeti kisebbség tiszteletben tartásáról és nagyra értékeléséről őseik földjén. Ez jó kezdetnek tűnik a számunkra a jogállamiság elvének helyreállításához.

Anna Ibrisagic (PPE-DE). – (SV) Én a Balkánon születtem. Az 1980-as évek végén közlőrl követtem figyelemmel a koszovói problémákat. Láttam, amint Szlovénia és Horvátország független állammá válik, és átéltem a háborút az 1990-es évek elején. Személyesen megtapasztaltam a háborút Boszniában, míg végül menekültként elhagytam az országot. Tudom, hogy nagyon könnyű elindítani egy háborút, de azt is tudom, hogy sokkal nehezebb megteremteni a békét és helyreállítani az emberekben a bizalmat egymás iránt.

Koszovó jelenlegi helyzete döntő jelentőségű lesz a régió jövőbeni generációi számára, pontosan a különféle etnikai csoportok közötti bizalom helyreállítása szempontjából. Nagyon elégedett vagyok azért, mert Lagendijk úr annyira világosan fogalmazott állásfoglalásában arról a tényről, hogy magunk mögött kell hagynunk a Koszovó függetlenségével és az azt körülvevő konfliktusokkal kapcsolatos vitákat.

Időnkét és energiánkat most az azzal kapcsolatos vitákra kell fordítanunk, hogy hogyan fogjuk megerősíteni az összes ember egyenlő jogait, hogy békében élhessenek és munkálkodhassanak Koszovó szebb jövőjének megteremtéséért. A kisebbségek hatékony védelmére, a gazdasági helyzet javítására, valamint a széles körben elterjedt korrupció és a szervezett bűnözés elleni küzdelemre kell összpontosítanunk.

Koszovóban mindenkinek a személyes feladatává kell tennie azt, hogy hozzájáruljon az etnikai csoportok közötti erőszak megállításához. A bíróságoknak gondoskodniuk kell a háborús bűncselekmények megbüntetéséről. Néhány parlamenti képviselő sajnálkozik az EU koszovói jelenléte és részvétele miatt, de mi, akik átéljük a balkáni háborúkat, nagyon sajnáljuk azt, hogy az EU nem vesz részt egyértelműben és szélesebb körben a helyzet rendezésében.

Nagyon sok munka vár még elvégzésre, amihez időre van szükség, de a lényeg végeredményben az emberek közötti bizalom helyreállítása, hogy az utánunk következő generációk esélyt kapjanak arra, hogy együtt tanulhassanak, élhessenek és dolgozhassanak, békében, a különbözőségeket tiszteletben tartva. Erről szó az európaiság eszméje.

(Taps)

Libor Rouček (PSE). – (CS) Szeretném röviden megemlíteni elsősorban Szerbia szerepét. A bonyolult belpolitikai helyzet ellenére a szerb kormány rendkívül konstruktív és felelős hozzáállást fogadott el az EULEX-misszió koszovói áttelepítésével kapcsolatban. Az ENSZ-szel való egyetértésben megkönnyítette egy szerb nemzetiségű magas rangú rendőrtiszt kinevezését is a koszovói rendőrségi erőkhöz. Szilárd meggyőződés, hogy ez az út vezet el a koszovói szerbek és más kisebbségek Koszovó politikai, gazdasági és társadalmi életébe történő fokozatos befogadásához. Ezzel kapcsolatban szeretném felkérni az Európai Unió főképviseletét, hogy gondoskodjon arról is, hogy a koszovói hatóságok kellő figyelmet fordítsanak a mitrovicai körzet multilaterális fejlődésére. Ezenkívül osztom Anna Ibrisagic azon véleményét is, hogy most minden korábbinál nagyobb figyelmet kell szentelnünk Koszovó biztonsági és gazdasági helyzetére, valamint gazdasági fejlődésére.

Nicholson of Winterbourne (ALDE). – Elnök asszony! Szeretnék köszönetet mondani Lagendijk úrnak, akinek hatalmas politikai jártassága csodálatos állásfoglalást eredményezett a további munkánkhoz.

Külön köszönetet mondok neki a 26. bekezdés elfogadásáért, amelyre szeretném felhívni a miniszter és a Bizottság figyelmét. Itt 1 500 roma ember rendkívül rossz egészségi állapotáról olvashatunk, akik az ENSZ téves döntése miatt már kilenc éve egy ólombánya közelében élnek. Teljes mértékben egyetérték azzal, amit Vondra miniszter úr mondott, hogy ez nem feltétlenül az Európai Unió küldetése. Ennek ellenére köszönetet mondok a Bizottság munkacsoportjának, amiért azonnal felvette ezt a témát, amikor felvettem és látogatást tett a helyszínen, hogy megvizsgálja az ólomszintek által okozott károkat. Ezeknek az embereknek a vérében rémisztően magas az ólomszint, visszafordíthatatlan károkat szenvedtek, és azonnali és sürgős átköltöztetésre és orvosi kezelésre van szükségük.

Vondra miniszter úr, Ön megígérte, hogy folyamatosan és hiánytalanul tájékoztatja ezt a Parlamentet. Arra kérem Önt hivatalban lévő elnökként, hogy a lehető legnagyobb figyelemmel kövesse ezt az ügyet és számoljon be arról, amit tesz.

Alojz Peterle (PPE-DE). – (SL) Szeretném őszinte elismerésemet kifejezni az előadó és az árnyékelőadók felé ezért a kitűnő jelentésért. Ennek az a célja, hogy hozzájáruljon a koszovói helyzet további stabilizálásához és normalizálásához.

Koszovónak az elmúlt év során elért sikerei megerősítik azt a reményünket, hogy lehetséges egy többnemzetiségű és multikulturális együttélés Koszovóban. Az európai törekvések, amelyek nemcsak Koszovóra, hanem az egész Nyugat-Balkánra irányulnak, kizárólag ennek az előfeltételnek a teljesülése esetén válhatnak valósággá.

Sikerült előrehaladást, jelentős előrehaladást elérnünk ezen a területen, és most tovább kell lépünk. Különösen üdvözlöm azt a tényt, hogy az EULEX erőfeszítései is hozzájárultak a koszovói helyzet normalizálásához. Üdvözlöm a koszovói biztonsági erők közelmúltban történt létrehozását és azt, hogy a koszovói szerb közösség egy része részt vesz a rendőri erőkben. Ha gyorsabb eredményeket akarunk elérni, akkor a politikai, a gazdasági, a biztonsági, a szociális és más területeken is cselekednünk kell, és kiemelt figyelmet kell fordítanunk arra, ami helyi szinten történik, mert itt a legérzékenyebb az együttélés kérdése. Támogatnunk kell azokat a projekteket, amelyek erősítik az etnikumok együttélését és együttműködését. Ennek jegyében üdvözöm az Európai Bizottságnak azt a szándékát, hogy minden rendelkezésére álló eszközt igénybe vesz az eredmények elérése érdekében. Koszovónak pontosan erre van szüksége.

Richard Howitt (PSE). – Elnök asszony! Üdvözlöm a mai vitát és állásfoglalást mint a kapcsolatok normalizálásának következő lépését az Európai Unió és Koszovó között, egy évvel a függetlenség kikiáltása után.

Feltétlenül hangsúlyoznunk kell, hogy az olyan emberekről, mint például Van Orden úr és Tannock úr a brit konzervatívok részéről, akik ellenzik ezt a folyamatot, bebizonyosodott, hogy tévedtek, mert már 54 ország – köztük az Európai Unió 22 tagállama – is hivatalosan elismerte Koszovót, és az Európai Unió koszovói jogállamiság-missziója is áttelepült, Szerbia beleegyezésével. Valójában mindvégig úgy érveltünk, hogy egy eltökélt Koszovó elősegítheti Szerbia uniós törekvéseit, és ma megismételjük, hogy azt akarjuk, hogy ez sikerüljön.

Tegnap az Európai Unió igazságszolgáltatási missziója megkezdte az első háborús bűnösök tárgyalását Koszovóban. Ma Őkirályi Fensége Anna Brit Hercegnő látogatást tesz fogyatékkal élő gyermekek egy iskolájában, a koszovói Gjilanban. Nyilvánvaló, hogy mindkét esemény jó szemlélteti Európa elkötelezettségét amellest, hogy soha nem szabad megfeledkezni a múltbeli igazságtalanságokról, hanem ma együtt kell cselekednünk valamennyiünk jobb jövőjéért.

Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE). – (NL) Először is szeretnék gratulálni Lagendijk úrnak ezért a rendkívül pártatlan állásfoglalásért, és szeretném megragadni a lehetőséget arra, hogy köszönetet mondjak Pack asszonynak, mivel ő és delegációja tekintélyes mennyiségű hasznos munkát végzett ezen a területen.

Az EU célkitűzései egyértelműek: Koszovó nem válhat fekete lyukká. Ezért a koszovói hatóságok viselik az elsődleges felelősséget. Meg kell nyerni a lakosság bizalmát, nemcsak a kormány, hanem a jogrend felé is. A korrupció és a bűnözés aláássa az államot. Teljes mértékben be kell vonni a közéletbe a nőket és a kisebbségeket.

A másodlagos felelősséget véleményem szerint a szomszédos országok, és különösen a szerb hatóságok viselik. A régióban mindenkinek érdeke a konstruktív párbeszéd és a regionális együttműködés.

És végül: az Európai Unióra is súlyos felelősség nehezedik. Az EULEX létrehozásával az Európai Unió magasra állította törekvéseinek mércéjét. Örvedetes, hogy megkezdődött a tényleges munka. A következő két évben kiderül, hogy az EULEX képes-e valós hosszú távú eredményeket elérni. Nagyon remélem, hogy igen.

A stabilitás, a megbékélés és a jogállamiság elvének fejlesztése Koszovóban rendkívül fontos a koszovóiak és az összes koszovói etnikai kisebbség számára, de az Európai Uniónak is ez az érdeke. Ebből a szempontból kiemelkedő jelentőségű a segítségnyújtás hatékonysága. Pack asszony és én a közelmúltban látogatást tettünk Koszovóban. Segítségnyújtásban nincs hiány, de valószínűleg jobban és hatékonyabban is lehetne koordinálni.

Adrian Severin (PSE). - Elnök asszony! Hány elismerés szükséges ahhoz, hogy egy állam függetlenné váljon? Nem ez a kérdés, mivel az elismerések minősége fontosabb, mint a száma. Az önrendelkezési jog kinyilvánítása nem vezet függetlenséghez, ha a kérdéses államot nem ismerik el azok, akikkel szemben az önrendelkezési jogot meg akarja szerezni.

Valamely állam függetlensége nem valós mindaddig, amíg az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa nem ismeri el. Ezenkívül valamely állam nem lehet független, ha nem képes a területén élő összes közösség számára felkínálni a polgári és multikulturális társadalomba való szerves beilleszkedés méltányos kilátását, ha nem önfenntartó és ha nem képes önmagát kormányozni.

Mindezek miatt az Athisaari-terv kudarcot vallott. A *status quo ante* (korábbi helyzet) visszaállításának kérése sem megoldás – előre kell haladnunk. Ezért az Európai Uniónak és az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsa állandó tagjainak nemzetközi konferenciát kell összehívniuk, amelynek tartós megoldást kell találnia a demokratikus biztonság, a geostratégiai egyensúly és a társadalmi-gazdasági stabilitás területén a Nyugat-Balkánon. Ezeket a kereteket belül Koszovónak vissza kell térnie a nemzetközi legalitás útjára, és a régióknak el kell fogadnia egy világos ütemtervet az uniós integrációhoz.

A Lagendijk-jelentés sajnálatos módon nem tár fel ilyen lehetőségeket, és ilyen módon letér a jobb jövő felé vezető reális hajtóerők útjáról. Ezért a Román Szociáldemokraták kénytelenek a jelentés ellen szavazni.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) A nemzetközi jog rendelkezései szerint és tekintettel az ENSZ Biztonsági Tanács 1999-ben elfogadott 1244. számú határozatára Koszovó nem tekinthető államnak. Az EU öt tagállama nem ismerte el Koszovó egyoldalúan kikiáltott függetlenségét. Koszovó azonban realitás, ezért foglalkoznunk kell vele.

A Nyugat-Balkán stabilitása olyan régióként, amelynek a legnagyobb az esélye arra, hogy a közeljövőben csatlakozhat az EU-hoz, elengedhetetlen. Ezért kell az EU-nak betöltenie a vezető szerepet a terület törekény helyzetének kezelésében. Az EULEX-misszió, amely már elérte kezdeti műveti képességeit, nagyon fontos az ebbe az irányba megtett első lépésként, mivel a segítségnyújtásnak és a koordinációnak elsősorban az etnikumok közötti együttműködés légkörét kell biztosítania, amely lehetővé teszi a normális élethez való visszatérést.

Az összes kisebbség védelmét biztosítani kell Koszovóban, beleértve a szerb kisebbséget is. Meg kell erősíteni az intézményeket a káosz elkerülése és a stabil fejlődés érdekében. Mindenkinek vissza kell kapnia a saját tulajdonát és garantálni kell a menekültek számára a visszatérési jogot. Az EU rendelkezésére álló pénzügyi eszközöket, különösen az előcsatlakozási támogatási eszközöket fel kell használni a társadalmi és a gazdasági fejlődés előmozdítására, az átláthatóság javítására és az etnikai közösségek közötti megbékélés előmozdítására. Koszovót semmilyen módon nem szabad elszigetelni az európai folyamatoktól. Regionális összefüggésekbe ágyazott európai perspektívával kell rendelkeznie. Minden egyes régióban ugyanazokat a normákat kell alkalmaznunk. Bármit is kérnek tőlünk a régió más országai, ugyanazt kell alkalmaznunk Szerbiára és Koszovóra is.

Az Európai Uniónak ragaszkodnia kell a Priština és Belgrád közötti párbeszéd folytatásához. Úgy érzem, hogy ez az állásfoglalás a jelenlegi állapotában nem tükrözi vissza az Európai Unió 27 tagállama által Koszovóval kapcsolatban képviselt sokféle álláspont teljes skáláját. Ezért az európai néppárt (kereszténydemokraták) és az európai demokraták képviselőcsoportjának román delegációja, a magyar származású parlamenti képviselők kivételével az állásfoglalás ellen fog szavazni.

Csaba Sógor (PPE-DE). – (HU) Bombázni kellett Szerbiát, hogy megértse: a kisebbségek jogait tiszteletben kell tartania. Kemény lecke volt. Ahelyett, hogy autonómiát adott volna Koszovónak, el kell fogadnia Koszovó függetlenségét. Koszovó figyelmeztetés az EU tagállamainak is. Biztosítani kell minden tagállamnak, hogy országa területén a hagyományos nemzeti kisebbségek biztonságban, és otthon érezhessék magukat. Az elégedett kisebbségek egy ország biztonságának, szuverenitásának, gazdasági fejlődésének legbiztosabb

alapjai. 2008. február 17-én személyesen vettem részt Pristinában Koszovó függetlenségének kikiáltása alkalmával megtartott hivatalos ünnepeken. Remélem, hogy meggyőződhetem arról is: a szerb kisebbség kulturális és területi autonómiája Koszovó területén megvalósul. A koszovói albánok lehetőséget kaptak egy európai színvonalú megoldásra. Szerbiának van még egy esélye: a Vajdaság. Az EU tagállamai is igyekezhetnek kulturális vagy területi autonómiát adni az országaik területén élő nemzeti kisebbségeknek. Kínos lenne az EU egyes tagállamainak Koszovó és Szerbia után kullogni.

Victor Boștinăru (PSE). – (RO) Európai parlamenti képviselőként és a délkelet-európai delegáció tagjaként azt vártam, hogy közös értékeinkről fogunk hallani, amelyeket mi büszkén „európai értékeknek” nevezünk, hogy az Európai Parlament és az Európai Bizottság teljes hatalmával és hatáskörével azt követeli a koszovói politikai pártoktól, hogy legyenek nyitottak a többnemzetiségű képviselőre, és hogy a Koszovó és az Európai Unió közötti kapcsolatok jövőbeni alakulása az ilyen jellegű fejlődéstől függ.

Azt vártam ettől a jelentéstől, hogy közli velünk, hogy az a modell, amelyet az EU felépíteni szándékozik Koszovóban, történetesen az európai adófizetők pénzéből, az egy valóban többnemzetiségű, multikulturális és több vallásra kiterjedő modell, amely nem a szegregációra épül. A képviselőtársaimmal Koszovóról folytatott beszélgetések során elmondták nekünk, hogy ez a modell jelenleg nem hajtható végre.

A következő kérdéssel szeretném befejezni: ha ez a modell nem alkalmazható Koszovóban és ha a mi európai értékeink számára nincs hely Koszovóban, akkor milyen modellt alkalmazhat az Európai Bizottság?

Gisela Kallenbach (Verts/ALE). – (DE) Elnök asszony! Szeretnék köszönetet mondani Lagendijk úrnak, valamint a Külügyi Bizottságnak, amiért ezen az állásfoglaláson és ezen a vitán keresztül gondoskodtak arról, hogy Koszovó kérdése napirenden maradjon. Az a véleményem, hogy ezt Koszovó népe nagyon kiérdemelte az Európai Unió 1990-es években elkövetett kudarcai után.

Adósságaink vannak amelyeket ott meg kell fizetnünk, nevezetesen tartozunk Koszovó népének és az egész régióval azzal, hogy kiterjedt segítséget nyújtunk nekik az EU felé vezető útukon. Ebből a szempontból az abszolút első számú prioritást a kiemelt gazdasági fejlődés előfeltételei alkotják, mivel ezek nélkül nem lehet kizárni a zavargásokat.

Arra kérem a Bizottságot, hogy vesse be befolyását annak érdekében, hogy a Közép-európai Szabadkereskedelmi Megállapodást mindegyik aláíró állam valóban végrehajtsa. A Tanácsot is kérem, szíveskedjenek gondoskodni arról, hogy a tagállamok tapintatosan kezeljék az erőszakkal kitelepített menedékkérők ügyét.

Alexandru Nazare (PPE-DE). – (RO) Az EULEX az európai biztonság- és védelmi politikán keresztül valaha is elindított legnagyobb polgári művelet. Szeretnék rávilágítani arra, hogy az 1900 főből álló nemzetközi kontingensben részt vállalt 200 romániai katonai és rendőrségi rendész. Ezért Románia részt vesz az EULEX-ben, mivel Bukarestnek kötelessége támogatni uniós partnereit, még akkor is, ha nem mindig ért egyet a többségük által meghozott döntésekkel.

Románia nem ismerte el Koszovó állam függetlenségét, aminek egyik oka az, hogy el akarja kerülni a szeparatista zavargások legitimé téételét. A jelenlegi helyzetben előnyösebb lenne a Belgrád és Pristina közötti tárgyalások útján megszületett, elsősorban konföderációs jellegű megoldás. A jelenlegi körülmények között azonban az a fontos, hogy az Európai Unió sikeresen teljesítse küldetését. El kell azonban kerülni azokat a helyzeteket, amelyek a végtelenségig meghosszabbítanák az EU részvételét. Koszovó nem válhat az Európai Unió protektorátusává, hanem segítségre van szüksége ahhoz, hogy a saját lábára állhasson.

Ez a szempont nagyon fontos mind Koszovó, mind pedig az Európai Unió számára, különösen a jelenlegi gazdasági válság és a rendelkezésünkre álló korlátozott erőforrások figyelembevételével.

ELNÖKÖL: COCILOVO ÚR

alelnök

Călin Cătălin Chiriță (PPE-DE). – (RO) Egyetérték sok itt megfogalmazott gondolattal, de ez a probléma sokkal összetettebb. Romániának igaza van, amikor hangot ad annak a nézetének, hogy Koszovó függetlensége egyoldalú kikiáltásának jogi alapjai erősen kétségesek, mivel a nemzetközi jog értelmében a kisebbségek nem rendelkeznek kollektív jogokkal és önrendelkezési és elszakadási jogot sem élveznek. Szeretném hangsúlyozni, hogy az etnikai kisebbségekhez tartozó embereknek is vannak jogai.

Koszovó elszakadása és más országok által önálló államként történő elismerése veszélyes precedenst teremtett, amit alig néhány hónapon belül követett Dél-Oszétia és Abházia, a két szeparatista régió, amely egyoldalúan kinyilvánította függetlenségét. Putyin elnök mindkét esetben egyértelműen hivatkozott a koszovói mintára. A szeparatista mozgalmak az olyan régiókban mint Kashmir, Hegyi-Karabah, Transznisztria, a Krím-félsziget, Észak-Ciprus és így tovább, azonnal kijelentették, hogy ezeket a régiókat ugyanúgy megilleti a függetlenség, mint Koszovót.

Úgy vélem, hogy az Európai Uniónak és a tagállamoknak a jövőben következetesen támogatniuk kell a területi integritás alapelvét minden ország esetében, és tevékenyen akadályoznia kell a szeparatista törekvéseket. Az Európai Uniónak kiemelt erőfeszítéseket kell tennie az egész nyugat-balkáni régió stabilitásának megőrzése érdekében, és tartalommal kell megtöltenie európai perspektívájukat.

Miloš Koterec (PSE). – (SK) Koszovó létezése ténykérdés, amit egyes országok elismertek, mások viszont nem. Még ha a tagállamok többsége támogatja is vagy elismerte Koszovó függetlenségét, van öt tagállam, amelyik ezt nem tette meg – nem is említve az ENSZ Biztonsági Tanácsát.

Ha azt akarjuk, hogy ez az állásfoglalás hatást gyakoroljon az Európai Unió külpolitikájára, akkor annak egyesítő erővel kell rendelkeznie. Ha azt mutatjuk, hogy közös külpolitikánkat a többség kényszeríti ki – legyen az akár a Tanács, akár az Európai Parlament –, akkor ez az Unió egysége ellen fog hatni. Egységes megoldásokra kell törekednünk, és nem szabad átnyomnunk olyan döntéseket, amelyek megfogalmazása legjobb esetben is kétértelmű, vagy kifejezetten zavarba ejtő vagy felületes.

Charles Tannock (PPE-DE). - Elnök úr! A Koszovó elismerésével kapcsolatos nemzetközi lázas sietség véleményem szerint nehezen érthető. Korábban nagyon sok vitát lefolytattunk olyan kérdésekről, amelyek jobban megérdemelték az EU erőfeszítéseit: például Kashmir, Tajvan, vagy akár Szomália Afrika szarván.

Koszovó függetlenségi nyilatkozata a tagállamok közötti szakadást is leleplezte. Nincs mód arra, hogy Koszovó az Európai Unió vagy az Egyesült Nemzetek részévé váljon mindaddig, amíg néhány tagállam nem ismeri el szuverenitását. Koszovó példája Oroszország felháborodását is kiváltotta, és azt eredményezte, hogy a nyár folyamán Grúzia elismerte Abházia és Dél-Oszétia államiságát.

A volt Jugoszlávia különböző részeiben élő népeknek egyértelműen joguk van ahhoz, hogy békében és jólétben éljenek. Nekünk, az Európai Uniónak erkölcsi kötelességünk, hogy segítséget nyújtsunk ehhez, de ez a segítség semmiképpen sem lehet nyíltvégű. Valós reformokat kell látnunk Koszovóban, őszinte erőfeszítéseket kell látnunk a szervezett bűnözés és az emberkereskedelem elleni küzdelem területén, és szükség van a kisebbségek, például a szerbek megfelelő védelmére és egyenlőségére.

A Bizottságnak és a Tanácsnak éberem kell őrködni és ragaszkodnia kell a kézzelfogható eredmények eléréséhez.

Ingeborg Gräßle (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A Költségvetési Ellenőrző Bizottság megengedi magának, hogy néhány szót szóljon a magas szintű külpolitikáról. Megállapítottuk, hogy Koszovóban – ez a harmadik állam, amely a legtöbb segítséget kapja az Európai Uniótól – rendkívül aggasztó korrupciós esetek fordulnak elő, amelyek súlyosan érintik költségvetésünk biztonságát és a Közösség pénzügyi érdekeit.

Van egy végleges jelentésünk az Egyesült Nemzetek egyik munkacsoportjától, a Bizottság csalás elleni irodájától és a *Guarda di Finanza*-tól. Ezt a végleges jelentést még nem hajtották végre. 2008. június végén született, és leleplez több súlyos korrupciós esetet, amelyek az EU pénzalapjait érintik. Várjuk a magyarázatot.

Ez a végleges jelentés valóban végső jelentés. Nem létezik nyomon követéssel foglalkozó szervezet. Jelenleg senki sem képviseli az érdekeinket ebben a kérdésben. Ebből a szempontból is felhívnam a Bizottság figyelmét arra, hogy végre nevezzenek ki valakit. Az EULEX önmagában nem alkalmas erre a feladatra. Azzal sem értek egyet, hogy továbbra is mentségeket keressünk ennek az államnak a bizonytalan helyzetére.

Alexandr Vondra, a Tanács soros elnöke. – Elnök úr! Először is szeretnék köszönetet mondani Önnek ennek a vitának a kezdeményezéséért. Véleményem szerint helyes lépés volt felhasználni a koszovói függetlenségi nyilatkozat közelgő egyéves évfordulójának lendületét. Véleményem szerint ez a lépés időszerű volt, különösen a jelenlegi gazdasági válság figyelembevételével, mert fennáll annak potenciális veszélye, hogy valahogyan eltűnik radarerőnkről, miközben továbbra is nagy felelősség nehezedik ránk a munka befejezéséért: nemcsak Koszovóban, hanem a Nyugat-Balkán szélesebb régiójában is. Úgy vélem, hogy az, amit már sokan elmondtak Önök közül – például Hannes Swoboda és mások – nagy figyelmet érdemel. Úgy gondolom, hogy a Tanács álláspontja ezzel pontosan megegyezik.

Nagyon sok kihívás áll előttünk. Szeretném hangsúlyozni Koszovóval kapcsolatos politikánk három legfontosabb pillérét. Az első Koszovó oszthatatlansága és stabilitása. A második a decentralizáció és az összes kisebbség számára biztosított egyenlő lehetőségek. A harmadik – és valószínűleg a legfontosabb és ez támasztja a legnagyobb kihívást – Koszovó bevonása a regionális és az európai fősodorba: regionális együttműködés a Nyugat-Balkánon. Nyilvánvaló, hogy egy napon közelebb kell vinnünk Koszovót a stabilizációs és társulási folyamathoz, de addig még nagyon sok a tennivalónk, és nem titok, hogy bizonyos kérdésekben a Tanácsban is nehéz egységet elérni.

Véleményem szerint azt kell célul tűznünk magunk elé, hogy inkább a jövőre, ne pedig a múltra koncentráljunk, és valóban nagyra értékelem azokat, akik ilyen értelemben nyilatkoztak. Magától értetődik, hogy teljes átláthatósággal és intenzíven folytatnunk kell a párbeszédet Szerbiával a megoldatlan gyakorlati kérdésekről, de úgy gondolom, hogy a realizmust kell vezérlő elvünké tennünk.

A gazdasági helyzet és annak javítása kiemelkedően fontos a stabilitás elérése érdekében, ezért Koszovó saját erőforrásainak hatékony kezelése és mobilizálása elengedhetetlen feltétel, a nemzetközi erőforrások jó adminisztrációjához és mobilizálásához hasonlóan. Ugyanennyire fontos a korrupció elleni küzdelem és az átlátható privatizáció.

Véleményem szerint nagyon fontos, hogy a Parlament támogassa az EULEX-missziót. Hadd gratuláljak Joost Lagendijk úrnak az elvégzett munkáért! Kitűnően sikerült. Amikor elolvastam a szöveget, nekem, személyesen semmi kifogásom nem volt ellene, bár valószínűleg kicsit figyelmesebb is lehettem volna: valamennyien ismerjük a koszovói gazdasági helyzetet és az energiahányt Koszovóban és általában a Nyugat-Balkánon. A lignit és a villamosenergia-termelés annak a kevés lehetőségnek az egyike, amelyre valamilyen módon felépíthetnek egy fenntartható gazdaságot és amelynek alapján integrálhatják gazdaságukat a régióba. Igen, a környezetvédelmi aggályok nagyon fontosak, de a jövőbeni gazdasági stabilitás előmozdítása sem kevésbé fontos.

Néhányan megemlítették a roma családok helyzetét a trebecai bányákban. Valamennyien tudjuk, hogy ez a helyzet katasztrofális, és Önök is bizonyára tudnak arról a munkáról, amelyet a Bizottság ebben a témában végez. Decemberben Pierre Morel vezetésével egy delegáció látogatást tett a térségben, és felajánlották, hogy találkoznak a trebecai roma tábor vezetőivel. Nem létezik egyszerű megoldás. Tudjuk, hogy felajánlották nekik, hogy költözzenek el arról a környékről, de jelenleg ők erre nem hajlandók. Valójában megtagadták az elköltözést, ezért ezzel kapcsolatban is sok a tennivalónk. Véleményem szerint a jövő heti ülés Pieter Feith úrral, aki szintén szerepet vállalt ebben az ügyben, jó lehetőséget kínál majd ennek a kérdésnek a további megvitatására.

Újból szeretnék Önnek hálás köszönetet mondani. Véleményem szerint nagyon gyümölcsöző volt a vita, és remélem, hogy a Parlament továbbra is támogatja majd erőfeszítéseinket Koszovóban és a régióban.

Meglana Kuneva, a Bizottság tagja. – Elnök úr! A Bizottság gratulál Lagendijk úrnak és üdvözi állásfoglalását, amely gondoskodik Koszovó további bevonásáról a régió Európához való közelítésének jelenleg zajló folyamataiba.

A Bizottság meghatározta az együttműködés hatékony módját az összes Koszovóban működő helyi szereplővel, beleértve az EULEX-missziót és az EU különleges képviselőjét is. Tovább folytatjuk ezt az együttműködést. Ez az egyetlen módja annak, hogy koszovói munkánk meghozhassa gyümölcsét. A jó együttműködés mindaddig nélkülözhetetlennek bizonyult a térség békéjének fenntartásához.

A Bizottság finanszírozott egy hétmillió eurós projektet a jogállamiság elvével kapcsolatban, amely tartalmaz egy egymillió eurós elemet a korrupció elleni küzdelem céljaira. Hogy konkrétan fogalmazzak: 2008 decemberében részletesen és átfogóan válaszoltunk az összes felvetett kérdésre, szóban és írásban egyaránt, amelyet Bösch úrhoz, a Költségvetési Ellenőrző Bizottság elnökéhez eljuttattak. Tisztázták azokat a kérdéseket, amelyek felvetődtek az uniós finanszírozással és ennek Koszovóban történő kezelésével kapcsolatban. Ezenkívül tájékoztatták a képviselőket azokról a pénzügyi irányítási és ellenőrzési rendszerekről, amelyeket a Bizottság jelenleg fenntart.

Azóta nem érkezett hozzánk további információigény. Érdeklődés esetén átadhatjuk a képviselőknek a Költségvetési Ellenőrző Bizottság által a Bizottsághoz elküldött anyagok egy-egy példányát.

Szeretnék hivatkozni Kallenbach asszony megjegyzésére, amelyet a Közép-európai Szabadkereskedelmi Megállapodás (CEFTA) kapcsán tett. Reméljük, hogy a Szerbia és Koszovó közötti kapcsolatok javulása lehetővé teszi Koszovó integrálását a Közép-európai Szabadkereskedelmi Megállapodásba. A Bizottság minden tőle telhetőt megtesz ennek előmozdítása érdekében.

Az állásfoglalás sok fontos kérdést felvázol, ilyen például Koszovó kulturális örökségének megőrzése, a közigazgatási képességek fejlesztése, az összes koszovói közösség jobb integrációja, a többnemzetiségű oktatás szükségessége és a roma családok helyzete az ólommal szennyezett északi menekülttáborokban. A Bizottságnak az a szándéka, hogy továbbra is nyomon követi ezeket a kérdéseket a meglévő eszközökön keresztül és más adományozókkal együttműködve.

Koszovóval foglalkozó tanulmányunkat ősszel megjelentetjük, bővítési csomagunk részeként. Biztos vagyok abban, hogy nagyon sok ötletet tartalmaz, amelyek arra irányulnak, hogy Koszovó továbbra is szilárdan kötődjön az európai kilátásokhoz, amelyen osztozik az egész nyugat-balkáni régióval.

Elnök. – Kaptam egy állásfoglalásra irányuló indítványt⁽¹⁾ az eljárási szabályzat 103. cikkének (2) bekezdése szerint.

A vitát berekesztem.

A szavazásra 2009. február 5-én, csütörtökön kerül sor.

12. A pénzügyi válság hatása a gépkocsiiparra (vita)

Elnök. – A következő pont a Tanács és a Bizottság nyilatkozata a pénzügyi válságnak a gépkocsiiparra gyakorolt hatásairól.

Alexandr Vondra, a Tanács soros elnöke. – Elnök úr! Úgy gondolom, hogy most egy valóban nagyon fontos kérdésre térünk rá. A jelenlegi körülmények között feltétlenül meg kell vitatnunk ezt a kérdést. Újból nagyon hálásak vagyunk ezért az aktuális lehetőségért, amikor megvitathatjuk a jelenlegi gazdasági és pénzügyi válságnak a gépjárműiparra gyakorolt hatásait.

Amint ezt Önök közül is sokan szorosan figyelemmel követik a saját választókerületükben, a gépjárműipar az európai gazdaság egészének kulcsfontosságú tényezője. Az elmúlt évek folyamán előmozdítottuk a szektor versenyképességét egy önálló európai gépjárműpiac létrehozásával és azáltal, hogy tisztességesebb versenyre szólítottunk fel a harmadik országokkal folytatott kereskedelem során. A közelmúltban a gépkocsik károsanyag-kibocsátásának csökkentésére összpontosítottunk a levegőszennyezés és az éghajlatváltozás elleni küzdelem érdekében. A Parlament mindezekben a területeken következetesen támogatott minket.

Ezeknek az erőfeszítéseknek, és különösen az európai gépjárműipar rugalmasságának és alkalmazkodóképességének köszönhetően az európai gépkocsik ma a világ legjobb, leginnovatívabb és legversenyképesebb, emellett legbiztonságosabb, leggazdaságosabb és leginkább környezetkímélő autói között vannak. Büszkének kell lennünk Európa eredményeire.

Ám az ipar rugalmassága ellenére és olyan tényezők eredményeként, amelyek jelentős részben nem állnak az ellenőrzésünk alatt, az európai gépjárműszektort különösen súlyosan sújtotta a globális gazdasági válság. Ezek a nehézségek tavaly decemberben már nyilvánvalók voltak, amikor a Tanács elfogadott egy olyan megközelítési módot, amely a még fenntarthatóbb és még gazdaságosabb gépkocsik előmozdítására épül, reális célokat tűz ki a gyártók elé, és hatékony ösztönzőket határoz meg a kereslet ösztönzésére.

Az azóta eltelt rövid idő alatt a helyzet még súlyosabbá vált. Az ipar arról számolt be, hogy tavaly 8%-kal kevesebb gépkocsit adtak el az Unióban az előző évhez képest, a 2008. és a 2007. év viszonylatában. A helyzet valószínűleg ugyanilyen rossz – ha ugyan nem még rosszabb – marad 2009-ben, ami nemcsak a gépkocsigyártókat sújtja, hanem a gépjárműipar teljes beszállítói láncolatát.

A miniszterek január 16-án találkoztak barátommal, Günter Verheugen úrral, a Bizottság biztosával és alelnökével, hogy megvitassák azokat a konkrét problémákat, amelyekkel a gépjárműiparnak szembe kell néznie. Hangot adtak azzal kapcsolatos különös aggodalmuknak, hogy a jelenlegi nehézségek számos munkahelyet veszélyeztetnek és hangsúlyozták az iparág jövőjének tulajdonított jelentőséget.

Magától értetődik, hogy ezekre a kihívásokra elsősorban magának az iparnak kell reagálnia. Az ipart arra kell bátorítani, hogy tegyen meg minden szükséges lépést az olyan szerkezeti problémák megoldására mint a fölösleges kapacitások és a beruházások hiánya az új technológiák területén.

⁽¹⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.

Mivel azonban ez az iparág rendkívül fontos az európai gazdaság szempontjából, és azon tény miatt, hogy a jelenlegi válság különösen keményen sújtotta ezt a szektort, szükség van valamilyen állami támogatásra. Ez visszatükröződik az Európai Tanács által tavaly decemberben elfogadott európai gazdaságélénkítési tervben, valamint a tagállamok nemzeti programjaiban. Természetesen nem engedhetjük meg, hogy az iparnak nyújtott rövid távú támogatás aláássa annak hosszú távú versenyképességét. Ezt egyértelműen azt jelenti, hogy az innovációra kell összpontosítani.

A tagállamok egyetértenek abban, hogy a gépjárműiparnak nyújtott állami támogatásnak célzottnak és koordinálnak kell lennie. Ezenkívül tiszteletben kell tartania néhány kulcsfontosságú alapelvet, például a tisztességes verseny és a szabadpiac alapelvét. Nem szólhat a támogatásokért folytatott versenyfutásról, és nem eredményezheti a piacok torzulását. Mindezeknek elérése érdekében a tagállamok megerősítették, hogy hajlandók szorosan együttműködni a Bizottsággal mind a kínálati, mind pedig a keresleti oldal nemzeti szintű intézkedései szempontjából. A Bizottság viszont vállalta, hogy gyors válaszára gondoskodik azokban az esetekben, amikor reagálásra van szükség.

Általánosabban fogalmazva, a Tanács elnöksége teljes mértékben támogatja a Bizottságot az európai gazdaságélénkítési terv végrehajtásában történő gyors előrehaladás szükségességében. A Bizottságot arra is felkérték, hogy az Európai Beruházási Bankkal együtt tárja fel, hogy a szektor számára előirányzott hitelek felhasználását hogyan lehetne továbbjavítani a gyors elérhetőség, a projektfinanszírozás és a hitelek megnövelt kezdeti kiadásai szempontjából, a gyártók és a tagállamok közötti megkülönböztetés nélkül.

Ami a globális környezetet illeti, egyértelmű, hogy a lehető leggyorsabban meg kell kezdenünk a párbeszédet az Egyesült Államok új kormányával, valamint a többi globális partnerünkkel.

A cseh elnökségnek eltökélt szándéka, hogy folytatja az iparág támogatásának ezt az átfogó politikáját, ugyanakkor tiszteletben tartja az előbb említett alapelveket és paramétereket. Már ma is a közösségi eszközök széles skálája létezik, amelyek szerepet játszhatnak a támogatás biztosításában, nem utolsósorban az új technológiák területén, például környezetbarát gépkocsik kifejlesztésében. Az innovatív és a környezetvédelem szempontjából fenntartható meghajtási technológiák teljes potenciálját – üzemanyagcellás, hibrid, elektromos, vagy napenergiával történő meghajtás – teljes mértékben fel kell tárni és alkalmazásba kell venni.

Ugyanakkor léteznek már kidolgozott és gyorsabban hozzáférhető eszközök is, ilyen például a roncsprémium-rendszer. Ezek az eszközök ötvözhetik az új autók keresleti impulzusát a pozitív külsőségekkel a közlekedés biztonsága, a károsanyag-kibocsátás csökkentése és más szempontok szerint. Ma már több tagállam is alkalmazza ezt az eszközt. Ezért az elnökség arra kéri a Bizottságot, hogy haladéktalanul terjesszen elő javaslatot arról, hogy hogyan lehetne koordináltan elősegíteni az európai gépjárműpark megújítását a járművek hasznosításának és újrafeldolgozásának területén, az egyes tagállamokban az e rendszerekkel kapcsolatban lefolytatott hatásvizsgálatok alapján. Az a célunk, hogy még jóval az Európai Tanács tavaszi ülése előtt javaslatot kapjunk a Bizottságtól, a gazdaságélénkítési terv kiértékelése kapcsán, hogy képesek legyünk megvitatni ezt a kérdés a Versenyképességi Tanács márciusi ülésén. Ezt munkatársam, Martin Říman és a Bizottság alelnöke, Günter Verheugen fogja vezetni. Az ilyen rendszerek fontos ösztönzést adhatnak a keresletnek a gépjárműiparban a Közösség szintjén, és azonos versenyfeltételekről is gondoskodniuk kell a belső piacon. Szeretném hangsúlyozni a mondat második felét, a jelenlegi összefüggésben is.

Összegezve: nem egyszerűen gazdaságunk egyik kulcsfontosságú szektorának támogatásáról van szó, hanem egy olyan megközelítési módokról, amelyen keresztül hosszú távon valamennyien nyerhetünk.

Günter Verheugen, a Bizottság alelnöke. – (DE) Elnök úr, a Tanács soros elnöke, hölgyeim és uraim! Vondra úr éppen most tájékoztatta Önöket azoknak a megbeszéléseknek az eredményéről, amelyeket január 16-án a gépjárműiparért felelős miniszterekkel tartottam. Mindent, ami elhangzott, meg tudok erősíteni, ám én ezzel együtt óvatosságra is intenék. Most nagyon kell vigyáznunk, nehogy olyan reményeket vagy elvárásokat támasszunk, amelyeket aztán nem tudunk kielégíteni. Engedjék meg nekem, hogy most részletesebben is kifejtsem az európai gépjárműgyártó ipar álláspontját.

A tapasztalatok azt mutatják, hogy a gépjárművek előre jelzik a gazdasági trendeket. Ezért nem volt meglepő az autók iránti kereslet erőteljes visszaesése, amelyet tavaly nyáron láhattunk, amelyet aztán gazdasági visszaesés követett a gazdaság összes többi szektorában. Vajon mi lehet ennek az oka?

A kereslet visszaesése a gazdaság irányába vetett bizalom hiányának tünete. Ebből a szempontból a fogyasztók pontosan úgy viselkednek, mint a vállalkozások. A gazdasági bizonytalanságok időszakában, amikor az emberek nem tudják, mi fog velük történni, akkor belekapaszkodnak a pénzükbe. A magánháztartások

számára egy új autó megvásárlása a legnagyobb, a gazdálkodásukat több évre meghatározó beruházás. Ez ugyanakkor elhalasztható, mivel egy európai autó természetesen kibír még egy évet.

Mindenki tudja, hogy ez a helyzet alapvetően csak akkor fog javulni, ha az átfogó gazdasági trendekkel kapcsolatos általános bizalom és hit helyreáll. Ez azt jelenti, hogy azok az intézkedések, amelyeket Európában együttesen megteszünk az általános válság leküzdése érdekében, elmondhatatlanul fontosak.

Szeretnék ismertetni néhány további szám adatot annak szemléltetésére, hogy ez mennyire fontos. Az európai gépjárműipar 12 millió embert foglalkoztat közvetlenül és közvetve. Ez az Európai Unió összes munkahelyeinek 6%-át képviseli. Ez a gazdaság legfontosabb szektora az európai export szempontjából. A gépjárművek alkotják legnagyobb exporttöbbletünket.

2007-ben 19,6 millió gépjárművet gyártottunk Európában. Tavaly ez a szám csaknem egymillióval csökkent, és 2009-ben is jelentősen alacsonyabb lesz. Jelenleg 2 millió eladatlan gépjármű halmozódott fel. A gépjárműipar Európának az az iparága, amelyben a legmagasabb a forgalom, valamint a kutatási és fejlesztési célú beruházások aránya. Az autógyártók átlagosan 4%-ot fordítanak kutatásra és fejlesztésre. Ez a szám adat az európai társaságok egészére kivetítve átlagosan 2%. Egyszerűen fogalmazva az autóipar Európa egyik kulcsparága.

A gazdasági válság egyszerre sújtott le az iparágra minden szektorban. Ez korábban még soha nem fordult elő – ez az első ilyen alkalom –, és el kell mondanom, hogy a nyilvánosság csak a személygépkocsik szempontjából gondol erre a helyzetre. A haszongépjárműveket sújtó csapás azonban még drámaibb. Ebben a szektorban az új megrendelések gyakorlatilag nullára estek vissza az egész Európai Unióban, miközben a haszongépjárművek gyártási kapacitása megközelíti a havi 40 000 darabot.

A foglalkoztatás helyzetére gyakorolt negatív hatások elkerülhetetlenek, és ennek két fő oka van. Van egy tudatos kapacitástöbbletünk az Európai Unió gépjárműiparában. Maga az iparág 20% kapacitástöbbletet ismer el. Vannak, akik azt állítják, hogy ez a szám valójában sokkal magasabb. Ám a 20% is nagyon magas szám adat, és ha ezt összehasonlítják az iparágban foglalkoztatott emberek számával, akkor kiderül, hogy több mint 400 000 munkahelyről beszélünk. Semmi kétségünk nem lehet tehát afelől, hogy az európai autógyártók most, a gazdasági válság évében fel fogják gyorsítani a már hosszabb ideje tervezett szerkezetátalakítási intézkedések végrehajtását. Világosan ki kell mondanom: nincs garanciánk arra, hogy az Európában jelenleg működő összes gyártási létesítmény az év végén még működni fog. Igen magas annak a valószínűsége, hogy az év végére egy egész sor ilyen gyártási létesítmény már nem fog működni. Arra sincs garanciánk, hogy az év végén az összes európai gyártó továbbra is jelen lesz a piacon.

A nemzetközi verseny nyomása a gépjárműiparban rendkívül erős. Európai jogalkotóként csak tovább fokoztuk ezt a versenyt azáltal, hogy jelentős követelmények elé állítottuk az európai gépjárműipart az elkövetkező évekre nézve. Az iparnak jelentős előrehaladást kell elérnie az innováció szempontjából. Tehát annak érdekében, hogy Harms asszony ne kezdjen el engem most azonnal újból kritizálni, szeretném egyértelművé tenni a számára, hogy én nem kritizálom ezt a tényt – meggyőződésem, hogy ez helyes és helyénvaló. Kérem, hogy ne rójon meg engem azért, mert a valóságnak megfelelően írom le a tényeket. Részemről ez nem kritika, hanem pusztán megfigyelés. Jogalkotásunk jelentősen megdrágította az európai gépjárműveket, és az elkövetkező években még sokkal drágábbak lesznek. Ennek elsődleges hatásai növelni fogják a verseny nyomását, növelni fogják a költségek nyomását, és növelni fogják annak szükségességét, hogy a kérdéses társaságok magasabb termelékenységet érjenek el. Ez a jelenlegi versenyhelyzet túlélésének egyetlen módja.

Valamennyien tudjuk, mit jelent a magasabb termelékenység a gépjárműiparban. Az biztos, hogy semmiképpen sem gyakorol pozitív hatást a foglalkoztatási adatokra. Ez a jelenlegi helyzet realitása.

Politikánk most egyszerre két cél elérésére irányul. Először is arra törekszik, hogy átsegítse az európai gépjárműipart ezen a válságon – és itt most minden egyes szót szeretnék hangsúlyozni – azzal a céllal, hogy ha lehet, egyetlen európai gyártót se veszítsünk el. Egyetlen egyet sem. A második cél az európai gépjárműipar versenyképességének javítása hosszú távon, és hogy Európa tartósan a világ vezető autógyártó régiójává váljon.

Ami az első céllal kapcsolatos intézkedéseket illeti, mindent megtettünk, amit lehetett. Finanszírozási lehetőségről gondoskodtunk az európai gépjárműipar számára, amelyet különösen súlyosan érintett a hitelválság. Az Európai Beruházási Bank (EBB) csak ebben az évben 9 milliárd eurót tesz hozzáférhetővé az iparág számára, és el kell Önöknek mondanom, hogy nincs értelme annak, hogy a Ház ma több pénzt kérjen.

Az EBB alaptőkéjének figyelembevételével nem biztosítható több pénz. Kilencmilliárd eurót pedig már benyújtottak.

Kroes asszony – aki szintén a Bizottság tagja – kemény munkájának köszönhetően az állami támogatás ellenőrzése ma már nagyon rugalmas formában történik, és olyan mértékben megváltoztattuk a szabályokat, hogy a tagállamok sokkal inkább képesek gyorsan és célzottan reagálni, ha segítségre van szükség egyes esetekben. A Bizottság ezáltal betölti a jogszabályok által megszerzett szerepét, vagyis gondoskodik arról, hogy ezek az intézkedések ne torzítsák a versenyt és hogy ne veszélyeztessék politikai céljainkat. Szeretnék egy példát említeni ezzel kapcsolatban. Teljesen nyilvánvaló, hogy az amerikai társaságok európai leányvállalatainak nyújtott támogatás csak akkor engedélyezhető, ha egyértelmű, hogy a támogatás kizárólag az európai munkahelyek megőrzését szolgálja.

Egész sor intézkedést végrehajtottunk az Európa útjain közlekedő gépjárműpark modernizálása érdekében olyan eszközökkel, amelyeknek igénybevételével ezzel egy időben azt a célkitűzést is követtük, hogy pozitív hatást gyakoroljunk a környezetre. Nem mindegyik tagállam hajlandó a roncsprémium-kifizetési rendszert alkalmazni, de amelyek ezt megteszik, az elfogadott alapelveket fogják követni, ami azt jelenti, hogy ezek az intézkedések nem lehetnek diszkriminatív jellegűek más gyártókkal szemben. Hogy egy további példát is említek, a tagállamok nem mondhatják ezt: „prémiumot fizetek neked, ha kidobod a régi autód, de csak akkor, ha az új autód német lesz”, ha Németországban élsz, vagy francia, vagy cseh. Ezt nem lehet megtenni.

Egy valami azonban lehetséges – és ezt én melegen üdvözlöm –, ugyanis a roncsprémiumok összekapcsolhatók környezetvédelmi célokkal. Más szóval: például a roncsprémium feltételeként előírható, hogy bizonyos károsanyag-kibocsátási szabványoknak megfelelő új gépkocsit kell vásárolni. A jelenlegi ismereteink szerint ez a prémiumrendszer jól működik és eléri a kívánt pozitív hatást.

Csak egyetlen módon lehet újból mozgásba hozni a haszongépjárművek piacát. Nyilván Önök is belátják, hogy ebben a szektorban a roncsprémiumok nem alkalmazhatók. Itt elsősorban arra van szükség, hogy a kis- és közepes vállalatok hozzáférjenek a finanszírozáshoz. Pontosan ezt tesszük. Ahol állami pénzeszközök beruházására kerül sor, ott arról is gondoskodnunk kell, hogy előnyben részesítsük a környezetbarát haszongépjárművek beszerzését, például a tömegközlekedés vagy más közszolgáltatás esetében, amelyekhez gépjárművekre van szükség. Ezeket az intézkedéseket már megtettük.

Hosszú távon – amiről nagyon sokat beszélünk ebben a Házban – arra van szükségünk, hogy végrehajtsuk a CARS 21 csoport ajánlásait, nevezetesen azt, hogy gondoskodunk az európai gépjárműipar jövőjéről olyan módon, hogy fokozott erőfeszítéseket teszünk az innováció, a kutatás és a fejlesztés területén, hogy a jövő európai autói a világ vezető autói legyenek, nemcsak a technológiai szabványok, a fényezés és a biztonság szempontjából, hanem az üzemanyag-hatékonyság – vagyis az alacsony fogyasztás – és a környezetbarát jelleg – vagyis az alacsony károsanyag-kibocsátás – szempontjából is. Az európai ipar ebből a szempontból lépést tart velünk, és – amint ezt Önök valamennyien tudják –, támogatjuk a kapcsolódó projekteket az európai gazdaságélénkítési csomag részeként.

Végül engedjék meg nekem, hogy elmondjam, hogy a tagállamokkal folytatott megbeszélések legfontosabb eredménye az volt, hogy valamennyien fogadalmat tettünk a protekcionizmusért folytatott verseny minden előfordulásának megakadályozására Európában. A protekcionizmusért folytatott ilyen jellegű verseny következtében a pénzügyileg gyengébb tagállamokat kizárnánk és ez nagyon súlyos károkat okozna az európai társadalmi szolidaritás szempontjából.

Van még valami, amit megtehetünk a kereslet élénkítése érdekében, és hogy átsegítsük és átvezessük a gépjárműipart a válságon: arról is gondoskodnunk kell, hogy ne sértsék meg a nemzetközi verseny feltételeit. Ezt a kérdést elsősorban az Egyesült Államoknak kell céloznunk. Látjuk, hogy Obama elnök milyen intézkedéseket léptet életbe az amerikai gépjárműipar válságának leküzdésére. Ezzel kapcsolatban szeretnék rámutatni arra, hogy Európának nem érdeke, hogy az amerikai autógyártók tönkremenjenek. Ennek következményei Európára nézve katasztrofálisak lennének, ha ez megtörténne. Ám hasonló módon az sem áll érdekünkben, hogy az Egyesült Államok olyan politikát vezessen be, amely előnyben részesítené saját gépjárműiparát a világ más részein működő versenytársainak kárára. Remélem, hogy lehetőségünk nyílik arra, hogy mindezt higgadtan megvitassuk amerikai barátainkkal.

Az európai gépjárműipar nem a szakadék szélén áll. Nehéz helyzetben van, de szilárd meggyőződésünk, hogy ez az iparág rendelkezik a szükséges képességekkel és elég erős ahhoz, hogy túlélje ezt a nehéz helyzetet és a jövőben továbbra is fontos szerepet tölthessen be munkahelyek megteremtésében és biztosításában és Európa virágzásában.

Jean-Paul Gauzès, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! Sajnálatos módon attól félek, hogy az előbbi üzenet távolról sem az az üzenet, amely reményeink szerint képes lenne a bizalom helyreállítására. Biztos úr, egyetértek az utolsó bekezdéssel, amelyben elmondta, mi lenne az autóipar szerepe. Sajnálatos módon attól kell tartanom, hogy az elhangzott javaslatok nem ütik meg a mértéket és különösen arra bátoríthatnak egyes tagállamokat, hogy önállóan próbálják meg kezelni ezt a helyzetet, amelyet Európa nem képes koordinálni.

Mire számítanak ma polgártársaink? Nagyon sokat várnak Európától, minden bizonnyal túl sokat, de valami mást várnak el tőlünk. Az autóipar, amint ezt Ön is említette, 12 millió embert foglalkoztat az Európai Unióban, és a GDP 10%-át állítja elő. Franciaországban ez 2,5 millió munkahelyet, a bérből és fizetésből élők 10%-át, és a kutatás-fejlesztésre fordított kiadások 15%-át jelenti.

Az autóipar ma példátlan válságot él át, amelyet a kereslet csökkenése, a gyártók, az alvállalkozók és a fogyasztók finanszírozási igényei, valamint strukturális versenykihívások jellemeznek azoknál a társaságoknál, amelyek egyre erőteljesebb versennyel néznek szembe világszerte. Ha nem félnék attól, hogy politikailag inkorrekt leszek, akkor azt is hozzátenném, hogy az autóiparral szemben támasztott követelmények és a gépjárművek használatának kerülésére vonatkozó ösztönzés is hozzájárul ehhez a helyzethez.

Az európai szintű egyeztetett válasz elengedhetetlen, amelynek sürgősen át kell vennie és javítania kell az egyes kormányok által már megtett lépéseket. Először is elengedhetetlen, hogy a bankrendszer a szokott módon hiteket nyújtson az autóiparnak, vagyis normál kamatlábak és feltételek mellett és az ipar szükségleteinek megfelelő mértékben. Az EBB erőfeszítései ellenére tudjuk, hogy a hitelkiáramlás még nem indult be újra. Ennek érdekében Európának jelentős erőfeszítéseket kell tennie.

Másodszor, nem elegendő a válság hatásainak korlátozása, hanem új jövőről is kell gondoskodni az autóipar számára. Feltétlenül szükség van egy valódi ipari politikára. Be kell lépniük a holnap világába, és fel kell gyorsítanunk a környezetvédelemmel és elsősorban a fenntartható fejlődés követelményeivel kapcsolatban szükséges fejlesztéseket. Ki kell fejlesztenünk egy tudományos-fantasztikus kultúrát. Elengedhetetlen, hogy az innováció hajtóereje ne fokozza a válságot, és hogy az állami támogatások lehetővé tegyék a cselekvést ezen a területen.

Guido Sacconi, a PSE képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Szeretnék köszönetet mondani Vondra úrnak és Verheugen úrnak az e nyilatkozatok megtétele során tanúsított szolgálatkészségükért. Azt kell mondanom, hogy legnagyobb részben osztom aggályait és egyetértek az általuk javasolt reális megközelítési móddal.

Elvégre valamennyien tisztában vagyunk a helyzettel. Láttam egy becslést, amely szerint kétmillió munkahely szűnhet meg egy év alatt az autóipar egészében, amelyeknek túlnyomó része az alkatrészellátó szektort fogja érinteni. Rendkívüli ellentmondásnak lehetünk itt a szemtanúi. Az egyik oldalon ott áll a magán és állami tulajdonban lévő gépjárműpark – amint ezt Ön is helyesen mondta –, amely rendkívül elavult és magas a károsanyag-kibocsátási szintje, ugyanakkor a kereslet drámai mértékben visszaesett, ha ugyan nem omlott össze teljesen.

Ezért nagy örömmel fogadom azt a gazdaságélénkítési tervet, amelyről a Bizottság döntött, és amely a rendelkezésünkre álló összes eszköz felhasználására törekszik, bár tudjuk, hogy ezek az eszközök korlátozottak, és ennek okait is megértettük. Nagyon nagy szükségünk van egy valóban anticiklikus cselekvésre a kereslet élénkítése érdekében és hogy erőteljes támogatásról tudjunk gondoskodni, összhangban a környezetvédelmi célokkal, amelyeket olyan kemény munkával dolgoztunk ki az elmúlt néhány hónap során.

És mi történik? Az, hogy mindegyik ország önállóan cselekszik. Egyesek beavatkoznak, míg mások semmit sem tesznek; például eddig az én országom sem tett semmit. Az egyik ezt teszi, a másik azt. Egyetértek azonban Önnel abban a kérdésben, hogy erőfeszítéseket kell tennünk a Versenytanács jövő tavaszi ülése előtt a koordináció maximalizálása érdekében, legalább az alapelvek szintjén, például a roncsprémium-rendszerek és konkrét károsanyag-kibocsátási célok összekapcsolásával. Úgy vélem, hogy Franciaország jó megoldással állt elő, amikor a megvásárolt gépkocsi károsanyag-kibocsátási szintjétől tette függővé a vásárlóknak megítélt prémiumot. Véleményem szerint ezzel a megoldással mindenki csak nyerhet a foglalkoztatás, az innováció, a versenyképesség és a környezetvédelem szempontjából egyaránt.

Patrizia Toia, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A gépjárműipar válsága az egész szektorra áterjedt, a kiszolgáló iparágakra, az egyéb kapcsolódó szektorokra, a kereskedelmi hálózatokra és így a szolgáltatásokra is, és rettenetese a kilátások a foglalkoztatás szempontjából.

Véleményem szerint a legutóbbi regisztrálások megdöbbenő visszaesése – egyes tagállamokban ebben a hónapban 33%-ra, vagy 20%-ra és így tovább – azt mutatja, hogy a válság nem a technológiai szempontból elavult szektort érinti, nem is tekinthető az ennél vagy annál a társaságnál elkövetett vezetési hibák által előidézett belső válságnak. Ez egy rendszerszintű válság, ezért sürgős és határozott beavatkozást követel az európai intézmények részéről.

Elhangzott néhány megoldási javaslat, de most az a fontos, hogy hogyan és milyen erőforrásokkal és milyen innovációs kilátásokkal lehet ezeket megvalósítani. Magától értetődik, hogy támogatnunk kell a keresletet; a fogyasztás az élénkítéshez vezető egyetlen út. Míg azonban a fogyasztást támogató intézkedéseket végrehajtottuk, amelyek középtávú intézkedések, az hiszem, el kell mondanunk, hogy azonnali hiteltámogatási intézkedésekre van szükségünk a gyártás újbóli megindításához, az anyagok kifizetéséhez és az alkalmazottak megtartásához, a megrendelések és a kereslet visszaesése ellenére.

Tehát a hitel jelenti a megoldást, de amint már elmondtuk, a hogyan az igazán fontos kérdés. Én is arra szólítok fel, hogy Európa erőteljesebb vezető szerepet töltsön be; nagyon fontos, hogy az európai intézmények egyértelmű üzenetet bocsássanak ki. Az Egyesült Államok már cselekszik, amint néhány európai ország is, és remélem, hogy az én országom is továbblép az általános javaslatoktól a gyakorlati intézkedésekre, ugyanakkor erőteljesebb európai fellépésben is reménykedem a gazdaságélénkítési terven belül és kívül egyaránt, mivel véleményem szerint – és ezt már hosszasan kifejtettem a biztos úrnak – a nagy európai cégek sorsában valamennyien osztozni fogunk. A nagy európai gyártókat nem szabad versenyhelyzetbe hozni a közös piacon belül a különféle formában felkínált állami támogatások vagy a speciális feltételek szempontjából, hanem egy erős, határozott és koordinált Európa válaszlépéseit kell látniuk, mivel az európai autópiacon szerencséséjével azzal kell mérnünk, hogy együttesen megálljuk-e a helyünket a globális versenyben.

Ott van még a másik kérdés, amelyet Sacconi úr említett, és amelyre még egyszer szeretnék rámutatni: ez a támogatás nem segély, vagy annál is rosszabb, mentőcsomag, amely a status quo fenntartására szolgál, hanem a szektor jövőbeni versenyképességére szolgáló ösztönzés, az innováció, a környezetbarát módon történő gyártás és az olyan technológiák szempontjából, amelyek jobban tiszteletben tartják a környezetet, valamint az utasok és a közlekedés biztonságát.

Guntars Krasts, az UEN képviselőcsoport nevében. – (LV) Köszönöm, elnök úr. Az autógyártásban, az építőipari szektorhoz hasonlóan az erőforrásokat a gyors jövőbeni növekedésre összpontosították, de a fejlődés ezen a területen a múltban és továbbra is szorosan összekapcsolódik a hitelek elérhetőségével. Ezért a pénzügyi válság különösen súlyosan érintette az autógyártást. A szektor stabilizációja kizárólag a banki hitelezések normalizálódása után lehetséges, ez viszont a pénzügyi válság leküzdéséhez kapcsolódik. Semmi kétségem afelől, hogy a pénzügyi válság jelentős korrekciókat fog eredményezni az autópiacon jövőbeni struktúrájában. Pillanatnyilag nem a jelenlegi munkahelyek, hanem Európa gépjárműipari szektora jövőbeni versenyképességének megőrzése a feladatunk, ezért a gépjárműipari szektor számára nyújtott állami támogatásokat össze kell kapcsolni két fő céllal: az olajtól és az ahhoz kapcsolódó áringadozástól való függőség csökkentésével, emellett a környezetvédelmi mutatók és a károsanyag-kibocsátás jelentős javításával. Ezek a feladatok átfedik egymást. Emellett ezek elvi szempontból is fontosak az európai gazdaság egésze számára, mert csökkentenünk kell azt a kockázatot, hogy miután leküzdöttük a válságot, az olajárak növekedése, amelyet részben az újból megélénkülő gépjárműpiac fog előidézni, újból a közös gazdaságélénkítési folyamat útjába álljon. Köszönöm.

Rebecca Harms, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr! Véleményem szerint a gazdasági válság kezelése és az egész világot kihívás elé állító éghajlatválság összekapcsolásának kell az első számú prioritásnak lennie. Nagy hibát követnénk el, ha gazdasági intézkedéseinkkel olyan szerény célokat követnénk az éghajlatvédelem és az energiabiztonság kapcsán, mint amelyeket az autók CO₂-kibocsátásával kapcsolatos rendeletben meghatároztunk.

Nem ismételhetjük meg ugyanazt a hibát, hogy megint odafigyelünk a gépjárműipar pontatlan sottogásaira. Az a hiba, amit tavaly télen e tekintetben elkövettünk, most bárhova nézünk, mindenhol látható. Ugyanannak a csoportnak, amely megakadályozott bennünket a gépjárművek CO₂-kibocsátásával kapcsolatos ambiciózus céljaink végrehajtásában, most a nyakán maradtak a hatalmas benzinfaló autók eladhatatlan készletei. Meggyőződésem, hogy valódi célként azt kell magunk elé kitűznünk, hogy tisztázzuk az autógyártókkal, hogy az autók jövőjét a kicsi, hatékony és éghajlatbarát modellek jelentik, és hogy minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk – többek között ösztönzések bevezetésével – az ilyen jellegű modellek promóciója érdekében. Azt is tisztáznunk kell, hogy milyen mértékű innovációkat fedezünk, beleértve az elektromos motorokat is. Ez azonban csak az energiapolitikát érintő egyeztetett tervvel összekapcsolva lehetséges.

Szeretnék valamit nagyon kiemelni az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták képviselőcsoportja előző felszólalójának mondanivalójából, amivel nagyon egyetértek, és amiről mélységesen meg vagyok győződve: ha kizárólag az autókra összpontosítunk, de ezzel egy időben nem vagyunk tisztában azzal, hogyan kell átalakítanunk a közlekedési szektort és hogy fog kinézni a tömegközlekedési szektor tíz év múlva, akkor tennivalóinknak csak egy töredékét fogjuk tudni elvégezni. Ez is számos munkahely megőrzését és létrehozását eredményezheti. Nagyon fontosak voltak Verheugen biztos úr azzal kapcsolatos utalásai, hogy mindez nemcsak a személyautókra, hanem az autóbuszok és a vonatok stb. gyártására is vonatkozik.

Ezért tehát nem elég a jelenre gondolnunk, hanem még ma meg kell terveznünk és elő kell segítenünk jövőorientált közlekedési rendszerek létrehozását.

Roberto Musacchio, *A GUE/NGL képviselőcsoport nevében.* – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Egyértelművé vált, hogy a pénzügyi válságból szörnyű gazdasági, most pedig társadalmi válság lett.

Ezt jól láthatjuk a gépjárműszektor alapján, ahol – és ebben egyetértek Sacconi úrral – azt feltételezhetjük, hogy több mint kétmillió munkahely van veszélyben. Fennáll annak veszélye, hogy a válság létszámleépítéseket fog eredményezni, különösen a legkiszolgáltatottabbak körében, vagyis az idősebb munkavállalók és azok között, akiknek nincs határozatlan idejű szerződésük. Azonnali, határozott lépésekre van szükség. A segítség rendelkezésre áll, de el kell döntenünk – és ezt nagyon őszintén mondom a biztos úrnak –, hogy európai szinten vagy más módon kell ezt koordinálnunk, ahogyan ez néhány nagyobb állam javasolja.

Én mellett érvelnék, hogy európai koordinálásra van szükség, és ezt két területre kell irányítani: az innovációra, az éghajlatváltozási csomag, és ha újból megemlíthetem, a Sacconi-féle károsanyag-kibocsátási rendelet kapcsán, és a szociális területre. Meggyőződéseim szerint egyetlen munkavállalót, sem öreg, sem pedig ideiglenesen szerződötten dolgozót sem szabad elbocsátani. Innováció nem érhető el munkavállalók elköltöztetésével.

Az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alapot szintén ki kell igazítani ennek fényében; az Európai Szociális Alaphoz hasonlóan – miért is ne –, amely jelenleg új munkahelyek létrehozására szolgál, de a létszámleépítések elkerülésére is fel lehetne használni. Ezután újból a munkát kell a központi helyre állítani Európában, hogy betöltsa a demokrácia alapítóját megillető szerepét.

Patrick Louis, *az IND/DEM képviselőcsoport nevében.* – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Tisztában vagyunk a gépjárműipari szektorban és az alvállalkozóknál bekövetkezett válság szerkezeti okaival. Ez a szektor, a mezőgazdaságban és a textiliparban bekövetkezett esetekhez hasonlóan szociális, környezetvédelmi adóelkerülési és dömping-problémáktól szenved.

Mit fogunk tenni, amikor az amerikaiak, amint a dollár árfolyama esik, eladják benzinfaló, támogatott és nagy promócióval kísért négykerék-meghajtású gépjárműveiket a mi piacunkon, amelyet már amúgy is ostrom alatt tartanak a Törökországból, Indiából és Kínából származó alsó kategóriás autók?

Van megoldás. Újból be kell vezetnünk a Maastrichti Szerződés alapján eltörölt közös külső vámtarifarendszert. Kizárólag az Európai Unió határainál fizetendő kompenzációs vámok állíthatják helyre a valódi és tisztességes nemzetközi kereskedelmet. Merjük megtenni azt, amit a józan ész diktál, mielőtt túl késő lenne. Amint azonban Önök is tudják, a Lisszaboni Szerződés 27. jegyzőkönyve és 63. cikke szigorúan tiltja az európai piacok vámokkal történő védelmét.

Hölgyeim és uraim! Legyünk következetesek! Ne dédelgessük tovább a számunkra olyannyira hátrányos okokat. Temessük el végre ezt az ártalmas Szerződést és ne játsszunk piromániás tűzoltót!

Karsten Friedrich Hoppenstedt (PPE-DE). – (DE) Elnök úr! Először is szeretnék köszönetet mondani az elnökségnek, de a Bizottságnak is a helyzettel kapcsolatos egyértelmű nyilatkozataikért. Osztom Verheugen biztos úr optimizmusát azzal kapcsolatban, hogy a gépjárműipar felismerte az idők jeleit és sok területen jövőorientált megoldásokat fog keresni.

Ám természetesen a való világban élünk, és a gépjárműgyártás tavaly bekövetkezett 5%-os visszaesése után az ipar további 15%-os visszaesésre számít 2009-ben. Ez a legnagyobb visszaesés az Európai Unióban 1993 óta, és ez 3,8 millióval kevesebb gépjárművet jelent 2007-hez képest. Feltétlenül fel kell ismernünk, hogy a gépjárműiparban megőrzött minden egyes munkahelyhez további öt munkahely tartozik az autóipartól függő kapcsolódó területeken és iparágakban. Ez azt jelenti, hogy a pénzügyi válság különösen súlyos hatást gyakorolt a gépjárműszektorra, mivel magukat a gyártókat és a vásárlókat is érinti. Mindkét csoportnak égető szüksége van arra, hogy hozzáférjen a hitelekhez. Elhangzott az, hogy az Európai Beruházási Bank 9

milliárd eurót tett hozzáférhetővé a gépjárműipar számára. A gyártóknak és a beszállítóknak azonban egyaránt további hitelekre van szükségük vállalkozásaik finanszírozására, ezért a vásárlóknak is hitelekre van szükségük az autóvásárlások finanszírozásához. Ezért rá kell tennünk a lábunkat a gázpedálra és fel kell élénkítenünk a keresletet, mivel az európai személygépkocsik regisztrációja 19%-kal csökkent 2008. negyedik negyedévében, míg a haszongépjárművek regisztrációja 24%-kal esett vissza.

A válság eddigi időszaka alatt a bankok sok milliárd euró segítséget kaptak a teljes rendszer megmentése érdekében. Mindent összevetve azonban a gépjárműipar bankjai ebből kimaradtak. Ezek a hitelintézetek mindeddig nem értek hozzá állami támogatáshoz. Egész Európában – amint ez korábban az Egyesült Államokban történt – a gépjárműiparnak sok milliárd eurót kellett tartalékolnia a nem fedezett lízingszámlák maradványértékeinek fedezésére. Ezek a veszteségek – különösen a kétmillió eladatlan gépkocsi fényében – a lízingelt gépjárművek könyv szerinti értékének jelentős csökkenésére épülnek, amelyek aztán ebből a szempontból is gondokat eredményeznek. Más szóval: nagyon gyors cselekvésre van szükség ezen a területen, és mentőkötelet kell dobunk ezeknek a bankoknak is, amint ezt korábban a rendszerhez tartozó más bankok esetében tettük.

Stephen Hughes (PSE). – Elnök úr! A Nissan 1200 munkahely megszüntetését jelentette be a sunderlandi üzemben, az én északkelet-angliai választókerületemben. Ez körülbelül a munkaerő egynegyedét, és emellett még a beszállítói lánc ma még ismeretlen számú munkahelyét is figyelembe kell venni.

A Nissan sunderlandi üzeméről széles körben elismerik, hogy Európa legtermelékenyebb gyára. Ha Európa legtermelékenyebb gyárában le kell építeni a munkaerő egynegyedét, akkor Isten óvjon minket, ha ez a válság leszít a kevésbé termelékeny gyárakra!

A választókerületemben felállítottak egy gazdaságélénkítési munkacsoportot, amelyben az összes fontos regionális szereplő részt vesz. Az általuk tervezett intézkedéseket – segítségnyújtás a munkahelykeresésben, képzés és átképzés, kisvállalkozások elindítása, segítségnyújtás önfoglalkoztatáshoz – egytől egyig az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alaptól kapott támogatásokhoz szabták. Üdvözlöm a Bizottságnak az említett alap leegyszerűsítésével kapcsolatos javaslatait. Az alapot sürgősen és jelentősen egyszerűsíteni és mobilizálni kell az autóiipari válságra adott koordinált európai válasz részeként.

Tavaly az alapnak csak jelentéktelen töredékét használták fel. Ne halmozzuk ezt az alapot! Fogjuk munkára annak érdekében, hogy embereink munkához juthassanak!

ELNÖKÖL: MARTÍNEZ MARTÍNEZ ÚR

alelnök

Josu Ortuondo Larrea (ALDE). – (ES) Elnök úr! Sok más szektortól eltérően az autóiipar nem spekulációk alapján dolgozik, hanem sokkal inkább érzékeny árérések alapján, amelyekből csak akkor lesz nyereség, ha sok autót sikerül eladni.

Magától értetődik, hogy az autók az üvegházhatást okozó gázok fontos forrásai, ugyanakkor az is igaz, hogy ez az iparág, más iparágak támogatásával a háttérben, az európai GDP 10%-át termeli meg és 12 millió munkahelyet biztosít, amely a foglalkoztatás 6%-át teszi ki az Unióban.

Ezért ez rendkívül fontos szektor polgáraink jóléte szempontjából. Nem hagyhatjuk sorsára és nem bízhatjuk rá a kereslet és a kínálat kemény és gyors szabályaira; pontosan ezen okok miatt van most válságban a pénzügyi szektor és ennek következtében az összes többi szektor, például az autóiipar is.

Olyan támogatási megoldásokat kell keresnünk, amelyek tiszteletben tartják a szabad verseny alapelvét az Európai Unióban, és amelyek felkínálják a szükséges segítséget ennek a gyártási szektornak a megmentésére. Ehhez szükségünk van egy európai keretrendszerre az összes tagállam közötti harmonizáció biztosításához. Az Egyesült Államokban és más országokban már eddig is sok millió dollárt hagytak jóvá erre a célra. Ezenkívül egyes országok kiigazították az átváltási árfolyamokat és más mechanizmusokat is bevezettek, hogy versenyképesek lehessenek piacainkon.

Ezért nem kell tartanunk attól, hogy mit szól majd a világ többi része, hanem haladéktalanul el kell fogadnunk a szükséges intézkedéseket.

Michael Cramer (Verts/ALE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Csak akkor érhetünk el sikereket az éghajlatváltozás elleni küzdelem és a világgazdaság szerkezeti átalakítása területén, ha ezt a két problémát együtt kezeljük. Egy zöld New Dealre van szükségünk.

Az autóipari válság nem pusztán gazdasági válság. Az autógyártók hirtelen zuhanása az elmúlt években eluralkodott nagyobb-gyorsabb-nehezebb filozófiának is a következménye. Alig néhány hónapja a General Motors, Daimler and Co. még mindig a benzinfaló autókra összpontosított, és a sportterepjárókat az új városi autókként hirdették. Egész egyszerűen figyelmen kívül hagyták az éghajlatváltozást. Most ennek az árnyéka kísért náluk.

Ha az adófizetők pénzéből milliárdokat akarunk hozzáférhetővé tenni, akkor a feltételeknek egyértelműeknek kell lenniük. Az autógyáraknak arra kell ezt a pénzt felhasználniuk, hogy átálljanak kisebb, hatékonyabb terméksor gyártására, alternatív meghajtási rendszerekre – nemcsak a környezet, és nem is pusztán az éghajlat érdekében, hanem sok százezer munkahely hosszú távú biztonsága érdekében is.

Elmondanék egy Németországból, a saját országomból vett példát arra, hogyan nem szabad ezt tenni. Németországban, ha Josef Ackermann, a Deutsche Bank vezérigazgatója úgy dönt, hogy kilencéves harmadik, negyedik vagy ötödik autóját lecseréli és vásárol egy új Porsche Cayenne modellt, akkor kap 4000 eurót. Ez szociális és környezetvédelmi szempontból egyaránt ésszerűtlen. Valójában egyszerűen őrültség. Nem mehetünk ebbe az irányba.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL). - (SV) Sok más országhoz hasonlóan az én hazám, Svédország is erősen függ az autóipartól. A Volvo és a Saab közismert autómárka. A svéd autóipart, az autóipar többi részéhez hasonlóan súlyosan érintette a válság. Ehhez a válsághoz több tényező is hozzájárult, de az volt az egyik legfontosabb tényező, hogy elmulasztották megtenni a szükséges termékváltást már a kellően korai szakaszban. Feltétlenül át kell állni kisebb, alacsonyabb energiafogyasztású és környezetbarátabb járművek gyártására.

Az EU már régóta egyoldalúan rugalmasságot vár el a dolgozóktól. Én és a GUE/NGL képviselőcsoport azt követeljük, hogy a nagy vállalkozások vezetőségétől is követeljük meg ugyanezt a rugalmasságot. Elvégre a rugalmasság és az újfajta gondolkodás hiánya is hozzájárult a válsághoz, amint ezt az autóiparban és más iparágakban is láthattuk.

És végül szeretném elmondani, hogy az autóipar fontos munkahely, ahol gyakran alapvetően férfiak dolgoznak, és bírja teljes támogatásunkat. Bízom abban, hogy az EU ugyanekkora elkötelezettséget tanúsít majd akkor is, amikor válság és visszaesés jelentkezik az alapvetően nőinek tekintett munkahelyeken.

John Whittaker (IND/DEM). – Elnök úr! Előre sejtettük, mit fognak tartalmazni ezek a jelentések. Van egy problémánk, és az Európai Uniónak véleményt kell mondania. Azt a benyomást kell keltenie, hogy ő ül a vezetőülésben és majd megoldja a problémát. Tehát van egy európai gazdaságélénkítési tervünk, amelynek az autóipar az egyik része. De a valóságban minden egyes gyártó önmaga gondoskodik a saját helyzetéről, ahogyan tud, és minden egyes ország gondoskodik a saját gyártóiról, ahogyan tud.

Természetesen lehetséges bizonyos támogatásokat, bizonyos pénzügyi támogatásokat nyújtani az autóiparnak és más szektoroknak, hogy a tőke érintetlenül maradjon és a készségek is érintetlenül maradjanak. De erről csak az egyes országok szintjén lehet dönteni, mivel a támogatás – a Verheugen úr által említett és az Európai Beruházási Bank által nyújtott támogatástól eltekintve – csak az egyes országok adófizetőinek pénzéből biztosítható.

De van itt valami, amit az Európai Unió konstruktív módon megtehet, legalább addig, amíg a recesszió el nem múlik, mégpedig az, hogy ideiglenesen felmenti az autógyártókat a környezetvédelmi korlátozások alól. Az ipar már amúgy is nagy bajban van. Ezek a környezetvédelmi és egyéb standardokkal kapcsolatos korlátozások csak még jobban megdrágítják az autókat. Önök is hozzájárulnak ennek az iparágaknak a halálához, amely már amúgy is nagy bajban van.

Malcolm Harbour (PPE-DE). – Elnök úr! Tegnap hazai városomban, Birminghamben autóválság-csúcstalálkozót tartottunk. Nagy szomorúságot okozott nekem az, hogy nem tudtam jelen lenni, mivel 40 évvel ezelőtt az autóiparban kezdtem el dolgozni. Sok válságot átéltem, de ekkorát még soha.

Soha nem volt még olyan helyzet, amikor az eladások ennyire gyorsan összeomlottak. Azt akarom mondani környezetvédő munkatársaimnak, hogy ha elmennek és megnézik az eladatlan autókat, akkor azt fogják tapasztalni, hogy a kisebb, könnyebb, környezetbarátabb modellek sokkal nagyobb arányban várnak vevőre. Ez nem az üzleti modellek hibája: ez a teljes gazdasági rendszer kudarca.

A csúcstalálkozón elhangzott egyik statisztika – David Bailey, a Birminghami Üzleti Iskola professzorától származik – becslései szerint az elmúlt hat hónap során 300 000 vásárlótól tagadták meg az autóvásárlási

hitelt az Egyesült Királyságban. Ezeknek egy részét valószínűleg mindenképpen elutasították volna, de ilyen természetű problémával állunk szemben.

Néhány elhangzott kijelentéssel kapcsolatban – és teljes mértékben egyetértek azzal, amit Stephen Hughes mondott a Nissanról, és ő nagyon jól ismeri őket – bizonyos lépéseket meg tudunk tenni nemzeti és európai szinten, hogy segítsük az ipart ezen a szerkezeti átalakításon. Sokkal jobban járunk, ha segítünk az iparnak a kulcsfontosságú emberek megtartásában, mint ha elbocsátják, majd később újból felveszik őket.

Vannak ösztönzőink, amelyekkel elősegíthetjük az új autókba történő beruházásokat, amelyeket Harms asszony és mások akarnak. Az a tény, hogy a zöldek az elektromos autókról beszélnek mint megoldásról, jól mutatja, mennyire nem ismerik a realitásokat – ezektől az autóktól még legalább tíz év választ el bennünket, és ezt valamennyien tudjuk.

A probléma valójában az, hogyan tudnánk újból vásárlókat és keresletet támasztani a gazdaságban. Meg kell oldanunk a hitelek kérdését; vissza kell hoznunk a piacra a közületi vásárlókat, hogy megvásárolják a környezetbarát autóbuszokat, a környezetbarát teherautókat, a környezetbarát személygépkocsikat – elvégre az események amúgy is ebbe az irányba fognak haladni. Nem akarunk versenyhelyzetet teremteni a vállalkozások között. Vondra úr teljes mértékben egyértelművé tette, hogy ez egy egységes piac, és nem akarunk ezen belül versenyjellegű tevékenységeket folytatni.

De mindenek felett szembe kell néznünk azzal a ténnyel, hogy az autókereskedőknek a helyükön kell maradniuk, el kell adniuk az autókat és gondot kell róluk viselniük.

Utolsó megjegyzésem Önhez, biztos úr, és Ön említette, hogy Kroes asszony korábban dolgozott már ezen a kérdésen: kérem, mondja meg Kroes asszonynak, hogy vonja vissza ezt a senki által sem kívánt és destabilizáló hatású javaslatot, amely a kereskedői szerződések teljes struktúrájának megváltoztatására irányul. Ezt senki sem kérte, és nem is akarjuk.

Monica Giuntini (PSE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Hallottuk a Tanács és a Bizottság kötelezettségvállalásait, de szeretném Önöket emlékeztetni arra, hogy az értékesítések teljes visszaesése ebben a szektorban 8% volt 2008-ban. Most sok ezer dolgozó veszítette el az állását és kénytelenek a munkanélküli segítyt igénybe venni. Sacconi úr korábban ismertette a statisztikai adatokat.

Ez nemcsak a nagy autógyártó cégeket aggasztja, hanem az autóiparhoz kapcsolódó összes vállalkozást is. Most Toszkánára gondolok, ahonnan származom. Amint ez a közelmúltban már volt alkalmam említeni, az Európai Gépjárműgyártók Szövetsége szerint minden tizedik társaság a csőd szélére kerül a következő hónapok során. Ezért véleményem szerint azonnali, garantált és reális intervencióra van szükség, és tudom, hogy Verheugen úr figyelmes és együttérző lesz.

Nincs veszténivaló időnk, biztos úr! Feltétlenül szükség van az európai országok közötti koordinációra; ellenkező esetben azt kockáztatjuk, hogy végül sokféle szétszórt intézkedést fogunk megtenni, amelyek semmiféle eredményre nem vezetnek, sem az EU gazdasága számára, sem pedig a dolgozók támogatása szempontjából. Európai szinten egyeztetett ösztönzőkre, például a Sacconi úr által említett ösztönzőkre van szükségünk, amelyek lehetővé teszik a környezetbarát autókba végrehajtott beruházásokat, valamint a kutatások és az új technológiák támogatását. Azonnal cselekednünk kell és felül kell vizsgálnunk az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap kritériumait annak érdekében, hogy felhasználható legyen az európai munkavállalók támogatására, és meggyőződésem, hogy több finanszírozásra van szükség...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Ivo Belet (PPE-DE). – (NL) Biztos úr! Az európai autóipar megmentése azzal fenyeget, hogy egy Európa-ellenes krónikává degenerálódik. Minden egyes tagállam a saját útját járja, és indít nemzeti támogatási intézkedéseket. Vannak olyan tagállamok – ezt Ön sokkal jobban tudja, mint én –, amelyek olcsó hiteleket ígérnek az autógyártóknak, amennyiben ezek az autógyártók az adott országban tevékenykedő helyi alkatrészellátóktól vásárolják az alkatrészeket. Ez természetesen örülség, és nagyon helyesnek tartom, hogy Ön néhány perccel ezelőtt leszögezte, hogy nem fogják tolerálni ezt a magatartást és meg fogják akadályozni ezt a gyakorlatot.

A gyártóknak ma – amint ezt Harbour úr már kijelentette – intézkedésekre és beruházási támogatásokra van szükségük a jövő új környezetbarát és hibrid autóinak kifejlesztéséhez. Ez mind szép és jó, de nem oldja meg a ma problémáit. Ezért jött nagyon jó hírként és reménysugárként, hogy a cseh elnökség ma itt új kezdeményezést jelent be a közelgő tavaszi csúcstalálkozó előtt, nevezetesen egy olyan intézkedés összeurópai végrehajtására nézve, amely drámai ösztönzést adna a környezetbarát autók megvásárlásához.

Ezenkívül – és ebben nincs semmi új – az autógyártóknak szükségük van új hitelekre és hitelgaranciákra. Az Európai Beruházási Bank jelentős pénzüsségeket szabadított fel, de sokkal többre lenne szükség ezeknek a nehéz időknek a túléléséhez. A kérdéses társaságok sok esetben kis- és középvállalkozások a beszállítói iparban, amelyeknek most hitelekre lenne szükségük a túléléshez.

Egy kicsit más jellegű megjegyzés: biztos úr, ezt a válságot meg kellene ragadnunk lehetőségként arra is, hogy végre áttörést érzünk el a gépjárműadók területén. Évek óta civakodunk a Bizottságnak a gépjárműadók kiigazításával kapcsolatos javaslata felett. Eljött az ideje annak, hogy végre váltsunk az egész Európai Unióban és véglegesen átalakítsuk a gépjárműadókat egy olyan rendszerré, amelyben azok a vásárlók, akik környezetbarát autók mellett döntenek, jutalmat kapjanak ezért a döntésükért.

Mia De Vits (PSE). – (NL) Az autóipar a foglalkoztatás nagyon fontos szektora Belgiumban. Az Opel Antwerp Belgium társaságban és körülötte 2700 közvetlen munkahely van ma a gyártósoron. A döntéseket Detroitban hozzák meg, és az Opel összes telephelyén túlermeléssel kell szembenézni. Mondanom sem kell, hogy a releváns hatóságok készenlétben tartanak mentőcsomagokat, amelyek állami támogatást és bankgaranciákat tartalmaznak. Ám annak érdekében, hogy ez a támogatás hatékony legyen, ma azt kérem az Európai Bizottságtól, Verheugen biztos úr és munkatársa, Kroes asszony útján, hogy tartsanak kerekasztal-beszélgetést a hatóságokkal és az érintett telephelyekkel a lehető legtöbb munkahely megőrzéséről európai szinten és egy európai szinten koordinált megközelítési mód garantálásáról, még február 17. előtt, mert ezen a napon hozzák meg a döntést Detroitban. Ezt meg kell tennünk, amint Ön is mondta, annak megelőzése érdekében, hogy a tagállamok között meginduljon a protekcionizmusba való menekülésért folytatott verseny.

Marie-Noëlle Lienemann (PSE). – (FR) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! Fel kell élesztenünk azokat a nagy ipari politikákat, amelyeknek alapján az Európai Unió létrejött. Ez a szén és az acél esetében történt meg.

Ezeknek a politikáknak az erőssége abban a tényben rejlik, hogy modernizációs eszközök voltak – a gépjárműipar széndioxid-mentesítésének is ilyen eszköznek kell lennie –, ugyanakkor a munkavállalók támogatására, védelmére, képzésére és megóvására szolgáló szociális politikák is voltak. Ezért szeretnék előterjeszteni négy javaslatot.

Először: az autóipari alkalmazottakat támogató európai alap létrehozása, amely meghaladja a Modernizációs Alapot, mivel feltétlenül meg kell tartani alkalmazottakat ezeknél a társaságoknál ezekben a kritikus időszakokban azáltal, hogy támogatjuk javadalmazásuk szintjét rövidített munkaidő esetén és támogatjuk a társaságon belül folytatott képzésüket. Nem elégedhetünk meg a fölöslegessé vált alkalmazottak vélelmezett átképzésével.

Másodszor: létre kell hoznunk egy ügynökséget az innováció, valamint a kutatás és fejlesztés finanszírozásának felgyorsításához, a nagyon gyors előrehaladás érdekében, hogy megszüntessük a környezetbarát és a biztonságos járművek közötti technológiai szakadékot.

Harmadszor: fel kell gyorsítanunk az utakon közlekedő gépkocsik megújítását. A roncsprémium-rendszerek hatékonyak lehetnek. Ezeket az Európai Unió szintjén össze kell hangolni, hogy elkerülhessük az egészségtelen verseny következményeit.

Szeretném azonban ezt a szempontot lezárni. Teljes mértékben értem a „verseny” szó jelentését, de az is szükséges...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Elnök. – Hölgyeim és uraim! Eljött az ideje annak, hogy az elnök fogadja a további felszólalási igényeket, de van egy olyan gondunk, hogy túl sok képviselő kért szót. Ezért nagyon szigorúan ragaszkodni fogok az elnökség azon döntéséhez, hogy öt képviselőnek adom meg a szót. Az előírt egy perc letelte után automatikusan kikapcsolják a mikrofonjukat.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE). – (RO) Az autóipari válságról folytatott viták és az ezeknek eredményeként meghozott döntések közepette nem szabad elsiklanunk az autóalkatrész-gyártók problémái felett. Őket is érinti a válság a dominóhatás miatt, mivel ki vannak szolgáltatva annak a ténynek, hogy vásárlók beszüntették a gyártást.

Például Romániában több mint 400 társaság gyárt autóalkatrészeket, amelyeknek összes forgalma 2008-ban elérte a 8 milliárd dollárt. Ezeknek a társaságoknak a háromnegyede kicsi vállalat, és általában egyetlen megrendelőnek dolgozik. Ezért a válság hatásait ők különösen súlyosan érzik. Ilyen körülmények között a

társaságok kénytelenek a létszámléépítéshez folyamodni, vagy más megoldásokat kell találniuk, például csökkenteniük kell a munkaidőt vagy fizetés nélküli szabadságra kell küldeniük dolgozóikat. A válság a gumiabroncsgyártókat is súlyosan érintette.

Szem előtt tartva az ezeknél a társaságoknál foglalkoztatott alkalmazottak nagy számát, úgy vélem, hogy az autóalkatrész- és a gumiabroncsgyártókat is fel kell venni a jövőbeni megoldásokba, és gazdasági támogatást kell kapniuk ebben a válságban.

Matthias Groote (PSE). – (DE) Elnök úr! Verheugen biztos úr éppen most ismertette meg velünk a drámai számadatokat és a gépjárműpiacon uralkodó jelenlegi helyzetet. A drámai események viszont összehangolt cselekvést igényelnek. 2006-ban az Európai Parlament elindított egy saját kezdeményezésű jelentést a gépjárműadók összehangolásáról, amelyről azt reméltük, hogy a szén-dioxidra és a fogyasztásra épül majd. Meggyőződésem, hogy ez egy olyan gazdasági programot képviselne, amelyen keresztül a Tanács egy emberként megmutathatná – mert erről egyhangú döntést kellene hozni – hogy a fogyasztásra épülő gépjárműadókat összhangba lehet hozni.

Azzal kapcsolatban, amiről kollégám, De Vits asszony beszélt, tehát a General Motors társaságról, szeretném megkérdezni, hogy a Bizottság tesz-e óvintézkedéseket arra az esetre, ha az anyavállalat összeomlik. Ilyen esetben a Bizottság összehangoltan cselekedne-e, hogy európai megoldást találjon a General Motors leányvállalatai számára?

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Elnök úr! Szeretném felhívni a figyelmét a vitában felmerült három kérdésre.

Az európai tagállamok kormányai jelentős pénzügyi támogatásokat nyújtanak az autógyártóknak, amelyek több tízmilliárd euro összegre rúgnak. A német kormány úgy döntött, hogy a német autógyártók támogatása mellett a gépjárműhasználókat is támogatja. Aki úgy dönt, hogy régi autóját a roncstelepre küldi, 2500 eurót kap.

Az Európai Bizottság, amely mindaddig szigorúan figyelemmel követte a társaságoknak nyújtott állami támogatásokra vonatkozó szabályok betartását, nagyon gyorsan megadta beleegyezését az összes ilyen esetben, és általában hozzáigazította döntéseit a tagállamok kormányainak ilyen ügyekkel kapcsolatos korábbi döntéseihez.

Az európai autógyártó ipar megsegítése érdekében megtett lépések mögött meghúzódó alapelvek megkérdőjelezése nélkül szeretném még egyszer emlékeztetni Önt arra, hogy milyen fájdalmasan tisztességtelen volt az Európai Bizottságnak az a döntése, hogy a lengyel kormány által a lengyel hajógyáraknak nyújtott állami támogatásokat vissza kell fizetni. Ennek a döntésnek az eredményeként körülbelül 50 000 munkahely szűnik most meg csak a lengyel hajóépítő szektorban, és több mint tízezer munkahelyvész el a jövőben a kapcsolódó iparágakban.

Zita Pleštinšká (PPE-DE). – (SK) Verheugen biztos úr! Az Európai Bizottságnak konkrét lépéseket kell tennie annak érdekében, hogy a gépjárműipar újból képes legyen megállni a saját lábán. Első és legfontosabb lépésként meg kell akadályoznunk a belső piac torzulásait. Az egyes államok által javasolt védelmi intézkedések semmiképpen sem alkalmasak a válság kezelésére. Felszólítom a Bizottságot, hogy a lehető leggyorsabban nyújtson be intézkedéseket az európai roncsprémium-rendszerrel.

Vondra úr, elvárom a Tanácstól, hogy a tagállamok az Európai Tanács márciusi ülése során hagyjanak jóvá egy roncsprémium-rendszert, amely közvetlenül fokozza az új autót vásárolni szándékozó vásárlók vásárlóerejét.

Szilárd meggyőződésem, hogy ha az EU akar lenni a legnagyobb gépjárműexportőr, ugyanakkor az éghajlatváltozás elleni küzdelem globális vezető szerepét is meg akarja szerezni, akkor segítséget kell nyújtania autóiparának, amely a kutatás-fejlesztés legnagyobb magánberuházója. A kutatás és fejlesztés finanszírozásán keresztül, a beruházások támogatásán keresztül...

Ivo Strejček (PPE-DE). – Elnök úr! Figyelmesen hallgattam a vitát, és semmi újjal nem akarok előállni. Csak szeretnék hangsúlyozni néhány elhangzott megjegyzést, amelyeknek véleményem szerint az egész vitán át kell ívelniük.

Hivatkozom Vondra úr szavaira, amelyek szerint ügynünk kell a tisztességes verseny figyelembevételére és el kell kerülnünk a piaci torzulásokat, és a biztos úr azon megjegyzéseire, amelyek szerint tisztességeseknek kell lennünk és nem szabad hamis várakozásokat keltünk. Mindenek felett, biztos úr, köszönetet mondok

Önök, amiért elmondta, hogy kevesebb szabályozáson, kevesebb törvényen és a mértéktelen bürokrácia csökkentésén keresztül meg kell engednünk gyártóinknak, hogy rugalmasabbak legyenek.

Elnök. – Szeretném 30 másodpercben kifejezni Önöknek az elnökség által meghozott szabályt, mivel tisztában vagyok azzal, hogy ez rendkívül kellemetlen azon képviselők számára, akik szót kértek, de nem kapták meg.

Az elnökség úgy döntött, hogy az alapvető vitaidő az, amelyet az egyes parlamenti csoportok számára meghatározott idő felhasználásával felszólaló képviselők számára meghatároznak. Ezután, a „catch-the-eye” eljárás során öt képviselő kap szót egy-egy percre, a legnagyobb parlamenti csoporttól kezdve a legkisebbig. Ha azonban hat kérelem érkezik be, és hat perc áll a rendelkezésünkre, akkor mindegyik képviselőt meghallgathatjuk. Ez az idő kibővíthető hat, esetleg hét percre. Ebben az esetben azonban 12 képviselő kért szót. Csak öt szót kérő képviselőnek adhattam szót, amint ezt az elnökség előírta a vita e pontjára nézve. Ezt azért akartam tisztázni, hogy figyelembe tudják venni a későbbi hasonló alkalmak során.

Most Vondra úré a szó, hogy a Tanács nevében válaszoljon az egyes felszólalásokra. Miniszter úr, Ön é a szó.

Alexandr Vondra, a Tanács soros elnöke. – Elnök úr! Szeretnék köszönetet mondani a képviselőknek ezért a rendkívül hasznos vitáért. A Tanács nagyra értékeli az Önök hozzájárulását a vitához, és minden tőle telhetőt megtesz annak érdekében, hogy tisztázzon a Bizottsággal minél több, a gépjárműipart érintő problémát.

Nem kétséges, hogy szükség van bizonyos rövid távú intézkedésekre, és ezek már folyamatban is vannak a tagállamok szintjén. Ezért úgy gondolom, egyetértünk abban, hogy ezeknek az intézkedéseknek pénzügyi szempontból és más tekintetben is reálisan fenntarthatóaknak kell lenniük. Célzottaknak, hatékonyaknak kell lenniük, és mindenek felett olyan módon kell ezeket végrehajtani, hogy az kompatibilis legyen a közösségi jog hatálya alá tartozó állami támogatásokra vonatkozó szigorú szabályokkal. Tájékoztattam Önöket például a roncsprémium-rendszerrel kapcsolatos kezdeményezésünkről; ezért valóban fontos, hogy a megtett lépések összhangban álljanak a versenyszabályokkal és az állami támogatásokra vonatkozó szabályokkal, és feltétlenül el kell kerülnünk az egységes piac torzulásait.

Mondanivalóm második pontja az, hogy továbbra is szem előtt kell tartanunk azt, hogy az európai gépjárműipar vezető szerepet tölt be a világon – exportőrök vagyunk, mi gyártjuk az autókat –, és ennek fényében szem előtt kell tartanunk a hosszú távú hatékonyság fenntartásának szükségességét, valamint az iparág versenyképességét. Ezért a meghozott intézkedéseknek teljesíteniük kell bizonyos kritériumokat az európai ipar hosszú távú életképessége és versenyképessége szempontjából, beleértve az innováció, a környezetbarát autók stb. terén végrehajtott beruházásokat.

Ezért a Tanács minden szükséges erőfeszítést megtesz annak érdekében, hogy a gépjárműiparban megvalósított kutatás-fejlesztés és innováció, és a jelentősen szereplő összes rövid távú intézkedés is teljes mértékben koherens legyen a lisszaboni stratégia átfogó céljaival.

Mondanivalóm harmadik pontja az, hogy figyelemmel kell követnünk az Európán kívüli fejleményeket. Egyértelműen tisztában vagyunk azzal, hogy az Egyesült Államok gépjárműszektorában zajló válság szerkezeti jellegű és igen mély, és hogy az amerikai gyártók sokkal rosszabb helyzetben vannak, mint az európai autógyártók. Ezért nyilvánvaló – és Günter Verheugen ezt megemlítette –, hogy az Egyesült Államok nem engedheti egyszerűen meghalni gépjárműiparát, mivel ez nem lenne előnyös ránk nézve.

De tovább kell folytatnunk a politikai munkát nemzetközi partnereinkkel, különösen a Kereskedelmi Világszervezeten keresztül annak érdekében, hogy a lehető legnagyobb mértékben fenntartsuk az azonos versenyfeltételeket. Ugyanez vonatkozik a többi ázsiai gépjárműgyártóra és az egyéb iparágakra is. Ezenkívül szemmel tartjuk a Koreában, Japánban stb. zajló fejleményeket is.

Most készülünk a Versenyképességi Tanács ülésére, amelyre március elején kerül sor, és abban reménykedünk, hogy sikerül létrehozni egy magas színvonalú, és természetesen konszenzusra épülő döntést az Európai Tanács tavaszi ülésére, amely elsősorban gazdasági kérdésekkel fog foglalkozni.

Günter Verheugen, a Bizottság alelnöke. – (DE) Elnök úr! Egyetérttek nagyon sok mindennel, ami a felszólalók, és különösen Harms asszony részéről elhangzott. A rövid távú intézkedések, amelyeket most érvénybe léptetünk, semmiképpen sem akadályozhatják hosszú távú céljaink megvalósítását. Ez a kiindulási pont.

Mivel Önök is nagyon kedvesek voltak, én is kedves leszek, és mondok valamit, aminek bizonyára örülni fognak, amit még 2006-ban mondtam, nevezetesen azt, hogy az európai gépjárműipar jövője környezetbarát

lesz, ellenkező esetben az iparnak nincs jövője Európában. Engedjék meg, hogy ezt megmagyarázzam! Lehet vitatkozni arról, hogy az európai, és különösen a német gyártók által gyártott modellek választéka felelős-e a jelenlegi válságért, vagy sem. Én ezt nem tudom. Régebben is voltak környezetbarát autók, és alacsony fogyasztású modellek is voltak – csak gondoljanak a Mercedes Smart autójára, amelyek milliárdos veszteségeket okoztak a társaságnak. Ezért a kérdés nem annyira fekete-fehér, mint ahogyan esetleg gondolják. Környezetvédelmi szempontból a modellválaszték egyértelműen rossz volt, és az a tény, hogy most, a válság során hajtjuk végre az átállást, nem könnyíti meg a helyzetet, de ez semmit sem változtat azon a tényen, hogy erre az átállásra szükség van, méghozzá gyorsan. Ebben a kérdésben teljes az egyetértés.

Ouis úr, az Egyesült Államokból származó gépkocsik elé egyáltalán nem áll szándékunkban bevezetni vámjellegű kereskedelmi akadályokat. Ha van valami, amit biztosan nem fogunk megtenni, akkor ez az. Az amerikai autók nem játszanak tényleges szerepet az európai piacon, míg az európai autók hatalmas szerepet játszanak az amerikai piacon. Ha itt, az Európai Parlamentben megszólalnak olyan hangok, amelyek sürgetik piacvédő intézkedések bevezetését az amerikai autókkal szemben, akkor attól tartok, hogy az amerikai Kongresszusban, Washingtonban is megszólalnak majd olyan hangok, amelyek szerint védeni kell az amerikai piacokat az európai autóktól. Helyzetünk nem lenne ennyire jó ilyen körülmények között. Nagyon komolyan kérem, hogy ne erőltessék tovább ezt a kérdést!

Teljes mértékben támogatom mindazt, amit Groote úr mond a gépjárműadóról. Én is úgy gondoltam, hogy a kifejezetten ebben a kérdésben tett megfigyelések megalapozottak. A Bizottság már egy ideje sürgeti a gépjárműadó átalakítását a kibocsátott szén-dioxid alapelve szerint, és nagyon elszomorít engem az, hogy ebben a kérdésben ennyire vontatottan haladunk előre.

Groote úr, Ön nyilván meg fogja érteni, hogy én nem nyilváníthatok hivatalos véleményt a General Motors és az Opel kapcsán feltett kérdéséről. Be kell érnie azzal, hogy szorosan figyelemmel követjük ezeket a fejleményeket, és párbeszédet folytatunk az összes érdekelt féllel.

Azt is szeretném elmondani azoknak, akik meglehetősen jogosan kiemelt hangsúlyt helyeztek a foglalkoztatás kérdéseire, hogy a Bizottság valójában már benyújtott egy javaslatot azzal kapcsolatban, hogy hogyan lehetne rugalmasabban és hatékonyabban felhasználni az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alapot. Ha a Bizottság javaslatait gyorsan végrehajtják és azonnal megvalósítják – és én most sürgető kéréssel fordulok mindenkihez, hogy ezt tegyék meg –, akkor képesek leszünk segítséget nyújtani elsősorban az ideiglenesen foglalkoztatott dolgozóknak a gépjárműiparban és a szakképzetlen dolgozóknak, akik végeredményben a szakadék szélén egyensúlyoznak.

A roncsprémiumokra vonatkozó szabályok – ezzel a kérdéssel már nagyon sokszor foglalkoztunk, és még egyszer szeretném megismételni – egyértelműek. Nem létezhet olyan európai rendelet, amely a programban való részvételre kényszeríthetné az összes tagállamot. Ez teljességgel lehetetlen. Hasonló módon olyan európai rendelet sem létezhet, amelynek értelmében mindenhol azonos mértékű prémiumot kell fizetni. A referenciaértékeket meg kell határozni európai szinten, és ebben az esetben is ez történt. Ebben a kérdésben egyetértettünk január 16-án, Brüsszelben.

Végül szeretném még egyszer hangsúlyozni, azt, amit Önök közül már sokan elmondtak: a gépjárműipar keretein túl kell gondolkodnunk, amikor a jelenlegi válságot megvitatjuk. Valójában teljesen helyénvaló azt állítani, hogy intelligens forgalmi rendszereket, intelligens forgalomirányítási rendszereket, a jövő egyéni és tömegközlekedésére vonatkozó legkorszerűbb, innovatív megoldásokat kell kidolgozni, és hogy ez a válság talán lehetőséget kínál arra, hogy erőteljesebben vigyük előre ezeknek a megoldásoknak az ügyét. Én, személyesen, nagyon örülnék, ha ez megtörténne.

Christoph Konrad (PPE-DE). – (DE) Elnök úr! Ön éppen most nyilatkozott az elnökség döntéséről és kifejtette, miért változtatták meg a „catch-the-eye” rendszerét. Szeretnék hivatalosan tiltakozni a változtatás ellen. Ezt az eljárást azért vezették be, hogy megerősítsék vitáinkat, hogy párbeszédet teremtsenek a Bizottsággal és hogy erősítsék a vitatkozási kultúrát. Az elnökségnek ez a döntése ezzel teljes mértékben ellentétes hatású, és arra kérem Önt, hogy terjessze elő ezt a kérdést az elnökök értekezlete elé, és válaszoljanak erre a tiltakozásra.

Elnök. – Igen, Konrad úr, Önnek természetesen joga van tiltakozni, és mi tudomásul vesszük az Ön tiltakozását. Ön azonban a Ház egyik rendkívül felelősségteljes csoportjához tartozik, és meg kell értenie, hogy az egyes képviselők nem kaphatnak több időt, mint a csoportok. A csoportoknak kötelezően részt kell venniük a vitákban.

Az elnökség egyhangúlag hozta meg ezt a döntést. Én ezt józan döntésnek tekintem, amelynek pontosan az a célja, hogy azok a képviselők, akiket csoportjuk nem helyez az előtérbe – mert a csoport nem akarja, hogy az adott időpontban felszólaljanak –, utólag felszólalhassanak. Ezért korlátoztuk a felszólalási időt: öt perc öt felszólalásra, a legnagyobb csoporttal kezdve a legkisebb felé haladva, ugyanakkor arra is odafigyelünk, hogy ne azonos nemzetiségű legyen az összes felszólaló.

Ezért született meg ez a döntés. Ez a szabály természetesen megváltoztatható. Ha az elnökök értekezlete javaslatot tesz az elnökségnek az eljárás megváltoztatására nézve, akkor az elnökség kellő gondossággal mérlegelni fogja a javaslatot.

Konrad úr, nagyon köszönöm felszólalását; figyelembe fogjuk venni.

A vitát berekesztem.

Írásbeli nyilatkozatok (142. cikk)

John Attard-Montalto (PSE), írásban. – Szeretném felhívni a figyelmet arra a tényre, hogy az autóiparban jelentkező gazdasági válság Máltán összetett jellegű, egy súlyos adminisztrációs baklövés miatt. Máltán a gépkocsik után súlyos regisztrációs adót kell fizetni, amely után a kormány még az ÁFÁ-t is beszedi. Megállapították, hogy a kormány sok ezer autótulajdonostól jogtalanul eltulajdonítja ezt a pénzt. A kormány nem hajlandó visszafizetni sok ezer gépjármű-tulajdonosnak ezeket a hatalmas összegeket, pedig azt nem is kellett volna megfizetni.

Málta kormánya azt állítja, hogy ez sok millió euróba kerülne. Pontosan ezért köteles a kormány visszafizetni a szabálytalanul kivetett adókat. Ez súlyos baklövés volt, amely ha az EU bármely más tagállamában megtörténik, akkor a kormánynak le kellene mondania. Máltán a kormányban annyi tisztesség sem volt, hogy elismerje felelősségét és bocsánatot kérjen sok ezer máltaitól és gozitántól, akiket ez a kérdés érint. Megoldást kell találni olyan módon, hogy felkínálnak árendamérsékléseket ezeknek a gépjármű-tulajdonosoknak például az éves engedélyek kiadásakor. Úgy tűnik, hogy a kormány teljesen süket minden ilyen javaslattal szemben.

Sebastian Valentin Bodu (PPE-DE), írásban. – (RO) Ha az Európai Uniót eleven organizmusnak tekintjük, akkor annak gerince az európai autóipar. Az EU GDP-jének 3%-át termeli meg, és 35 milliárd euro kereskedelmi többletet állít elő. 2008 azonban nehéz év volt az iparág számára, mert az év első felében az üzemanyagárak miatt csökkentek az autóeladások, az év második felében pedig az értékesítések 19,3%-kal csökkentek a pénzügyi válság következtében.

Az ágazatnak más problémákkal is szembe kell néznie. 2009 és 2015 között a gépjárműszektorban új standardokat kell végrehajtani a károsanyag-kibocsátás, az üzemanyag-hatékonyság stb. területén, miközben ez sok milliárd euro költséget jelent az iparág számára.

A fenti szám adatok azért is relevánsak, mert az autóipar biztosítja több mint 12 millió család jövedelmét. Egy autóipari munkahelyhez további négy kapcsolódik a beszállítóknál és további öt a kapcsolódó szektorokban és az értékesítésnél. Ezért egyértelmű, hogy az európai gazdaság e szektorának egészsége létkérdés az EU egész gazdasága szempontjából. Ilyen körülmények között az európai kormányok és intézmények gyors és koordinált beavatkozása elengedhetetlen, és ugyanennyire fontos programok bevezetése a régi autók leadására az új autók vételárának megfelelő csökkentése mellett, szükség van pénzügyi segítségre és így tovább.

Elisa Ferreira (PSE), írásban. – (PT) A pénzügyi válság megbénította a hitelezési rendszert; hatást gyakorolt a vállalkozásokra és a családokra; a kereslet visszaesett, ami katasztrofális hatást gyakorolt a gazdasági növekedésre és a foglalkoztatásra.

Ilyen helyzet indokoltá tesz kivételes intézkedéseket, különösen olyan stratégiai szektorok esetében, mint az autógyártás, amely a munkahelyek 6%-át képviseli.

Ennek ellenére csaknem a teljes európai gazdaságélénkítési terv, amelynek elkészítésében a Parlament előadója lehettem, teljes egészében nemzeti kezdeményezésekre épül.

Hogyan tudja a Bizottság a valóságban garantálni azt, hogy ellenőrzi a koordinációt, és hogy az egyes országok nem indítanak-e háborút a támogatási intézkedésekkel kapcsolatban?

Milyen mechanizmusok léteznek a munkahelyek garantálására azokban az országokban, amelyeknek pénzügyi struktúrája nem garantálja a számukra létfontosságú munkahelyek megőrzését?

Egyes országok számára a textilipar vagy az elektronika ugyanolyan fontos lehet, mint az autógyártás. Milyen lépésekre lehet számítani?

Jobban odafigyel-e a Bizottság az európai ipar Európa túlélésében játszott szerepének jelentőségére?

Vannak olyan korlátok, amelyek az Európai Beruházási Banktól elvárhatók. Rendelkezünk-e majd az Európát fenyegető kihívásokkal egyenértékű költségvetéssel?

Krzysztof Hołowczyc (PPE-DE), írásban. – (PL) Az Európai Unió gazdasága arról híres, hogy a világ legnagyobb gazdasági hatalma. Ugyanakkor ez nagy felelősséget helyez ránk a belső piacokkal kapcsolatos bármilyen lépés megtétele szempontjából. Emellett léteznek különleges következmények a világgazdaságra nézve is, amelynek előterében ott áll az Unió. Az egyik ilyen következmény az, hogy nehéz meghatározni, melyik autógyártó valóban európai. Sok társaság összeolvad, globális amerikai vagy ázsiai gyártócsoporthoz jönnek létre és vannak jelen az Európai Unió belső piacán már sok évtizede, és ez alkotja a szerteágazó és versenyképes európai autógyártási ágazat alapjait.

Helyénvalónak tűnik, hogy az európai gazdaságélénkítési terv létrehozására irányuló erőfeszítéseinket elsősorban a szabadpiac és a versenyképesség alapelve irányítsa. Arról sem szabad megfeledkeznünk, hogy a gépjárműipar, amelyet annyira súlyosan érintett a pénzügyi válság, az európai gazdaság egyik láncszeme. Ez arra késztet minket, hogy fogadjuk el az elnökség cselekvési tervét, nevezetesen azt, amelyik felvázol egy olyan általános megközelítési módot, amelyben részt vesz a belső piac összes érdekelt fele.

Ennek a megközelítési módnak ösztönöznie kell a piaci keresletet, amely meghatározza a gazdaság állapotát. A támogatások nyújtásának mechanizmusában is fel kell használnunk a célzott beruházásokra elkülönített pénzeszközök felhasználását a technológiai innovációk területén, a közúti biztonság javítása és a környezetvédelem alapelvei szerint.

Alexandru Nazare (PPE-DE), írásban. – (RO) A gazdasági válság óriási hatást gyakorolt az autóiparra, arra az ágazatra, amely sok európai országban jelentős mértékben hozzájárul a GDP-hez. Jóllehet az EU-nak nincsenek közvetlen beavatkozási mechanizmusai, a tagállamoknak meg kell engedni, hogy megtegyék a szükséges intézkedéseket az iparág összeomlásának megakadályozásához, amelytől sok ezer európai polgár munkahelye függ. A romániai autóipart is súlyosan érintette a válság. Elég megemlítenem a Dacia Renault esetét, amely korlátozza tevékenységét, és a Ford esetét, amely támogatásért fordult a román államhoz.

Az európai szinten súlyossá vált helyzet megköveteli a megfelelő intézkedések azonnali bevezetését. Ebben az esetben nem a piacot torzító protekcionista intézkedésekre gondolok, hanem olyan intézkedésekre, amelyek egyenlő lehetőségeket kínálnak fel az európai iparnak és lehetővé teszik, hogy az iparág alkalmazottjai megtarthassák munkahelyüket.

Nem elegendő nemzeti szinten lépéseket tennünk, mivel európai szinten is cselekednünk kell. A gazdaságélénkítési terv ezt lehetővé teszi, mivel új hitelszabályozást javasol az európai bankrendszerben, amely megkönnyíti a hitelekhez való hozzáférést. Az is fontos, hogy azok az állami támogatási rendszerek, amelyekhez a tagállamok folyamodhatnak, gyorsan és egyszerűen elérhetőek legyenek. Ez az aspektus kulcsfontosságú a stratégiai beruházók számára, amelyeknek egyike az autóipar.

13. Az EU polgárainak konzuli védelme harmadik országokban (vita)

Elnök. – A következő pont a Tanács és a Bizottság nyilatkozata az EU polgárainak konzuli védelméről harmadik országokban.

Alexandr Vondra, a Tanács soros elnöke. – Elnök úr! A konzuli védelemmel kapcsolatos vita újból időszerűvé vált. Az elmúlt években történt események sorozata rávilágított az EU tagállamai közötti konzuli együttműködés fontosságára. A 2006. évi libanoni eseményektől kezdve a csádi eseményeken keresztül egészen a közelmúltban bekövetkezett tragikus mumbai katasztrófaig mindegyik jól szemlélteti, hogy egyre nagyobb veszélyek fenyegetik az Unió külföldre utazó polgárait. E veszélyek mértéke egyre nagyobb lesz, amint egyre többen kihasználják az olcsó utazások lehetőségeit arra, hogy felkeressék a világ távolabbi területeit.

Ezért fontos a tagállamok közötti együttműködés ezen a területen. Ez az együttműködés jobb szolgáltatásokat és a konzuli szintű segítségnyújtás magasabb szintjét teszi lehetővé. Ez az EU polgárai számára jelentkező közvetlen előny.

A Szerződés biztosítja számunkra ennek az együttműködésnek az alapjait. A 20. cikk egyértelműen kimondja, idézem: „olyan harmadik ország területén, ahol az állampolgársága szerinti tagállam nem rendelkezik képvisellel, bármely uniós polgár jogosult bármely tagállam diplomáciai vagy konzuli hatóságainak védelmét igénybe venni ugyanolyan feltételekkel, mint az adott tagállam állampolgárai. A tagállamok kialakítják egymás között a szükséges szabályokat, és megkezdik az ilyen védelem biztosításához szükséges nemzetközi tárgyalásokat”.

Az említett cikkben szereplő szabályokról rendelkezik egy 1995-ben elfogadott határozat. Ez a határozat előírja, hogy ez a segítség más tagállamtól is kérhető harmadik országokban, amennyiben a polgár saját országa nem rendelkezik ott állandó képvisellel vagy nincs tiszteletbeli konzul, aki illetékes lenne ilyen ügyekben.

A gyakorlatban ez azt jelenti, hogy ha egy konzultól segítséget kér egy mások tagállam polgára, akkor a konzul köteles megtagadni ezt a segítséget, ha az adott polgár hatóságai (konzulátus vagy nagykövetség) szintén rendelkeznek képvisellel abban az országban.

Az 1995. évi határozat a tagállamok között jött létre, ami visszatükrözi azt a tényt, hogy a konzuli segítségnyújtás és védelem kizárólagos nemzeti felelősség, és hogy a konzuli kapcsolatokat alapvetően a konzuli kapcsolatokról szóló bécsi egyezmény szabályozza.

Az ezen a területen érvényes együttműködési szabályok azt a tényt is visszatükrözik, hogy a konzuli segítségnyújtást és védelmet az egyes tagállamok különféleképpen fogják fel. Egyesek például az összes polgár alapvető jogának tekintik. Mások az állam által nyújtott szolgáltatásként kezelik. Ez az oka annak, hogy a Szerződés a konzuli védelemre a „jogosultság”, nem pedig a „jog” kifejezéssel hivatkozik.

A 2000. évi Jolo-szigeti válság óta továbbfejlesztették a konzuli együttműködést és a válságkezelésre is kiterjesztették. Az Egyesült Államokban végrehajtott terrorista támadások megmutatták, hogy rendkívüli körülmények között még a fejlett infrastruktúrával rendelkező harmadik országok is nehézségekbe ütközhetnek a problémák megoldása során.

Ezt követően a tagállamok megfogalmazták az ilyen jellegű válságok kezelésére vonatkozó útmutatásokat. Ezek a szabályok ugyan nem kötelezőek, mégis számos esetben hatékonyan felhasználhatóknak bizonyultak és a tapasztalatok fényében tovább finomították ezeket a szabályokat.

A Tanács a közelmúltban kidolgozta a „vezető állam” elgondolását. Ez azt jelenti, hogy súlyosabb esemény esetén, különösen olyan országban, ahol csak kevés tagállam rendelkezik képvisellel, egy vagy két tagállam vállalhatja a koordinációs lépések vezetését védelemmel vagy evakuációval kapcsolatos ügyekben.

Egyes Unió kívüli országokkal is javult az együttműködés, például az Egyesült Államokkal, amellyel évente tartunk konzultációkat konzuli kérdésekben. Norvégia, Svájc és Kanada szintén együttműködik az EU-val különleges események során, például a libanoni, csádi és a mumbai válságok esetében.

A Bizottság és a Tanács Titkársága szintén részt vesz az Európai Konzuli Együttműködésben. Néhány évvel ezelőtt a Tanács Titkársága felállított egy titkos internetes fórumot, amelyen keresztül a konzuli hatóságok információkat cserélhetnek olyan kérdésekben mint például az utazási javaslatok frissítése. A Tanács emellett a tagállamok rendelkezésére bocsátott egy fejlett távkonferencia-rendszert, amelyet konzuli válságok során széles körben alkalmaznak.

Körülbelül három évvel ezelőtt létrehoztak egy EU-szintű platformot információcsere és a cselekvések politikai egyeztetése céljából. Ezt a platformot válságkoordinációs intézkedéseknek (CCA) nevezzük. A CCA két fő résztvevője a következő: az első az elnökség, a Tanács Titkárságának és a Bizottságnak a támogatásával, amely dönt a CCA aktiválásáról; a második, a COREPER II, egy „cselekvési platform”, amely felelős a tagállamok cselekvéseinek koordinálásáért vagy az uniós szintű döntések előkészítéséért.

A fő műveleti eszköz a Tanács Titkárságának uniós Helyzetelemző Központja (SITCEN). A SITCEN logisztikai és információs támogatást biztosít.

Ezenkívül az egymást követő elnökségek rendszeres konzuli válságkezelő gyakorlatokat szerveztek, amelyek különösen értékeseknek bizonyultak. 2008 végén elindítottak egy Európai Konzuli Képzési Programot a fővárosokban és a helyszínen dolgozó konzulátusi tisztviselők közötti együttműködés javításának céljából. Szintén mérlegelik a konzuli létesítmények egymás mellett történő elhelyezését.

Egyértelmű, hogy lehetne ennél többet is tenni. Rendszeresen megvitatnak sok más kérdést is, például a börtönviszonyokat, a gyermekek szülők általi megszőktetését és a konzuli tájékoztatási politikát. De emellett

azt a valóságot is tudomásul kell vennünk, hogy miközben a polgárok elvárásai és igényei folyamatosan növekednek, a konzuli hatóságok rendelkezésére álló erőforrások mindig korlátozottak. A konzuli területen történő jobb együttműködés támogatása nem mindig jár együtt megfelelő nemzeti szintű költségvetéssel. A kör négyesgösztésének kihívása még megoldásra vár.

A tapasztalatok azt mutatják, hogy nagyra értékelik az együttműködést a konzuli területen, és számos olyan eset előfordul, amikor elégedettek lehetünk az eredményekkel. Erre jó példa 20 000 uniós állampolgár kitelepítése Libanonból 2006-ban. Az elnökség elkötelezte magát a munka folytatása mellett, és szeretnének köszönetet mondani a Parlamentnek a támogatásáért.

Günter Verheugen, a Bizottság alelnöke. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Én ma Jacques Barrot biztos urat helyettesítem, aki szeretett volna személyesen megjelenni, de részt kell vennie egy másik intézményi eseményen.

Az Európai Közösséget létrehozó Szerződés 20. cikke alapján olyan harmadik ország területén, ahol az állampolgársága szerinti tagállam nem rendelkezik képvisellel, bármely uniós polgár jogosult bármely tagállam diplomáciai vagy konzuli hatóságainak védelmét igénybe venni ugyanolyan feltételekkel, mint az adott tagállam állampolgárai. A 20. cikk arról is rendelkezik, hogy a tagállamoknak egymás között kell meghatározniuk az e védelem biztosításához szükséges szabályokat. Vondra úr ezt már részletezte. Mindennek fényében a tagállamok bevezettek koordinációs mechanizmusokat a konzuli védelemhez, különösen a 2006-ban és 2008-ban lefektetett útmutatások szerint, amelyek ugyan jogilag nem kötelezőek, mégis segítséget nyújtanak a követségeknek az együttműködés helyszíni felépítésében.

Emellett az Európai Unióról szóló szerződés 20. cikke kötelezi a tagállamok diplomáciai és konzuli misszióit az együttműködés fokozására.

2008 decemberében a Tanács elfogadta a konzuli együttműködéssel kapcsolatos vezető állam elgondolásának végrehajtásához szükséges iránymutatásokat. Ezen iránymutatások alapján a nagyobb jövőbeni válságok során, amelyeknek következtében szükség lesz konzuli védelemre a kérdéses harmadik országban, az egyik tagállamot ki kell nevezni „vezető államnak”, amelynek vállalnia kell a felelősséget az EU polgárainak védelméért a többi tagállam nevében. A vezető állam koordinálja a tagállamok által végrehajtott összes intézkedést a helyszínen, és köteles gondoskodni arról, hogy az összes uniós polgár védelemben részesüljön. Mindenki, akit megillet saját tagállamának konzuli védelme, jogosult segítséget kérni a vezető államtól.

Ennek célja a tagállamok közötti együttműködés megkönnyítése a helyszínen, azt feltételezve, hogy további segítséget is rendelkezésre bocsátanak személyzet, finanszírozás, felszerelések és egészségügyi csoportok formájában. A vezető állam viseli továbbá a felelősséget azoknak az intézkedéseknek a koordinálásáért és vezetéséért, amelyeknek célja a segítségnyújtás, emberek újrakegyesítése, és szükség esetén az állampolgárok evakuálása biztonságos célállomásra, a többi érintett tagállam segítségével. A tagállamoknak azonban meg kell állapodniuk arról, hogy pontosan mit jelent az „amelyben a tagállam [...] nem rendelkezik képvisellel” megfogalmazás az EK-szerződés 20. cikkében. Le kell fednie minden olyan helyzetet, amelyekben az uniós polgárok bármilyen ok miatt képtelenek elérni saját tagállamuk bármely misszióját. A tagállamok most dolgoznak az ezzel kapcsolatos közös kritériumok megfogalmazásán.

Ez a helyzet papíron. A gyakorlatban a tények meglehetősen különbözőek lehetnek attól, amelyekről a Ház néhány képviselője beszámolhatna. Láttam a felszólalók listáján, hogy Guardans Cambó úr, Karim úr és Mann asszony szeretne hozzászólni ehhez a kérdéshez. Minden bizonnyal elmondanak nekünk valamit a tavaly decemberben Mumbaiban szerzett tapasztalataikról. Az a benyomásom, hogy jöllehet csak három tagállamnak nincs nagykövetsége Új Delhi-ben és csak hét tagállam nem tart fenn konzulátust Mumbaiban – és ezt nagyon gondosan fogalmazom meg – az érintett európai polgárok mégis nagyon nehezen tudták megszerezni a megfelelő védelmet.

Azért mutatok rá erre, mert természetesen érdemes tanulni az ilyen helyzetek tapasztalataiból. Ezeknek a tapasztalatoknak a fényében a Bizottság azt a nézetet vallja, hogy még nagyon sok a tennivaló annak érdekében, hogy az Európai Unió polgárai képesek legyenek igényelni – teljes mértékben és a való életben – az EK-szerződés 20. cikkében garantált jogaikat. A polgárok elvárják, hogy az Európai Unió gondoskodjon hozzáadott értékről harmadik országokban nyújtott védelmükhöz. Elvégre a diplomáciai és a konzuli missziók által nyújtott védelem nem korlátozódik válsághelyzetekre, hanem a mindennapi helyzetekben nyújtott segítségre is kiterjed.

A Bizottság többek között javasolja az EU polgárainak jobb tájékoztatását – mi már javasoltuk, hogy a 20. cikk szövegét minden útlelvebe nyomtassák bele és jelenítsék meg plakátokon a repülőtereken és az utazási

irodákban, ezenkívül a Tanács Főtitkárságával közösen már dolgozunk egy konzuli védelemmel foglalkozó weboldalon, amely tartalmazza a tagállamok harmadik országokban működő nagykövetségeinek és konzulátusainak naprakész felsorolását.

Azon küldetésének részeként, amely szerint a lehető legmagasabb színvonalon kell gondoskodni az EU polgárai számára mindarról, amit az uniós polgárság a számukra jelent, a Bizottság készen áll arra, hogy foglalkozzon az ezen a területen felmerülő minden problémával, amelyekre a polgárok felhívják a figyelmét és hogy minden tőle telhetőt megtegyen azon védelmi jogok megvalósításáért, amelyek a 20. cikk alapján az EU polgárait megilletik.

A Lisszaboni Szerződés hatálybalépése egyértelmű jogi alapot teremtené ahhoz, hogy az EU jogi rendelkezéseket hozzon ezen a területen. Az EK-szerződés 20. cikkének új megfogalmazása (az Európai Unió működéséről szóló szerződés 23. cikke) lehetővé teszi a Tanácsnak, hogy olyan irányelveket fogadjon el, amelyek „az ilyen védelem elősegítéséhez szükséges koordinációs és együttműködési intézkedéseket vezetnek be.” Ez azt jelenti, hogy a Bizottság a közeljövőben benyújthatna jogalkotási javaslatokat ezen a területen.

Ioannis Varvitsiotis, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök úr! Üdvözlöm ezt a vitát, és köszönetet mondok mind a Tanácsnak, mind pedig a Bizottságnak az információkért és az előterjesztésért. Én voltam az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság „Az Európai Unió polgárainak diplomáciai és konzuli védelme harmadik országokban” című zöld könyvének előadója, ezért továbbra is élénk érdeklődéssel kísérem az e téren bekövetkező fejleményeket.

Abban az időben kitartottam amellett, hogy a 20. cikket szélesebb értelemben kellene alkalmazni és több jogot kellene tartalmaznia az európai polgárok számára, mivel ez megerősítené az európai polgárság elgondolását és a gyakorlatban szemléltetné az Európai Unió által felkínált előnyöket a hétköznapiakban és végeredményben erősítené az európai szolidaritást.

A közelmúltban Mumbaiban végrehajtott terroristatámadás jól szemléltette, mennyire hasznos és szükséges az uniós tagállamok polgárai védelmének megerősített koordinációja ilyen esetekben. Az a tény, hogy a Tanács tavaly decemberben közzétette a válság esetén alkalmazandó konzuli vezető állam elgondolásának végrehajtására vonatkozó iránymutatásokat, az első pozitív lépés, és fontos elgondolásokat tartalmaz. Ám nagy érdeklődéssel várjuk a jogilag kötelező erejű javaslatokat.

Tisztában vagyok azzal, hogy hatalmas gyakorlati problémákat kell megoldanunk. Nagyon fontosnak tekintem azonban annak tisztázását, hogy az európai polgárok a válság helyszínén hogyan tájékozódhatnak arról, melyik a vezető állam. Szerintem ezt a mai napig nem sikerült megnyugtatóan megoldani. Mindenesetre üdvözlöm azt, hogy a francia elnökség olyan nagy jelentőséget tulajdonított ennek a kérdésnek, és arra számítok, hogy a cseh elnökség továbbviszi ezeket a kezdeményezéseket.

Martine Roure, a PSE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr! A konzuli és a diplomáciai védelemhez való jog az európai polgárság egyik pillére. Miniszter úr, Ön hivatkozott a Szerződés 20. cikkére. Ez egyértelmű. Minden polgárt megillet a konzuli védelemhez való jog. Ez nem lehetőség, hanem jog.

A Mumbaiban bekövetkezett drámai események megmutatták, hogy ez a jog a gyakorlatban távolról sem garantált. A védelem szintje az egyes tagállamok között igen változó, amelynek a polgárok kezelésében jelentkező megkülönböztetés a következménye, akik nem kaphatnak tájékoztatást arról, hogy szükség esetén melyik konzulátussal kell felvenniük a kapcsolatot. A pénzügyi támogatás szemmel láthatóan hiányzik a tagállamok körében. Azok az európai polgárok, akik mindent elveszítettek, gyakran azt tapasztalják, hogy a konzuli hivatalok vonakodnak vállalni a pénzügyi költségeket.

A tagállamoknak kötelességük, hogy véget vessenek ennek a helyzetnek. Kötelező erejű iránymutatásokra és a polgárok számára elérhető tájékoztatásra van szükség. Az Uniónak tárgyalásokat kell kezdenie harmadik országokkal a szükséges diplomáciai védelem biztosítása érdekében.

Amint azonban Ön is mondta, biztos úr, a Mumbaiban bekövetkezett események azt is megmutatták, hogy elfogadhatatlanul hiányzik az európai parlamenti képviselők diplomáciai védelmének garantálása. Az Európai Uniónak és különösen a Bizottságnak haladéktalanul meg kell kezdenie a tárgyalásokat, és amint hallottuk Öntől, biztos úr, a Tanácsnak eseti megállapodásokat kell kötnie harmadik országokkal az európai parlamenti képviselők különleges diplomáciai védelmének garantálására. Ez a legkevesebb, amit megtehetünk.

Ignasi Guardans Cambó, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök úr! Ma Európában a polgárok határok átlépése nélkül utazhatnak, nemcsak a saját tagállamukban szavazhatnak, nyugdíjban és társadalombiztosítási

ellátásban részesülhetnek bármely tagállamban, ahol saját döntésük szerint letelepednek. Ezenkívül a rendőri erők együttműködnek egymással. A stockholmi ügyész bárkit letartóztathat Sevillában az európai letartóztatási parancs útján, és ehhez nem kell közvetlenül részt vennie a helyi eljárásokban.

A tagállamok tehát hajlandók voltak lemondani szuverenitásukról, amikor a polgárokat meg kell feddeni tetteikért. Ugyanezen európai polgárok azonban, amikor az Európai Unión kívülre utaznak, a védelmük szempontjából azt tapasztalják, mintha időgéppel utaznának, ugyanis mihelyt elhagyják az Uniót, mintha megállt volna az idő.

Az Unión kívül mi csak 27 tagállam, 27 adminisztráció, 27 zászló és 27 konzuli rendszer vagyunk, sőt bizonyos esetekben még az sem. Válsághelyzetben az európai polgárok elveszítik európai jogállásukat. Nem létezik ugyanis európai állampolgárság.

Az a 180 millió európai, aki szerte a világon utazik, azt tapasztalja, hogy csak akkor részesülhet védelemben, ha visszaváltoztatja magát németté, spanyollá, lengyellé vagy olasszá. Európaiként nem létezik az Európai Unión kívül. Ez a Szerződés súlyos megszegésének minősül, és a köteles tisztelettel is azt kell mondanom, hogy a Tanács néhány perccel ezelőtt hallott kijelentése nem egyéb, mint science fiction.

Mindaz, amit a Tanács elmondott a Szerződés 20. cikkének állítólagos végrehajtásáról, a „vezető államról”, a videokonferenciákról és a közös központokról, szintisza science fiction vészhelyzetben. Ezenkívül – amint a biztos úr mondta –, néhányan közülünk első kézből tapasztaltuk meg ezt a helyzetet.

A Szerződés 20. cikke hatástalan: nem léteznek végrehajtási jegyzőkönyvek; nincsenek jogi erejű rendeletek; a polgárok semmiféle tájékoztatásban nem részesülnek; és ha valaki figyelmen kívül hagyja ezt a cikket, annak semmiféle következményekkel nem kell számolnia.

Az a legjobb eset, ha a konzulok segítséget nyújtanak egymásnak. Létezik jóindulat, amint ez létezhetett a XIX. században, és létezhetett Pekingben az 1800-as években. A helyzet a következő: létezik együttműködés a konzulok között, akik inkább együtt vacsoráznak, mint hogy kötelességeiknek megfelelően együttesen szolgálnák a polgárokat az európai jogszabályok rendelkezéseinek tiszteletben tartásával.

Ezért az Európai Bizottság már a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése előtt és nyilvánvalóan utána is, köteles végrehajtani a 20. cikket annak érdekében, hogy az európai polgárok büszké lehessenek útlevelükre, és köteles gondoskodni arról, hogy egyes tisztviselői megértsék, hogy a XIX. század végérvényesen elmúlt, és Európa akkor is létezik, ha egy európai polgár bajba kerül Új-Delhiben, Bejrútban vagy bárhol.

Ryszard Czarnecki, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr! Szeretném leszögezni, hogy én nem osztom az Európai Bizottság alelnöke által a Tanács nevében ma előterjesztett javaslattal szemben megnyilvánuló rendkívül kritikus álláspontot. Szerintem ez a kérdés nem azon múlik, hogy létezik-e szerződés, vagy sem, hanem sokkal inkább azon múlik, hogy az európai szolidaritás csak egy elgondolás-e, amely csak politikai nyilatkozatokban nyilvánul meg, vagy pedig valós politikai gyakorlat, amely az összes tagállam minden polgárára nézve érvényes. Ez utóbbi esetben a szerződés nem elengedhetetlen követelmény.

Az Európai Unió szlovén elnöksége alatt Franciaország képviselte az Európai Uniót sok országban, például Ázsiában, Afrikában és Latin-Amerikában, mivel Szlovéniának nincs nagykövetsége ezekben az országokban. Kíváncsi vagyok, hogy vajon a szlovén állampolgárok, valamint a kisebb tagállamok polgárai most részesülhetnének-e megfelelő segítségben, ha az említett országokban működő francia konzulátusokhoz fordulnának. Ez egy helyénvaló kérdés.

Ki kell terjesztenünk az európai szolidaritás elgondolását. Számomra úgy tűnik, hogy a gyakorlatban a Lisszaboni Szerződés nem létfontosságú.

Irena Belohorská (NI). – (SK) Az Európai Közösséget létrehozó szerződés 20. cikke szerint harmadik ország területén az Unió minden állampolgárát megilleti a diplomáciai vagy konzuli hatóságoktól kapott védelem joga, az adott állam polgáraival megegyező feltételek mellett. Fontos hangsúlyoznunk, hogy az Uniónak fejlesztenie kell a konzuli szolgálatok közötti együttműködést ezen a területen.

Az európaiak a világ legmobilibb társadalmi közé tartoznak, mert a polgárok csaknem 9%-a utazik olyan országokba, ahol hazájuk nem tart fenn ilyen szintű képviseletet. Például Szlovákia, az az ország, amelyet én az Európai Parlamentben képviselek, csak nagyon gyenge konzuli jelenléttel rendelkezik Közép- és Latin-Amerikában, pedig ezekbe a régiókba sok állampolgárunk utazik. Hozzá kell tennem, hogy a konzuli szolgálatokkal kapcsolatos kötelezettségeink ellenére a legtöbb európai nincs tisztában a jogaival és szomorú tény, hogy még ezeknek a szervezeteknek az alkalmazottai sem ismerik ezeket a jogokat.

Annak érdekében, hogy az emberek tájékozottabbak legyenek a konzuli védelemmel kapcsolatban, célul kell tűznünk a szabványos európai útlevél bevezetését, amelynek tartalmaznia kell a 20. cikk kivonatát. A harmadik országokban biztosított konzuli védelem fontossága az olyan válsághelyzetek során vált nyilvánvalóvá mint a 2004. évi cunami vagy a 2006. évi libanoni konfliktus. A konzuli rendeletek közötti különbségek miatt az EU polgárainak annyi rendszerrel kell megbirkózniuk, ahány tagállama az Uniónak van, és ezek a rendszerek a jogi hatály és a hatókör szempontjából is különböznek egymástól.

A közelmúltban bekövetkezett mumbai események azt mutatják, hogy még nagyon hosszú utat kell megtennünk a konzuli szolgáltatások területén. Közös európai irodák felállítása gondoskodna a funkcionális koherenciáról, ugyanakkor csökkentené a tagállamok által működtetett diplomáciai és konzuli hálózatok szerkezeti költségeit.

ELNÖKÖL: DOS SANTOS ÚR

alelnök

Sajjad Karim (PPE-DE). – Elnök úr! Már elhangzott az, hogy az Unió polgárai nagyon sok helyre utaznak. Nos, évente körülbelül 180 millió utazásra kerül sor az Európai Uniótól kívül, és – elméletben – ezek az utazók védelem alatt állnak a 20. cikk alapján, amint a biztos úr és valójában a Tanács elnöksége ezt már leszögezte a vita során.

A 20. cikk alapján a tagállamok csak azon EU polgárok számára kötelesek a saját állampolgáraikkal megegyező feltételekkel konzuli segítséget nyújtani, akiknek hazája nem tart fenn konzulátust az adott országban. A hozzáállásnak ez a tagállamok közötti eltérése a 2007. és a 2009. évi cselekvési tervben derült ki.

Természetesen léteznie kell olyan kritériumnak, amelynek alapján eldönthető, hogy más konzuli szolgálatoknak mikor és hogyan kell szerepet vállalniuk, és ezek a kritériumok három alapvető csoportra oszthatók. Most nem akarom ezeket részletezni, de az első kettő teljesen ésszerű. A harmadik megfogalmazza azt a követelményt, hogy az állampolgárnak útlevelével, személyi azonosító kártyájával vagy más dokumentummal kell bizonyítania állampolgárságát ahhoz, hogy diplomáciai vagy konzuli képviselőben részesülhessen.

Itt van az igazi probléma, mivel teljes mértékben elfogadható, hogy ha egy európai polgár egy adott helyzet elől menekül, akkor nincs a birtokában ilyen dokumentum.

A konzulátusok segítséget nyújtanak halál, súlyos baleset, súlyos sérülés, letartóztatás, őrizetbe vétel esetén, segítséget nyújtanak erőszakos bűncselekmények áldozatainak, támogatást nyújtanak az Unió szorult helyzetbe kerül polgárainak és hazaszállítják őket. Ez átfogó, de nem elegendő segítségnyújtás. További munkára van szükség ezen a területen.

Annak érdekében, hogy ez megtörténhessen, hallottunk a vezető állam elgondolásáról, amely annak biztosítására törekszik, hogy az EU összes polgára segítséget kaphasson, és koordinációt végez a tagállamok között.

Ez elméletben nagyon szép, de a gyakorlatban biztosan nem működött volna Mumbaiban. Nem létezett valós információ-megosztás és információszerzés, sem pedig az a fajta együttműködés, amelyet látni szerettem volna. Sokkal inkább versenyt láttam a tagállamok között, és a konzuli szolgálatok további centralizálása vagy konszolidálása azzal a kockázattal jár, hogy megfosztjuk a missziókat attól a rugalmasságtól, amelyre a helyszínen feltétlenül szükségük van a gyorsan változó körülmények között.

Erika Mann (PSE). – (DE) Elnök úr! Karim úrnak tökéletesen igaza van. A probléma magának a 20. cikknek a megfogalmazásában és alapjaiban rejlik. Feltétlenül figyelembe kell vennünk a helyszínen uralkodó realitásokat. Ez magától értetődik. Először is nem mindegyik tagállam biztosít konzuli védelmet, és ez a konzuli védelem sok esetben nagyon korlátozott és a biztonsági struktúrák még maguknak a konzuloknak a védelmére is elégtelenek.

Személyes tapasztalatokkal rendelkezem erről a német konzullal kapcsolatban, aki éjszaka autóbába ült, hogy felvegye munkatársait sofőrjével, de minden biztonsági intézkedés nélkül, olyan utakon, amelyek semmiképpen sem nevezhetők biztonságosnak. Egyszerűen fogalmazva: ezek a körülmények elfogadhatatlanok. Elfogadhatatlan, hogy valaki elutazik egy olyan országba, mint amilyen India vagy a latin-amerikai országok – sok más olyan ország is van, ahol szükség van konzuli jelenlétre olyan kritikus helyeken, mint például Mumbai –, és ott csak maroknyi személyzetet és nem megfelelő biztonsági struktúrákat talál. A hírszerzési információkat egyáltalán nem adják tovább, a tagállamok nem férnek hozzá az

információkhoz, és így tovább. Ez azt jelenti, hogy a korlátozások nem szűntek meg, és nem csoda, hogy a tagállamok nem képesek olyan szintű védelmet nyújtani saját polgáraiknak vagy tisztviselőiknek, amelyet szeretnének.

Ezért nagyon fontos, hogy a Tanács és a Bizottság elvégezze ennek a kérdésnek a gondos elemzését. Nem tehetjük meg azt, hogy prédikálunk arról, hogy mindig jelen kell lennünk az egész világon és hogy Európát globális partnernek tekintjük, miközben még biztonsági struktúráink sem léteznek és nem rendelkezünk hírszerzési rendszerekkel sem. Ezzel csak nevetségessé tesszük saját magunkat, ha nem elemezzük alaposan a saját struktúráinkat és nem gondoskodunk a kiegészítő védelem szükséges szintjéről.

Szeretném felajánlani azt a sürgős tanácsot, hogy valóban el kell végezniük a struktúrák ismételt kiértékelését, hogy más államokhoz hasonlóan el kell végezniük szimulációkat, és hogy nem koncentrálhatnak kizárólag a legfontosabb fővárosokra, a metropoliszokra, hanem ezekben a megaországokban és megavárosokban rá kell döbbernük, hogy a világ más nagy városaiban is szükség van megfelelő képviselőre.

A mumbai események meg fognak ismétlődni. Lesz újabb Mumbai, mint ahogyan a múltbeli katasztrófák is megismétlődtek. Ismerjék fel ezeket a tényeket, és sürgetem Önöket, hogy készüljenek fel rájuk!

Sarah Ludford (ALDE). – Elnök úr! Guardans Cambó úr és mások – mint például Karim úr és Mann asszony – szemléltették az elmélet és a valóság közötti szakadékot. Valójában a 20. cikk jelentéséről sincs egyetértés. A miniszter angolul beszélve csak „jogosultságról”, nem pedig „jogról” beszélt, míg Roure asszony franciául hivatkozott a szövegre, ami így hangzik: „*un droit*”. De az biztos, hogy az Alapjogi Chartában ez jogként szerepel.

Csak akkor érhetünk el előrehaladást, ha jogilag kijelentjük, hogy ez egy jog, amelyet kötelező erejű uniós határozatok és közös normák mondanak ki, és hogy a védelem megtagadását bíróság előtt meg lehet támadni.

A miniszter beszélt arról, hogy mérlegelés alatt áll a konzuli tisztviselők egy hivatalban történő elhelyezése. A vízümpolitika területén szerzett tapasztalataim szerint a tagállamok közös elhelyezése a kötőmöggynek felfelé való görgetésének erőfeszítéséhez hasonlítható.

Verheugen biztos úr hivatkozott gyakorlati intézkedésekre, amelyek kidolgozás alatt állnak. De ezekre az intézkedésekre már a 2007. évi cselekvési terv is ígéretet tett: hivatkozás elhelyezése az útlevelekben, plakátok, kifejtés alatt álló weboldal. Hol vannak ezek az ígéretek? Kerestem a konzuli védelem témakörét az Európa weboldalon, de semmit sem találtam.

A Tanács utazási weboldalán ez áll: „kidolgozás alatt”, ami szerintem annak a ténynek a metaforája, hogy cserben hagyjuk polgárainkat, mert nem vagyunk hajlandók tartalommal kitölteni az európai állampolgárság elméletét.

Eoin Ryan (UEN). – Elnök úr! Nagyon fontosnak tartom azt – és egyetértek sok korábbi felszólalóval –, hogy az EU polgárai biztonságban érezzék magukat, és prioritásnak tartom azt, hogy gondoskodjunk polgáraink biztonságáról, amikor az Európai Unió kívül tartózkodnak, különös tekintettel az olyan válsághelyzetekre, mint amit Mumbaiban tapasztalhattunk.

Elengedhetetlennek tartom, hogy az európai polgárok bármilyen válsághelyzetben hozzájuthassanak az információkhoz, legyen az általános vagy személyes válsághelyzet, és ijesztően sok a tennivaló a helyzet tisztázása érdekében.

Mumbai jó példa arra, hogyan nem működnek a dolgok. Üdvözlöm a vezető állam közelmúltban bejelentett elgondolását. Szerintem ez nagyon fontos, ugyanakkor teljesen egyértelmű, hogy ez a rendszer jelenleg nem működik. Meggyőződésem szerint valamennyiünknek prioritásnak kell tekintenünk annak elérését, hogy a rendszer működjön, mivel – amint ezt valaki megfogalmazta – az ember sokkal inkább európainak érezhetné magát, ha valamely tagállam nagykövetsége gondoskodna róla, ha bajba kerülne a Távol-Keleten vagy Dél-Amerikában vagy bárhol máshol az Európai Unió kívül, és úgy gondolom, hogy az európaiságnak ez az érzése nagyon fontos.

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Az európai polgárok egyre nagyobb mobilitása egyértelműen azt jelenti, hogy a konzulátusoknak együtt kell működniük.

Üdvözlöm a Bizottság javaslatát, mindenekfelett azért, mert arra törekszik, hogy egyszerűsítse a bajba került polgárok pénzügyi megsegítésének eljárását. Nem kétséges, hogy a konzuli védelem joga jelenleg töredékes,

megoszlása pedig egyenetlen. Az európai polgárság gyakran nem létezik külföldön, és sokan azt kívánhatják, hogy bárcsak egy másik ország, vagy akár az Unió polgárai lennének. Azt szeretném látni, hogy nemcsak akkor hivatkoznak az európai büszkeségre, amikor ez az intézményeknek megfelelő, hanem akkor is, amikor ez a polgároknak jó, akik bajba kerültek és abban reménykednek, hogy ebből az európai polgárságból végre valami hasznuk is lesz.

Javier Moreno Sánchez (PSE). – (ES) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A konzuli védelem az európai polgárság alapvető része. A polgárok európainak akarják érezni magukat az Unión belül, de az Unión kívül is. Azt akarják, hogy az Unió reagáljon a szükségleteikre, különösen vészhelyzetben.

Az Unió nem reagált megfelelően Mumbaiban és más válsághelyzetekben sem. Szeretném kihasználni ezt a percet egy elgondolás kifejtésére, amely elgondolás nem csodaszer, de valódi segítséget kínál a harmadik országokban tartózkodó európai polgároknak.

Szeretném ma megismételni azt a javaslatot, hogy állítsanak fel egy ingyenesen hívható európai vészhelyzeti telefonszámot. Ez a telefonszám, amelyet a 20. cikkkel együtt az útlevelebe nyomtatnának, lehetővé tenné, hogy a polgárok a saját nyelvükön hozzáférjenek a legfontosabb információkhoz az unió tagállamainak konzulátusaival kapcsolatban, amelyek – hangsúlyozom – segítséget nyújtanának nekik.

A polgárok cselekvést, nemcsak szavakat várnak el az Uniótól.

Gay Mitchell (PPE-DE). – Elnök úr! Amikor parlamenti képviselők lettünk, kaptunk egy igazolványt – az Unió intézményei számára munkát végző sok más emberhez hasonlóan. Szeretném tudni, hogy az elnökség és a Tanács érti-e, mennyire értéktelen ez a dokumentum a tagállamokban.

Rendkívül nehéz helyzetbe kerültem Hollandiában, amikor hivatalos parlamenti útról jöttem vissza Afrikából. Ismerek egy másik – brit – képviselőt is, aki viszont Dublinban került nehéz helyzetbe. Tájékoztatnunk kell a saját tagállamainkat arról, hogy ez a Parlament, a Bizottság és az Unió úti okmánya, amelyet teljes mértékben tiszteletben kell tartanunk. Azokat, akik az utazásokat kezelik a repülőtereken és a kikötőkben, teljes mértékben tájékoztatnunk kell ennek a dokumentumnak az értékéről.

Azt kérem, hogy foglalkozzanak ezzel a kérdéssel mindegyik tagállamban és gondoskodjanak ennek végrehajtásáról, mivel ennek a védelemnek ki kell terjednie a Parlament hivatalos útjain járó tisztviselőkre és képviselőkre is.

Kathy Sinnott (IND/DEM). – Elnök úr! Parlamenti képviselőként sokszor kapcsolatba kerülök nagykövetségekkel és konzulokkal, mert valaki megsérült, eltűnt, kirabolták vagy elrabolták, vagy mert valaki tragikus módon meghalt. Meggyőződésem, hogy sok más képviselőnek is vannak hasonló tapasztalatai. Nagy örömmel mondom, hogy amikor egy ír nagykövetséggel volt dolgom, a munka és az együttműködés kiváló volt. De az én hazám nem képviselteti magát minden országban, ezért más európai országok nagykövetségeire kellett támaszkodnunk.

Saját tapasztalataim alapján, konkrét történetek elmondása nélkül azt mondhatom, hogy szeretnék több egyeztetést és több segítséget látni a nagyobb országokban működő nagykövetségek között, amelyek csaknem minden országban fenntartanak nagykövetségeket és konzulokat, hogy segítséget nyújtsanak az összes többi tagállam nagykövetségeinek.

Alexandr Vondra, a Tanács soros elnöke. – Elnök úr! Úgy gondolom, hogy ez a vita is rendkívül hasznos volt. Jól megértettem, hogy az Európai Parlament képviselőiként mennyire fontos ez az Önök számára, mivel ez rendkívül érzékeny kérdés, hiszen szembe kell nézniük polgáraik elvárásaival, akik a következő hónapok során megválasztják Önöket. Tehát megértettem azt a kérdést, amelyet Önök olyan nagy gonddal mérlegelnek és ilyen kritikus belátással közelítenek meg.

A második ok, amiért megértem ezt a kérdést az, hogy egy közepes méretű országból, a Cseh Köztársaságból származom, amely nem egy volt birodalmi hatalom, tehát nem rendelkezik nagykövetséggel vagy konzulátussal a világ minden egyes sarkában. Ezért nagyon logikusnak tartom azt, amit az írek és mások ezzel kapcsolatban elvárnak az Európai Uniótól.

De most a Tanács nevében kell beszélnem, ezért tiszteletben kell tartaniuk bizonyos jogi alapokat, amelyek a rendelkezésünkre állnak, és az a helyzet, hogy a költségvetés és az ehhez kapcsolódó kérdések is fontosak. Emellett fel kell ismernünk és meg kell különböztetnünk egyrészt a valós problémát, másrészt a további tisztázást igénylő kérdéseket vagy ügyeket.

Én nem voltam ott Mumbaiban, és nagyon figyelmesen hallgattam Guardans Cambó úr és mások kritikus megjegyzéseit, akik az Európai Parlament küldöttségének tagjaként Indiában jártak, amikor ez a tragikus támadás bekövetkezett. Amikor a tegnapi különleges meghallgatásra készültem, első kérdésem ez volt: működik spanyol konzulátus Mumbaiban? Én soha nem jártam ott, tehát személyes tapasztalatom alapján ezt nem tudhatom. Ismételten biztosítottak engem afelől, hogy Spanyolország fenntart konzulátust Mumbaiban, és akik ott voltak, tudják ezt. Azt hiszem, hogy a németeknek hivatalból kötelességük volt segítséget nyújtani Guardans Cambó úrnak és delegációjának, ha a 20. cikket és a határozatot hiánytalanul idézzük.

Engem arról tájékoztattak, hogy a spanyolok repülőgépet küldtek állampolgáraik evakuálásának elősegítésére, és ugyanezt tették a franciák és a németek is. Valami okból, amit én nem értek, Guardans Cambó úr nem volt hajlandó hazarepülni a spanyol géppel, hanem inkább a későbbi francia géppel tért haza.

Tehát nem tudom. Kizárólag annyit tudok, amit elmondtak nekem. Általánosságban úgy gondolom, hogy valamennyien osztjuk azt a nézetet, hogy a jogi kereteken belül minden fejlesztés kívánatos, tehát hadd tájékoztassam Önöket a cseh elnökség legalább néhány részleges tevékenységéről, amelyek a konzuli védelem megerősítésére szolgálnak a jelenlegi jogi keretek között.

Például folyamatban van egy projekt, amelynek célja egy üzenet elhelyezése a nemzeti útlevélekben, amely arról tájékoztatná az útlevél birtokosát, hogy bármely másik tagállam nagykövetségétől vagy konzulátusától kérhet konzuli védelmet egy harmadik országban, amennyiben saját országa nem rendelkezik ott képvisellel. Tehát legalább kísérletet teszünk a helyzet helyszíni tisztázására.

Másodszor: az elnökség felerősíti és egységesíti az ideiglenes úti okmányok, az ETD-k használatát, amelyeket bármely tagállam képvisellete kiállíthat bármely tagállam polgárának, akinek útlevele elveszett vagy ellopták azt.

Harmadszor és végül: az elnökség megszervez továbbá két konzuli szemináriumot vagy tanfolyamot, hogy rendkívül gyakorlatias és hatékony módon hozzájáruljon ehhez a konzuli védelmi munkacsoporthoz.

Ezek a rendezvények a CCA-rendszerrel foglalkoznak, és valós konzuli vészhelyzetet szimulálnak. A képzés meghatározza és elvégzi a CCA-keretszervezet összes releváns mechanizmusának gyakorlati ellenőrzését, beleértve az összes érintett hatóság és intézmény közötti együttműködést is. A tapasztalatok a helyszínen végzett munka útján arra is megtaníjták a résztvevőket, hogyan kell viselkedniük és azonnal reagálniuk olyan helyzetekben, amikor rendkívüli pszichológiai nyomás nehezedik rájuk és nagyon szorítja őket az idő. Nem tudom, hogy ez eléggé leköti-e a figyelmünket a választások előtt, de legalább valamivel hozzájárulunk ehhez a fontos kérdéshez.

Günter Verheugen, a Bizottság alelnöke. – Elnök úr! A Szerződés semmiféle kezdeményezési jogot nem ruház a Bizottságra a konzuli védelem területén. Korlátozott jogkörén belül a Bizottság, amennyire tőle telik, megpróbálja javítani azoknak az állampolgári jogoknak a hatékonyságát, amelyekre az európai polgárok jogosultak – lásd például a Bizottság 2007-2009. évi Cselekvési tervét.

Megismétlem, hogy a Lisszaboni Szerződés elfogadása minden bizonnyal nagyon sokat javítana ezen a helyzeten. Remélem, hogy Sinnott asszony, aki megosztotta velünk tapasztalatait, felhasználja azt a tényt, hogy a Lisszaboni Szerződés megváltoztatná ezt a helyzetet és az ő tapasztalatait, amelyeket akkor szerezhet, amikor megpróbálja elérni a Lisszaboni Szerződés támogatását Írországban.

A Mumbaiban bekövetkezett sajnálatos események világosan azt mutatják, hogy már ma is tág terünk van a fejlesztésekhez, ha teljesíteni akarjuk az EU polgárainak jogszerű elvárásait.

Erika Mann (PSE). – Elnök úr! Csak egy rövid javaslatom van a Tanács számára. Nagyra értékelem, amit Ön elmondott, de tudna-e gondoskodni arról, hogy mihelyt megtudja ennek a ma említett szimulációnak az időpontját, meghív néhány embert, akik ténylegesen ott voltak Mumbaiban, mivel elősegíthetnék a helyzet megértését?

Elnök. – A vitát berekesztem.

Írásbeli nyilatkozatok (142. cikk)

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (PSE), írásban. – (PL) Az EU polgárainak fokozódó mobilitása megköveteli tőlünk, hogy a konzuli védelemmel kapcsolatos jelenlegi alapelveinket hozzáigazítsuk az új körülményekhez. Az EU polgárai számára hozzáférhetővé kell tenni saját országuk védelmét és segítségét

a diplomáciai missziók és a konzulátusok útján (a diplomáciai kapcsolatokról szóló bécsi szerződés 3. cikke, és a konzuli kapcsolatokról szóló bécsi egyezmény 1. cikke), és a Maastrichti Szerződés rendelkezései alapján kiegészítő diplomáciai és konzuli védelmet kell biztosítani a számukra az Európai Unió határain kívül, ami uniós polgári jogállásukból származik. A gyakorlatban ez azt jelenti, hogy egy olyan harmadik országban való tartózkodás során, ahol hazája nem rendelkezik képviselettel, az EU összes polgárát megilleti bármelyik tagállam diplomáciai és konzuli védelme, az adott ország állampolgáraival megegyező feltételek mellett.

Sajnálatos módon a Mumbaiban tapasztalt kritikus helyzet a tavalyi bombamerénylet után leleplezte sok diplomáciai hivatal hiányosságait, az uniós polgárok biztonságával kapcsolatos közösségi állásfoglalások gyakorlati alkalmazása szempontjából. Európaiak tucatjai, köztük az Európai Parlament delegációja, amely abban az időben Indiában tartózkodott, adminisztrációs problémákba ütközött és aránytalanul hosszú ideig kellett várakoznia elveszett dokumentumaik pótlására. Ez bebizonyította, hogy az európai szolidaritás elgondolásának végrehajtása nem könnyű feladat.

A konzuli védelemhez való jog a harmadik országokban az uniós állampolgárság egyik legfontosabb jellegzetessége. A tagállamoknak minden tőlük telhetőt meg kell tenniük ennek megfelelő végrehajtása, valamint az összes uniós polgárral szemben tanúsított egyenlő bánásmód és gondosság biztosítása érdekében.

Toomas Savi (ALDE), írásban. – Az Európai Közösséget létrehozó szerződés 20. cikke szerint „olyan harmadik ország területén, ahol az állampolgársága szerinti tagállam nem rendelkezik képviselettel, bármely uniós polgár jogosult bármely tagállam diplomáciai vagy konzuli hatóságainak védelmét igénybe venni ugyanolyan feltételekkel, mint az adott tagállam állampolgárai”.

Tavaly december végén munkatársunk, Ignasi Guardans Cambó Mumbaiban tartózkodott a terrorista támadás időpontjában, és szemtanúja lehetett annak, hogy egyes tagállamok diplomatái sokszor megsértették a Szerződést, mivel megkülönböztették az Európai Unió polgárait és állampolgárságuk alapján megkülönböztetésben részesítették őket.

Egyes tagállamok diplomatáinak magatartása Mumbaiban nemcsak az uniós polgárok jogait sértette meg, hanem az EU integrációs folyamatának hiányosságaira is rámutatott. Ezért elengedhetetlenül fontos, hogy az EU kivizsgálja ezt a konkrét esetet, és tegye a szükséges lépéseket annak biztosítása érdekében, hogy ilyen helyzet a továbbiakban ne fordulhasson elő.

Nagyrá értékelném, ha a Tanács és a Bizottság gondoskodna a Szerződés 20. cikke végrehajtásának szoros megfigyeléséről és arról, hogy minden eltérést alaposan kivizsgáljanak.

14. Kérdések órája (a Tanácshoz intézett kérdések)

Elnök. – A következő napirendi pont a Kérdések órája (B6-0006/2009).

A következő kérdéseket intézték a Tanácshoz.

Az 1. kérdést **Marian Harkin** által előterjesztett kérdés (H-1034/08)

Tárgy: KKV-k

Mivel a cseh elnökség prioritásai, a 3E között szerepel a gazdaság, milyen konkrét lépéseket tesz a Tanács a kis- és középvállalkozások piaczgazdaságba vetett bizalmának növelése érdekében a jelenlegi gazdasági helyzet fényében?

Alexandr Vondra, a Tanács soros elnöke. – Hadd kezdjem azzal, hogy nagyon örülök, hogy a kis- és középvállalkozásokról kaptam kérdést, mert a jelenlegi gazdasági válságban a nagy vállalkozások és a nagy társaságok mindig elég erősek ahhoz, hogy könnyítésért lobbizzanak, de ez sokkal nehezebb a KKV-k számára, és ez természetesen rendszerszintű megközelítést igényel.

Amint azt Önök is tudják, 2008. december 1-jén a Tanács elfogadta a Bizottság által 2008. november 26-án benyújtott gazdaságélénkítési tervet. A pénzügyi válságra adott válaszul a Tanács támogatott egy olyan ösztönzést a vállalkozások és a fogyasztói bizalom helyreállítására, amely körülbelül az EU bruttó hazai termékének 1,5%-át teszi ki. A terv ezenkívül konkrét intézkedéseket tartalmaz a kis- és középvállalkozások támogatására, ezek közül a legfontosabb a KKV-k pénzügyi forrásokhoz való jobb hozzáféréseinek biztosítása és az adminisztratív terhek csökkentése.

A Tanács abban is egyetértett, hogy az európai, elsősorban kis- és középvállalkozások keretfeltételeinek fejlesztése elengedhetetlen a válság versenyképességre gyakorolt hatásainak ellensúlyozására és a munkahelyteremtés elősegítésére és támogatására.

A Tanács elfogadott továbbá két következtetéscsomagot a kis- és középvállalkozások támogatásával kapcsolatban az általános versenyképesség összefüggésében. Először azokat a következtetéseket, amelyben jóváhagyták a KKV-k támogatására vonatkozó azon javaslatokat, amelyeket a Gondolkozz előbb kicsiben: Európai kisvállalkozói intézkedéscsomag, a „Small Business Act” című bizottsági közlemény, az úgynevezett SBA tartalmazott, ideértve egy olyan cselekvési tervet, amely felvázolja azokat a prioritással rendelkező intézkedéseket, amelyek különös figyelmet érdemelnek.

Másodszor, elfogadta „A világszintű klaszterek felé az Európai Unióban: a széles alapokon nyugvó innovációs stratégia végrehajtása” című bizottsági közlemény következtetéseit. Bár a klaszterek nem kifejezetten a kis- és középvállalkozásokra utalnak, azok fontos szerepet játszanak több, EU szinten felállított klaszterben.

Az Európai Tanács a 2008. december közepén tartott ülésén elfogadta az európai gazdaságélénkítési tervet, és támogatta a teljes Európai kisvállalkozói intézkedéscsomag végrehajtását. Kifejezetten támogatta az Európai Befektetési Bank (EBB) intervenciójának növelését, hogy az elérje a 30 milliárd eurót 2009. és 2010. során, kifejezetten a KKV-knak nyújtott hitelek tekintetében, hogy az 10 millió euróval növekedjen az EBB szokásos hitelpolitikáján felül ebben a szektorban.

A Tanács támogatta a két évre szóló ideiglenes mentességet a *de minimis* állami támogatási küszöbön túl legfeljebb 50 000 euro értékben, és az igényelt állami támogatási keretrendszer igény szerinti hozzáigazítását a vállalkozások, különösen a KKV-k támogatásának növelésére.

A Tanács továbbá felszólított a gyorsított eljárások használatára az EK jogszabályaiban megkövetelt közbeszerzési szerződések odaítélése során, valamint a vállalkozásokra nehezedő adminisztratív terhek csökkentésére.

A cseh elnökség a továbbiakban is folytatja ezeket az erőfeszítéseket, mivel a mi gazdaságunk széles körűen támaszkodik a KKV-kra, tehát van ebben tapasztalatunk. Ezért a Versenyképességi Tanácsnak a cseh elnökség alatt a közeljövőben tartandó mindkét ülése – az egyikre nagyon hamar, március elején kerül sor, ezenkívül lesz egy informális ülés Prágában – foglalkozik az adminisztratív terhek csökkentésével, mivel úgy gondoljuk, hogy egy jobb szabályozás fontos tényező a versenyképesség növelésében, főleg a KKV-k esetében, és még fontosabb szerepe van a gazdasági válság idején.

Ezenfelül az elnökség folytatni akarja a cselekvési terv megvalósítását és ezt a KKV-politikát a társadalom előterébe kívánja helyezni, valamint szeretné összekötni a cselekvési terv végrehajtását minden tagállam nemzeti reformprogramjával.

Ezenkívül az elnökség továbbra is fokozott erőfeszítéseket tesz a KKV-kat érintő jogalkotási javaslatok tárgyalásában, például az európai magánvállalkozás statútumában, amely a KKV-knak olyan társasági formát ajánl, amely lehetővé teszi, hogy kihasználják lehetőségeiket és határokon átnyúló tevékenységeket dolgozzanak ki.

Egy további jogalkotási javaslat, amelyet meg kell említenem, az a javasolt irányelv a csökkentett ÁFA-kulcsokról a munkaigényes szolgáltatásoknál, amelyeket a következő ECOFIN Tanácsok fognak megvitatni.

Ezen túlmenően a Tanács felülvizsgálja a késedelmes fizetésekkel kapcsolatos irányelvet, amelynek az előkészületei folynak, és amelynek biztosítania kell, hogy a kis- és középvállalkozásoknak mindig időben fizessenek minden gazdasági ügylet során. Ez is nagyon fontos a jelenlegi helyzetben.

Elnök. – Mivel nagyon kicsúsztunk az időből, azt javaslom, hogy a Tanács minden ezt kiegészítő kérdésre együttesen válaszoljon. Amint Önök is tudják, csak két kiegészítő kérdést tudok elfogadni az eredeti kérdéséhez. Ebben a helyzetben kiválasztottam kettőt a benyújtott öt kérdésből úgy, hogy különböző politikai pártok és nemzetek legyenek a kérdezők között. Az általam kiválasztott tagok Philip Bushill-Matthews és Silvia-Adriana Țicău.

Olle Schmidt, szerző. – Általában a saját anyanyelvemet használom, de mivel Marian Harkint helyettesítem, ezért megpróbálom történetgyárral. Ez a Parlament közös nyelve.

Miniszter úr, említette az adminisztratív terheket, és azt a célt, hogy ezeket 2012-re 25%-kal csökkenteni kell. Valóban azt gondolja, hogy ez ambiciózus terv? Nem tehetnénk többet, és elmondaná konkrétan, hogy eddig mit tettek? Mik a céljaik? Nem mondhatná például, hogy 25% 2010-re? Ez tényleg ambiciózus lenne.

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE). – Utalt a késedelmes fizetésekkel kapcsolatos irányelv felülvizsgálatára, ami szerintem különösen fontos. Aggódtam azonban azért, mert ennek az egyeztetési időszaka augusztus végén befejeződött, éppen a pénzügyi válság kezdete előtt. Ha az egyeztetési időszakot meghosszabbították volna, véleményem szerint sokkal erőteljesebb válaszokat kaptunk volna, ami jobb alapul szolgálhatna az irányelv alaposabb áttekintéséhez. Érdemes-e megfontolni egy rövid, új egyeztetési időszakot, hogy a lehető legfrissebb információkhoz juthassunk, amin a felülvizsgálat alapulhat?

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Kérdést szeretnék feltenni a Tanácsnak az európai gazdaságélénkítési tervről. Ez a terv 30 milliárd eurót juttat a kis- és középvállalkozásoknak. A Bizottság úgy tájékoztatt minket, hogy a támogatásokat beérkezési sorrend szerint fogják odaítélni.

Azt kérdezem a Tanácstól, hogy milyen lépéseket tesz, hogy minden tagállam kidolgozza a saját programját a kis- és középvállalkozások támogatására, hogy hozzáférjenek ezekhez a forrásokhoz.

Alexandr Vondra, a Tanács soros elnöke. – Megpróbálom. Az első kérdésre, amely az adminisztratív terhek csökkentésére vonatkozott, az országunk, több hasonlóan gondolkodó országhoz hasonlóan már elkezdett egy ilyen jellegű folyamatot. Hollandiával és néhány más országgal együtt a mi célunk a 20%-os csökkentés 2010-re. Meg kell néznünk, hogy tudunk-e többet tenni 2012-ig.

A Bizottság 2009 januárjában kiadott egy ütemtervet, amely bemutatja, hogyan biztosítja, hogy minden olyan javaslat, amely szükséges a 25%-os adminisztratív tehercsökkentés eléréséhez közösségi szinten, benyújtásra kerüljön 2009 vége előtt. Az első félévben ezen a területen benyújtott javaslatokra a Tanács fog választ adni a jelenlegi elnökség alatt, tehát biztosan fogunk ezzel foglalkozni. A folyamatot az Európai Tanács tavaszi ülése alatt fogjuk értékelni. Remélem, hogy képesek leszünk a lehető legalaposabb munkát végezni. Bizonyosan ezt szeretné tenni az elnökség.

A késedelmes fizetésekkel foglalkozó irányelvvel kapcsolatban a Bizottság 2009 februárjának végén szeretné ismertetni javaslatát. Az elnökség megkezdte a kérdés tárgyalását a Tanács előkészítő testületeiben.

Az utolsó kérdés, amit hiányoltam, az európai gazdaságélénkítési tervvel kapcsolatos. Konkrétan a lehetséges EBB-hitel összegéről. Remélem, hogy a KKV-k képesek lesznek versenyezni a nagyobb társaságokkal. Alig egy órája alapos vitát folytattunk az autópárról, tehát valóban azt gondolom, hogy az az általános óhaj, hogy a KKV-k profitáljanak ebből.

Elnök. – A 2. kérdést **Manuel Medina Ortega** terjesztette elő (H-1035/08)

Tárgy: Egy új világereskedelmi megállapodás alapjai

A multilaterális kereskedelmi tárgyalások dohai fordulójának tavaly nyári elakadása, és a G20-ak tavaly novemberi washingtoni csúcstalálkozóján elért megállapodása után úgy gondolja-e a Tanács, hogy vannak alapjai egy új uniós kereskedelmi javaslatnak, amelyet elfogadnak a fejlődő országok is?

Alexandr Vondra, a Tanács soros elnöke. – Medina Ortega úr WTO-ra vonatkozó kérésére válaszul azt mondhatom, hogy véleményem szerint nagyon fontos témát érint. Mindannyian olvastuk a Davosi Világgazdasági Fórum jelentéseit, sőt néhányunk aktív szerepet vállalt az elkészítésében, és a közelmúltban meghallgattuk Pascal Lamy és mások megjegyzéseit. Kétségtávol fennáll a protekcionizmus növekedésétől való félelem, tehát mindannyian nagyon is tudatában vagyunk az előttük álló kihívásoknak.

Szeretnék rámutatni arra, hogy tavaly november 15-én a G20 tagjai hangsúlyozták annak fontosságát, hogy 2008 végére megalkossák a már elkészült megállapodás feltételeit. Ebben a helyzetben a WTO-tagok küldöttei – ideértve az EU részéről az Európai Bizottságot – felgyorsították a munkájukat Genfben, hogy politikai impulzusokról gondoskodjanak.

Sok munkát végeztek el, és az erőfeszítés elvezetett az AGRI és a NAMA szövegeinek új felülvizsgálatához. Továbbá, a jelenlegi politikai és gazdasági fejlemények fényében, az Európai Tanács tavaly december közepén leszögezte következtetéseiben, hogy jóváhagyja azt a célt, hogy a WTO-n belül egyezség szülessen azokról a feltételekről, amelyek a dohai forduló következtetéseire vezetnek egy ambiciózus globális és kiegyensúlyozott jelentéssel és eredménnyel.

A Tanács és a Bizottság készen állt a konstruktív EU-részvételhez a miniszteri tárgyalásokon, ha és amennyiben összehívják. 2008. december 12-én azonban a WTO főigazgatója, Pascal Lamy, a delegációk vezetőjének informális találkozásán azt javasolta, hogy az év végéig ne hívják össze a minisztereket a feltételek véglegesítésére, mert még az intenzív konzultációk ellenére sem adottak a feltételek egy sikeres miniszteri értekezlethez.

A dohai fejlesztési menetrend célja a multilaterális kereskedelem átlátható liberalizációja, amely hosszú távú előnyöket és nagyobb fejlődést biztosít a világ gazdaságnak, főleg a fejlődő országoknak, a forduló fejlődésorientált jellegének köszönhetően.

Ezért annak ellenére, hogy semmilyen következtetés nem volt lehetséges 2008 végére, a Tanács továbbra is teljesen elkötelezett a multilaterális kereskedelmi rendszer és a WTO dohai fordulójának ambiciózus, kiegyensúlyozott és átfogó végkifejletének konklúziója felé. Ez szintén nagyon fontos a jelenlegi gazdasági és pénzügyi helyzetben.

Bár az elnökség teljes mértékben tudatában van azoknak az akadályoknak, amelyek a teljes folyamat sikeres befejezése előtt állnak, kétségtelenül keresi annak módját, hogy érvényt szerezzen ezeknek az elkötelezettségeknek azáltal, hogy dolgozik a dohai fejlesztési menetrend tárgyalások felújításán, mielőtt a feltételek ezt lehetővé teszik. Támogatja továbbá, hogy a munka sokkal intenzívebb legyen a WTO más programjainak keretein belül, különösen a szolgáltatások és a TRIPS terén.

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Köszönöm a Tanács soros elnökének a választ, amely szerintem kellően átfogó volt. Szeretném azonban emlékeztetni a Tanács soros elnökét arra, hogy 2008 nyarán a dohai forduló majdnem megállapodással ért véget, de nem jöhetett létre, mivel néhány BRIC-ország nem akart semmilyen engedményt tenni.

Figyelembe véve, hogy a BRIC-országok nagyobb szerepet kaptak a washingtoni ülésen, lehetséges, hogy azért nem tettek engedményeket, mert úgy látták, hogy másodlagos szerep elfogadására kényszerítik őket, de a washingtoni ülésen elsődleges szerepet kaptak. Van-e a Tanács elnökségének információja arról, hogy a BRIC-országok a washingtoni elkötelezettségük eredményeként aktívabb szerepet játszanak-e és hozzájárulnak-e a dohai forduló sikerességéhez?

Syed Kamall (PPE-DE). – A kérdés kiegészítéseként azon tűnődtem, hogy ha megnézzük az Európai Unió új javaslatait, vagy ha az Európai Uniónak kellene előállnia új javaslatokkal, akkor egyetért-e azzal, hogy minden ilyen javaslatnak tartalmaznia kell olyan intézkedéseket, amelyek megszüntetik a közös agrárpolitika egyenlőtlenségeit, hogy felújíthassuk a NAMA tárgyalásokat, majd az EU GDP-jének körülbelül 70%-át kitevő szolgáltatásokkal kapcsolatos tárgyalásokat. Egyetért-e azzal, hogy eljött az ideje, hogy az EU valódi elkötelezettséget mutasson a szabadkereskedelem felé?

Gay Mitchell (PPE-DE). - Azt szeretném kérdezni a miniszter úrtól, hogy felfigyelt-e az Egyesült Államok gazdaságélénkítési tervében található protekcionista elemekre, különösen azokra, amelyeket a Képviselőház és a Szenátus képviselői terjesztettek elő, és amennyiben igen, akkor a Tanács nevében az amerikai kormányzat tudomására hozta-e az Európai Unió aggályait?

Ez nem hangzik biztatóan egy újabb dohai forduló esetén. Gondoskodnak-e aggályaink közléséről, mielőtt az Egyesült Államok Kongresszusa elfogadja a szükséges jogszabályokat?

Alexandr Vondra, a Tanács soros elnöke. – Úgy gondolom, mindannyian ismerjük a probléma forrását. Ez nem az Európai Unió. Véleményem szerint az Európai Uniónak teljes mértékben érdeke a dohai forduló lezárása, és mi mindent megtettünk ennek érdekében az elmúlt év folyamán, és majdnem, majdnem sikerrel jártunk.

Hol van akkor a probléma? Először is várnunk kell az Egyesült Államok kormányzatára, és jöllehet néhány kinevezés már megtörtént, másokra ezután kerül sor, és csak ezután fog kiderülni, hogy az Egyesült Államok jelenlegi kormánya továbbra is elkötelezett marad-e a kereskedelem liberalizációja mellett. Első megközelítésben a jelenlegi helyzetben lehetnek bizonyos kételyeink. A másik ország, amellyel ezt meg kell vitatnunk, India, ahol, mint tudjuk, tavasszal választások várhatók.

Tehát a Tanács egy olyan kis- vagy közepes országból érkező képviselőjeként, amelynek gazdasága hagyományosan nyitott, szeretném elősegíteni ezt, és szeretném elmondani, hogy elsődleges célunk a tárgyalások lehető leghamarabbi sikeres befejezése, de attól tartok, hogy realistának kell lennem, és nem ígérhetek Önöknek légvárakat.

Az optimista forgatókönyv a következő: az április elején megrendezendő londoni G20-ülés világos, kedvező üzenete, majd az elkötelezettség teljesítése és végrehajtása, amelyet júniusban vagy júliusban miniszteri ülés követhet Genfben. A mezőgazdasági és a NAMA (hozzáférés a nem mezőgazdasági piacokhoz) változatokat aláírhatják. Tehát mindannyian ezt reméljük. Keményen dolgozunk ennek eléréséért, de elnökségünk végén még találkozunk, és ekkor ki fog derülni, hogy sikerrel jöttünk-e vagy sem.

Elnök. – A 3. kérdést **Silvia-Adriana Țicău** terjesztette elő (H-1038/08)

Tárgy: Az épületek energiahatékonyságának fejlesztésére tett intézkedések

A Tanács célul tűzte ki, hogy 20%-kal csökkenti az üvegházhatást okozó gázok kibocsátását, és 20%-kal növeli az energiahatékonyságot 2020-ig, valamint azt, hogy az energiaszükséglet 20%-a megújuló energiaforrásokból származzon. Az üvegházhatást okozó gázok kibocsátása 40%-ban az épületekből származik. Az épületek energiahatékonyságának javítása jelentősen csökkentheti az üvegházhatást okozó gázok kibocsátását. Novemberben a Bizottság javasolta az épületek energiahatékonyságáról szóló irányelv felülvizsgálatát.

Figyelembe véve, milyen fontos a polgárok számára az épületek energiahatékonysága, mivel ezzel csökkenhet a villany- és fűtésszámlájuk, meg tudja mondani-e a Tanács, milyen fontosságot tulajdonít ennek a területnek 2009 januárjától áprilisáig?

Alexandr Vondra, a Tanács soros elnöke. – Szeretném megköszönni Țicău asszony kérdését, amely időszerű is. A lakhatást, vagyis az energiahatékonyság javításának kérdését, és azt az elkötelezettségünket, hogy 2020-ra az energiahatékonyságot 20%-kal javítjuk, nagyon komolyan kell venni.

A Tanács egyetért azzal, hogy az épületek energiahatékonyságáról szóló irányelv felülvizsgált tervezete alapvető fontosságú ahhoz, hogy a Közösség elérje a célját az energiahatékonyság javításában, a megújuló energiaforrások használatában, valamint csökkentsé az üvegházhatást okozó gázok kibocsátását. A közelmúltban a gázválság ismét leleplezte az EU energiafüggettséggel szembeni sebezhetőségét. Ahhoz, hogy sikereket érjünk el egy ambiciózus csökkentési cél megvalósításában úgy, hogy nem növeljük az energiabiztonság kockázatait, sok rövid-, közép- és hosszú távú intézkedést kell hoznunk, amellyel csökken az energiafüggettségünk.

Ezek között az épületek energiahatékonyságának növelése az egyik legfontosabb. Ennek eredményeként az elnökség elkezdte az irányelv tervezetének vizsgálatát munkacsoporti szinten. A vizsgálat célja a javaslatban található nehézségek feltárása. Arra számítunk, hogy először az irányelv hatályának kérdése kerül terítékre. A hatály kérdése a legfontosabb, nem csupán a lehetséges energia-megtakarítás szempontjából, hanem a háztartásokra nehezedő adminisztratív terhek tekintetében is. Ezért a cseh elnökség gondoskodik arról, hogy a következő hónapokban folytatódjon az intenzív munka. Rendszeresen tárgyalok Martin Bursík úrral, akivel együtt dolgozom a kormányban és a környezetvédelmi miniszterrel, aki a megfelelő Tanács elnöke.

A Tanács ebben a kérdésben folyamatosan tájékozódik az ITRE Bizottság munkájáról. Tájékoztatom Önöket, hogy a kérdések órája után találkozom ennek a bizottságnak az elnökével. Az elnökség elkötelezte magát a lehető legnagyobb előrehaladás elérése mellett az irányelv korai elfogadása céljából. Ebből a célból június közepén egy jelentés benyújtását tervezi a TTE-Tanácsnak. A TTE-Tanács várhatóan az első ülésén, február 19-én fogadja el az energiapolitika második stratégiai felülvizsgálatának tanácsi következtetéseit, és ez az ülés adja az Európai Tanács márciusi ülésének szempontjait.

Megfelelő figyelmet fordítunk a jelenlegi ukrán-orosz gázvitára és annak következményeire is. Politikai vitát tartunk az olajkészletekről szóló tanácsi irányelvtervezetről. Tehát a Tanács általánosságban fontosnak tartja, hogy a legmagasabb szintű prioritást biztosítsák a következő hónapokban a belső energiapiacra vonatkozó jogalkotási intézkedések harmadik csomagjáról szóló tárgyalások lezárásának az Európai Parlamenttel. A Tanács emlékeztet arra is, hogy az energiahatékonyságot az energiabiztonság, a környezetvédelem, és valójában az energiapolitika második stratégiai felülvizsgálatának szélesebb kérdéskörében kell megközelíteni.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Szeretném, ha tudnák, hogy a jelentésben javasolni fogom az energiahatékonyság és a megújuló energiaforrások európai alapjának létrehozását, hogy segítsen magán és közösségi forrásokat bevonni meghatározott energiahatékonysági projektek végrehajtásába az Európai Unióban, és szeretném megnyerni a Tanács támogatását is ennek a fontos kezdeményezésnek.

Zita Pleštinská (PPE-DE). – (SK) Az épületek energiahatékonysága közvetlenül az európai fogyasztók megtakarításaihoz vezet. Megoldást látok az automatizált, intelligens fogyasztásmérő rendszerek széles körű elterjedésében, amelyek percre pontosan mutatják az energiafelhasználást a háztartásokban is.

Mit tehet a Tanács a megoldás végrehajtásáért? Milyen ütemtervet tart reálisnak? Ösztönözheti-e a Tanács a budapesti Európai Technológiai Intézetet, hogy foglalkozzon az épületek energiahatékonysági problémáival?

Colm Burke (PPE-DE). – Volt-e megbeszélés arról a Tanácsban, hogy a tagállamok pénzügyi ösztönzőket biztosítsanak az energiahatékonyság növelésére, főleg az idősebb emberek számára? Másrészt ez növelné az energiahatékonyságot, ugyanakkor munkahelyeket teremtené.

Alexandr Vondra, a Tanács soros elnöke. – Teljesen egyetértek abban, hogy az energiahatékonyság fontos eszköz a környezetvédelmi megfontolások és az energiabiztonság igényének kezelésére.

Hazánkban ezt most vitatjuk meg – most kilépek az elnökségi szerepemből –, és Prágában két intézkedést tartunk valóban fontosnak. A többi is fontos, de vagy csak hosszú távon, vagy nem rendelkeznek jelentős hatással. Az egyik a lakhatás és az energiahatékonyság. A másik az atomenergia, de azt is tudom, hogy ez érzékeny téma néhány tagállam szemében. Ezek a legfontosabbak az éghajlatváltozás elleni küzdelemben és az energiahatékonysággal való foglalkozásban. Ezért ennek az időszaknak a kihívása a megfelelő eszközök megtalálása az energiahatékonyság és a lakhatási feltételek javítása.

Szeretnék foglalkozni a finanszírozás kérdésével. Az Európai Regionális és Fejlesztési Alap a Bizottság javaslatára talált forrásokat a háztartásba és az energiahatékonyságba történő beruházásba, tehát ez egy rendelkezésünkre álló eszköz az újjáépítési terv keretrendszerén belül.

Másik lehetőség a Romániához hasonló országok számára – ezt a saját országomból tudom – a kibocsátáskereskedelmi rendszer használata a kiotói rendszeren belül, tehát innen is lehetséges forrást teremteni.

Úgy gondolom, megvannak az eszközeink. Az új irányelvvel kapcsolatban azt gondolom, hogy a hatállyal kapcsolatos viták a legfontosabbak. Természetesen a cseh elnökség, a soron következő svéd elnökséggel együttműködve – mivel ez számukra is prioritás – megpróbál a lehető legtöbbet tenni, és nem sok időt pazarolni.

Elnök. – A 4. kérdést **Colm Burke** terjesztette elő (H-1040/08)

Tárgy: Energia, külkapcsolatok és a gazdaság a cseh elnökség alatt

Az elnökség, a hivatali idejére kinyilvánított prioritásainak fényében meg tudja-e pontosan nevezni, hogyan kívánják integrálni a három prioritást konkrét kezdeményezésekben? Különösen a keleti partnerekkel való tárgyalásokra gondolok a stratégiai energiafolyosóról, amely arra szolgálna, hogy garantálja az EU jövőbeli energiabiztonságát és gazdasági versenyképességét.

Alexandr Vondra, a Tanács soros elnöke. – Szeretném megköszönni Burke úrnak a kérdést a déli folyosó tervéről, és a cseh elnökség alatt küszöbön álló tárgyalásokról. Gondoskodni fogunk arról, hogy ez legyen a három prioritás – energia, külkapcsolatok és a gazdaság –, amely teljesen integrált, egymással kölcsönösen összefügg és konkrét lépésekre koncentrál: ezek közül ez az egyik. Különösen a megbízható energiaellátás céljára helyez hangsúlyt, a harmadik országokkal és régiókkal való energiakapcsolatok kialakításával, valamint az energiaforrások szélesebb körű diverzifikációján való munkával és a tranzit útvonalakkal.

Az elnökség szeretné előrevenni ezt a munkát az energiapolitika második stratégiai felülvizsgálatáról szóló bizottsági közleményben található elemek alapján. A Tanácsnak februárban következtetéseket kell elfogadnia ennek a közleménynek az alapján, és az energiabiztonság a 2009. tavaszi Európai Tanács különleges középpontja lesz.

A munka részeként sok értekezletet tervezünk harmadik országokkal vagy harmadik országokban található szervezetekkel. Ezek az értekezletek vagy kizárólag az energiával kapcsolatos témákkal foglalkoznak, vagy érintik az energia témáját más témák között. Ami azokat a stratégiai energiafolyosókat illeti, amelyekre a tisztelt képviselő utalt, az elnökség a következő értekezleteket szervezi. Először a legfontosabb a nemzetközi befektetési konferencia az ukrajnai gáztranzit-rendszerbe, amely 2009. március 23-án lesz Brüsszelben. A második az úgynevezett déli folyosó csúcstalálkozó, amelyet a keleti partnerség eseményével együtt kívánunk megrendezni Prágában, május elején. Az értekezlet célja egy kölcsönösen előnyös párbeszéd kezdete az EU és a kaszpi-tengeri régió tranzit- és termelő államaival. Ez elvezethet az energiaellátási útvonalak, a beszállítók és források szélesebb körű diverzifikációjához, így megerősíti az EU energiabiztonságát. Az egyik konkrét cél a Nabucco-projekt előmozdítása.

A stratégiai energiafolyosók kérdését valószínűleg tárgyalják az EU-Oroszország Energiaügyi Állandó Partnerségi Tanács ülésén, amelyet szintén a cseh elnökség idején szerveznek, valószínűleg májusban, hogy még egy fordulót szervezhessenek a 2009. május 22-ére tervezett EU–Oroszország csúcs előtt. Tehát a stratégiai energiafolyosók fontossága, amelyre a tisztelt képviselők utaltak, világosan megjelent január elején az ukrán-orosz gázvitában.

A Tanács 2009. január 12-én tartott rendkívüli ülésén, amelyet ennek a témának szentelt, olyan következtetéseket fogadott el, amelyek számos intézkedést tartalmaznak rövid-, közép- és hosszú távon. Tehát az elnökség annak biztosításán fog dolgozni, hogy megfelelő és konkrét utólagos intézkedések kövessék ezeket az intézkedéseket, annak részeként, hogy magas prioritást tulajdonít az energiabiztonság kérdésének.

Colm Burke (PPE-DE). – Szeretném megköszönni a soros elnök úrnak ezt az átfogó választ. Ezt a kérést valójában az orosz-ukrán gázvita kirobbanása előtt nyújtottam be. Az volt az érzésem, hogy kirobbanhat abban az időben, amikor megtörtént. A kérdésem a következő: Lisszabon után közös energiapolitikáról beszélhetünk; talán felvázolhatja soros elnökként a véleményét arról a továbbfejlesztett eszközrendszerrel, amelyet Lisszabon nyújt kihívások jövőbeli kezelésére, és a teljes Lisszaboni Szerződés és megközelítés elfogadásának előnyeiről.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) Köszönjük ennek a nagyon fontos témának a magyarázatát. Szeretném megkérdezni, hogy a Cseh Köztársaság, az elnökséget betöltő ország, hogyan látja az Északi Áramlat projektet, amelynek van pozitív és negatív aspektusa, és tudjuk, hogy vannak bizonyos kételyek az ökológiai hatását illetően. Tehát elnökségének kezdetén hogyan értékeli ezt a projektet? Köszönöm.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Az iránt érdeklődöm, hogy kezdeményezi-e az ECOFIN, másrésztől Kovács biztos úr a progresszív adókedvezmény bevezetését Európa-szerte a küszöbön álló energiaprojektekre, mint a Nabucco vezeték vagy új erőművek építése, hogy ösztönzőket biztosítsanak, így segítve ezeket a stratégiai kezdeményezéseket.

Alexandr Vondra, a Tanács soros elnöke. – Ezek mind olyan kérdések, amelyeket szinte mindennap megvitatunk. A Lisszaboni Szerződés, mint tudjuk, szolidaritási szabályt tartalmaz, amely segíthet kikényszeríteni a jobb együttműködésre vonatkozó jogszabályokat, az energia területén az EU-n belül. Ez a történet egyik fele.

Ezzel egy időben, azt hiszem, megtanultunk néhány leckét a jelenlegi válságban. Az egyik a szolidaritás mint politikai szlogen. A másik pedig az, hogy a válság idején gyorsan kell reagálnunk és válaszolnunk például az olyan nehéz helyzetekre, amelyek Bulgáriában vagy Szlovákiában a válság során történtek. Fejlesztteni kell a rendszerek összekapcsolását főleg Közép- és Kelet-Európában a gázellátás területén. Kompresszort kell telepíteni a csövekre, hogy meg lehessen fordítani az áramlást. Például a mi országunknak van ilyen berendezése, mert modernizációt hajtott végre és beruházott ebbe, de Szlovákiának nincs ilyen.

Ezzel elérkeztünk ahhoz a kérdéséhez, hogy van-e olyan beruházási program, amely a rövid- vagy közép távú igényeket kielégíti – igen, van. Valójában ma már volt egy tárgyalásom a Költségvetési Bizottság, az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság, és a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság elnökével, mivel 5 milliárd euro maradt tavalyról, és megállapodtunk az európai gazdaságélénkítési terven belül, hogy ezeket infrastrukturális projektekre fordítjuk. Amint azt a Bizottság a múlt hónap végén javasolta, az 5-ből 3,5 milliárd eurót kell fordítani az összekapcsolásra vonatkozó projektekre – a gázcsatlakozások, az elektromos hálózatok összekapcsolása, valamint a gáz- és a part menti szélturbinák összekapcsolása Észak-Európában –, amelyeket a következő két évben, 2009-ben és 2010-ben kell végrehajtani.

Tehát igen, van terv, és szerintem az Északi Áramlat az, amellyel kapcsolatban viták vannak, ezt mindannyian tudjuk. Azt hiszem, hogy a Moszkva és Kijev közötti jelenlegi válság egyik legfontosabb tanulsága ez: eszközök kellenek ahhoz, hogy megoldjuk a problémákat, amennyiben ezek megismétlődnek, Oroszország és Ukrajna vonatkozásában is.

Itt van a Nabucco-projekt, amelynek képesnek kell lennie Oroszországon kívül más országokból, más szóval a Kaszpi-tengeri medencéből is gázt szállítani Európába. Készen kell lennünk azonban diverzifikálni a gáz Európába irányuló tranzitútvonalait, és ez nem csak egyetlen ország. Azt hiszem, ebben a tekintetben Ukrajna csak szárazföldi szállítóként jöhet szóba.

Tehát vannak kételyek a lehetséges környezeti hatásról. Néhány tagállam felvetette a kérdést, tehát nincs ebben titok, de azt hiszem, végül diverzifikálnunk kell az utakat és a szállítókat is.

Elnök. – Az 5. kérdést **Avril Doyle** terjesztette elő (H-1044/08)

Tárgy: Dohányárak ellenőrzése és dohányzási tilalom

A Dohányzás-ellenőrzési Keretegyezmény (FCTC) az első olyan nemzetközi egészségügyi megállapodás, amelyet a Cseh Köztársaságon kívül az EU minden tagállama aláírt és ratifikált. Mivel a Cseh Köztársaság fogja vezetni az FCTC-ről szóló tárgyalásokat, milyen tervei vannak a cseh elnökségnek az egyezmény ratifikálására?

Alexandr Vondra, a Tanács soros elnöke. – Értem, Avril Doyle asszony, és azt kérdezem magamtól, hogy én nem a kérdés másik oldalán állok-e: amikor utoljára tárgyaltuk ezt a kérdést, azt azon az egyetlen helyen tettük, ahol én, mint erős dohányos, dohányozhatom. Azt hiszem, észrevette ezt, és ezért ez az oka annak, hogy most erre a kérdésre válaszolnom kell. Az anyám azt tanácsolta, hogy minden alkalommal az igazat mondjam, ezért most azon gondolkodom, hogy felolvassam ezt, vagy beszéljek fejből.

Most azonban kihasználom a lehetőséget, hogy először is elmondjak valami személyeset. Egy 30%-os európai kisebbség tagja vagyok: erős dohányosként én szörnyű diszkriminációt érzek ebben az épületben. Most magánemberként szólok, nem a Tanács nevében, hogy jobb feltételeket biztosítsanak ennek a szokásnak a gyakorlásához. De most válaszolnom kell a kérdésre.

A kérdés arra vonatkozik, hogy áll a Cseh Köztársaságban a ratifikációs folyamat. Biztosíthatom arról, hogy a keretegyezmény ratifikációs folyamata a Cseh Köztársaságban folyamatban van. A folyamat 2003 óta tart, és most éppen újból kísérletet teszünk arra, hogy a Cseh Parlamentet rávegyük az egyezmény elfogadására. Az új cseh egészségügyi miniszter – aki elődeivel megegyezően dohányos – új javaslatának célja a ratifikáció megújítása, és intézményközi eljárásra bocsátotta a javaslatot, így az hamarosan a Parlament elé kerül.

A ratifikációs folyamat akkor fejeződik be, ha elegendő szavazatot kap a Parlamentben. Biztosíthatom Önöket, hogy ez a Szenátusban nem lesz könnyű, mivel szenátoraink Európa-szerte hasonló problémába ütköznek, mint én itt ebben az épületben. Azt hiszem azonban, hogy egy dolog fontos: hogy végre teljes mértékben végrehajtásra kerüljön ez a jogszabály, hogy az egyezmény részét képező kötelezettségvállalásoknak minden jogszabály megfeleljen.

Az elnökség álláspontja a következő: az FCTC keretrendszerében a következő formális ülés a dohánytermékek tiltott kereskedelme jegyzőkönyvéről létrejött nemzetközi tárgyaló testület harmadik ülése lesz. Országunk és az elnökség teljes mértékben elkötelezett a dohánytermékek tiltott kereskedelme ellen. Ez június 28-tól július 5-ig tart Genfben, tehát ezt megosztjuk valahogyan svéd barátainkkal, mivel ekkor mi, a csehek, átadjuk az elnökséget stockholmi barátainknak. Ez a válaszom lényege.

Avril Doyle (PPE-DE). – Szeretnék köszönetet mondani a soros elnök úrnak. Nem szeretném, ha paranoiássá válna a kérdésem kapcsán. Elvégre ezt a kérdést még tavaly decemberben nyújtottam be.

Én a dohányzás és nem a dohányosok ellen vagyok. Mindannyian egyetértünk abban, hogy minden segítséget meg kell kapniuk: nikotinhelyettesítő terápiát stb. Fel kell azonban ismernünk azokat a károkat, amelyeket a passzív dohányzás okoz azoknak, akik nem szeretnek dohányozni, tehát kérem, ne érezze magát vattalólámpa alatt.

Tudja-e nekem garantálni, hogy a cseh elnökség vége előtt ratifikálják keretegyezményt – igen vagy nem? Nagyon fontos lenne, hogy garantálni tudja nekem. Elvégre a cigaretta az egyetlen olyan termék a boltjainkban, amelyet ha a vásárlók rendeltetésszerűen használnak, két vásárlóból egyet megöl. Ez valóban lélegzetelállító.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – Köszönjük a soros elnök úr őszinteségét. Ön az édesanyját idézte – én anyaként azt sürgetem, hogy hagyja abba a dohányzást, miközben együtt érzek Önnel az épületben elszenvedett nyomorúságaiért. Ha Írországból lenne, Önt kiküldenék a hidegbe.

A kérdésem a következő: megfordult már a fejében, hogy példát mutat, abbahagyja ezt a rossz szokást, és bátorítja a többi szenátort?

Alexandr Vondra, a Tanács soros elnöke. – Összefoglalva ezt a szokatlan esti vitát, az anyám akkor is dohányzott, amikor terhes volt, és én most a Cseh Köztársaság miniszterelnök-helyettese vagyok, testvéreim jó egészségi állapotnak örvendenek. A feleségem is dohányzott, és most is dohányzik. Van három szép, egészséges, nagyon intelligens gyermekünk – ez az én magánvéleményem.

Észrevettem, hogy ez a kérdés nagy érdeklődést vált ki Írországbán, és tudom, hogy Önök elfogadták az intézkedéseket. A ratifikáció dátuma a Cseh Parlament és a Szenátus képviselőinek a kezében van. A Parlament szuverén.

Most a Lisszaboni Szerződés lehető leghamarabbi ratifikációján dolgozom az országomban. A Lisszaboni Szerződés vitája alatt a Szenátus tagjai gyakran megkérdezték, hogy a Lisszaboni Szerződés elfogadása után szabadon rágyújthatnak-e egyes közterületeken.

Tehát dilemma előtt állok. Mi a fontosabb: a Lisszaboni Szerződés vagy ez? De biztosíthatom Önöket, hogy a kormány mindent megtesz mindkét szerződés ratifikációjáért. Mindkét szerződést aláírtuk, és a kormány felelőssége, hogy minden tőle telhetőt megtegyen.

Elnök. – Az időhiány miatt fel nem tett kérdésekre írásban válaszolnak (lásd a mellékletet).

Elnök. – A Tanácsnak feltett kérdéseknek ezzel vége.

(Az ülést 19.15-kor felfüggesztik, majd 21.00 órakor ismét megnyitják.)

ELNÖKÖL: ONESTA ÚR

alelnök

15. Az Európa déli részén átvonult „Klaus” vihar drámai következményei (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Bizottság nyilatkozata az Európa déli részén átvonult „Klaus” vihar drámai következményeiről.

Androulla Vassiliou, a Bizottság tagja. – Elnök úr! Az Európai Bizottság sajnálatát szeretné kifejezni a Klaus vihar által követelt számos emberélet miatt, és részvétét nyilvánítja azoknak a francia, olasz és spanyol családoknak, akik elvesztették szeretteiket. Ez valójában emberi tragédia, amelynek letaroló következményei vannak az emberek életére, otthonára és vállalkozására. Egyben ökológiai katasztrófa is.

Bár a vihar különösen erős volt, csak egy keskeny sávot érintett, és a nemzeti erőforrások megbirkóztak a katasztrófára adott azonnali válaszlépésekkel.

Ezért a Közösségi Polgári Védelmi Mechanizmust nem aktiválták. A Bizottság megfigyelési és tájékoztatóközpontja azonban a vihar előrejelzését követő első pillanattól kezdve közvetlen kapcsolatban állt az érintett tagállamokkal.

Más tagállamok tudatában voltak a helyzetnek, és felkészültek az érintett régiók támogatására. A Cseh Köztársaság például spontán módon felajánlotta a segítségét.

A Bizottság most együttműködik az érintett tagállamok hatóságaival, hogy az EU támogatására lehetőséget találjanak. A lehetőségekben benne van az EU Szolidaritási Alapja vagy a strukturális és vidékfejlesztési alapok átgondolása.

A Klaus vihar kellemetlen emlékeztető arra, hogy a természeti katasztrófák növekvő veszélyt jelentenek az EU tagállamaira. Mindent elsőprő áradások pusztítottak Közép-Európában 2000-ben és 2002-ben, az Egyesült Királyságban 2007-ben, és tavaly Romániában és a szomszédos országokban. A 2003. évi hóhullám tízezrek életét követelte. 2003-ban és 2007-ben erdőtüzek pusztítottak Portugáliában és Görögországban. Ezek az események bemutatják, hogyan érintheti az éghajlatváltozás az EU jövőjét, mivel az éghajlatváltozással egyidejűleg egyre szélsőséesebb időjárási jelenségeket várunk.

A tagállamoknak és a Közösségnek össze kell fognia a katasztrófák megelőzéséért, azok hatásainak csökkentéséért, és az Unió katasztrófareagálási képességének fejlesztéséért.

A Bizottság hamarosan közleményt fogad el „A természeti csapások és az ember okozta katasztrófák megelőzésére irányuló közösségi koncepcióról” címmel. Várjuk a Parlament véleményét a közleményben található gondolatokról.

A Bizottság szeretné hangsúlyozni, hogy mennyire fontos továbbhaladni a Szolidaritási Alapról szóló rendelet felülvizsgálatával. A javaslat segít a reakció felgyorsításában az előzetes fizetés lehetőségével, és egyszerűbb kritériumokat határoz meg az Alap rövidebb idő alatt történő aktiválásához. Míg a Parlament többsége támogatta a Bizottság javaslatát, a Tanácsban nincs előrelépés.

Ezek a kezdeményezések hozzájárulnak a valódi európai katasztrófakezelési politika alakításához, és a Bizottság reméli, hogy az Európai Parlament továbbra is támogatja majd ezeket az erőfeszítéseket, hogy megerősödjenek az EU képességei a természeti és az ember által előidézett katasztrófák kezelésében.

ELNÖKÖL: KRATSA-TSAGAROPOULOU ASSZONY

alelnök

Christine De Veyrac, *a PPE-DE képviselőcsoport nevében.* – (FR) Elnök asszony! Munkatársam, Alain Lamassoure nevében is beszélek. 1999 novemberében szót kértem ebben az ülésteremben egy olyan vihart követően, amely Délnyugat-Franciaországban dühöngött, hogy az európai szolidaritásra apelláljak, amikor egy nagyszabású katasztrófa söpör végig az országainkon. Tíz éve azt mondták nekem, hogy nincs olyan európai alap, amely segítséget nyújt polgártársainknak ilyen sürgőshelyzetben.

1999 óta, miközben a katasztrófák sajnos további halálos áldozatokat szedtek és károkat okoztak Európában, az EU szerencsére elszánta magát a cselekvésre, és 2002-ben létrehozta az EU Szolidaritási Alapját, a Bizottság és Bariner úr kezdeményezésére. Az Alap gyors, hatékony cselekvést tesz lehetővé rugalmas kereteken belül.

A dolgok mai állása szerint az a véleményem, hogy mobilizálnunk kell ezt az Alapot, hogy segítsük az érintett régiókat, és ebben a tekintetben támogatom a francia kormány felhívását, hogy a lehető leggyorsabban tegyünk ezt. Vassiliou asszony, tudomásul vettem a Bizottság kívánságát, hogy gyorsítsuk fel a dolgokat. Valóban sürgősen szükség van erre, ha a megrongálódott infrastruktúráról beszélünk.

Sürgős segítségre van szükség az erdőkkel kapcsolatban. Szeretném hangsúlyozni ezt a szempontot, mivel a vihar elpusztította Gironde déli részei és Landes erdeinek 60-70%-t, pedig ezeknek az erdőknek, amelyek Európa legnagyobb erdei közé tartoznak, alig sikerült kiheverniük az 1996 és 1999 között keletkezett károkat. Tudják, hogy nincs biztosítás az ilyen károkra, és az erdészek teljesen pénztelenek az ilyen károkkal szemben. Meg kell mutatnunk nekik szolidaritásunkat, és segítenünk kell ezeknek a régióknak a természeti és kulturális örökségük újjáépítésében.

Végül engedjék meg, hogy megemlékezzem a Klaus vihar franciaországi, spanyolországi, olaszországi áldozatairól, és támogatásomat fejezzem ki a családjaiknak.

Kader Arif, *a PSE képviselőcsoport nevében.* – (FR) Elnök asszony, Vassiliou asszony, hölgyeim és uraim! Az 1999-es vihar képei, amelyet az előbb említetek, és amely Délnyugat-Franciaországot sújtotta hatalmas károkat okozva, mélyen bevésődött kollektív emlékezetünkbe.

Keveset mondok, ha azt állítom, hogy Európa nem készült fel egy további hasonló tragédia túlélésére ilyen hamar. Vannak, akik a sors kezét látják a dologban, szerintem azonban ez az éghajlatváltozás borzalmas példája, amire Ön utalt, Vassiliou asszony, amelyre csak hozzávetőleges megoldásokat javasolunk, pedig valójában sürgősen tennünk kell valamit. Ez az a helyzet, amelyben kezelnünk kell a felelősséget. Sajnos fel kell készülnünk ennél több természeti katasztrófára is.

Ebben az évben január 24-én és 25-én a Klaus vihar, amely Európa déli részét sújtotta, megölt 11 embert Franciaországban, 14 embert Spanyolországban, és hármat Olaszországban. Jelentős károkat okozott, elpusztított iskolákat és számos otthonot, sok embert elvágott az elektromosságtól, fűtéstől, ivóvíz- és telefonvezetésektől, és számos gazdasági szektort kritikus helyzetbe hozott, ilyen például a faipar.

Miközben szeretném kifejezni a szolidaritásomat az áldozatok családjaival és minden érintettel, és támogatásomat a helyi vezetőknek, szeretném kihasználni ennek a fórumnak az előnyeit, hogy felhívjam az Európai Közösség figyelmét, hogy – amint már elhangzott – az ilyen helyzetek európai válaszokat igényelnek, és először és elsősorban európai szolidaritást.

Kétségtelen, hogy Franciaországban katasztrófa sújtotta területté nyilvánították a pusztítás zónáját, amely megkönnyíti a katasztrófa áldozatainak megsegítését, de nem csökkenti azt az igényt, hogy összehangolt európai cselekvés szükséges a tagállamok erőfeszítéseinek kiegészítésére az emberek, a környezet és a tulajdon védelmére a katasztrófa sújtotta városokban és régiókban.

A gyakorlatban ez elsősorban azt jelenti, hogy európai szinten centralizálnunk kell az információkat, hogy pontos becslést adhassunk a károkról. Ezután fel kell szabadítanunk a megfelelő alapokat, hogy támogatást nyújthassunk a helyi hatóságoknak, amelyek hatalmas kihívással néznek szembe. Különösen támogatnunk kell a közszolgáltatásokat, amelyek kivételes munkát végeznek, és nagy szükségük van az energia, vízellátás,

szennyvíz, közlekedés és telekommunikációs, valamint az egészségügyi és oktatási infrastruktúra és felszerelések helyreállítására.

Az elmúlt katasztrófák bemutatták, hogy az európai szintű cselekvés sürgős és lehetővé tették, hogy a természeti kockázatok megelőzése az Európai Regionális Fejlesztési Alap egyik célkitűzése legyen. Mostantól kezdve Európának be kell bizonyítania reakcióképességét, és szolidaritását gyakorlati intézkedésekre kell váltania. Ezért remélem – bár ezt Ön már mondta –, hogy a Bizottság napirenden tartja majd ezt az üzenetet, és minden szükséges eszközt megmozgat, hogy választ adjon erre a sürgős helyzetre, különösen az EU Szolidaritási Alapján és a polgári védelmi pénzügyi eszközön keresztül.

Összefoglalva végül szeretném emlékeztetni Önöket arra, hogy mint a 2007-es görögországi tüzeknél, a veszélyes vihar megmutatta a polgári védelem szükségességét, amelyet mobilizálni lehet az összes válságterületen. Szeretném meghallgatni az Ön véleményét erről, Vassiliou asszony, valamint az Ön választát a Parlament 2006. április 26-i állásfoglalásában szereplő igényre, amely a természeti katasztrófák európai megfigyelőrendszerének létrehozását sürgeti, hogy egy hatékonyabb európai-szintű választ biztosítson e szerencsétlen események bekövetkeztekor.

Jean Marie Beaupuy, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FR) Vassiliou elnök asszony! Tavaly november 18-án ezen a helyen a következőket mondtam: nem tudjuk, mi lesz a következő katasztrófa, azt sem, milyen méretű lesz, csak egy dologban vagyunk biztosak, hogy hamarosan bekövetkezik egy újabb katasztrófa. Amikor eljön ez az idő, polgártársaink, akik 50 év alatt hozzászoktak ahhoz, hogy egy állítólag egyesült Európát építenek, megfordulnak, és ezt kérdezik tőlünk: „mit tettetek?”. Megismétlem, ezt tavaly novemberben mondtam el ebben a Házban.

2006 novemberében, ugyanebben az üléssteremben, két évvel ezelőtt nagyjából ugyanezt mondtam: ha van olyan terület, amelyen minden európai hatékony közösségi választ vár, az a nagy kiterjedésű természeti katasztrófák.

Azt mondtam, hogy bárki láthatja ezt, amikor olyan természeti katasztrófa következik be, mint a cunami, és így folytattam: „ezért képviselőcsoportommal szeretném, ha végrehajtanánk megelőző intézkedéseket, és készenléte helyezzék a kapacitásokat, hogy a tragédiák következményeire nagyon gyors választ tudjunk adni. Ezzel kapcsolatban szeretném felhívni a figyelmet a Barnier-jelentés minőségére, amely nagyon jól meghatározza a problémát, és olyan megoldásokat javasol, amelyek nemcsak hatékonyságukban, hanem szubszidiaritásukban is konstruktívak”. Vassiliou asszony, továbbra is mindannyian nagyszerűnek tartjuk ezt a jelentést, mivel nagyon gyakorlatias és konkrét intézkedéseket tartalmaz. Még költségvetési tételeket is tartalmaz, és kifejti, hogy a Szolidaritási Alap 10%-a elegendő lenne a megoldásra. A legpragmatikusabban azt taglalja, hogyan kell együtt dolgozni az érintettekkel minden államban.

A Barnier-jelentés tizenkét javaslatában minden olyan európai szinten szükséges intézkedést megtalálunk, amelynek néhány héttel a júniusi választások előtt a működő európai szolidaritás hasznosságának és hatékonyságának további indikációját kellett volna mutatnia.

Az előbb mondta, Vassiliou asszony, hogy reméli, hogy megkapja a Parlament támogatását. Önnek megvan ez a támogatása, és továbbra is meg fogja kapni. Mit tesz a Tanács, mivel Ön mondta, hogy a Tanács jelenti a kérdést? A Tanács nincs itt ma este. Reméljük, hogy ezen a vitán túl és azon felül figyelmesen hallgatja a felhívásunkat, amely nem segélykiáltás, nem egy újabb kifejezése a meglepetésnek a mostanában történt tragédiával kapcsolatban, hanem felhívás arra, hogy tisztán hallják a mostanában feltett kérdést: „mit tettetek?”.

Gérard Onesta, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök asszony, Vassiliou asszony, hölgyeim és uraim! Szeretném, ha röviden reflektálnánk az este feladatának természetére. Úgy tűnik számomra, hogy ezt gyakran, túl gyakran tesszük. Minden katasztrófa alkalmával összegyűlünk itt, ebben a Házban, és elkezdjük a sajnálkozó kórusunkat, amiben természetesen azt mondjuk, hogy ami történt, az tragédia, és fejet hajtunk az áldozatok előtt.

Természetesen én is ezt teszem Önökkel együtt, de nem hiszem, hogy a mi szerepünk itt befejeződik. A mi szerepünk talán az, amit képviselőtársaim mondtak, hogy tervezzük meg a jövőt, mivel lesznek még természeti katasztrófák. Ma reggel is ezt mondtuk a Florenz-jelentésre leadott szavazatainkkal. Tudjuk, hogy az éghajlat egyre nyugtalanabb lesz. A század viharai most már minden évtizedben bekövetkeznek, és lassan minden évben megtörténnek. Amikor nincs vihar, jön az áradás, amikor nincs áradás, súlyos erdőtüzek pusztítanak.

Mindezekkel szembenézve mit csinál Európa? Nagyon jól tudom, hogy a Tanács képtelen tovább látni a nemzeti köldököknél. 27 köldök egymás mellé helyezése önmagában nem eredményez nagyszerű

kontinentális projektet. Ennek a következményeit szenvedjük minden egyes tragédiánál. Megmondták, hogy felhívunk bennünket szolidaritásra, de melyik alap használatával? Emlékszem, hogy amikor a Költségvetési Bizottságban az alapokról tárgyaltunk, konkrétan az éghajlattal kapcsolatban, akkor néhány tízmillió euróról beszéltünk. Csak ez a vihar 1,4 milliárd euróba került. Mennyit kell még fizetnünk a biztosítási számlákra, hogy megértsük, hogy a környezet és az éghajlat védelme nem teher, hanem befektetés a jövőbe?

Még ma is arról tárgyalunk, hogy tragédia esetén szükség van az európai érintettek mobilizálására. Ezt azonban már mondtunk, ha jól emlékszem, itt, ebben az ülésteremben, 2001-ben, amikor városomban felrobbant az AZF gyár. Azt mondtuk, hogy meg kell fontolnunk egy európai cselekvőképességet, hogy megmutassuk, hogy Európában humanitárius katasztrófa esetén a „szolidaritás” szó nemcsak egy jelentés nélküli fogalom, hanem gyakorlati lépéseket is jelent. Most, évekkel később, mi valósult meg ebből az európai cselekvőképességből?

Otthon, Toulouse-ban voltam, hölgyeim és uraim, amikor a vihar kitört. Most már tudom, mivel jár egy nagyobb környezeti katasztrófa. Ha meg kellett tanulnom, akkor most tapasztaltam az otthonomban bekövetkezett kárt, amikor a tetőcserepek lezuhantak, és a fák gyökerestől kifordultak a talajból. Ezért tudom, mit gondoltak az emberek, azok, akik látták, hogy egész életük munkája egy éjszaka alatt teljesen elpusztult.

Amíg azonban mi, itt a Parlamentben, és Ön, Vassiliou asszony, a Bizottság tagjai, és azok, akik nincsenek itt ma este az elkésztőn üres tanácsi padokon, amíg nem ismerjük fel, hogy valódi költségvetési forrásokat kell felszabadítanunk a katasztrófák elleni küzdelemre, és amíg végre nem elégszünk meg üres szavakkal, amíg félünk végrehajtani az európai szolidaritást a gyors reagálású, egész kontinensre kiterjedő polgári cselekvőképesség azonnali létrehozásával, addig minden tragédia után ugyanitt fogjuk folytatni újra és újra a sajnálkozó kórus hangján.

Lehetséges, hogy a Klaus viharra a valódi válasz már megérkezett ma reggel Koppenhágára való készülődésünk közepette, és lehetséges, hogy eljön holnap, Vassiliou asszony, azzal, hogy végre felszabadítunk pénzalapokat, és végre létrehozuk ezt az európai szinten nagyon hiányzó polgári erőt.

Jean-Claude Martinez (NI). – (FR) Elnök asszony, Vassiliou asszony! A németül Klaus-nak, franciául Nicolas-nak hívott vihar letarolt nyolc megyét a délnyugat-franciaországi választókerületemben, különösen Landes-ben, legfőbb hatását az erdőkre gyakorolta. Hat évi kitermelésnek megfelelő fa fekszik a talajon, azaz 50 millió köbméter, több mint 300 000 hektárnyi szélöntött fa és szélfogó erdősáv.

Először meg kell tisztítani az erdőket, nehogy a fák rothadásnak induljanak. Ez köbméterenként 5-10 euróba kerül, azaz 500 millió euróba a régióban, ezt a számot adták meg a francia segélyszervezetek a sajtónak. Ezután az erdőket újra kell telepíteni, ami 20 évnyi kiesést okoz a faiparnak. Ebbe az iparba tartoznak a favágóktól kezdve azok a kávézók, ahol a favágók a frissítőket fogyasztották, a szállítók, a faiskolai kertészek, a vevők és így tovább.

A második érintett iparág a baromfi-, juh- és szarvasmarha-tenyésztés. A tetők leszakadtak, az állatok elvesztek, és a takarmánytárolók megsemmisültek. Úgy látjuk, szükség van egy európai mezőgazdasági biztosítási alapra az éghajlat- és egészségkárosodási kockázatok ellen. A francia elnökség már tárgyalt erről, és ugyanezt kell tennie a cseh elnökségnek is.

Az áldozatok harmadik csoportja csendes, mivel ezeket az áldozatokat soha nem említik meg: a francia falvakban élő idős és elszigetelt emberek, akik még mindig áram nélkül vannak. Létre kell hoznunk egy, az „éghajlat-energia-csomaghoz” hasonló európai „negyedik generációs éghajlati” stratégiát, vagyis le kell győznünk az éghajlat azon hatásait, amelyek a 80-85 éves emberek millióit érik. Modern, negyedik generációs gazdaságot kell létrehozunk, hogy kiemelkedjünk a válságból, és el kell kerülnünk a geriátriai európai Ruandát, amely felé tartunk, egy olyan gazdasággal, amely modern építőiparral, gyógyszeriparral és orvosi kutatással rendelkezik, és olyan új hálózattal, amellyel elkerülhetővé válik egy gaboni stílusú egészségügy. Mindezek felett, meg kell előznünk az éghajlatváltozásból adódó incidenseket, lehetőséget adva Darwinnak és a természetes kiválasztódásnak, míg Európát felépítjük az élet számára.

Maria Badia i Cutchet (PSE). – (ES) Elnök asszony, biztos asszony, hölgyeim és uraim! Először is szeretnék köszönetet mondani a biztos asszonynak a szolidaritás szavaiért.

Amint már elhangzott, január 24-én és 25-én számos déli uniós tagállam szenvedett a súlyos vihar hatásaitól, a szél közel 200 km/h sebességgel fújt az Ibériai-félsziget nagy részén, és az éves csapadékmennyiség 30 százaléka néhány óra leforgása alatt lezúdult.

A vihar következtében az ingatlanok, a szolgáltatások és a közművek jelentősen károsodtak, mind a vidéki, mind a városi településeken, és sok helyen elszakadt az elektromos hálózat. A legsúlyosabb következmény azonban a 11 halálos áldozat Spanyolországban a házak összedőlése és a heves széllekeések okozta balesetek következtében.

Az egyik legtragikusabb esemény négy, 9-12 év közötti gyermek halála a katalóniai Sant Boi de Llobregatban, amikor a szél elpusztított egy sportcsarnokot, ahol a gyerekek baseballoztak.

A sok pótolhatatlan emberélet elvesztésén való sajnálkozáson és a családoknak a gyászukban való szolidaritásunk kifejezésén felül az Európai Uniónak cselekednie kell, más esetekhez hasonlóan, vagy a Szolidaritási Alap vagy pedig más megfelelő alap mobilizálásával, hogy helyrehozhassa azokat az anyagi károkat, amelyeket ez a természeti katasztrófa okozott.

Katalóniában húszezer hektárnyi erdőt érintett a vihar, amelynek 70%-a vagy súlyosan vagy nagyon súlyosan megrongálódott. Cselekvésre van szükség a tűz kitérése jövőbeni kockázatának csökkentésére, egyértelmű, hogy ezt a feladatot még a nyár előtt el kell végezni.

Továbbá mindenféle hulladékból sok rakódott le a folyókban, patakokban és más vízfolyásokban. Ezek megakaszthatják a víz áramlását, és helyi árvizeket idézhetnek elő.

Ezeknek és a többi hatásnak a figyelembevételével és tudva azt, hogy még nincs végleges adatunk az anyagi károkról, amelyet természetesen Spanyolország meg fog adni az Alaphoz benyújtott segélykérésén keresztül, úgy gondoljuk, hogy az Európai Bizottságnak segítenie kell ezeknek a területeknek a normalizálódását. Ez kiegészítheti az érintett tagállamok roppant erőfeszítéseit, és prioritást adna a súlyos károk helyreállításának azzal a céllal, hogy a lehető leghamarabb helyreállítsák az életfeltételeket és a gazdasági stabilitást ebben a régióban. Az érintett területek a gazdasági tevékenység csökkenésével, a környezet pusztulásával, a mezőgazdasági termelés veszteségeivel, sok vállalat tevékenységének megszűnésével, hatalmas fapusztulással és ehhez hasonlókkal néznek szembe.

A vihar jellemzőinek és hatásainak ismeretében kérem, hogy a Bizottság a lehető leghamarabb tegye elérhetővé ezeket a forrásokat. Ezeket főleg olyan természeti katasztrófákra szánták, amelyek súlyosan veszélyeztetik az emberéletet, a környezetet, egy tagállam vagy az Unió egy régiójának gazdaságát. A támogatás legyen igénybe vehető többek között az infrastruktúra működőképességének helyreállítására, az elektromos és vízellátó berendezések javítására és az érintett területek megtisztítására.

Biztos asszony, kérem tehát Önt, hogy a lehető leghamarabb mobilizálják ezeket az alapokat, amint a szükséges információkat megkapták.

Anne Laperrouze (ALDE). – (FR) Elnök asszony! Amint képviselőtársaim emlékeztettek minket, a vihar súlyos veszteségeket okozott. Áldozatai voltak Franciaországban és Spanyolországban, és ma este rájuk és a családjaikra gondolunk. 200 000 hektárnyi erdő pusztult el Délnyugat-Franciaországban.

Valójában a vihar megrongálta Landes erdeinek 60%-át. 1,7 millió otthon maradt áram nélkül a vihar magasságában, ezek közül Landes-ben 3200-ban még mindig nincs áram. Ezreknél szakadt meg a telefonösszeköttetés, és megrongálódott a vízhálózat is. Sok út még mindig járhatatlan, az útra dőlt fák, vezetékek, árvizek és földcsuszamlások miatt. A szolgáltatók a lehető leggyorsabban igyekeznek mindent helyreállítani.

Miközben elégedett vagyok, amiért a francia kormány formálisan elkötelezte magát kérelem benyújtására, tehát az érintett franciaországi területek élvezhetik ennek az alapnak az előnyeit, sajnálom, hogy a francia elnökség nem ítélte szükségesnek ennek az alapnak a felülvizsgálatát.

Ezt az alapot – amint Ön, biztos asszony, és képviselőtársaim említették – a Miniszterek Tanácsa továbbra is elzárva tartja. Amint az a Parlament is tudja, ez bármilyen nagyobb természeti katasztrófa esetén felhasználható, amely súlyos károkat okozott a lakosságnak és a környezetnek, ilyenek például az árvizek, tüzek és az aszályok. Mi azonban ennél továbbmegyünk, és ideértjük az emberek okozta katasztrófákat is, mint például a terroristatámadásokat is.

A Parlament azt is kinyilvánította, hogy támogatja a segítségnyújtási határ küszöbértékének leszállítását. Ha feltesszük a kérdést, hogy ez a Szolidaritási Alap működik-e az érintett régiókban, akkor azt láthatjuk, hogy a károk a küszöbérték alatt lehetnek. Ez egy olyan helyzet, amelyben végül számos ország érintett. Ezért úgy gondolom, hogy ezt a küszöbértéket is felül kell vizsgálni, hogy megmutassuk, hogy az európai szolidaritás valóban létezhet.

Amint ezt Ön, biztos asszony, említette, és képviselőtársaim is aláhúzták, az ilyen események ismétlődni fognak az éghajlatváltozásnak köszönhetően. A Bizottság közleményt jelentetett meg az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásról.

Nagyon fontos, hogy mostantól a Szolidaritási Alap valódi európai eszköz legyen a polgárok védelmére. Itt az ideje, hogy Európa megmutassa, hogy tragikus helyzetekben cselekszik a polgárai védelme érdekében.

Gilles Savary (PSE). – (FR) Elnök asszony! Nyilvánvalóan először én is szeretném kinyilvánítani részvétemet, és együttérzésemet a gyászoló családok és az áldozatok felé, különösen azok felé, akiket a vihar elvágott a külvilágtól, és akiknél még ma sincs áram, víz vagy más közszolgáltatás.

Biztos asszony, hallgattam az ígéretét – és azt hiszem, igaza van –, hogy a katasztrófák megelőzésére tett intézkedéseket össze kell hangolnunk, de ma este a kérdés, ha mondhatom így, a legutolsó katasztrófa kompenzálásáról szól.

Ez a harmadik katasztrófális vihar 20 éven belül. Emlékeznek, az első 1988 júliusában Bretagne-ban pusztított. Itt mérték a legnagyobb szélsébséget: több mint 250 km/h-t. A másik példátlan méretű vihar 1999. december 27-én csapott le. Először történt, hogy egy vihar kidöntötte erdeink nagy részét. A harmadik vihar 2009. január 24-én tört ki. Azért emlékszem ilyen pontosan, mert Gironde-ban élek, a gironde-i erdők közvetlen közelében.

Először azt kell megkérdeznünk magunktól, hogy milyen értéket tud hozzáadni az Európai Unió. Az erdőgazdálkodás területén katasztrófális állapotok uralkodnak, és az fenyeget bennünket, hogy az erdészek felhagynak az erdészettel, úgy értem, hogy többen úgy gondolják, hogy ez a szakma nem fenntartható.

Ezért tervet kell készítenünk, és én azok között vagyok, akik már csaknem tíz éve készen állnak egy közös válságszervezet felállításának mérlegelésére, hogy el tudjuk adni az összes fát, amely akarunk ellenére most a piacra került, de úgy, hogy ne legyen hatással az árakra: ez úgy tehetjük meg, hogy blokkoljuk a többi európai régióból érkező készleteket, támogatjuk a szállítást, és gondoskodunk arról, hogy ezt a területet gyorsan újjratelepítsék, egyébként véleményem szerint a terület spekuláció tárgya lenne, vagy elhagyatottá válna. Itt van egy olyan probléma, amelyben az Európai Uniónak közvetlen érdekeltsége van.

Másodszor az osztrigatenyésztőkre is gondolok. Ez a szakma manapság rettenetes helyzetben van. Már 2002-ben nagy bajban volt egy másik, nem természeti katasztrófa, a *Prestige* elsüllyedése után, és most az Archaon-medence osztrigatermelői elveszítenek minden reményt, hogy ismét talpra tudnak állni.

Végül szeretném, ha az Európai Unió mobilizálná a Szolidaritási Alapot. Nyilvánvalóan szimpatizálok Laperrouze asszony mondanivalójával. Ma este a Tanács nincs itt. Ez nem fog fájni, és úgy gondolom, hogy nagyon kiábrándító, hogy elutasította a szabályok megváltoztatását, így ezt az alapot nagyon nehéz mobilizálni.

Azt kérdezem még Önöktől, hogy maga a francia kormány mobilizálta-e. Azok között vagyok, akik nagyon szeretnék azt látni, hogy ezt teszi, mert azt hiszem, hogy ez nagyon fontos a választások előtt néhány hónappal, hogy a polgárok tudják, hogy az európai szolidaritás valóban létezik, és Európát nem a piac uralja.

Rosa Miguélez Ramos (PSE). – (ES) Elnök asszony, biztos asszony! Január 23-án Galíciában voltam, amikor a majdnem 200 km/h sebességgel száguldó szélvihar lecsapott a régiókra: több mint 40 000 hektárnyi erdő elpusztult, biztos asszony.

Galíciában vannak a legsűrűbb erdők az Európai Unióban. A vihar elvonulása után fák százazrei dőltek ki, az utakat elzárták, és több mint 500 km magas és alacsony feszültségű elektromos kábel rongálódott meg, amelyeket még nem sikerült teljesen helyrehoznunk.

Több, mint 300 000 fogyasztó, magamat is beleértve, volt elvágva az áramellátástól és a telefonszolgáltatástól, néhány esetben napokig.

A vihar baleseteket okozott és súlyosan megrongálódott házakat, infrastruktúrát, farmokat, vállalkozásokat, ipari üzemeket, sportlétesítményeket és köz- és önkormányzati épületeket hagyott maga mögött.

Galícia kormánya az írott történelem legsúlyosabb viharára válaszul 17 millió euró gyorssegély kiosztását szavazta meg az érintettek elsődleges kompenzációjára és a károk helyreállításának támogatására.

Már itt és elhangzott, és tudjuk, hogy január 26-án a két leginkább érintett tagállam, Franciaország és Spanyolország európai segélyekért folyamodott a vihar okozta károk miatt. Mivel az elszenvedett károk

rendkívüli katasztrófának minősülnek a Szolidaritási Alapra vonatkozó jelenleg hatályos rendelet szerint, a két tagállam kormányai bejelentették, hogy elkezdtek dolgozni az Alapból való segítség igénylésén.

Most azonban, mint a Romániában nemrég bekövetkezett árvizek esetén, újból úgy találjuk, hogy a rendelet követelményei annyira korlátozóak, hogy a jelenlegi helyzetben ezt a katasztrófát nem minősítik súlyosnak, biztos asszony.

Szeretném felidézni azt, amit Ön és más képviselők már megtettek, hogy a Bizottság benyújtotta javaslatát 2005-ben, és a Parlament által kibocsátott vélemény is az Alapról szóló rendelet reformját javasolta 2006-ban. Azóta az ügy elakadt a Tanácsnál, ami már több mint két éve ül a reformjavaslatokon.

Mindezen okok miatt, biztos asszony, és figyelembe véve, hogy ezek a körülmények kivételesek és a katasztrófának súlyos kihatásai voltak az adott régiók életkörülményeire és a gazdasági stabilitására, arra kérem Önt, hogy nyissa meg az Alapot az érintett tagállamokkal és mindenek felett az érintett polgárokkal való szolidaritás és bizonyítékeként. Pénzügyi segítséget kell nyújtanunk nekik, és azt hiszem, hogy annak ellenére, hogy nem túl nagy összeg került szóba, ez közvetlen és sürgősen szükséges módja lenne az európai szolidaritás kifejezésének.

Flaviu Călin Rus (PPE-DE). – (RO) Először szeretném kifejezni a támogatásomat azon családok felé, akik megszenvedték a katasztrófa következményeit. Másokkal együtt láttam, milyen drámai következményei voltak a Klaus vihar kitörésének. A helyszínen néztem végig a beavatkozás első erőfeszítéseit, amelyet az érintett államok és más európai országok tettek.

Mivel főleg a hatásokról és a segélyalapokról beszélünk, a Bizottságot azokról a meghatározott programokról kérdezem, amelyek végre tudják hajtani az ilyen események megelőző mechanizmusait, hogy legalább a jövőben ne veszítsünk el több emberéletet.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – Elnök asszony! Amint mások is tették ma este, hadd fejezzem ki én is együttérzésemet azok felé a családok felé, akiket sajnálatosan és mélyen érintett a vihar, és hadd ajánljam fel támogatásomat a Szolidaritási Alap rugalmasabbá tételéhez!

A nagyobb kérdés azonban az, amire szeretném felhívni az Önök figyelmét. Nem olyan súlyos, mint amiről ma este beszélünk, de minden tagállamban vannak időnként természeti katasztrófák, és az általam képviselt megyékre – Offaly-ra, http://en.wikipedia.org/wiki/County_Laois -ra és Louth-ra – gondolok, ahol rendkívül természetellenes és szezonon kívüli árvíz történt. Csupán kevés családot érintett mélyen az esemény, amely nem volt elegendő ahhoz, hogy bárki is észrevegye, de ők szenvednek a súlyos következményektől. Talán meg kell néznünk a vidékfejlesztés és a közös agrárpolitika finanszírozását, és fel kell állítanunk egy nélkülözési alapot, hogy gondoskodjunk az ehhez hasonló esetekről is, ahol segítségre van szükség.

Kathy Sinnott (IND/DEM). – Elnök asszony! A biztos asszony számos katasztrófáról beszámolt nyitóbeszédében, többek között a néhány évvel ezelőtti Franciaországon végigsöprő hóhullámról, amely 12–14 ezer ember életét követelte. A pontosság kedvéért elmondom, hogy ez nem vihar volt, sem pedig hirtelen árhullám, sem pedig valamilyen más természeti katasztrófához hasonló esemény. A hóhullám 5-6 hétig tartott, és ez alatt az 5-6 hetes időszak alatt következtek be a halálesetek. Szinte minden elhunyt fogyatékos vagy idős ember volt, akik gondozóotthonokban vagy otthoni ápolás során halt meg, vagy abban az időszakban, amikor a családjuk nyaralni volt. A francia kormány egyetlen alkalommal sem szólította fel a családokat vagy az alkalmazottakat, hogy térjenek vissza a nyaralásból, nem vezényelte ki a hadsereget, sem más szolgálatot. Egyszerűen hétről hétre hagyták, hogy az emberek meghaljanak.

Nagyon sok emberrel beszéltem Franciaországban erről az esetről, mivel részt veszek a Bizottság által finanszírozott projektben, amely a fogyatékosok katasztrófahelyzetben történő mentésével foglalkozik. Botrány volt, botrány, amelyre senki sem tapintott rá és senki sem azonosított. Megkérném a Bizottságot, vizsgálja ki a hóhullámot, vizsgálja meg a halottak számát, és ismerje fel, hogy Franciaország semmit sem tett ellene, és amikor jött az ősz, és ezeket az embereket eltemették, 14 000 emberrel kevesebbet tartottak nyilván a társadalombiztosítás rendszerében.

Androulla Vassiliou, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! Hadd mondjam azt, hogy mindannyiunknak van valamennyi tapasztalata a környezeti, természeti vagy ember által előidézett katasztrófáról a saját országában. Ezért osztom mindannyiuk érzelmeit és gondolatait.

A Szolidaritási Alap a mai napig 20 tagállamnak ajánlott fel segítséget, ezek közül négyszer Franciaországnak, Németországnak, Görögországnak, Ciprusnak, Portugáliának, és sok más, összesen 20 országnak, azonban

tudom, és egyetérték Önökkel, hogy fejlődnünk kell. Sokkal gyakorlatiasabbá kell tennünk, és nagyobb segítséget kell adnunk a tagállamoknak. Folytatnunk kell az erőfeszítéseinket, hogy a fejlesztéseket elfogadja a Tanács. Örülök, hogy a Parlament is egyetért ebben, és az Önök támogatása nagy segítség a saját erőfeszítéseinkhez.

Amint azt a bevezetőben mondtam, a Bizottság teljes mértékben elkötelezett Franciaország és Spanyolország megsegítésére, amelyekre a téli Klaus vihar lecsapott, és minden európai eszközt mobilizálni fog annak érdekében, hogy kifejezze feléjük az európai szolidaritást. A Bizottság kész megvizsgálni a Szolidaritási Alap mobilizálásának lehetőségét, de első lépésként szükség van Franciaország és Spanyolország kérelmére. Tíz hetük van arra, hogy pályázzanak erre a segítségre.

Azt kérdezték, van-e a tarsolyunkban más intézkedés, amellyel fejleszthetjük a szolidaritás rendszerét a tagállamokban a természeti katasztrófák esetén, ezért szeretném elmondani, hogy a Szolidaritási Alap felülvizsgálatán kívül most készítünk egy közleményt, amelynek célja azoknak az intézkedéseknek az azonosítása, amelyeket fel lehet venni a természeti és az ember által okozott katasztrófák megelőzésére irányuló közösségi stratégiába.

Összefoglalva, a Bizottságnak az a véleménye, hogy a Szolidaritási Alap már most is nagyon hasznos eszköz, de természetesen van fejlesztési lehetőség, és továbbra is erőfeszítéseket fogunk tenni ebbe az irányba.

Elnök. - A vitát berekesztem.

Írásbeli nyilatkozatok (142. cikk)

Zita Pleštinská (PPE-DE), írásban. – (SK) A Klaus vihar keresztülfújt Délnyugat-Európán január 23. és 25. között, és jelentős károkat okozott. A vihar alatt a szél sebessége elérte a 194 km/h-t. A vihar 18 áldozatot követelt Spanyolországban, Franciaországban és Németországban, és az áldozatok száma sokkal magasabb is lehetett volna, ha a korai viharjelző rendszerek nem működnek.

Szlovákiában a televíziók képernyőjén mély együttérzéssel néztük, amikor borzalmas tragédia történt Sant Boi de Llobregat faluban, ahol négy gyermek vesztette életét, miután egy sportcsarnok tetejét elvitte a szél. Szeretném őszinte részvételem kifejezni minden családnak, akik elveszítették családtagjukat.

A Szolidaritási Alap hasznos eszköz. Az EU a 2002 augusztusában történt áradások után hozta létre. Segítséget azok a tagállamok és csatlakozásra váró államok kaphatnak az alapból, amelyek súlyos természeti katasztrófát szenvedtek. Ez olyan katasztrófát jelent, amelyben a becsült károk meghaladják az érintett ország GDP-jének 0,6 %-át. A 2004 novemberében bekövetkezett vihar után, amelyben 2,5 millió köbméter fa pusztult el, Szlovákia 5 667 578 eurót kapott ebből az alapból.

A katasztrófák száma folyamatosan emelkedik Európában az éghajlatváltozás eredményeként, és ez arra kényszerít bennünket, hogy olyan szabályokat hajtsunk végre, amelyek nemcsak gyors és rugalmas pénzügyi segítségnyújtást tesznek lehetővé közvetlenül a katasztrófa után, hanem megelőző intézkedések végrehajtását is különféle természeti katasztrófák ellen.

16. A használt PCB olajak felhasználása egy írországi élelmiszer újrahasznosító üzemben (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Bizottság nyilatkozata a használt PCB olajak felhasználásáról egy írországi élelmiszer újrahasznosító üzemben.

Androulla Vassiliou, a Bizottság tagja. – Elnök úr! A Bizottság teljes mértékben tisztában van azzal, hogy a poliklórozott bifenilek (PCB-k) nagy veszélyt jelentenek az emberi egészségre és a környezetre.

A Belgiumban 1999-ben és Írországból tavaly történt incidensek újból megmutatták, hogy egy kevés PCB is súlyosan megfertőzi a takarmányt és az élelmiszerláncot.

Az elmúlt három évtized alatt az EU jogszabályokat alkotott annak érdekében, hogy csökkenjen a környezetbe jutó PCB- és dioxin-kibocsátás, azzal a céllal, hogy csökkenjen az emberek ezeknek való kitettsége, valamint hogy védje az emberi egészséget és a környezetet.

Mindazonáltal a PCB-t tartalmazó berendezéseknek általában hosszú a várható élettartama, még a PCB-k 1985-ös betiltása óta is jelentős mennyiség maradt használatban és ez egyik forrása a lehetséges emberi kitettségnek.

Különösen a PCB-k ártalmatlanításáról szóló, 1996. szeptemberi 96/59/EK tanács irányelv nyújt megfelelő eszközöket ahhoz, hogy a lehető leghamarabb ártalmatlanítsák a PCB-t tartalmazó eszközöket és hulladékokat, és 2010 végéig a nagy eszközöket.

A jogszabály teljes végrehajtásában azonban jelentős hézagok maradtak. A Bizottságnak jogsértési eljárásokat kellett indítania a legtöbb tagállam ellen azzal a kötelezettséggel kapcsolatban, hogy fel kell mérniük a PCB-t tartalmazó nagy berendezéseket, és PCB-ártalmatlanítási tervet kell készíteniük.

Ezeknek a jogsértési eljárásoknak az eredményeként az általános helyzet javult. Jelenleg két ügy még nincs lezárva, de már közel van hozzá.

Minden tagállam közölte a nyilvántartásba vett berendezések és az általuk tartalmazott PCB megtisztításáról és/vagy ártalmatlanításáról szóló terveket, valamint azokat a terveket, amelyek az olyan berendezések összegyűjtésére és ezt követő ártalmatlanítására vonatkoznak, amelyekre öt köbdeciméternél kevesebb PCB-t tartalmaznak (az irányelv 11. cikkének követelményei szerint).

Mindazonáltal további erőfeszítésekre van szükség. A PCB ártalmatlanítási tervek hatékonyságának biztosítása érdekében a tagállamoknak tovább kell fejleszteniük a PCB-ekkel kapcsolatos jelenlegi jogszabályok és az általánosságban az európai hulladékkezeléssel foglalkozó jogszabályok végrehajtását.

A Bizottság egyre nagyobb fontosságot tulajdonít az EU hulladékkezelési jogszabályainak megfelelő végrehajtására, és aktívan támogatja a tagállamokat a nemzeti hulladékkezelési jogszabályok végrehajtásának fejlesztésében.

A takarmányhigiénéről szóló 183/2005/EK rendelet megállapítja a minimális takarmányhigiéniai követelményeket, amelyek a takarmány elsődleges termelésétől (mezőgazdasági szinten) a termelésen, feldolgozáson, az értékesítésen át egészen az állatok etetéséig is vonatkoznak.

A takarmányipari vállalkozóknak kötelessége az eljárások hatályba léptetése, végrehajtása és fenntartása a HACCP elvek alapján. Ez a kritikus ellenőrzési pontok és többek között a lehetséges vegyi szennyeződések meghatározását jelenti, amikor közvetlen hevítési eljárást használnak a takarmányok kiszáritásához.

E követelmények betartásának felelőssége a takarmányipari vállalkozóké, bár az elvégzett intézkedések megfelelőségét a tagállamok illetékes hatóságainak vizsgálniuk kell. Legtöbb esetben ezt helyszíni látogatással lehet megtenni.

Továbbá a hivatalos ellenőrzések megszervezésének általános elvei, amelyek az élelmiszerek és takarmányok hatósági ellenőrzéséről szóló rendeletben találhatóak, megköveteli a tagállamoktól annak biztosítását, hogy a szükséges ellenőrzéseket rendszeresen elvégezzék kockázatelemzési alapon, megfelelő gyakorisággal. Ezeknek a hivatalos ellenőrzéseknek tartalmazniuk kell a takarmányipari vállalkozók ellenőrzéseit is.

A Bizottság szerepét az élelmiszerek és takarmányok hatósági ellenőrzéséről szóló 882/2004/EK rendelet 45. cikke határozza meg. A Bizottság szakértői ellenőrzéseket folytatnak a tagállamok illetékes hatóságainál annak igazolására, hogy az ellenőrzések a közösségi joggal összhangban történnek.

Írország több iparágra kiterjedő, a fenti cikk szerinti általános vizsgálata 2008-ban zajlott le, és a jelentés hamarosan hozzáférhetővé válik. Az ellenőrzendő létesítményeket az illetékes nemzeti hatóságok és az FVO ellenőrei közösen választották ki.

A kérdésben meghatározott üzem nem tartozott az ellenőrzendő üzemek közé a 2008-as általános ellenőrzés során.

Az ír dioxin-szennyeződéses esetben a szennyeződés forrásának a szennyezett zsemlemorzsa állati takarmányként történő felhasználása bizonyult. A zsemlemorzst sütődék hulladékából készítették (lejárt szavatosságú kekszéből), amelyet közvetlen hevítéses eljárással szárítottak ki. A közvetlen hevítési eljárás során az égési gázok közvetlen kapcsolatba kerültek a kiszáritandó takarmány anyagával. A használt tüzelőanyag nyilvánvalóan szennyeződött PCB transzformátor olajjal. A különböző szereplők felelősségét, a zsemlemorzsa gyártójától a tüzelőanyag-kereskedőig, és így tovább.

Szeretném aláhúzni a kockázatok besorolásánál használt átfogó eljárások nagy fontosságát, amelyekbe nemcsak a bejövő anyag – esetünkben a zsemlemorzsa – természetéhez kapcsolódó potenciális kockázatokat kell vizsgálni, hanem magát a folyamatot is.

Mairead McGuinness, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony! Szeretném megköszönni a Bizottságnak ezt a nagyon részletes nyilatkozatot erről a témáról.

Úgy gondolom, azért vitázunk erről ma este, mert szeretnénk megtanulni a leckét, és biztosak akarunk lenni, hogy nem fog még egyszer megtörténni. Az a nehéz benne, hogy még 1999-ben felfedeztünk Belgiumban egy problémát, és akkor azt gondoltuk, hogy annyira megszigorítottuk a szabályokat, hogy még egy hasonló eset nem fog előfordulni. Most azonban ott vagyunk, ahol vagyunk, ismerjük a rendszer hibáinak következményeit, nemcsak pénzben kifejezve – bár ez nagyon sokba került az Európai Uniónak, az ír adóhivatalnak és az adófizetőknek –, hanem bizalmat veszítettünk a fogyasztóknál, és kárt szenvedett az ír élelmiszeripar a piacok szempontjából.

Örülök, hogy mostanra előrehaladást értünk el, és helyreáll a jó hírnevünk a nemzetközi piacokon, de arra is kíváncsi vagyok, hogy az Európai Unió más országának mezőgazdasági szereplői szembetalálkoznak-e ezzel a problémával az ír nehézségek miatt. Ezért azt gondolom, hogy a mai vita nemcsak Írországról szól. Szerintem világosan látszik a nyilatkozatából, hogy az Írországbán megtörtént probléma megtörténhetett volna más tagállamban is. Ezért azt gondolom, hogy a vita kiindulópontjának ennek kell lennie.

Tudjuk, hogy ennek az olajnak nem lett volna szabad bejutnia az állatok táplálékláncába. Megpróbáljuk kitalálni, hogyan történt ez, és – amint Ön nagyon helyesen mondta – ez a rendőrségi nyomozás feladata, annak határon átnyúló dimenzióival. Remélem, hogy meg fogjuk ismerni a pontos eseményeket, és így elkerülhetjük a hasonló eseteket.

Ez azonban felvet egy másik kérdést is, amire Ön utalt, mégpedig az élelmiszerhulladék vagy -felesleg kezelésének módját. Most az újrahasznosítás a követendő. Mindenki emellett van, mert környezetbarát és fenntartható gazdaságot akarunk. Tehát itt két probléma merül fel: először is az olaj újrahasznosítása – amire ön utalt – és úgy gondolom, hogy óvatosabbnak kell lennünk ezzel kapcsolatban, nemcsak a PCB-kel, hanem általában az fáradtoltaj begyűjtésével, elosztásával és kezelésével, noha nyilvánvalóan különös aggodalmak kísérik a PCB-ket.

Az élelmiszerfelesleget – más néven élelmiszerhulladékot – szerintem a legjobb, ha az állatok táplálékláncában hasznosítjuk, de szeretném nagyon világosan leszögezni, hogy ha nem tudjuk garantálni a biztonságot, a feldolgozás és a kezelés módját, akkor attól tartok, hogy meg kell fontolnunk, hogy tilalmat vezessünk be ezen anyagok táplálékláncban való hasznosításában.

Szeretném, ha ez nem történné meg, de azt sem szeretném, ha megismétlődne az, ami Írországbán és annak következményeként történt. Szeretnénk, ha az élelmiszerhulladékot vagy -felesleget azért használnák fel, mert jó minőségű, nem pedig azért, mert az állati tápláléklánc piacot jelent ennek – azt gondolom, ez nagyon fontos szempont.

Nagyon nyíltan kell beszélnünk az állati takarmányok keverésének teljes témaköréről is. A mezőgazdasági termelők az alkotóelemeket külön szeretik megvásárolni, és a saját arányaikban keverni azokat, általában ezt teszik a nagyobb mezőgazdasági termelők. Ez akkor megfelelő, ha szoros ellenőrzés alatt áll. Tudom, hogy rendszeresen végeznek ellenőrzéseket, de ebben az esetben nyilvánvalóan hézagok keletkeztek a piac ellenőrzésében. Valójában azok a mezőgazdasági termelők, akiket elkaptak és a termék használata miatti következményektől szenvednek, ezt kérdezték tőlem: „Miért nem jön valaki, és ellenőrzi azt, hogy mi kerül be a gazdaságunkba?”

A rendelet témájával kapcsolatban remélem, hogy az engedélyezett takarmánykereskedők – az Európai Unió összetett takarmányipara – ellenőrzése nagyon szigorú lesz és a múltbeli gyakorlatok miatt jöttek be, amit szigorítanunk kell.

Az az érzésem, hogy a tagállamokban a betartást szigorúan szabályozzuk, de nem figyelünk a potenciális ellenszegülőkre. Nem látunk az orrunknál tovább. Lehet, hogy az a tendencia, hogy ha papíron minden rendben van, minden rovat ki van pipálva, akkor félretesszük, és nem nézünk a felszín alá.

Azt gondolom, hogy még egyszer meg kell néznünk a rendeletet. A pénzügyi szektorban is átnézzük, akkor át kell néznünk az élelmiszeripari szektor szabályozását is. Úgy gondolom, hogy a mezőgazdasági üzemekben az ellenőrökre úgy tekintenek, mintha az ördög megtestesítője látogatna hozzájuk. Miért nem örülnek a mezőgazdasági termelők az ellenőröknek, és miért nem a gazdaságuk védelmezőjeként tekintenek rájuk?

Azt hiszem, ezt a tapasztalatot alapul véve meg kell változtatnunk a gondolkodásunkat az egész élelmiszerláncról. Különösen üdvözlöm az Irish Farmers' Association (Ír Mezőgazdasági Termelők Egyesülete)

nyilatkozatát, amely szerint élelmiszer-munkacsoportot hoznak létre. Itt az ideje, hogy a mezőgazdasági termelők is részt vegyenek az élelmiszerlánc ellenőrzésében, amelynek ők az első láncszemei.

Végül ott van az olcsó összetevők kérdése, amit most nem fejtek ki, de az a nyomás, amellyel a termelőket arra ösztönzik, hogy minél olcsóbban gyártsanak, ehhez a kérdéshez tartozik, és beszélnünk kell róla.

Proinsias De Rossa, a PSE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony! Több szempontot is szeretnék elmondani az ügyről kapcsolatban, és természetesen nem mindenben értek egyet McGuinness asszonnyal abban, hogy „ez nem Írországról szól”. Természetesen Írországról szól. Ez a legújabb botrány az élelmiszerek kockázataival kapcsolatban.

Az emberi egészség védelmének kell a legfontosabb szempontnak lennie ebben a kérdésben, és amiről most beszélünk, az egy 1996-os irányelv végrehajtása. Sajnos valójában Írország volt az egyik olyan tagállam, amelyet öt évvel később, 2001-ben, jogi fenyegetéssel kellett kényszeríteni, hogy hajtsa végre ezt az irányelvet. Természetesen úgy tűnik, a végrehajtás folyamata még mindig tart, és az ellenőrzésekből az derül ki, hogy annak betartása még mindig nem elég erős. Amit erről olvastam, abból azt szűrtem le, hogy az egyik meglepő dolog az, hogy nincs információ arról, hogy mi történt pontosan ebben az esetben a sertéshús szennyeződésével kapcsolatban. Úgy tűnik, hogy az érintett takarmánygyártót jó ideje senki sem ellenőrizte.

Azt is el kell mondanom – és biztos vagyok benne, hogy a kormányt meglepi, hogy tőlem ezt hallja –, hogy valóban úgy gondolom, hogy jól döntöttek, amikor azonnal beszüntették a sertéshús-kereskedelmet és valóban levették a polcokról a sertéshúst. Természetesen ez sértett sok ártatlan és szabályokat betartó termelőt, hentes stb.: a húsnak legalább 90%-a egyáltalán nem volt fertőzött. Az érintett üzem csak alig 10 boltba szállított ki, tehát ez túl súlyos lépésnek tűnhet, de ez volt a helyes lépés. A legfontosabb, hogy biztosítsuk, hogy a közvélemény és a fogyasztók biztosak legyenek abban, hogy az a hús, amit a szupermarketekben, a sarki boltban vásárolnak, biztonságosan fogyasztható. Ha nem teszünk azonnali és drasztikus lépéseket ennek garantálására, akkor szerintem nem cselekszünk felelősségünknek megfelelően.

Két kérdésem van a biztos asszonyhoz. Az első, mint már mondtam, most az 1996-os irányelv végrehajtásáról beszélünk. Nincsenek az irányelv felülvizsgálata mellett szóló érvek? Az irányelvben meghatározott normák megfelelőek vagy hiányosak? Nem vizsgálhatnánk-e meg komolyabban annak lehetőségét, hogy ezeket a PBC-eket a kitűzöttnél gyorsabban vonjuk ki a forgalomból különösen azért, mert több tagállam késlekedve hajtja végre az irányelvet?

A másik kérdésem arra a kezelési tervre vonatkozik, amelyet az ír Környezetvédelmi Ügynökség 2008-ban, későn fogadott el, amely tárgyalja a gyakorlati kódexet, és ez a terv tartalmazza a PCB és a PCB-vel szennyezett berendezések használatának sajátosságait. Azt szeretném tudni, hogy ez a gyakorlati kódex megfelel-e az irányelvnek. Nem kellene-e a szabályok szigorúbb betartását szorgalmaznunk a PCB-k kezelése során? Nem azt szeretném, hogy mindenkit megbüntessünk, aki valamilyen szabályt nem tart be, de azt gondolom, hogy amennyiben az élelmiszerek biztonsága érintett, büntetőjogi szankciókkal kell sújtanunk azokat, akik gondatlanok saját pozíciójukban.

Liam Aylward, az UEN képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony! Az ír sertéshúsipar létfontosságú szerepet játszik az ír mezőgazdasági-élelmiszeripari szektorban. Az iparág értékét 1 milliárd euróra becsülik, és közvetve vagy közvetlenül 10 000 embert foglalkoztat.

A jelenlegi gazdasági visszaesés és a növekvő élelmiszerárak figyelembevételével életbevágó, hogy a lehető legtöbbet tegyük meg Írországbán az ír sertéshúsipar védelmében, amely a legszigorúbb európai és nemzetközi előírások szerint működik.

A sertésszír-mintában észlelt határérték feletti mennyiségű dioxin, amelyet a National Residue Monitoring Programme (Nemzeti Maradványfigyelő Rendszer) keretében észleltek, lehetővé tette, hogy a szennyezés forrását nyomon követve gyorsan megtalálják az érintett takarmányüzemet. Bár az élelem szennyeződése mindig sajnálatos, ez az eset azt mutatja, hogy az ír hatóságoknak nagyon magas szintű élelmiszerbiztonsági ellenőrzés áll rendelkezésükre, amely garantálja az élelmiszerlánc integritását. Más szóval, ezek az ellenőrzések működtek.

Ezért szeretném elismerni az ír kormány és a Mezőgazdasági Minisztérium szakszerű és gyors cselekvését azzal a döntéssel kapcsolatban, amikor visszahívták az összes terméket. Az európai és nemzetközi piac, valamint az Európai Bizottság ezt nagyon jól fogadta. Rámutatott arra, hogy országgént milyen komolyan vesszük az élelmiszerbiztonsági kérdéseket, és segítségünkre volt jó hírünk fenntartásában otthon és külföldön minőségi élelmiszereket termelő nemzetként.

Az ír fogyasztók továbbra is vásároltak sertéshúst, amint azok visszakérültek a szupermarketek polcaira, és gyorsan újrakezdehették a kereskedést a legtöbb európai és nemzetközi piacon. Nyilvánvalóan még több munkára van szükség a teljes kereskedelem visszaállításához, például megerősített marketing kampányokra, és így tovább.

Szeretném elismerni az Oireachtas Mezőgazdasági Bizottságának átfogó nyomozását a dioxin-ügyben, amelynek során sok meghallgatásra is sor került, amelyben részt vettek a minisztériumok, állami ügynökségek és a sertés ágazat képviselői. Örülök annak is, hogy a Mezőgazdasági Minisztérium további nyomozást hajtott végre az európai körökben jól ismert Patrick Wall professzor elnöksége alatt.

Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, biztos asszony! Az ír eset legalább kiderült, felülvizsgálat útján. Tíz évvel ezelőtt Belgiumban az ügyek csőstül jöttek. Mindkét esetben megtörtént balesetekről hallottunk, de ezeket a baleseteket soha nem bizonyították. Tíz év után Belgiumban az ügyet lezárták. Egy ember kapott másfél éves felfüggesztett börtönbüntetést. Az azonban még mindig nem világos, hogyan jutott be az anyag a termékbe. Ezért még mindig azt kell feltételeznünk, hogy a mérgező anyagokat szándékosan keverték bele, és a takarmányokat a hulladék költségeinek csökkentésére használták. Így az olajat felhígították, és belekeverték a takarmányba. A kérdéses olaj mindkét esetben traszformátorolaj volt.

Amíg ezeket a baleseteket nem rekonstruálják, és amíg nem bizonyított, hogy valóban az égetés játszott szerepet, addig azt kell feltételezni Írországban is, hogy bűncselekmény történt, ami által ezeket a toxikus anyagokat, a PCB-t hozzákeverték. Ez azt jelenti, hogy sürítenünk kell az ellenőrzés gyakoriságát, hogy a bűncselekmények ne koncentrálódjanak ezekre a takarmányokra, és ne keltsék azt a benyomást, hogy így könnyen lehet költségeket csökkenteni.

Ezért az a nyílt nyilatkozat, amelyet holnap elfogadunk, további lehetőséget jelent annak bemutatására, hogy nem a bűncselekményekre koncentrálunk, hanem az ellenőrzések gyakoriságát fokozzuk. A kockázatokat továbbá nemcsak abban kell néznünk, hogy melyik üzem volt érintett, hanem meg kell néznünk azt is, hogy ki működteti ezt az üzemet, és milyen piszkos forrásból származik az olaj. Nem ismerjük azokat az embereket, akikkel most foglalkozunk, ezért az intézményeknek tudniuk kell az ellenőrzésekkel kapcsolatban, hogy nagyobb kockázatot képviselnek és ezért szigorúbb vizsgálat alá kell azokat vetni.

Bairbre de Brún, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (GA) Az az eset, amikor az ír gyárakban magas dioxinszintet mértek, nagy gazdasági nehézségeket okozott északon és délen a mezőgazdasági termelőknek. Ez rossz hír a jelenlegi nehéz gazdasági helyzetben. Mivel ilyen gyors lépéseket tettek, a piac megbizonyosodhatott arról, hogy az ír sertéshús biztonságos. Bárhogy legyen is, nem várhatjuk el, hogy akiket érintett, azok egyedül birkózzanak meg a következményekkel. Tudom, hogy néhány gazdasági kérdés ezek közül más biztosokra tartozik, de fontos, hogy felvessük a következő pontokat.

Az ír kormány által 2008 decemberében bejelentett sertéshús-visszahívási rendszer célja a szennyezett hús eltávolítása volt a piacról. Bárhogy legyen is, nem úgy tűnik, hogy ez a rendszer gondoskodott arról, hogy 4000 szennyezett sertést küldjenek a Tyrone megyei Cookstownba, választókerületembe, a Vion sertésfeldolgozó üzembe, 2008. szeptember 1-je és december 6-a között.

Szerencsére feltétel nélkül állíthatjuk, hogy az ír sertéshús teljesen biztonságos. Ha ez az üzem nem jogosult kártérítésre az EU támogatási rendszere szerint, akkor nagy a veszélye annak, hogy nem képes folytatni a működését.

Az Európai Uniónak biztosítania kell, hogy a feldolgozóüzemeknek ne önállóan kelljen megoldaniuk a 4000 szennyezett sertés problémáját.

Ha nem lesznek jogosultak kártérítésre a Bizottság és az ír kormány között létrejött sertéshús-visszahívási rendszer alapján, akkor hasonló megállapodásnak kell születnie a Bizottság és a Mezőgazdasági Minisztérium, valamint a Belfasti Parlament Vidékfejlesztési Hivatala között.

A szolidaritás szellemében az Európai Uniónak el kell fogadnia az érintettek szükséges kártalanításának társfinanszírozását. 2009 nehéz év lesz mindenkinek – ne felejtjük el a kivételes körülményeket, amely az élelmiszeriparban sok embert önhibáján kívül nehéz helyzetbe hozott.

A belfasti parlament miniszterei és az ír kormány hamarosan egy, az egész szigetre vonatkozó állategészségügyi stratégiát jelentet meg.

Egész Írországra kiterjedő megközelítésre van szükség, amely tovább megy az állategészségügyön, és egységes szabályozási rendszert vezet be az egész szigeten. Azaz az Európai Unió jogszabályait az egész szigetre kiterjedően kell kezelni és végrehajtani. Minden ír mezőgazdasági termelő élvezheti ennek a helyzetnek az előnyeit, és a kettőződés elkerülése növeli az uniós rendeletek ellenőrzéseinek hatékonyságát.

Kathy Sinnott, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Kollégám említette azokat a piszkos csatornákat, amelyeken keresztül a PCB beszívárgott az ír élelmiszerláncba. Azt hiszem, lehet, hogy rosszabb, ha visszatekintünk a PCB-k történetében. A poliklórozott bifenilek majdnem 100 évesek. Emberek készítették, és a kezdetektől fogva nyilvánvaló volt, hogy nagyon veszélyesek.

Sok éven keresztül kondenzátorokban, hidraulikus üzemanyagokban és fapadlók kezelésére használták: nyilvánvalóan ezt nem szeretnénk látni az élelmiszerláncban. Majdnem az 1900-as évek elejétől 1966-ig, amikor egy svéd tudós megállapította a veszélyességüket, az emberek becsukták a szemüket, és engedélyezték a használatát annak ellenére, hogy számos ipari baleset történt újra meg újra.

De még miután a tudomány a helyére tette ezt a kérdést, és ez csak az 1970-es években következett be – 1972-ben –, amikor a PCB-k nyilvános célú használatát betiltották, még ezután is engedélyezett volt a használatuk, és csak 2000-ben tiltották be teljesen. Tehát nagyon sok PCB van még szabadon, és sokat hagyunk kint közel 100 év alatt azután, hogy tudtuk, hogy problémát okoz.

Így a Bizottság 1996-os irányelve ellenére, amely megkövetelte a PCB-k ártalmatlanítását, úgy látjuk, hogy újra és újra előkerülnek, különösen Belgiumban és a közelmúltban Írországból.

De úgy látom, hogy egy dolog valóban összezavarta az embereket Írországból. Egyszer abban az időben meglátogattam egy hentest, és ő az egészséget nem értette. Azt mondta, hogy annyi nyomon követhető jelet alkalmazunk. Pontosan tudjuk, hogy ez a tojás honnan származik, melyik nap tojták, és ha tényleg mélyebbre akarunk menni, megtalálhatjuk, hogy melyik gazdaságban, és így tovább. És mégis, miután már ismertük a PCB forrását, ennek a hentesnek, aki minden sertéshúsának az eredetét feljegyzí, akinél megvolt minden kódszám stb., szintén ki kellett dobnia és meg kellett semmisítenie minden disznóhúst.

Nem értem, hogyan történt ez, mert tényleg nagyon sokat dolgoztunk a Környezetvédelmi Bizottságban, Önök nagyon sokat dolgoztak, hogy megvalósítsák a nyomon követhetőséget, de hiába voltak ott a chipek, ezeket a rendszereket nem használták. Lehet, hogy a gazdaságok megtalálására szolgáltak, de nem használták fel ezeket az ártatlanok hírnevének tisztázására, és ez nagyon sokba került az embereknek, és nagyon sokat fizetett érte az országom is, hogy nemcsak egy bizonyos ellátási láncot, hanem az egész országot befeketítették.

Vannak más zavarba ejtő esetek is. Ma a dioxinokról és a PCB-kről beszélünk, nagyon helyesen, de ismét száz évnek kell elteltie, hogy felismerjük a kapcsolatot a dioxinok és az étetés között? Ez a másik dolog, amivel állandóan küszködöm, tehát az étetésből származó dioxint távol tartani az élelmiszerláncból.

Jim Allister (NI). – Elnök asszony! Választókerületemben számos mezőgazdasági termelő és feldolgozóüzem sok millió font veszteséggel néz szembe, annak ellenére, hogy ők semmit sem vétettek, mivel a szennyezett takarmányt jóhiszeműen vásárolták egy élelmiszereket előállító malomtól, ahol felelőtlen emberek bukkantak fel, akiket nem érdekeltek a jó gyakorlatok. Nem meglepő, hogy meglehetősen nagy harag van az érintett választókban.

Több kérdésem is van a biztos asszonyhoz. Ha ma este nem sikerül válaszolni mindegyikre, akkor lehetőség szerint írásban várok rájuk választ.

Először is, milyen előélettel rendelkezik a bűnös újrahasznosító takarmánymalom az EU jogszabályainak betartása tekintetében? Magában a törvényben van a hiba, amint ez elhangzott?

Másodszor, volt-e engedélye a kérdéses olaj használatára a Millstreamnek? Ha nem, akkor nem a tagállam felelőssége-e annak biztosítása, hogy feltárja és foglalkozzon a rendeletben szereplő követelmények kihívó figyelmen kívül hagyásával?

Harmadszor, végrehajtott-e a Millstream egy HACCP-alapú kockázatelemzést és egy önellenőrzési tervet, amelyet az élelmiszerhigiéniai rendelet megkövetel?

Negyedszer, elégedett-e a Bizottság a tagállam által ebben az üzemben és az üzem termelésére vonatkozóan végrehajtott ellenőrzések és felülvizsgálatok szintjével és gyakoriságával, figyelembe véve a tagállamnak egy ilyen kockázat-alapú, hivatalos ellenőrzési tervvel kapcsolatos kötelezettségeit? Tapasztalható-e hanyagság az ír hatóságok részéről a takarmányozási és az élelmiszerbiztonsági követelmények szigorú betartatásában?

Ötödször, az én választókerületemben a legálisan működő élelmiszeripari malmoknak meg kell felelniük a szigorú ellenőrzéseknek és standardoknak egy minőségbiztosítási rendszer alapján. Miért nem volt ezzel megegyező alaposság a Millstream újrahasznosító esetén?

Hatodszor, támaszkodtak-e a takarmánymalmok biztonságára vonatkozó saját maguk által összeállított tanúsításra, és ha igen, miért engedték ennek alkalmazását – mivel ez csak kistermelőknek megengedett?

Végül, szeretném megismerni a pontos jogalapját annak a hatalmas kifizetésnek, amelyet a Bizottság beleegyezésével juttattak el az ír államnak, mivel a Bizottság szóvivője kezdetben azt hangoztatta, hogy nincs ilyen jogalap? Lesznek-e a jogsértésnek következményei, ha a tagállam megsérti saját követelményeit?

Maria Petre (PPE-DE). – (RO) Nagyon hasznos a ma esti vita arról a nyilatkozatról, amelyet Bizottság és Ön, biztos asszony kiadott az írországi fáradtolajak takarmányszerkeztetésben való felhasználásáról.

Szeretném egy kissé kiterjeszteni a vitát azzal, hogy nagyon sok tagállamot, köztük Romániát is érintette az, amiről most beszélni fogok, azaz pontosabban az eset érintette a húsipart is, de mindenkinek felett a fogyasztókat. Érintette az ipart, amely hatalmas veszteségeket szenvedett el igen rövid idő alatt, és a fogyasztókat is abban az időben, amikor, legalábbis Romániában, jelentős a sertéshús-fogyasztás a hagyományos karácsonyi ünnepek alkalmával.

Ami kivételesen jól működött, az az állatorvosi hatóságok értesítése az európai gyorsriasztású rendszeren keresztül. Ettől az intézkedéstől eltekintve azonban minden információ eltűnt. Milyen mennyiségű volt a szennyezett hús, hol hozták fogalomba, és arra a kérdésre, hogy hol vannak az élelmiszeripari termékek, részben választ kaptunk, de néhány esetben egyáltalán nem. Milyen hatásai voltak ennek? Pánikreakció a fogyasztók és hatalmas veszteségek a termelők részéről, valamint nagyon gyenge képességek a felelős hatóságok részéről az ilyen események hatékony kezelésében.

Véleményem szerint legalább két problémával nézünk szembe. Az első a dioxinszennyeződés a fáradtolajak felhasználásának eredményeként, figyelembe véve, hogy a dioxin ismereteink szerint nagy veszélyt jelent, mivel még kis mennyiségben is toxikus az emberi szervezetre. Mit tehetünk annak érdekében, hogy ilyen esetek soha többé ne fordulhassanak elő?

A második probléma: hogyan fejleszthetjük a tagállamok felelős hatóságainak azon képességét, hogy reagáljanak és intézkedéseket tegyenek az ilyen veszélyes helyzetekben?

Egy utolsó megjegyzés: remélem, hogy ebben a vitában legalább erre a két kérdésre választ kapunk.

Petya Stavreva (PPE-DE). – (BG) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim! A polikórozott bifenileket tartalmazó olajak élelmiszerhulladékot újrahasznosító üzemekben való felhasználásának problémája újból felveti az élelmiszerbiztonság garantálásának kérdését az Európai Unióban.

Először is alá kell húznunk, hogy a probléma nem valamilyen állati megbetegedésből ered, hanem az uniós takarmányhigiénia és -biztonság területén előírt intézkedések nem megfelelő ellenőrzéséből. Az ellenőrzések ellenére magas dioxinszintet mértek, mire az a sertéshúsba ért. A logikus kérdés a következő: miért nem történt ilyen korábban?

Napjainkban sok európai polgár arra kíváncsi, hogy az Európai Unióban megvan-e a szükséges jogszabály, ami kötelezi a tagállamokat a megfelelő ellenőrzésre az állatok takarmányainak biztonságára vonatkozóan. Sürgősen szükség van az erre a kérdésre adott válasza, figyelembe véve azt a tényt, hogy ha csak egyetlen élelmiszeripari üzemben nem alkalmazzák a biztonsági előírásokat, annak végzetes következményei lehetnek, és százmillió euróban mérhető veszteségeket okozhat.

Szeretném felhívni az Európai Bizottságot, hogy tegye meg a szükséges intézkedéseket az ellenőrzések fokozására, amely az uniós fogyasztóvédelmi politika elválaszthatatlan része. A magas dioxintartalmú ír sertéshús eljutott Bulgáriába és sok más európai országba. Ilyen esetek azonban nem engedhetők meg a jövőben, mivel az ezt követően megfizetendő pénzügyi és társadalmi ár rendkívül magas.

Végül, szeretném üdvözölni McGuinness asszony azon kezdeményezését, hogy ezt a kérdést a Bizottság elé tárja tüzetes vizsgálat céljából.

Elisabeth Jeggle (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony, biztos asszony! Ma este egy ír élelmiszer-újrahasznosító üzem PCB-tartalmú fáradtolaj-használatát tárgyaljuk. Holnap a forgalomba hozatalról és az állati takarmányok felhasználásáról vitázunk. Holnap azt figyelhetjük meg, hogy együtt már rengeteg fontos és hasznos intézkedést tettünk ebben a szektorban. Ám még mindig vannak problémák ezen a területen. Ezért tette fel

öt kérdését McGuinness asszony szövegében, és ezeket komolyan kell venni és megfontolt válaszokat kell rájuk adni.

Biztos asszony, Ön személyesen beszélt azokról a hézagokról, amelyeket számos tagállamban meg kell szüntetni jogszabályaink végrehajtásához. Igaz, hogy a takarmányipar általánosságban alaposan bizonyította megbízhatóságát az elmúlt években, de bizonyos vállalkozások vagy nincsenek tudatában a kockázatoknak, vagy nem akarják látni azokat. Továbbá úgy látszik, hogy sok tagállamnak fejlődnie kell a megfelelő kockázati bázis ellenőrzésében.

Valamennyien – a Parlament, a csökkenő számú mezőgazdasági termelő és a fogyasztók is – elvárják az ilyen értelmű ellenőrzésekre vonatkozó uniós jogszabályok megfelelő alkalmazását. Ezért úgy gondolom, hogy alaposabban meg kell vizsgálnunk az általános élelmiszertörvényt, valamint az élelmiszer-újrahasznosító üzemek élelmiszer- és takarmányhigiéniját és engedélyezési feltételeit.

Igen, valóban hasznosítani szeretnénk az élelmiszer-felesleget. Én személyesen legalábbis ezt szeretném látni a kérdéses élelmiszer-feleslegnél, nem pedig annak megsemmisítését. A nyomon követhetőséget azonban biztosítani kell. A nem kívánatos anyagokat és termékeket biztonságos és ellenőrizhető módon ki kell zárni. Amikor a takarmánygyártó társaságok megkapják működési engedélyüket, gondoskodni kell a személyzet szakmai jártasságáról az élelmiszer- és takarmánybiztonság területén.

A takarmányok anyagai alkotják az élelmiszerbiztonság alapjait, és a gazdálkodóknak bizonyosságra van szükségük arról, hogy a fogyasztók számára biztonságos és egészséges élelmiszereket állítanak elő.

James Nicholson (PPE-DE). – Elnök asszony! Először is azt szeretném mondani, hogy üdvözlöm ennek a vitának a lehetőségét. Ez ráébresztette a gazdálkodókat, mennyire sebezhetőek mások tetteivel szemben.

Ez az eset az Ír Köztársaságban történt, de a fáradtolaj, amely a feltételezések szerint a problémát okozta, Észak-Írországból származott. Mégis az Ír Köztársaságban előállított összetett takarmányban mutatkozott meg.

A felmerült problémát számomra az jelenti, hogy az Ír Köztársaság mezőgazdasági termelői, akár sertéssel, akár szarvasmarhával foglalkoznak, európai kártérítésben, segélyekben és támogatásban részesültek. Ugyanakkor az észak-írországi mezőgazdasági termelőket mindenki cserbenhagyta, semmiféle segítséget vagy támogatást nem kaptak. Sok észak-írországi mezőgazdasági termelő tönkrement, és sokan olyan helyzetbe kerültek, hogy elveszíthetik gazdaságukat és önhibájukon kívül kénytelenek ehetnek abbahagyni a gazdálkodást. Semmi rosszat sem tettek, nem követtek el törvénytörést, és nyíltan ki kell jelentenem ma este a Parlament és a biztos asszony előtt, hogy véleményem szerint az észak-írországi mezőgazdasági termelőket súlyosan becsapták, nemcsak a mi Mezőgazdasági Minisztériumunk, a DARD, ahogyan Észak-Írországból nevezünk, hanem elsősorban a miniszter, aki alkalmatlannak, gyengének és képtelennek tűnik a probléma megoldására.

Az Ír Köztársaság mezőgazdasági minisztere egyértelműen megmutatta, hogy csak önmagával törődik. Ezt jól látom. Hadd tegyek fel egy kérdést a biztos asszonynak: fog-e kapni bármilyen információt annak a vizsgálatnak az alapján, amelyet elvileg a rendőrségnek le kell folytatnia a határ mindkét oldalán? Készen áll-e arra, hogy cselekedjen a kapott információk alapján, és készen áll-e gondoskodni arról, hogy az észak-írországi termelők ugyanolyan támogatást kapjanak, mint az Ír Köztársaság mezőgazdasági termelői, és hogy semmiféleképpen ne fosszák ki őket pénzügyi szempontból? És mindenek felett, és ez az utolsó kérdésem: gondoskodik-e Ön arról, hogy ilyen jellegű probléma soha többé ne fordulhasson elő? Az ilyen esetek nagyon erősen rombolják a fogyasztók bizalmát és mindenek felett tönkreteszik a termelőt.

Avril Doyle (PPE-DE). – Elnök asszony! A PCB-nek való emberi kitettség egyik forrása az élelmiszerlánc, amint ezt a biztos asszony is elmondta. A nyílt láng és a dohányfüst azonban sokkal nagyobb veszélyforrást jelent sokkal több ember számára. Legyünk arányosak és tartsuk távol a hisztériát ettől a vitától, és inkább fényt vessünk rá, ne hőt!

A takarmányhigiénia minimális követelményei valóban nagyon fontosak, amelyeket szigorúan be kell tartatni, de ezzel együtt kell járnia az összes hústermék teljes azonosíthatóságának és nyomon követhetőségének – nemcsak a marhahús, hanem a baromfi, a sertés és a juhús esetében is. Már benyújtottam ilyen értelmű módosító javaslataimat a hatályos jogszabályokkal kapcsolatban, amelyeket rövidesen meg fogunk vitatni ebben a Házban.

A kérdéses sertéstakarmányt valóban a kenyérmorzsa szennyezte be, mivel a Millstream Recycling gondatlan módon felhasználta a kenyérmorzsa szárítására azt a tüzelőanyagot, amelyet jóhiszeműen megvásárolt egy

társaságtól, amellyel már évek óta üzleti kapcsolatban állt, és amellyel kapcsolatban korábban semmiféle probléma nem merült fel. Folyamatban van a rendőrségi vizsgálat, és az érintett társaság teljes együttműködést tanúsít.

Szeretném teljes mértékben cáfolni Allister úrnak azt az állítását, hogy a társaság hihetetlenül felelőtlen módon járt el. Ennek az ellenkezője fog bebizonyosodni, ezért fogalmazzunk óvatosabban.

A legnagyobb probléma az volt, hogy az összes sertéshús-terméket vissza kellett hívunk és meg kellett semmisítenünk, hacsak rövid időre is. Sok ír farmer megélhetése, és valójában az ír élelmiszeripari termékek külföldi hírneve veszélybe került, mivel ennyire aránytalanul reagáltunk a helyzetre, miközben a sertésenyésztő gazdaságoknak alig hat-hét százaléka volt szennyezett, mivel az ír azonosítási és nyomon követési rendszer csődöt mondott a vágóhidaknál. Írországból az összes sertést a fülén címkével meg kell jelölni vagy sütni kell, de a vágóhidak szintjén valamilyen okból nem tudjuk megkülönböztetni a szennyezett sertéseket a sertések túlnyomó részétől, amelyek viszont nem voltak szennyezettek.

Meg kell vizsgálnunk ezt a kérdést. A Bizottságnak meg kell vizsgálnia az azonosíthatóság és a nyomon követhetőség teljes szerepét, és mindennek felett várjuk meg a rendőrségi vizsgálat eredményét, ami szerintem nagyon meglepő lesz.

Az érintett társaságok borzasztóan sajnálják az esetet, és ezt nyilvánosan is elmondták, mert kárt okoztak az élelmiszerláncnak és Írország hírnevének és valójában gazdasági károkat okoztak sok termelőnek, akik mindeddig ezeket a kiváló takarmánytermékeket vásárolták. Most folytatják üzleti tevékenységüket és újból termelik ezeket a – bátran mondhatom – kiváló takarmányokat.

Megdöbbszent volt ez az esemény. Senki sem akarta, hogy megtörténjen.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – Elnök asszony! Arra törekszem, hogy ne bíróként vagy esküdtként viszonyuljak ehhez az ír esethez, mivel nem ezért vagyunk itt ma este, de szeretnék feltenni három kérdést a biztos asszonynak: mekkora mennyiségű PCB van továbbra is forgalomban; tudja-e garantálni, hogy ezek nem fogják beszennyezni az élelmiszerláncot a következő 23 hónap során, ameddig az ártalmatlanítási folyamat tart; és benyújt-e a Bizottság jelentést a takarmányhygiéniai rendelet végrehajtásának állapotáról, amit a Parlament szeretne meghallgatni?

Ezenkívül szeretném felhívni Jim Allister figyelmét arra, hogy ez egy határokon átnyúló kérdés. Amint megtudtuk, a szennyezés – amint erre Jim Nicholson nagyon helyesen rámutatott – a határon túlról érkezett. Ezért nem értek egyet Proinsias úrral. Ez európai kérdés, mert határokon átnyúló dimenziója van. Ami Írországból megtörtént, az bármelyik tagállamban megtörténhetett volna, mivel – tudomásom szerint – még sok ezer tonna PCB van forgalomban. Talán a biztos asszony tisztázhatja ezt a szempontot.

Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf (Verts/ALE). – (DE) Elnök asszony, biztos asszony! A Bizottság kivizsgálta vagy rekonstruálta a balesethez vezető események folyamatát? Meglehetősen nevetségesnek tartom azt a gondolatot, hogy a fáradtolaj elégetése, majd a kenyérmorzsák között átszivárgó füst ilyen mértékű dioxin-szennyezést okozhat, hogy kétszázszorosra emelkedik a dioxin-szint a sertéshúsban – nem magában a takarmányban, hanem magában a sertéshúsban. Mindaddig, amíg ennek az ellenkezőjét be nem bizonyítják, továbbra is azt kell feltételeznem, hogy itt tudatos hozzákeverésről van szó.

Minden egyes közúti balesetet rekonstruálnak, és kivizsgálják, hogyan következhetett be egy ilyen baleset. Ezt a balesetet is – ha valóban az volt – rekonstruálni kell és ki kell vizsgálni, hogy az ilyen jellegű égetés és a füst, amely áthalad a húson, valóban képes-e előidézni ilyen mértékű dioxin-szennyezést előidézni a húsból. Gyakorló szakemberként azt mondanám, hogy mindaz, ami ezzel kapcsolatban elhangzott, képtelenség. Itt most egy olyan esetről beszélünk, amikor tudatosan keverték bele valamit a takarmányba, amitől felhalmozódik bennünk ez a mérge, amely magától nem bomlik le, hanem átadódik a következő generációkra.

Jan Mulder (ALDE). – (NL) Rendkívül érdekes ez a vita. Attól tartok, hogy a jövőben is lesznek hasonló eseteink. Soha nem tudjuk kizárni a bűnözői magatartás lehetőségét és azt, hogy egyes emberek előnyt húzzanak a rendszerből.

Az egyik kérdés, amelyet ma este nem vitattunk meg, az egyéni jelölések rendszere. Miért nem bátorítja erősebben a Bizottság az ipart arra, hogy végezzenek saját ellenőrzéseket és dolgozzanak ki egyedi minőségi jelöléseket? A Bizottság mondhatja ezt: „mi végrehajthatunk ellenőrzéseket, de elsősorban Önöknek kell gondoskodniuk saját társaik ellenőrzéséről és arról, hogy ne történhessenek hasonló események. Ha Önök kidolgoznak egy ésszerű rendszert, azt mi támogatjuk és elismerjük.” Számomra úgy tűnik, hogy lentől felfelé kell bátorítást nyújtunk, hogy a jövőben ne fordulhassanak elő hasonló esetek.

Jim Allister (NI). – Elnök asszony! Nincs vita arról a tényről, hogy az olaj a jelek szerint Észak-Írországból származott. Nem ez a kérdés.

Az az igazi kérdés, hogy a Millstream úgy döntött, hogy megvásárolja ezt az olajat tudva, hogy a szárítóban történő használathoz keres olajat – takarmánygyártáshoz, kenyérmorzsa-szárításhoz –, tehát miért vásárolt ilyen jellegű olajat, függetlenül attól, hogy az honnan származott?

Miért nem ellenőrizték az olajat az állami felügyelők és maga a társaság? Tudomásom szerint az olaj ilyen célú felhasználása illegális, az élelmiszerekre és a higiéniaira vonatkozó rendeletek megsértése. Tehát nem az a kérdés, hogy honnan származott, hanem az, hogy hogyan jutott be az üzembe és miért használták fel erre a célra?

Avril Doyle (PPE-DE). – Elnök asszony! Graefe zu Baringdorf úrnak az az állítása, hogy tudatosan keverték bele ezt a szennyezőanyagot a takarmányba, hivatásos politikus részéről megvetendő és méltatlan. Ne avatkozzunk bele az igazságügyi vizsgálat normál folyamatába!

Az érintett társaság, a Millstream Recycling teljes együttműködést tanúsít. Hiánytalan dokumentációval rendelkeznek, amellyel bizonyítani tudják, hogy egy engedéllyel rendelkező, olajszállító dublini társaságtól vásárolták ezt az olajat. Újrahasznosított könnyű tüzelőolajként vásárolták meg, amely megfelelő olaj lett volna az adott szárítási eljárásban történő felhasználásra. Egy engedéllyel rendelkező társaság adta el nekik, és ők úgy tudták, hogy újrahasznosított könnyű tüzelőolajat vásárolnak; elfogadják azonban, hogy transzformátorolajat kaptak, és ez okozta a dioxin-szennyezést.

Jelenleg igazságügyi és rendőrségi vizsgálat is folyamatban van. Várjuk meg ezeknek az eljárásoknak a végeredményét, és ne vagdalkozzunk ilyen állításokkal, mert ez nagyon súlyos kérdés, amelynek megoldását nem segíti elő a hisztéria és a túlreagálás.

James Nicholson (PPE-DE). – Elnök asszony! Valamiben mindenki egyetért – senki sem cáfolja –, hogy igen, az olaj Észak-Írországból származik. Ezt nem tagadhatjuk. De miközben vitatkozunk, nyolc mezőgazdasági termelő feladja vállalkozását Észak-Írországból és a Köztársaságban is. Ők is megszenvedték ezt a helyzetet, ezt elfogadom. Ez nem politikai kérdés. Ők egyszerű emberek, akik ezt a helyzetet megszenvedik, és a mi mezőgazdasági termelőink, akik pénzügyi veszteségeket szenvedtek.

Az igazság az – és ezzel szembe kell néznünk, és Önnek, biztos asszony, ezzel szembe kell néznie –, hogy sok tonna sertéshús nem volt nyomon követhető. Senki sem tudta, honnan származik, milyen sertésekből és honnan származik. Biztos asszony, eljött az ideje, már régen elmúlt az ideje, hogy egyértelmű származási címkézési rendszert vezessen be! Ebben az esetben legalább tudnánk, mi a valós helyzet.

Nem akarom politikai síkra terelni ezt az ügyet, mert számomra ez nem politika. Nap mint nap beszélek mezőgazdasági termelőinkkel, akik közül többen valószínűleg el fogják veszíteni gazdaságukat. Ez tehát nagyon súlyos kérdés. Ha meg kell várnunk az igazságügyi vizsgálat végeredményét, nagyon szeretném, ha már itt tartanánk, akkor megvárjuk, de azt is szeretném látni, hogy termelőinket védelemben részesítjük, és nem azt akarom látni, hogy földönfutóvá válnak. Azt akarom látni, hogy megfelelő védelemben részesülnek az Ön részéről, hogy ugyanolyan helyzetben és védelem alatt legyenek, mint az Ír Köztársaság mezőgazdasági termelői.

Androulla Vassiliou, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! Ez a vita valóban nagyon eleven volt, és sok kérdést felvetett. Sok feltételezés is elhangzott, és egyetértek Doyle úrhölgygel abban, hogy türelmeseknek kell lennünk és meg kell várnunk a vizsgálat befejezését. Utána levonhatjuk következtetéseinket és meghozhatjuk a jövőre vonatkozó döntéseinket. Egy valamit el kell mondanom – abban az időben még nem vettem részt ezekben az ügyekben, de hallottam, hogy hasonló esetek történtek Németországban és Belgiumban is, és átfogó tájékoztatást adtak ezekről az eseményekről az összes tagállamban. Tehát azt gondolom, hogy a körütekintő tagállamokban szigorúbb ellenőrzési intézkedéseket alkalmaznak. De még a legszigorúbb ellenőrzések mellett is bekövetkezhetnek ilyen események, csalás, hanyagság vagy más okok miatt. Nekünk az a kötelességünk, hogy gondoskodjunk megfelelő jogszabályokról – amelyek meggyőződésem szerint jelenleg kielégítőek –, és hogy gondoskodjunk arról, hogy a tagállamok betartsák ezeket a jogszabályokat. Bizottságként arról kell gondoskodnunk, hogy legyenek ellenőrzések, és arról, hogy a tagállamok teljesítsék kötelességüket.

Az Élelmiszerügyi és Állat-egészségügyi Hivatalok végrehajtanak ellenőrzéseket, és ezeknek jelentései a nyilvánosság számára hozzáférhetőek, tehát ezekből a jelentésekből megismerhető, hogy milyen mértékben tartják be jogszabályainkat, sőt, ezeket a jelentéseket országonként készítik el.

Sokan felvetették a nyomon követhetőség kérdését, amely valójában az általános élelmiszerjog egyik legfontosabb pillére, valamint az élelmiszeripari gazdasági szereplők felelősségének kérdését, akiknek képeseknek kell lenniük arra, hogy feltüntessék, kitől vásároltak és kinek adnak el. Ám a belső nyomon követhetőségnek az élelmiszeripari gazdasági szereplők által választott részletessége vagy jellegzetességei határozzák meg azt, hogy mekkora végső gazdasági veszteséget kell elviselnie az élelmiszeripari gazdasági szereplőknek visszahívás esetén. Ebben a konkrét esetben Írország nyomon követhetőségi szabályai csak a gyártási dátum nyilvántartását írták elő, a származási gazdaság nyilvántartását nem. Ezért kellett visszahívni az abban a két hónapban előállított összes húst. Ha szigorúbb nyomon követhetőségi szabályokat alkalmaznak (aminek a költségei természetesen magasabbak lettek volna), akkor csak azt a húst kellett volna visszahívni, amelyről megállapítják, hogy az adott gazdaságból származik. Tehát mindenkinek el kell döntenie: vagy többet fizet és jobb nyomon követhetőségi szabályokat alkalmaz, vagy pedig kevesebbet fizet, de végül nagyobb veszteségeket kell elszenvednie.

Az is elhangzott, hogy mint Bizottság támogatást adtunk – bár a kártérítések kifizetése nem az én feladatom, hanem Fischer Boel biztos úr hatáskörébe tartozik –, és azt kell mondanom, hogy amit ebben az esetben kifizettek, azt az Ír Köztársaságban és Észak-Írországban azonos alapon fizették ki. Van itt nálam néhány számadat. A Bizottság bevezetett egy magántárolási segélyezési rendszert Észak-Írországban, és ennek a rendszernek az alapján legfeljebb 15 000 tonna tárolható legfeljebb hat hónapig. Ennek az intézkedésnek a költségvetése 6,9 millió euro. Hasonló magántárolási rendszert fogadtak el az Ír Köztársaságban is. E rendszer alapján legfeljebb 30 000 tonna tárolható legfeljebb hat hónapig, amelynek maximális költségvetése 13,9 millió euro lehet. Az Ír Köztársaságban szintén volt egy ártalmatlanítási program, közösségi társfinanszírozással, amelynek költsége 20,6 millió euro. A Bizottság közvetlenül nem teljesített kifizetéseket a mezőgazdasági termelők számára, sem az Ír Köztársaságban, sem pedig Észak-Írországban, mivel nem létezik jogi alap az ilyen jellegű kártérítésekhez.

Összegezve azt mondanám, hogy jó jogszabályaink vannak, de a jövőben mindig ébereknek kell lennünk. Gondoskodnunk kell arról, hogy ezek a jogszabályok a tagállamok által alkalmazandóak legyenek, és szükségünk van a tagállamok együttműködésére. Ami a Bizottságot illeti, fenn kell tartanunk az ellenőrzéseket és gondoskodnunk kell arról, hogy a tagállamok betartsák rendeleteinket.

Ezenkívül miután megkaptuk a vizsgálatok és a nyomozások végeredményét, akkor majd elgondolkodhatunk a jövőről. Ha úgy véljük, hogy van lehetőség rendeleteink fejlesztésére, akkor ezt tételesen nélkül meg fogjuk tenni.

Elnök. – A vitát berekesztem.

17. A következő ülésnap napirendje lásd a jegyzőkönyvet

18. Az ülés berekesztése

(Az ülést 22.45-kor berekesztik.)